

Yêu Thương Trao Anh

Contents

Yêu Thương Trao Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	33
5. Chương 5	42
6. Chương 6	48
7. Chương 7	61
8. Chương 8	73
9. Chương 9	80
10. Chương 10	84
11. Chương 11	94
12. Chương 12	105
13. Chương 13	111
14. Chương 14	123
15. Chương 15	133
16. Chương 16	142
17. Chương 17	147
18. Chương 18	158
19. Chương 19	164
20. Chương 20	172
21. Chương 21: Ngoại Truyện 1: Câu Chuyện Về Hai Nhóc Tì	182
22. Chương 22: Ngoại Truyện 2: Lục Thừa Vãn	186

Yêu Thương Trao Anh

Giới thiệu

Cuộc hôn nhân của hai người họ thực ra chỉ là một quyết định chóng vánh. Lương Hoà - cô phóng vi

1. Chương 1

Mở mắt ra đã là bảy giờ rưỡi, Lương Hòa vò vò mái tóc rối bù rồi đi vào nhà vệ sinh chải đầu. Cô gái trong gương dường như chẳng có chút sức sống nào, đôi mắt nhanh nhẹn thường thấy lúc này đang đờ đẫn, quầng thâm dưới bọng mắt tố cáo đêm qua cô ngủ không hề ngon giấc.

Lương Hòa mắc phải cái tật lạ giường. Sau khi kết hôn, cô không sống ở căn hộ chung cư nhỏ của mình nữa, mà chuyển đến căn hộ mới của hai vợ chồng. Căn hộ đó là do nhà họ Cố, cũng chính là ba mẹ chồng cô mua cho hai người. Trước khi cưới, cô và Cố Hoài Ninh chưa một lần đến đó, lần đầu tiên bước chân vào nhà chính là đêm tân hôn, Anh và cô cùng nhau bước vào, cho cô chọn đại một phòng, còn anh chẳng nói tiếng nào, cứ thế bước vào theo cô.

Khi Lương Hòa tỉnh dậy, bên cạnh đã chẳng còn ai, nhìn quanh nhà cũng không thấy bóng dáng của Cố Hoài Ninh đâu nữa, xem ra anh không ở nhà rồi. Cô đứng lặng trong phòng ngủ một lúc, rồi tự lấy cho mình một cốc sữa nóng. Uống xong cô quyết định vào giường ngủ tiếp.

Sau khi rửa sạch cốc sữa và đặt lại vị trí cũ, Lương Hòa đứng trước cửa phòng ngủ vặn mình, rồi ngáp một cái. Đang định vào phòng ngủ thêm một giấc nữa thì cô nghe thấy tiếng khóa cửa lạch cạch. Cửa mở, Cố Hoài Ninh bước vào nhà. Vừa mở miệng ngáp được nửa cái đã bị chặn lại, cô đứng chờ người ra đó, nhìn chằm chằm vào Cố Hoài Ninh.

So với Lương Hòa, Cố Hoài Ninh điềm đạm hơn nhiều. Anh nhìn cô một cái, rồi nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, bữa sáng trong tay vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Anh đi mua đồ ăn sáng ư? Lương Hòa ngẩn ra tự hỏi.

Trong lúc cô vẫn còn đang ngẩn ngơ đứng chờ một chỗ, Cố Hoài Ninh đã bày bữa sáng lên bàn. Lương Hòa lắc lắc đầu, lật đặt đi theo anh vào phòng ăn.

Động tác của Cố Hoài Ninh rất nhanh gọn, đây có lẽ là bệnh nghề nghiệp của một người lính nghiệp vụ như anh.

Lương Hòa chưa tiếp xúc nhiều với bộ đội, hơn nữa, cô cũng không hiểu rõ về cuộc sống của họ, nhưng cô nghĩ, một người lính phải có tính cách quyết đoán. Trong cuộc hôn nhân của họ, Cố Hoài Ninh cũng luôn tỏ ra là người như vậy.

Cố Hoài Ninh vẫn chưa quen với việc hành động chậm rãi để chờ ai đó, vì thế anh nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng. Ngược lên thấy Lương Hòa vẫn đang lè mề húp từng ngụm cháo, anh ngừng một lúc rồi nói: “Anh vẫn còn một tuần nghỉ phép nữa, em có muốn đi đâu không?”.

“Sao cơ?”, Lương Hòa ngẩng đầu nhìn anh.

Cố Hoài Ninh di di ngón tay trên bàn, mặt tỉnh bơ: “Coi như là tuần trắng mặt đi!”.

Cố Hoài Ninh là đoàn trưởng của đoàn Tăng thiết giáp sư đoàn T quân khu B, thường ngày đa phần đều ở trại huấn luyện và khu diễn tập. Trước khi cưới, có đến hai năm liền anh chẳng hề nghỉ phép, lần này vì đám cưới, anh đặc cách nghỉ thêm hẳn một tuần.

Lương Hòa bần thần, cô vẫn chưa nghĩ ra nên đi đâu.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại phòng khách reo vang. Cố Hoài Ninh nói “Em cứ nghỉ trước đi!” rồi quay ra nghe điện thoại.

Nhìn bóng anh rời đi, Lương Hòa buông thìa xuống, bắt đầu nghĩ xem nên đi đâu.

Cô làm phóng viên cho một tạp chí, đặc thù công việc phải đi phỏng vấn nhiều nên cô đã đi không ít nơi, thỉnh thoảng sau khi hoàn thành công việc cũng tranh thủ trốn đi chơi vài ngày.

Cuộc điện thoại vừa rồi là của chủ nhiệm phòng Chính trị Châu Bình. Anh ta nói lại sắp đến năm học mới, trường đại học ở địa phương có liên kết với đơn vị của họ tham gia Giáo dục Quốc phòng.

Cố Hoài Ninh làm đoàn trưởng đã được hơn một năm, rất có kinh nghiệm xử lý chuyện đó. Anh đề nghị Châu Bình chọn trong doanh trại ra một tiểu đoàn đi thực hiện nhiệm vụ này, dù sao thì phía trường cũng sẽ sắp xếp đón tiếp chu đáo.

Châu Bình phàn nàn trong điện thoại: “Việc này bình thường cũng chẳng gì phức tạp, chỉ có điều những tân sinh viên năm nay đều phải chuyển đến học tại khu trường mới. Người phụ trách ở đó nói điều kiện cơ sở vật chất của trường mới chưa đáp ứng được, nên phải đưa các em đến doanh trại huấn luyện một tháng, để họ có thời gian sắp xếp xử lý. Hơn nữa, năm nay chẳng phải là tròn năm năm quan hệ hợp tác giữa ta và trường họ hay sao? Phía trường định nhân cơ hội này tổ chức hội thảo, mời chúng ta đến dự lễ khai mạc”.

Lúc mới đầu Cố Hoài Ninh một mực từ chối, nhưng Châu Bình lại khuyên: “Tình nghĩa quân dân, cùng nhau dựng nước mà. Trong thời bình cũng chỉ có thể làm những việc thế này thôi, xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với địa phương cũng là để đẩy mạnh lực lượng. Tôi thấy cậu vẫn nên tham gia”.

Cái cơ Châu Bình đưa ra quá hợp lý, Cố Hoài Ninh đành phải nhận lời.

Dập máy xong, anh bước chậm rãi trở về phòng ăn. Ngồi đối diện Lương Hòa, trông anh có vẻ ngáp ngừng: “Đơn vị có việc đột xuất, e là chúng ta phải về sớm hai, ba ngày”.

Nhanh thế ư? Lương Hòa lặng đi, nhưng sau đó, cô lại nghĩ, mình không cần đau đầu nghĩ xem đi đâu nữa rồi.

Lương Hòa hỏi: “Vậy bao giờ anh phải đi?”

Cố Hoài Ninh nhìn cô thăm dò, thấy thái độ của cô có vẻ bình thản, anh mới yên tâm. Trong điện thoại, Châu Bình nói lễ khai mạc hội thao diễn ra vào thứ Hai tuần sau, mà hôm nay đã là thứ Năm rồi.

Cố Hoài Ninh nghĩ một lát rồi nói: “Ngày mai”.

“Vâng”, Lương Hòa gật gật đầu, rồi cúi xuống tiếp tục ăn cháo. Cháo nguội rồi, ăn vào hơi khó chịu, cô buông thìa, dọn bát đĩa vào bếp.

Cố Hoài Ninh theo sau, chờ cô xong việc mới nói: “Nếu em thấy tiện thì chúng ta về nhà một chuyến nhé!”.

Hả? Lương Hòa hơi bất ngờ quay người lại.

Cố Hoài Ninh thản nhiên nói: “Sắp đi rồi, về nhà xem thế nào!”.

Về nhà họ Cố ư? Việc này nói với anh hình như không phải vấn đề gì to tát, nhưng Lương Hòa cứ nghĩ đến gia đình anh là lại thấy đau cả đầu.

Cố Hoài Ninh đương nhiên hiểu rõ trong lòng Lương Hòa lo lắng điều gì, bèn an ủi: “Em không phải lo về cha mẹ anh”.

“Được rồi”, Lương Hòa lau tay, lên tiếng đồng ý.

Mặc dù cô không tự tin lắm vào bản thân, nhưng các cụ nói rất đúng, ghét của nào trời trao của đấy.

Vào làm dâu nhà họ Cố thực ra là quyết định chỉ mới hai tuần trước của cô.

Họ gặp nhau ở bệnh viện, tìm hiểu được một thời gian. Hai bên thấy đối phương cũng ổn liền quyết định kết hôn luôn. Thời gian họ tìm hiểu nhau còn chẳng dài, nói chi đến việc tìm hiểu về gia đình đối phương nữa. Mặc dù trước khi cưới Lương Hòa cũng đã gặp cha mẹ anh vài lần, nhưng cũng không thể hiểu được hết về họ. Giờ phải gặp mặt, cô vẫn rất căng thẳng hồi hộp.

Khi xe ô tô dừng trước cổng nhà họ Cố, Lương Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tay vô bồm bộp vào trán. Thôi chết, sao cô có thể đến thăm cha mẹ chồng mà hai tay trống không, chẳng mang theo quà gì thế này!

Sau một hồi ủ rũ, Lương Hòa quay sang hỏi Cố Hoài Ninh: “Chúng ta cứ thế mà vào sao? Có cần phải mua chút đồ không?”.

Cố Hoài Ninh cũng không lường trước được chuyện này, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Không cần đâu!”.

“Nhưng...”

“Cha mẹ không để ý đâu!”

Trời ơi là trời! Lương Hòa nhăn nhó nhí nhố.

Về gia cảnh của Cố Hoài Ninh, Lương Hòa cũng biết được đôi chút. Cha của anh là Cố Trường Chí, cũng là quân nhân, trên vai ông đã được gắn quân hàm tướng quân. Còn mẹ của Cố Hoài Ninh, bà Lý Uyển lại chỉ là vợ hai của ông. Thế nên, nhà họ Cố có đến ba người con trai, con cả là Cố Hoài Thanh, bí thư tỉnh ủy của tỉnh nào đó ở phía Nam, không hay ở nhà. Con trai thứ Cố Hoài Việt chính là con trai đầu của bà Lý Uyển, cũng làm việc trong quân đội giống như em trai Cố Hoài Ninh.

Gia đình Lương Hòa đơn giản hơn nhiều. Ba mẹ mất sớm, ngay cả bà ngoại, người ở bên cô lâu nhất cũng đã qua đời mấy tháng nay. Có thể nói giờ cô chỉ có một mình. Gia cảnh hai nhà khác biệt như vậy, Lương Hòa lại càng căng thẳng khi gặp phải gặp cha mẹ chồng.

Tuy rằng mọi việc đã được chuẩn bị chu đáo, nhưng khi bước chân vào nhà họ Cố, Lương Hòa không khỏi có cảm giác bất ngờ. Trước mặt cô là rất nhiều vị tiền bối nhà họ Cố đang ngồi trong phòng khách. Cô cố gắng bình tĩnh, kiềm chế lắm mới không để đôi chân chạy vọt ra khỏi cửa. Cố Hoài Ninh cũng đã quen với trường hợp này rồi, anh chỉ huých nhẹ vai, đẩy cô vào nhà, lễ phép chào hỏi. Mọi người cùng gật đầu, khẽ cười, nụ cười thể hiện sự vui vẻ, hòa nhã.

Mẹ của anh, phu nhân Lý Uyển từ trong bếp bước ra chào đón niềm nở: “Hai đứa đến rồi hả? CƠM VẪN CHƯA XONG. Hoài Ninh đưa Lương Hòa vào phòng khách nghỉ ngơi đi, không phải làm gì đâu!”.

Cố Hoài Ninh thoáng nhìn ánh mắt của mẹ, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Lương Hòa đáp lời: “Con không mệt, để con vào bếp giúp mẹ!”.

Phu nhân Lý Uyển nhìn theo bóng dáng Lương Hòa vào bếp, quay đầu nói với con trai: “Con vào phòng khách nói chuyện với các chú đi”.

Cố Hoài Ninh vốn chỉ gọi điện cho Cố phu nhân nói là sẽ về nhà, không ngờ mấy ông chú bận trăm công nghìn việc của anh cũng đều biết hết. Liệu có phải muốn kiểm duyệt vợ của anh không? Mẹ thật là...

Anh nói: “Mẹ à, Lương Hòa nhỏ hơn con những bảy tuổi, mẹ đừng làm khó cô ấy”.

Bà liếc xéo anh một cái: “Biết rồi, biết rồi, là bảo bối của con, là vợ của con”.

Cố Hoài Ninh không nói gì, con mắt dõi theo bóng người đang bận rộn trong bếp.

Trong bếp giờ là một mớ hỗn độn. Lương Hòa ba chân bốn cẳng giúp chị Trương làm bếp, còn chị Trương chỉ biết chán ngán nhìn cô càng giúp càng làm mọi thứ rối tung lên. Thấy Lương Hòa đang định cầm dao chặt xương, chị Trương vội vàng ngăn lại: “Ấy, em đừng làm nữa, cẩn thận đứt tay đấy, để chị làm cho!”.

Lương Hòa tâm trí rối bời, ngần ngại đưa dao cho chị. Chị Trương có vẻ chán nản, đành giao cho cô xử lý con cá vừa được đem vào.

Cố Hoài Ninh đứng lúc vào bếp đã nhìn thấy một cảnh hết sức tức cười. Lương Hòa đang xắn tay áo chiến đấu với con cá. Rõ ràng là cô sợ máu, thế mà còn nhắm mắt nhắm mũi ra tay, bộ dáng ấy thật khiến Cố Hoài Ninh phải phì cười. Suy nghĩ một hồi, anh bước tới, giằng lấy con dao cô đang cầm trên tay.

“Không biết nấu cơm hả?”, anh cất tiếng hỏi.

Lương Hòa cúi đầu, miệng lí nhí trả lời.

Chuyện này coi như anh đã sự liệu trước, Cố Hoài Ninh xử lý xong con cá liền đưa cho chị Trương, rồi rửa tay sạch sẽ. Điều này khiến Lương Hòa có chút bất ngờ, từ khi bắt đầu chung sống đến nay, cô không hề nghĩ rằng anh lại biết nấu ăn.

Kỹ thuật nấu nướng của chị Trương quả thật rất cao siêu, mùi vị khiến cho người ta mê mẩn, thức ăn như tan trong miệng. Đáng tiếc, bao nhiêu món ngon bày trước mặt, thế mà Lương Hòa cứ phải vừa bên lên ăn vừa trả lời hàng đống câu hỏi của trưởng bối nhà họ Cố.

“Hoài Ninh, sau khi kết hôn, vợ cháu không về đơn vị với cháu sao?”, người hỏi là chú hai của Cố Hoài Ninh, Cố Trường Minh. Chú cũng công tác cùng quân khu với Hoài Ninh. Cố Trường Minh đảm nhận chức vụ chính ủy, mà Cố Hoài Ninh lại là đoàn trưởng đoàn Tăng thiết giáp 302, sư đoàn T, là sư đoàn trực thuộc quân khu do chú phụ trách.

Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa một cái rồi nói: “Cô ấy còn có công việc của mình”, hàm ý trong câu nói ấy đương nhiên là cô không thể về đơn vị cùng anh được.

“Ồ, thế Hòa làm việc ở đâu?”, Cố Trường Minh nhìn Lương Hòa hỏi.

“Cháu làm việc cho một tạp chí trong thành phố”, Lương Hòa trả lời rất thành thật.

“Cái thằng tiểu tử này lại bỏ rơi vợ mới cưới ở thành phố C để quay về doanh trại ư? Ai da, Lương Hòa này, chú nói cháu biết, cháu đành lòng để bị đối xử như thế sao?”, chú út Cố Trường An cười cười, chọc tức hai vợ chồng.

Lương Hòa chợt đỏ bừng mặt, Cố Hoài Ninh liếc xéo chú út, dùng ánh mắt hình viên đạn bắn cái nhìn náy lửa về phía hai ông chú đồng thời cũng là cấp trên của mình. Hai ông chú cười cười, đành cho qua chuyện này.

Lương Hòa coi như qua được một ải, nhưng trái tim vẫn đập liên hồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn Cố Hoài Ninh, bất gặp ánh mắt thờ ơ ẩn giấu nụ cười nhẹ nhàng ấm áp của anh, tinh thần cô cũng dần tốt lên.

Lần này đến đây, Lương Hòa không thấy cha của Cố Hoài Ninh, Cố Trường Chí ở nhà. Hỏi ra mới biết, Cố lão gia đang đi thị sát công việc, là việc lớn trong quân, cô cũng không tiện hỏi thêm gì nữa.

Bà Lý Uyển gọi Lương Hòa lên tầng hai, đưa cho cô xem một chiếc hộp gấm. Lương Hòa ngần ngại đỡ lấy, mở ra xem, thì ra là hai miếng ngọc rất đẹp. Bà nắm tay cô nói: “Trước khi đi, cha bảo mẹ đưa vật này cho con, con có thích không?”.

Lương Hòa hướng miếng ngọc về phía ánh đèn, vuốt ve, những đường vân lấp lánh khi được hàng ngàn tia sáng chiếu rọi.

“Con rất thích ạ!”, cô nói.

“Vậy thì tốt rồi!”

Lương Hòa ngẩng lên, nhìn phu nhân Lý Uyển, nở nụ cười dịu dàng tươi tắn.

Hôm sau phải lên máy bay về doanh trại nên Cố Hoài Ninh đưa Lương Hòa về nhà mới của hai vợ chồng, hành lý của anh đặt ở đó. Về đến nhà, việc đầu tiên Lương Hòa làm chính là tháo giày, chạy ngay vào phòng tắm, bộ dạng hoảng hốt cứ như thể sợ anh sẽ tranh cướp phòng tắm với cô vậy. Cố Hoài Ninh giật mình đứng ở cửa một lúc, gương mặt vốn lúc nào cũng lạnh nhạt dường như đang khẽ nở một nụ cười.

Bạn thân của Lương Hòa, Hạ An Mẫn đã từng hỏi cô một câu: “Nếu như có một ngày cậu mở mắt tỉnh dậy, nhìn thấy bên cạnh mình là một người đàn ông, cậu sẽ có cảm giác thế nào?”. Không cần đợi câu trả lời từ Lương Hòa, Hạ An Mẫn đã lớn tiếng trả lời thay: “Con người cậu chẳng phải rất đơn giản hay sao? Những người không thích kết hôn như cậu, nếu có đàn ông ngủ cùng thì chắc chỉ có thể là tình một đêm!”.

Lúc đó, phản ứng của Lương Hòa là đánh cho Hạ An Mẫn một trận. Bây giờ, giả thiết ấy đã trở thành hiện thực, Lương Hòa đương nhiên có cảm giác bối rối, nguyên nhân có thể là do chưa thích nghi được. Cô tự đánh vào đầu mấy cái rồi xuống giường đi nấu bữa sáng.

Sáng hôm sau, Cố Hoài Ninh sẽ lên máy bay trở về thành phố B. Thời gian hơi gấp gáp, lại còn phải dậy sớm đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị hành lý, nếu còn bắt anh đi mua bữa sáng, Lương Hòa cảm thấy thật bất tiện. Vì thế, tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô đã đặt đồng hồ báo thức, đúng sáu rưỡi đã tỉnh giấc. Việc ngủ nướng cô không thạo cho lắm, nhưng có thể lấy bữa sáng làm vật thí nghiệm để rèn luyện tay nghề.

Món ăn mà Lương Hòa có thể nấu tương đối quen tay là bữa sáng kiểu Tây, hai miếng bánh mì nướng kẹp trứng rán thêm một cốc sữa nóng, xem ra chẳng mất chút công sức nào.

Nhưng vấn đề là Cố Hoài Ninh thích ăn cái gì chứ? Trong doanh trại liệu có bữa sáng kiểu Tây không nhỉ?

Lương Hòa sau một giây suy nghĩ đã dẹp luôn ý tưởng đó, nhanh tay nhanh chân đi vo gạo nấu cháo, rồi lấy dưa muối trong tủ lạnh ra, sau đó còn xuống nhà mua quẩy và bánh bao. Chuẩn bị xong hết mọi thứ cũng đã gần bảy giờ, cô nhìn một bàn đầy thức ăn, thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hoài Ninh đứng bảy giờ tỉnh giấc, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, cầm khăn lau mặt bước ra ngoài. Khi vào bếp, thấy một bàn đầy thức ăn, lúc đó anh quả thực lạng người đi một lúc. Lương Hòa đang bưng cháo vừa múc từ nồi ra, hai tay hai bát, cháo nóng khiến bờ vai cô run run.

Cố Hoài Ninh vội chạy tới: “Để anh, để anh!”

Lương Hòa giật bắn cả mình, tròn tròn mắt nhìn anh. Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo may ô màu trắng, quần bộ đội đã cũ mềm, khi rửa mặt hình như cũng gội đầu luôn, tóc vẫn còn ướt ướt. Thấy anh bước tới, cô lắp ba lắp bắp: “Anh... anh tỉnh rồi à?”, nói xong cô cũng muốn đào ngay cái lỗ để chui xuống.

Lắp bắp cái gì thế hả Lương Hòa?!

Cố Hoài Ninh nhẹ nhàng hỏi: “Em chuẩn bị bữa sáng sao?”

“Vâng, không biết có hợp khẩu vị của anh không!”

Cố Hoài Ninh nhún vai, nhìn một lượt khắp bàn ăn. Bánh bao và quẩy có vẻ như là mới mua về, dưa trông cũng khá tươi ngon, không khỏi khiến người ta chảy nước miếng, nhưng anh nhớ mang máng, chỗ dưa này để trong tủ lạnh từ hôm cưới, chắc chỉ có bát cháo trước mặt là của cô vợ thân yêu tự làm thôi.

“Cũng được đấy!”, người nào đó kết luận rằng, vấn đề quan trọng là ở tinh thần.

Lương Hòa cười ngại ngùng, rồi ngồi xuống cùng anh ăn sáng.

Cố Hoài Ninh bay chuyển chín giờ. Ăn sáng xong, nhân viên cảnh vệ của Cố Trường Chí đến đón anh ra sân bay. Viên cảnh vệ này tên Phùng Đàm, một anh chàng vừa tròn hai mươi tuổi. Tuổi tác cũng chẳng kém Lương Hòa là mấy, nhìn thấy cô lại cứ một tiếng chị dâu, hai tiếng chị dâu, khiến cho Lương Hòa đỏ cả mặt, bèn đứng sang một bên để cậu ta vào nhà.

Cố Hoài Ninh đang đứng trước gương thắt cà vạt, đeo cầu vai. Lương Hòa đã quen nhìn anh mặc quân phục, nhưng chưa từng thấy anh đeo cầu vai. Cầu vai có hai vạch hai sao, cũng chẳng rõ là cấp bậc nào nữa.

“Anh về doanh trại trước, có vấn đề gì thì gọi điện báo cho anh, nếu không gọi được anh thì gọi thẳng cho Phùng Đàm”, Cố Hoài Ninh dặn dò Lương Hòa xong, quay ra nói với Phùng Đàm: “Phùng Đàm, lúc tôi không ở nhà, phiền cậu chăm sóc cho chị dâu cậu chu đáo một chút!”.

“Vâng, thưa thủ trưởng, em chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”, Phùng Đàm cười ha hả, hành lễ theo động tác trong quân đội. Cố Hoài Ninh cốc đầu cậu ta một cái, rồi quay sang nhìn Lương Hòa. Cô đang lặng lẽ đứng ở cửa, giữ mãi tư thế mở cửa mà chẳng biết trong đầu đang nghĩ cái gì. Thấy anh đi tới, cô nói: “Em đi tiễn anh!”.

“Không cần đâu!”, anh đội mũ vành to trên đầu, chỉnh lại quân trang: “Anh tự đi là được rồi!”.

Lương Hòa chăm chú nhìn anh đi mấy bước, rồi nói với theo: “Vây để em tiễn anh xuống dưới”.

Phùng Đàm đặt hành lý vào cốp xe, sau khi mở cửa xe cho Cố Hoài Ninh thì tự giác bước vào xe ngồi trước. Cố Hoài Ninh giữ cửa xe, điềm đậm bước đến trước mặt Lương Hòa, một tay giữ đầu cô, tay kia vén mấy sợi tóc mái trên trán cô, rồi đặt lên đó một nụ hôn: “Anh đi đây, đến nơi sẽ gọi điện cho em”.

Nụ hôn khiến Lương Hòa bất ngờ. Cô ngẩng đầu lên nhìn sâu vào đôi mắt của anh, thoáng chốc lại chuyển hướng nhìn sang chỗ khác, nhỏ nhẹ dặn dò: “Anh đi đường cẩn thận!”.

Lương Hòa đứng yên tại chỗ, chiếc xe Jeep khuất xa khỏi cánh cổng chung cư một lúc lâu sau, cô vẫn cứ đứng nguyên chỗ cũ. Cho đến khi cảm thấy hơi lạnh của sương sớm phảng phất đâu đây, cô mới chột rùng mình quay trở lại vào nhà.

Vào đến nhà, cô thả mình xuống giường, sáng nay dậy sớm quá, bây giờ ngủ thêm một giấc nữa cũng đâu phải là không được. Chỉ có điều, cô phát hiện mình rất khó ngủ. Lương Hòa nhìn vào tấm ảnh cưới treo trên giường. Trong ảnh, cô cười thật dịu dàng, còn anh thì vẫn đáng vẻ điềm đậm bình tĩnh mà cô đã quen

mắt nhắm rồi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nhìn quanh ngôi nhà trống trải, chợt nghĩ, thực ra họ chỉ mới kết hôn có bốn ngày thôi mà!

2. Chương 2

Lúc Cố Hoài Ninh xuống sân bay, thành phố B đang tí tách vài hạt mưa nhỏ. Anh xách hành lý chỉ có vài thứ đơn giản bước ra ngoài, vừa ra đến nhà chờ đã nhìn thấy xe Jeep của đơn vị cử đến đón. Ngồi trên ghế lái cũng là một đồng chí đeo quân hàm trung tá, Triệu Kiên Hòa, là tham mưu đoàn Tăng thiết giáp 302. Cố Hoài Ninh nhìn một lúc, rồi nhét hành lý vào hàng ghế sau, sau đó ngồi bên cạnh ghế lái.

“Sao lại là cậu? Chương trình học của cán bộ kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc sáng nay rồi. Tôi vừa về đến đơn vị, anh Châu đã giao ngay cho nhiệm vụ đi đón đồng chí đoàn trưởng. Ở đây có mưa nhỏ, lại có sương mù, đoán là chuyến bay của cậu sẽ bị gián đoạn, sợ cậu không bắt được xe.”

Triệu Kiên Hòa là bạn nối khố của Cố Hoài Ninh, họ lớn lên cùng nhau, nói như Triệu Kiên Hòa thì từ thời mặc quần thụng, anh ấy đã chơi đùa cùng với cậu ba nhà họ Cố, cho đến giờ, người ta đã kết hôn rồi. Cũng vì khi Cố Hoài Ninh tổ chức hôn lễ, Triệu Kiên Hòa đang bận tham gia chương trình bồi dưỡng cán bộ, không thể về dự được, vì thế bây giờ anh ấy không khỏi cảm thấy tò mò.

“Này đồng chí đoàn trưởng, sắc mặt của đồng chí có vẻ không tốt thì phải! Phải chăng còn chưa ném trái hết mùi vị tân hôn đã bị triệu tập về đơn vị nên có chút luyến tiếc?”

“Cậu còn không lái xe đi?”, Cố Hoài Ninh lườm Triệu Kiên Hòa một cái, lúc này anh chẳng còn hơi sức đâu mà phí lời tranh cãi với tên tiểu tử này nữa. Đồ ăn trên máy bay chẳng ra làm sao, cả ngày chỉ sống bằng chút đồ ăn sáng, lúc này bụng anh đang sôi lên ục ục. Anh bị đau dạ dày, đâu thể ăn uống không điều độ như vậy!

Triệu Kiên Hòa cười khoái chí, khởi động xe quay về đơn vị. Cố Hoài Ninh tựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền suốt đường đi. Đi được nửa đường bỗng nghe thấy Triệu Kiên Hòa nói: “Sáng nay lúc tôi về thấy trong đơn vị có rất nhiều xe chở toàn sinh viên, chẳng lẽ năm nay sinh viên lại trực tiếp đến huấn luyện tại đơn vị à?”

“À ừ, là do phía nhà trường đề nghị”, nếu không phải vì chuyện này thì hà cớ gì anh phải về sớm hơn dự định cơ chứ! Nhắc đến đó, Cố Hoài Ninh lại thấy bực mình.

Từ lúc xuống sân bay đến giờ, anh vẫn chưa gọi điện về nhà báo bình an. Rút điện thoại ra, anh nhìn bàn phím, khẽ cau mày. Suy nghĩ một lúc, Cố Hoài Ninh bấm số gọi cho Lương Hòa, kết quả, chuông reo mãi mà chẳng ai nghe máy. Tắt điện thoại, Cố Hoài Ninh đã nghe thấy tiếng cười không thành ý của Triệu Kiên Hòa: “Không ai nghe máy sao?”

Thấy ánh mắt sắc lạnh của đồng chí đoàn trưởng, Triệu Kiên Hòa không dám nhiều lời nữa.

Một lúc sau, xe đã tới Kinh Sơn. Đoàn 302 của Cố Hoài Ninh nằm ở khu vực đóng quân của sư đoàn T ở ngoại ô phía đông Kinh Sơn. Xe tiến vào cổng sư đoàn, chậm chậm hướng về cổng lớn của đơn vị. Cố Hoài Ninh nhắc hành lý xuống xe trước, còn Triệu Kiên Hòa phải lái xe vào khu để xe. Lúc này, thành phố B vẫn chưa tạnh mưa, Cố Hoài Ninh bước đi, bộ quân phục bị ngấm nước mưa biến thành màu xanh thẫm. Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng người tay cầm ô đang bước về phía mình.

Người đang bước tới là một nữ sĩ quan đoàn 302, Lục Thời Vũ, tốt nghiệp Học viện Quân sự, hiện là trưởng ban Thông tin liên lạc đoàn 302. Lục Thời Vũ tóc ngắn đến mang tai, khoác lên mình bộ quân phục đầy khí chất. Cô ấy vẫn luôn là một mỹ nhân ở đơn vị này.

“Anh về rồi ư?”, cô ấy mỉm cười chào hỏi anh.

Cố Hoài Ninh gật gật đầu, bóng cao lớn bước về phía toà nhà lớn của đơn vị.

Lục Thời Vũ mở ô bước theo sau: “Hoài Ninh!”.

Giọng nữ vốn nhỏ nhẹ vang lên trong màn sương mù lại có vẻ đánh thép, Cố Hoài Ninh khựng lại, quay đầu nhìn Lục Thời Vũ với vẻ mặt khó hiểu. Trong con mắt của một người đàn ông lạnh lùng như anh, con người Lục Thời Vũ có một dũng khí mạnh mẽ có thể áp đảo, cô ấy cười cười: “Còn chưa chúc anh tân hôn vui vẻ nữa!”.

Cố Hoài Ninh nhún vai: “Cám ơn!”.

Phòng làm việc mười mấy mét vuông sau hai tuần vắng anh có chút lạnh lẽo, nhưng vì ngày nào cũng có nhân viên đến quét dọn nên trông vẫn sạch sẽ, ngăn nắp.

Cố Hoài Ninh ngồi trên ghế sofa, thở hắt ra một hơi.

Mưa rất to, áo khoác ngoài của anh ướt đẫm, ngay cả áo trong cũng ướt, mặc trên người thật khó chịu. Cố Hoài Ninh cởi bỏ áo khoác ngoài, vừa lau tóc vừa bước về phía bàn làm việc. Nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn, Cố Hoài Ninh do dự một hồi, lại bấm số gọi cho Lương Hòa một lần nữa. Lần này thì đến cả chuông cũng chẳng buồn reo, chỉ nghe thấy một giọng nữ trong trẻo: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Cố Hoài Ninh không ngừng so vai thở dài, cô bé này đang làm gì thế không biết?

Anh ngắt máy, nhìn ra phía cửa sổ, mưa càng ngày càng lớn. Thời tiết bên ngoài thật tệ, không khác gì tâm trạng anh lúc này!

Thành phố C lại không hề có mưa, tuy nhiên, thời tiết cũng âm u lạnh lẽo.

Lương Hòa ngủ từ sáng đến tận ba giờ chiều, trên người chỉ đắp một lớp chăn mỏng, tỉnh dậy thấy hơi lạnh. Cảm giác trống trải tràn ngập khắp căn phòng. Cô định thần một lúc mới nhớ ra đây là ngôi nhà mới của hai vợ chồng sau khi kết hôn, chẳng trách lại lạnh lẽo như vậy! Nghĩ đến đây, Lương Hòa vỗ trán đi mò điện thoại, bấm hai ba lần không thấy có động tĩnh gì, hẳn là hết pin nên tự động sập nguồn mất rồi. Cô vội vàng đi sạc pin rồi khởi động máy, phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ, là của Cố Hoài Ninh.

Cô rung mình một cái, gọi lại ngay lập tức, chuông reo một lúc đã có người bắt máy.

“Em à!”

“Anh à!”, cô nói, giọng nói nhẹ nhàng của anh khiến Lương Hòa trấn tĩnh lại một chút: “Lúc này... lúc này anh gọi em đang ngủ, điện thoại hết pin, nên...”.

“Không sao!”, Cố Hoài Ninh đáp lại rất nhanh.

“Vâng!”, cô trả lời.

“Nếu em mệt thì nghỉ thêm một lúc nữa đi!”

“Em biết rồi!”

“Ừm, còn việc gì nữa không?”

“Không có gì, vậy em đi nghỉ ngơi đây.”

Lương Hòa trả lời mà thần sắc lơ đãng, đến khi đầu bên kia chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút, cô mới thực sự hoàn hồn.

Cứ thế mà ngắt điện thoại sao? Sao nhanh quá vậy? Lương Hòa thấy hơi hụt hẫng, cô thật không dám tin!

Thời gian nghỉ phép hai tuần, giờ lại có vẻ hơi thừa thãi thì phải! Lương Hòa nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định kết thúc sớm kỳ nghỉ, đi làm trở lại. Ngày hôm sau, khi cô xuất hiện ở tòa soạn, cô bạn thân cũng là đồng nghiệp của cô, Hạ An Mẫn hết sức ngạc nhiên, lời xềnh xệch Lương Hòa vào phòng trà để tra hỏi.

“Này Lương Hòa kia, chẳng phải cậu đang trong thời gian nghỉ tân hôn sao? Sao lại đi làm sớm thế? Tính ra mới nghỉ chưa đến một tuần.”

“Ôi dào, anh ấy về đơn vị rồi. Mình ở nhà chẳng có việc gì làm, thôi thì đi làm vậy!”

“Cái gì? Đã về đơn vị rồi? Mới có vài ngày mà đã về đơn vị?”

“Ừ thì anh ấy cũng khá bận!” Cuộc sống nhà binh là thế đấy, cấp trên có lệnh, đương nhiên phải nhanh chóng phục tùng rồi. Lương Hòa lấy chiếc cốc giấy rót một cốc hồng trà nóng hổi, đưa lên uống.

Hạ An Mẫn không nhịn được cười: “Không nhận ra Lương Hòa nhà ta nữa rồi! Mới làm vợ lính có mấy ngày mà giọng điệu đã quả quyết đến vậy!”

Nghe câu này, Lương Hòa suýt nuốt không trôi ngụm trà trong miệng. Cô trừng mắt nhìn Hạ An Mẫn rồi quay gót ra khỏi phòng trà. Thấy vậy, Hạ An Mẫn cũng vội vàng chạy theo.

“Này đừng có như vậy mà! Mới nói vài câu mà cậu đã giận rồi sao? Mau lại đây báo cáo cho mình cảm giác tâm hồn, à không, là cảm giác của đêm đầu tiên mới đúng...”

Càng nói lại càng huyền thuyên, Lương Hòa vò đầu bứt tai, đang muốn cho Hạ An Mẫn một trận thì có người gọi. Cô nhìn theo hướng người gọi, thì ra là trưởng phòng nhân sự, Giản Ninh. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Giản Ninh, Hạ An Mẫn không còn dũng khí đánh người nữa. Lương Hòa nhìn lại dáng vẻ của hai người lúc đó, lại quay sang nhìn Giản Ninh: “Không có việc gì chứ, Trưởng phòng Giản?”

Giản Ninh nhìn cô gái trước mặt qua cặp kính dày cộp, gương mặt không chút biểu cảm, một lúc sau mới lên tiếng: “Chỗ phép thừa cô trực tiếp đến gặp chủ biên xin cắt giảm đi!”

“Sao lại thế ạ?”, Lương Hòa sững sốt hỏi.

“Là ý của chủ biên, cô cứ làm theo là được”, Giản Ninh lạnh lùng buông lời rồi quay gót đi thẳng.

Lương Hòa đứng thần người mấy giây, rồi quay người đi tới phòng làm việc của chủ biên. Lương Hòa đứng ngoài khe gỗ cửa mấy cái, một lát sau đã nghe thấy giọng nam trầm tĩnh vọng ra: “Vào đi!”

Lục Thừa Vãn quay ra từ sau chiếc bàn kính lớn, ngẩng lên nhìn thẳng vào Lương Hòa. Anh ta mặc một chiếc áo len cashmere, máy tính đang mở, trên bàn bày vài giấy tờ đang xem dở, trông có vẻ như đang làm việc. Lương Hòa có chút ái ngại: “Làm phiền anh lúc đang bận công việc, thật có lỗi!”

Lục Thừa Vãn mở to mắt nhìn Lương Hòa một lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, một lúc sau mới khẽ nói: “Không sao, đến cắt phép à?”

“Vâng, là như vậy ạ, lúc trước tôi xin nghỉ phép hai tuần cho đám cưới, bây giờ vì một vài lý do nên chỉ nghỉ bảy ngày thôi, vì thế tôi muốn cắt giảm kỳ phép còn lại ạ. Sếp cho tôi xin chữ ký”, Lương Hòa nói rất ngắn gọn. Trước gương mặt không chút thay đổi của Tổng biên tập Lục, cô nhanh chóng kết thúc màn báo cáo.

Lương Hòa cuối đầu xuống không dám nhìn thẳng vào Lục Thừa Vãn, còn anh vẫn không hề biến đổi sắc mặt, hồi lâu mới nghe thấy giọng anh: “Bao nhiêu người thấy hai tuần nghỉ tân hôn còn không đủ, cô lại xin cắt phép đi làm sớm. Người như cô quả không nhiều!”

Lương Hòa cúi gằm mặt không nói. Lục Thừa Vãn nhìn bộ dạng của cô, cũng không nở làm khó thêm nữa, chỉ nói: “Thôi được rồi, lát tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự. Còn một việc nữa, chúc cô tân hôn vui vẻ!”

“Dạ vâng, cảm ơn tổng biên tập ạ!”

Lương Hòa bước ra ngoài đóng cửa, thở phào một hơi, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng lẽ chủ biên gọi cô vào chỉ để chúc tân hôn vui vẻ thôi sao?

Cuối tuần, Lương Hòa cùng Hạ An Mẫn đi dạo phố. Thời điểm này đúng dịp ra mắt đồ thu đông, giá cả đắt đỏ, mới mua vài bộ quần áo đã bay mất cả một tháng lương.

Thử lên người hết bộ này đến bộ khác, toàn những bộ quần áo xinh xắn dễ thương, nhân viên bán hàng lại càng nhiệt tình giới thiệu, chỉ còn thiếu nước lôi hết quần áo trên kệ xuống cho cô mặc thử. Nhưng thử đi thử lại cả nửa ngày trời mà Lương Hòa vẫn chưa thấy ưng bộ nào. Cô cảm thấy mặc áo thun vẫn thoải mái hơn. Chẳng bù cho Hạ An Mẫn, trên tay xách đến vài bộ, thêm chiếc áo đang thử trên người nữa, sơ sơ cũng bốn, năm bộ rồi.

Đi bộ cũng thấy hơi mệt, Lương Hòa bèn ngồi ở sô pha chờ Hạ An Mẫn, chờ mãi đợi mãi, bỗng nhiên cô thấy một hình bóng quen đang bước về phía mình.

Là mẹ của Cố Hoài Ninh, mẹ chồng của cô, bà Lý Uyển.

Bà Lý Uyển nhìn thấy Lương Hòa cũng hơi ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi: “Con đi mua đồ đấy à?”.

Lương Hòa cười nhỏ nhẹ: “Vâng ạ, con đi cùng bạn”.

Bà Lý Uyển “ồ” một tiếng, nhìn quanh một lượt mới thấy Hạ An Mẫn đang chọn đồ phía trong. Cô gái này trông rất quen, chắc chắn là bà đã gặp trong đám cưới.

“Gặp con ở đây cũng thật đúng lúc. Mẹ có chuyện muốn nói với con, đỡ phải gọi điện thoại.”

“Vâng, mẹ nói đi ạ!”

Cố phu nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Cái thằng Hoài Ninh, vì theo đuổi sự nghiệp mà con người cũng trở nên cứng nhắc. Trước đây ở thành phố C, một tuần mẹ còn có thể gặp nó được một hai lần, nhưng chẳng biết vì sao hồi năm kia nó lại được chuyển đến thành phố B, đi lại cũng xa xôi hơn, làm khổ con rồi!”, nói đến đây, Lý Uyển liền nắm lấy tay Lương Hòa.

“Đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng mà mẹ”, ngẫm một lúc, Lương Hòa mới nói ra câu ấy.

“Con à, có câu nói này của con, mẹ thấy yên tâm rồi!” Lý Uyển cười an ủi: “Hoài Ninh nói với mẹ, con nhỏ hơn nó bảy tuổi, nói mẹ phải chăm sóc tốt cho con. Mẹ nghĩ đi nghĩ lại, giờ con ở nhà mới, có muốn chăm sóc cũng không tiện. Hay là thế này đi, từ mai con chuyển về nhà họ Cố, mẹ bảo Phùng Đàm kêu mấy chiến sĩ tới giúp con chuyển đồ, thế nào?”.

Lương Hòa không nghĩ là bà Lý Uyển lại đề nghị chuyện này, cô do dự một lúc lâu: “Con chuyển qua đây liệu có tiện không ạ?”.

“Xem con kìa, ba thằng con trai nhà này, chẳng đứa nào ở cùng mẹ, ngay cả mấy người con dâu cũng sống xa. Con nghe mẹ nói này, nhà chúng ta phải sống cùng nhau thì mới vui vẻ được con à!”

Cố phu nhân vừa nói vừa thăm dò ý tứ của Lương Hòa. Cô vẫn còn rất do dự, trong lòng thầm nghĩ, Cố Hoài Ninh không ở nhà, cô chuyển về đó sống làm gì chứ? Ngày nào cũng phải đối mặt với những người xa lạ, chắc chắn rất đáng sợ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lương Hòa quả quyết từ chối: “Không sao đâu mẹ. Công việc của con rất bận, hay phải tăng ca, hơn nữa nhà mình lại cách tòa soạn con khá xa, đi đi về về không thuận tiện lắm ạ”.

Lý Uyển thật không ngờ cô gái ngoan hiền, ít nói trong ấn tượng lại có thể từ chối bà thẳng thừng như vậy. Không khí lúc này có chút căng thẳng, một lúc sau Lý Uyển mới cười nói: “Thôi thế cũng được, cứ làm theo ý con đi”.

Lương Hòa ngoan ngoãn mỉm cười.

Trước khi đi, Lý Uyển còn dặn dò: “Nếu con ở nhà có vấn đề gì thì nhớ gọi điện cho mẹ đấy, đừng một mình chịu đựng, biết chưa?”.

Lương Hòa hứa sẽ nghe lời mẹ: “Con cảm ơn mẹ!”.

Tiến bà Lý Uyển đi rồi, Lương Hòa mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa đúng lúc Hạ An Mẫn cũng mua đồ xong, hai người rủ nhau vào một quán lẩu ăn tối. Lương Hòa kể cho Hạ An Mẫn nghe về lời đề nghị ban nãy của bà Lý Uyển. Hạ An Mẫn vô cùng kích động: “Về đi, tại sao không về? Gia đình người ta gọi là danh gia vọng tộc thì hơi quá, nhưng chí ít cũng là nhà có bề thế, về đây mà hưởng thụ đi chứ!”.

Bị Lương Hòa liếc xéo một cái, Hạ An Mẫn đành xuống nước: “Ừm, nhưng mà càng là gia đình danh giá lại càng có nhiều quy tắc”.

“Đó là một trong số các nguyên nhân”, Lương Hòa thở dài: “Hơn nữa, quan hệ mẹ chồng nàng dâu phức tạp như vậy, mình sợ ứng xử không khéo léo lại tự chuốc lấy phiền phức, thà ở một mình còn hơn”.

Hạ An Mẫn gật đầu, đột nhiên nghĩ ra điều gì, đôi mắt chợt sáng bừng lên: “Cậu một mình một nhà, có khi nào mẹ chồng cậu... không yên tâm về cậu không nhỉ?”.

“Không yên tâm về mình? Không yên tâm cái gì mới được chứ?”, Lương Hòa buông đũa nghĩ ngợi.

“Sao mà cậu ngốc thế!”, Hạ An Mẫn sốt sắng giải thích: “Cậu nghĩ mà xem, ông xã quanh năm phải ra ngoài làm nhiệm vụ, để lại cậu thân ngọc mình ngà ở nhà, gia đình nhà chồng liệu có yên tâm được không? Chẳng phải tìm cách để theo sát cậu hay sao?”.

Lương Hòa vừa mới uống được ngụm nước, bị câu nói của Hạ An Mẫn làm cho ho sặc sụa, mặt đỏ ửng: “Này, mình mà là loại người đó sao?”.

“Đương nhiên là mình biết cậu không phải loại người đó”, Hạ An Mẫn đưa cho cô một tờ giấy ăn: “Mình nói là để cảnh báo cho cậu thôi”.

Nói vậy kể ra cũng có lý, Lương Hòa vừa cầm giấy ăn lau nước dính lên quần áo, vừa không ngừng suy nghĩ. Chỉ có điều, cô thấy đáng vẽ của Cố Hoài Ninh lúc rời đi không giống như đang lo lắng về cô.

“Hòa Hòa?”, Hạ An Mẫn la to.

Lương Hòa lúc này mới hoàn hồn, nhìn Hạ An Mẫn cười lớn: “Không sao, dù sao thì mình cũng không làm điều gì hồ thẹn, không phải lo lắng đâu!”.

Lương Hòa rõ ràng là người có tâm lý vững vàng, vậy mà hôm sau, khi nhận được điện thoại của Cố Hoài Ninh, trái tim vẫn đập loạn một hồi. Anh gọi lúc cô chuẩn bị tan ca. Lương Hòa tắt máy tính xong cũng xách túi đi ra ngoài. Thành phố C thời tiết thay đổi đột ngột, ngay cả người sắt như Hạ An Mẫn mà cũng phải xin nghỉ ốm. Cô chỉ có một mình, buổi tối chẳng có gì để vui chơi đành phải bắt taxi về nhà.

“Em đang bận à?”, Cố Hoài Ninh hỏi.

“Không, em vừa tan ca”, cô bước chậm chậm về phía ga tàu, dù sao cũng chỉ có một mình, vội gì chứ: “Anh thì sao?”.

Đầu bên kia phát ra hai tiếng ho, lúc nói chuyện giọng cũng khàn khàn: “Anh vừa từ trại huấn luyện về, chuẩn bị ăn cơm rồi”.

Trại huấn luyện ư? Có phải là nơi leo trèo, lăn lê bò trườn, bắn súng này nọ không nhỉ?

“Chắc là rất cực khổ đúng không?”

Cố Hoài Ninh lặng đi một lúc, bộ đội đã chiến đấu có xa lạ gì với trại huấn luyện, sao có thể nói vất vả chứ! Anh biết cô chẳng biết gì nên kiếm chuyện để nói thôi, đành cố tình cho qua, nói thẳng vào chuyện chính: “Hôm qua em đã từ chối lời đề nghị của mẹ đưa em về nhà sao?”.

“À, quả thực em cảm thấy không tiện”, Lương Hòa không nhịn được cười. Tối hôm qua vừa từ chối bà Lý Uyển, hôm nay đã nhận được điện thoại của Cố Hoài Ninh, lẽ nào anh cũng muốn cô về nhà họ Cố sống? Về lý mà nói, điều này là không thể.

Quả nhiên, Cố Hoài Ninh cười rồi nói: “Không sao, anh sẽ nói rõ với mẹ”.

“Vâng, cảm ơn anh!”

Sau khi ngắt máy, Lương Hòa nghĩ, Cố Hoài Ninh cũng không đến nỗi nào, không ném cô vào hố lửa. Theo cách nói của Hạ An Mẫn, Lương Hòa ư, đừng có nhìn vẻ bề ngoài im hơi lặng tiếng như một chú thỏ non của cô, hề bị ép vào đường cùng, cô sẽ biến thành một chú chó không ai dắt mũi được, mà khởi điểm cũng chỉ làm một chú chó cảnh thôi đấy nhé. Mặc dù cách ví von này nghe rất khó chấp nhận, nhưng Lương Hòa nghĩ, nếu quả thực phải về nhà họ Cố ở, ngộ nhỡ gây nên xích mích gì, đến lúc đó tất cả mọi người trong nhà họ chắc chắn sẽ cùng về một phe. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy quyết định của mình thật đúng đắn.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lương Hòa chợt thấy thanh thản. Nhưng lúc này ở thành phố B, Cố Hoài Ninh lại không thoải mái chút nào. Hôm nay sư đoàn gọi điện đến, thông báo hai ngày tới Chính ủy Cố ở quân khu sẽ xuống kiểm tra. Để đón tiếp lãnh đạo xuống thị sát, cả đoàn đều bận túi bụi, buổi tối còn phải họp nữa. Ăn tối xong, Cố Hoài Ninh và Triệu Kiên Hòa cũng phải tới văn phòng đoàn.

“Đơn vị gọi điện đến thông báo lần này là ai xuống thị sát vậy?”, Triệu Kiên Hòa hỏi.

“Chính ủy Cố Trường Minh ở quân khu.”

“Ồ, Chính ủy Cố à!”, Triệu Kiên Hòa gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện, nhưng lại chột nghĩ đến chuyện gì đó, ngẩng đầu lên hỏi: “Đó chẳng phải là chú hai của cậu sao?”.

Đồng chí đoàn trưởng nửa cười nửa không nhìn anh ta, Triệu Kiên Hòa lập tức giả bộ kéo khóa miệng lại. Nhưng vừa đi được mấy bước, cái miệng của anh ta đã lại mở máy ngay rồi.

“Này cậu ba nhà họ Cố, tôi nói thật nhé, chuyện này cậu giấu làm gì? Rõ ràng chính bản thân cậu cũng thừa năng lực cơ mà!”

“Thế nói cho cả thế giới biết chuyện đó thì có gì hay?”, Đường nhiên là không rồi.

Triệu Kiên Hòa lẩm bẩm, đi theo Cố Hoài Ninh vào văn phòng.

Nội dung chính của cuộc họp lần này ngoài việc nêu ra cách ứng phó với đợt kiểm tra của lãnh đạo cấp trên, còn đưa ra phương án cho đợt sát hạch sắp tới. Các cán bộ cơ sở đều rất phiền não về phương án sát hạch của những năm trước, năm nào, kỳ nào cũng làm theo phương án đó, không những không thúc đẩy được lòng nhiệt tình của các chiến sĩ, mà ngay cả các cán bộ cũng thấy chán nản mệt mỏi.

Năm đầu tiên Cố Hoài Ninh đến đoàn 302 đã cảm nhận được sự thiếu sót của mô hình này, vì thế, anh đã thay đổi một chút trong phương án sát hạch năm nay. Thời gian, phương thức và nội dung sát hạch đều tùy cơ ứng biến. Vì điều này, có một đồng chí đã đưa ra ý kiến: “Làm như vậy nhờ ảnh hưởng tới khả năng phát huy trình độ của các chiến sĩ thì phải làm sao? Như thế không phải là thiếu công bằng ư?”.

Cố Hoài Ninh không buồn ngẩng đầu lên, đáp lời: “Làm như thế mục đích là để đi sâu đi sát vào thực tế, hơn nữa, trên chiến trường có thể xét đến công bằng sao?”.

Vậy là phương án sát hạch đã được quyết định như thế.

Mấy ngày sau đó, cuộc sát hạch được triển khai từng bước một, như Cố Hoài Ninh suy nghĩ, chắc chắn sẽ có những lời trách móc từ phía các chiến sĩ, tuy nhiên, điều đó cũng không thể trở thành lý do để trì hoãn kế hoạch được.

Khi lãnh đạo quân khu đến, Cố Hoài Ninh đang ngồi trên chiếc xe Jeep mui trần cùng với đội xe tăng tiến vào khu vực sát hạch. Từ đoàn 302 đi tới khu vực sát hạch, địa hình khá phức tạp, hơn nữa, trên đường còn bố trí mai phục, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải chướng ngại vật của quân địch, đến nỗi đoàn xe phải xin cấp trên dùng hỏa lực để hỗ trợ. Đi trên đoạn đường ấy... thật sự có chút cảm giác như đi diễn tập. Xe của lãnh đạo quân khu đi đằng sau, phó tổng tham mưu quân khu này giờ vẫn đi theo Cố Trường Minh nhìn thấy tình thế bên ngoài, không nhịn được cười: “Khỏi phải nói, cậu ba nhà họ Cố này riêng khoản huấn luyện thì đúng là nhân tài khó kiếm! Chiêu gì cũng nghĩ ra được”.

Cố Trường Minh cũng cười, nhìn chiếc xe Jeep phía trước lao đi như con ngựa đang phi nước đại, tung bụi mịt mù, trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy.

Cố Hoài Ninh từ lúc ở địa điểm tập kết đã quy định phải chờ đoàn xe đến, tới khi toàn đơn vị tập hợp đầy đủ mới vào trại để thay mặt đơn vị triển khai sát hạch. Trong suốt quá trình sát hạch, Cố Hoài Ninh luôn dùng kính viễn vọng quan sát tình hình một cách tỉ mỉ cẩn thận. Trong lòng anh cũng đã có dự đoán sơ bộ về kết quả của cuộc sát hạch này.

Đột nhiên, một bàn tay với tới, lấy đi kính viễn vọng trong tay anh. Cố Hoài Ninh đưa mắt nhìn theo, hóa ra là chú hai đang giả bộ không có gì xảy ra của mình và phó tổng tham mưu quân khu đang nhìn anh cười tủm tỉm. Cố Hoài Ninh trong lòng cũng bật cười, lập tức đứng lên, cung kính chào hỏi hai vị thủ trưởng: “Chào thủ trưởng!”.

Cố Trường Minh nhìn anh một cái, đưa kính viễn vọng cho phó tổng tham mưu rồi xoay người đi về hướng khác. Cố Hoài Ninh đứng lại một lúc, sau đó đi theo ông.

“Phương án này là cháu nghĩ ra?”

“Vâng”, Cố Hoài Ninh trả lời không chút do dự: “Cháu cho rằng cách sát hạch này sẽ đưa ra được kết quả thực sự có tính thuyết phục”.

Cố Trường Minh nhìn anh: “Xem ra cháu cũng có sáng kiến đấy nhỉ!”.

Cố Hoài Ninh không có nói gì, tư thế vẫn nghiêm trang như lúc đầu.

“Thôi được rồi, nghỉ! Chú có chuyện muốn nói với cháu.”

Cố Hoài Ninh thả lỏng người: “Có chuyện gì ạ?”.

“Hôm qua mẹ cháu đề nghị chú điều chuyển cháu về thành phố C, ý cháu thế nào?”

“Vì sao lại quay về đây? Cháu làm việc ở đây rất tốt”, Cố Hoài Ninh cười nhạt.

“Không phải là quá xa nhà sao? Mẹ cháu lại rất lo cho cháu nữa.”

Cố Hoài Ninh chau mày, không nói gì.

“Cháu cứ từ từ suy nghĩ đi”, Cố Trường Minh vỗ vỗ vai anh.

“Không phải suy nghĩ gì cả, mấy năm nay cháu đã sẵn sàng để ở lại đây làm việc rồi. Chú cứ về nói với mẹ cháu như vậy.”

Cố Trường Minh cũng không thuyết phục thêm, ông đang định quay đi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền lên tiếng: “Vậy còn Lương Hòa thì sao. Nó ở thành phố C, còn cháu ở thành phố B, như vậy cũng được à?”

Cố Hoài Ninh im lặng một lúc rồi bật cười: “Việc này chú không cần phải lo lắng”, từ lần đầu tiên gọi điện, anh đã thấy, dường như Lương Hòa có anh hay không có anh thì cũng vậy thôi.

Cố Trường Minh không biết trong lòng Cố Hoài Ninh đang nghĩ gì, nghe xong câu nói ấy của anh, cảm nhận đầu tiên là đôi vợ chồng này có gì đó hơi kỳ lạ.

Thực ra cũng không thể nói là kỳ lạ được, chính là hai người hai nơi, không ai can thiệp vào sự nghiệp của ai. Ví dụ như Cố Hoài Ninh vẫn ở thành phố B quay cuồng với việc triển khai cuộc sát hạch này, bên kia, Lương Hòa cũng đau đầu nát óc vì công việc. Nhiệm vụ phỏng vấn vốn dĩ do cô đảm nhận, không hiểu sao lại giao về tay một phóng viên mới vào chẳng khác gì cô. Lương Hòa đem theo bản thảo mình chuẩn bị từ trước đi tìm chủ nhiệm ban phóng viên, Lý Thiệu. Lý Thiệu nghe Lương Hòa kể kể ầm ục một hồi, đột nhiên đập tay vào trán như thể nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Ồi cái trí nhớ chết tiệt của tôi! Hôm qua Tổng biên tập Lục vừa căn dặn, hôm nay tôi đã quên bống mất. Là như vậy, Lương Hòa này, cô có biết tướng quân Diệp Tán đứng không?”.

Lương Hòa mặc dù không rõ là chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu. Tướng quân Diệp Tán, Lương Hòa cũng biết chút ít, vì hôn lễ của cô và Cố Hoài Ninh chính Diệp lão gia là người làm chủ hôn cho hai người. Diệp lão gia đã từng tham gia các cuộc chiến tranh, trên chiến trường, vô cùng dũng mãnh, oai phong, lập được chiến công hiển hách, từ những năm 90 đã được phong hàm tướng. Mặc dù Diệp tướng quân giờ đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng cơ thể vẫn cường tráng, tinh thần vô cùng minh mẫn.

Lý Thiệu nhìn bộ dạng Lương Hòa, liền đưa cho cô một chiếc túi khá dày, bên trong chính là kế hoạch phỏng vấn trong nửa năm tới, tên của Diệp tướng quân được viết sáng chói, nổi bật.

“Đây là nhân vật mà tạp chí chúng ta sẽ đưa vào nội dung trọng điểm tháng tới, những người khác thì đơn giản thôi, nhưng Tướng quân Diệp Tán thì... cô biết rồi đấy, có bao giờ nhận lời phỏng vấn đâu.”

Nghe đến đây, Lương Hòa cũng coi như hiểu ra: “Tòa soạn định cử em đi? Nhưng em cũng chỉ là người mới, chẳng có chút thực lực nào để tiếp nhận nhiệm vụ này cả”.

Lý Thiệu cười: “Tôi không phải thấy chết mà không cứu đâu, vấn đề Tổng biên tập Lục chỉ đích danh cô, tôi nói được gì sao?”.

Lương Hòa nghĩ ngợi một lúc, việc này là nhiệm vụ, cô có bốn phận phải làm thật tốt, chưa biết chừng còn có thể dựa vào chuyện này mà thăng tiến ấy chứ! Nhưng nếu làm không tốt thì chứng tỏ năng lực cô không ra gì rồi. Việc Lương Hòa kết hôn, ở tòa soạn trên dưới đều biết, nhưng cô kết hôn với ai, e rằng ngay cả

Hạ An Mẫn cũng chẳng biết được là bao, Lục Thừa Vãn lại càng không thể biết được. Nhưng sao cô cứ có cảm giác, nhiệm vụ lần này rõ ràng là nhắm vào mình, muốn từ chối cũng không được.

Nghĩ tới đây, Lương Hòa nhướn miệng cười, đáp: “Được, vậy em phải tuân lệnh rồi!”

Buổi tối, sau khi tan ca về nhà, Lương Hòa vội vàng gọi điện cho Phùng Đàm. Chớ xem thường Phùng Đàm mới có hai mươi tuổi, cậu ta đã theo Cố Trường Chí làm cảnh vệ được ba năm nay rồi, hiểu rất rõ tâm tư của lão gia. Hơn nữa, đầu óc cậu nhóc này rất linh hoạt, xem ra có thể giúp được nhiều việc. Đúng rồi, Cố Hoài Ninh cũng đã dặn dò, có việc gì cần thì tìm Phùng Đàm.

Sau tiếng tút dài, đầu bên kia vang lên tiếng của Phùng Đàm, giọng cậu ta có vẻ như còn chưa dám tin vào tai mình: “Chị dâu à?”

Lương Hòa sững lại một lúc rồi nói: “Là tôi, Lương Hòa đây”.

Đầu dây bên kia, Phùng Đàm cười sảng khoái, rõ ràng là không nhận ra việc Lương Hòa vì một tiếng chị dâu của mình mà miệng cứng đờ không nói thành lời: “Có việc gì vậy chị dâu? Đây là lần đầu tiên chị gọi cho em đấy nhé!”

“Cậu đang bận à?”

“Dâu có, em đang rảnh, sao thế chị?”

Lương Hòa nhanh chóng kể lại cho Phùng Đàm tình hình cụ thể, nghe xong, Phùng Đàm trầm ngâm một hồi: “Theo em được biết, lần trước tờ nhật báo XX cũng muốn phỏng vấn Diệp tướng quân, cả quá trình hình như phải mất cả nửa năm cơ, chị à, không phải là chị cũng có ý định đó đấy chứ?”

“Nửa năm ư?”, lông mày Lương Hòa dựng ngược hết cả lên, cô thì đương nhiên dư sức chờ đợi, nhưng Lục Thừa Vãn có đợi nổi không?

“Haizzz, chị dâu à, chị đừng cuống lên thế!” Phùng Đàm thấy đầu kia có vẻ không ổn, liền vội vàng an ủi: “Diệp tướng quân chẳng phải còn làm chủ hôn trong đám cưới của chị và đoàn trưởng hay sao? Em thấy có thể chị sẽ có cơ hội đấy!”

“Chỉ gặp mỗi một lần thôi mà!”

“Yên tâm đi chị dâu, đoàn trưởng và Tướng quân Diệp Tấn quen biết nhau. Chắc chắn là ông không thể quên được vợ của đoàn trưởng là chị đây. Không tin chị cứ hỏi thử đoàn trưởng đi, em chắc chắn là ông cụ còn nhớ chị mà!”

Cố Hoài Ninh, vừa nhắc đến anh, Lương Hòa liền sững người lại, một lúc sau mới nói với Phùng Đàm: “Ừm, được rồi, để tôi nghĩ cách xem sao. Thôi tôi ngắt máy đây”.

“Vâng, em chào chị!”

Không phải là Lương Hòa không nghĩ đến Cố Hoài Ninh, những chuyện nhỏ nhặt này cô không muốn làm phiền đến anh, nhưng giờ xem ra chỉ còn cách này thôi. Cô xoa xoa mặt, vội vã bắt tay vào hành động ngay tức khắc.

Ngày hôm sau, Lương Hòa gọi điện tới nhà của Tướng quân Diệp Tấn, giải thích sơ lược về ý định của mình, tuyệt nhiên chưa hề nhắc đến Cố Hoài Ninh, chỉ nói tên của cô. Phía bên kia không từ chối thẳng thừng, nhưng họ nói, Diệp lão tướng quân gần đây sức khỏe không được tốt, ý tứ của họ ra sao, có lẽ hai bên đều hiểu được rõ ràng.

Lương Hòa cũng không nản chí, thậm chí còn cảm thấy như vậy lại càng có thêm lý do để đến gặp Diệp lão tướng quân.

Lý do hết sức thuyết phục: Đến thăm bệnh!

3. Chương 3

Thành phố B nằm ở phía Bắc, là thành phố có vị trí quan trọng của khu vực phía Bắc. Cảm giác đầu tiên của Lương Hòa khi đặt chân đến đây là lạnh.

Cô đặt vé bay chiều, sau ba tiếng, máy bay đã đến nơi an toàn. Vừa mới xuống máy bay, Lương Hòa đã cảm nhận được những cơn gió lạnh đang ùa về, không khỏi khiến cô rung mình một cái, vội kéo chiếc áo mỏng tang vào sát người hơn nữa.

Ngay lúc đó, Hạ An Mẫn gọi điện thoại đến, sau khi thông báo đã đến nơi bình an, Lương Hòa cắn răng bắt một chiếc taxi tới khách sạn đã đặt trước. Đối với một đối tác khá cứng rắn như Diệp tướng quân, Lương Hòa quyết định áp dụng chiến thuật đi đường vòng. Đầu tiên, cô sẽ không nhắc gì tới chuyện phỏng vấn, phải tiếp xúc dần dần rồi mới đề nghị chuyện đó. Lương Hòa đã thăm dò được từ Phùng Đàm, Diệp tướng quân là người thành phố C, rất yêu thích món ăn đặc sản của thành phố C, đó là gỏi cá, vậy nên trước khi xuất phát, Lương Hòa đã lựa chọn ít gỏi cá ngon để mang tới. Có thể nói, trước khi đến đây, Lương Hòa đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng đường đi nước bước.

Sau một đêm ở khách sạn, vừa mới bảnh mắt, Lương Hòa đã dậy chuẩn bị lên đường. Nhà của tướng quân Diệp Tấn nằm ở Kinh Sơn thuộc vùng ngoại ô của thành phố B. Lương Hòa lên taxi báo địa chỉ cho tài xế xong mà vị tài xế đó cứ há hốc mồm mãi. Từ đây đến Kinh Sơn cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, nhìn đồng hồ tính giờ cứ tăng số vùn vụt làm lòng Lương Hòa đau như cắt. Điều khiến cô bức bối hơn nữa là xe tới chân núi thì lại không đi tiếp được nữa vì đường quá khó đi. Lương Hòa tính tiền xong mà người như bốc hỏa, đành phải xách hai túi đặc sản to đùng leo lên núi. Khi nào về nhất định phải đòi lộ phí mới được!

Nhà họ Diệp nằm trong một khuôn viên lớn ở sườn núi của Kinh Sơn phía ngoại ô thành phố B. Những người sống ở đây đa số là các cán bộ đã nghỉ hưu. Tướng quân Diệp Tấn là người thích yên tĩnh thanh bình nên đã xây nhà, sinh sống ở vùng này. Lương Hòa đứng trước cổng ổn định lại tâm lý rồi nhấn chuông, loáng một cái đã thấy một người phụ nữ trung niên bước từ trong nhà bước ra. Lương Hòa thấy vậy, vội vàng bước lên giới thiệu về mình.

“Em chào chị ạ. Em là phóng viên Lương Hòa ở tạp chí Pioneer, đây là danh thiếp của em”, nói đoạn, cô nhanh tay rút danh thiếp của mình ra.

Người phụ nữ trung niên nhận lấy danh thiếp, nhìn qua rồi cười: “Mấy hôm trước, cô gọi điện đến đây đúng không?”.

Chị ấy vẫn còn nhớ cơ à?! Lương Hòa vui mừng: “Đúng rồi ạ, chính là em ạ”.

“Phóng viên như cô đến đây nhiều lắm, nhưng cũng không ít người quay về công cốc.” Người phụ nữ vừa than vãn vừa dẫn Lương Hòa vào trong nhà.

“Những người trước đến đây, lão gia không bao giờ gặp đâu, nhưng tối hôm qua tự nhiên lão gia hỏi, nghe thấy tên cô liền quyết định gặp mặt đấy. Coi như cô may mắn rồi!”.

Chuyện này thực ra chẳng phải là may mắn gì đâu! Lương Hòa cúi gằm mặt xuống, không nói không rằng. Rõ ràng là Diệp lão tướng quân trí nhớ rất tốt, vẫn còn nhớ cô là vợ của Cố Hoài Ninh.

Nơi nhà họ Diệp sinh sống rất rộng rãi thoáng mát, chứ không giống như nhà họ Cố ở trung tâm thành phố C. Ngôi nhà này được xây theo lối kiến trúc điền viên, tận dụng tối đa cảnh đẹp của vùng Kinh Sơn này. Lương Hòa nhìn mà lòng đầy ngưỡng mộ.

Diệp tướng quân đang luyện giọng trong sân. Lương Hòa cũng không vội vàng, cô đứng đằng sau kiên nhẫn chờ, đợi đến khi Diệp tướng quân luyện giọng xong, uống một cốc nước lọc rồi chuẩn bị cất giọng hát.

Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh cười nói: “Bố tôi có sở thích hát Côn khúc(1). Cô chớ tưởng bố tôi đã bảy mươi tám tuổi rồi mà sức khỏe yếu nhé! Ông mà hát Côn khúc thì tràn đầy sức sống đó!”.

(1) Một trong những làn điệu cổ điển nhất thuộc thể loại Kinh kịch của Trung Quốc.

Hóa ra người phụ nữ trung niên này là con gái của tướng quân Diệp Tấn. Nghe nói tướng quân Diệp Tấn chỉ có một người con gái tên là Diệp Vận Đồng, là trưởng đoàn văn công bộ chính trị quân khu B, quân hàm

đại tá. Lẽ nào chính là người phụ nữ trước mặt cô đây sao?!

Thấy Lương Hòa có chút bất ngờ, Diệp Vận Đồng cười cười: “Cô đừng nhìn tôi, cô nghe ông cụ đang hát kìa, hát xong còn phải được mọi người khen ngợi nữa, nếu không thì cả ngày hôm nay ông cụ sẽ sa sầm mặt mũi cho coi”.

Lương Hòa nhovn miệng cười rồi chăm chú nghe khúc hát của Diệp tướng quân. Đoạn mà ông chọn để hát không dài, chỉ cần nghe qua là biết, đó là đoạn Du viên kinh mộng trong khúc Lều mầu đơn do Tương Hiến Tổ biên.

“Khúc nhạc xưa vốn rực rỡ sắc màu, mà giờ lại nhạt nhòa ảm đạm. Cảnh đẹp ngày thơ giờ nơi nao? Bao chuyện buồn vui lấy ai chia sẻ? Hoàng hôn dần buông mang theo cảnh sắc tuyệt mỹ. Những tầng mây xanh ngọc bay vãn vơ, làn gió nhẹ kéo theo những hạt mưa mỏng manh, sương khói mờ ảo lan tỏa đâu đây.”

Kiên nhẫn nghe hết khúc nhạc ấy, Lương Hòa cũng có chút cảm xúc.

Cô còn nhớ lần đầu tiên nghe khúc Lều mầu đơn này là khi vừa vào cấp Hai, cô đưa bà ngoại đi nghe Côn khúc. Cứ nghe, cứ nghe, rồi nghe đến đoạn Du viên kinh mộng, lúc ấy cô vẫn là một đứa trẻ, khó tránh khỏi có chút mất kiên nhẫn. Bà ngoại liền vỗ vỗ vào tay cô, nói: “Cháu yêu, không được vội vàng. Con phải nghe thật kỹ lưỡng, một lúc nữa, con sẽ nhìn thấy nàng Đỗ Lệ Nương tay áo phất phơ gặp gỡ chàng công tử phong lưu nho nhã tay cầm lá liễu, mơ về những ngày yến oanh ca hát, vượt qua những ngày loạn lạc, bắt đầu xây dựng hạnh phúc gia đình. Giờ bác đã cạn đèn bốc khói, cây trăn châu mai đã bị vứt bỏ, tình yêu này cũng như ngày tháng đã trôi qua không thể lấy lại được”.

Cứ thế, cứ thế, bà ngoại đã không dừng được nữa mà phải hát theo, thần thái cũng chuyên chú y như ông lão trước mặt cô lúc này. Nhưng có một điều khiến cô thấy thật tội lỗi, đó là cô không được như con gái của tướng quân Diệp Tấn, cô chưa từng chăm chú nghe bà ngoại hát. Giờ cô có muốn nghe, bà cũng chẳng thể hát được nữa rồi.

“Lau đi!”

Trước mắt cô đột nhiên có một chiếc khăn tay, Lương Hòa thấy hơi ngạc nhiên, cô xoa xoa tay lên mặt mới phát hiện mình đang khóc. Đỡ lấy chiếc khăn, cô có chút ái ngại: “Cảm ơn chị!”.

“Không có gì!” Diệp Vận Đồng cười cười vỗ vào vai Lương Hòa: “Lần đầu nghe lão gia hát Côn khúc đã khiến cô rơi lệ rồi, không biết là ông cụ vui mừng đến mức nào nữa!”.

Lương Hòa cũng bật cười bên lên. Dám chắc là hôm nay ông cụ đã hát hết mình. Tướng quân Diệp Tấn ngày thường nghiêm nghị là thế mà hôm nay cũng tươi cười nhiều hơn. Đặc biệt là khi thấy Lương Hòa đem gỏi cá đến, ông lại càng vui mừng, ánh mắt nhìn Lương Hòa chứa đầy sự hiền hậu nhân từ.

“Này nha đầu kia, có còn nhớ ta là ai không?”

“Nhớ chứ ạ!” Lương Hòa nói: “Bác là chủ hôn cho chúng cháu mà”.

Diệp lão gia cười ha hả.

Lương Hòa đỡ ông vào nhà: “Cháu nghe nói bác bị ốm nên qua thăm bác”.

“Ồ, tiện thể qua phỏng vấn ta luôn chứ gì?”

Ông cụ bóc mẽ cô chẳng hề thương tiếc, Lương Hòa xấu hổ quá chừng.

“Tòa soạn của cháu, ban đầu thì mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, ta đã từ chối vài lần rồi! Ta cứ tưởng họ đã tha cho ta rồi chứ, thật không ngờ giờ lại cử cháu đến. Cháu bảo ta nên từ chối hay nhận lời đây?”

Đương nhiên là phải nhận lời rồi! Trong lòng Lương Hòa nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh đỡ ông đi chậm chậm từng bước.

Vào nhà rồi, Diệp lão gia ngồi xuống, vừa đỡ tách trà Diệp Vận Đồng đưa tới, ông đã hỏi ngay Lương Hòa: “À đúng rồi, tiểu nha đầu, thằng ba nhà họ Cố không đi cùng cháu sao?”.

Biết ngay mà, Lương Hòa biết ngay là tướng quân Diệp Tấn sẽ nhắc đến Cố Hoài Ninh mà, thế nên trên đường đi cô đã nghĩ ra câu trả lời trước rồi: “Công việc của anh ấy bận lắm ạ”.

Không ngờ Diệp lão gia nghe xong không hề đồng tình với câu trả lời đó: “Đừng nói với ta mấy lời đấy chứ. Cái thằng này làm việc ngay ở Kinh Sơn, có chạy bộ đến đây chắc cũng chỉ mất thời gian hút một điếu thuốc!”.

Cô quên bém mất việc Cố Hoài Ninh cũng đang ở thành phố B, gần đến thể cơ mà!

Lương Hòa thấy nản lòng, cúi gằm mặt xuống chẳng nói chẳng rằng.

Diệp Vận Đồng thấy thái độ của Lương Hòa như vậy, nghĩ bụng chắc cô ngượng ngùng, liền nói: “Việc ấy cũng không liên quan đến Lương Hòa, thôi được rồi, nếu ba đồng ý thì để con gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy tới nay qua uống với ba mấy chén, được không ạ?”.

Diệp Tấn lão gia sức khỏe không tốt, gần đây huyết áp cao, bác sĩ đã căn dặn không được uống rượu. Cô con gái Diệp Vận Đồng vẫn luôn theo dõi tình hình ăn uống của ba rất nghiêm khắc, hôm nay lại mở miệng nói sẽ cho ông uống rượu, Diệp lão gia đương nhiên thấy vui quá chừng. Ông khua khua cây gậy trong tay, ra điều dặn dò: “Bảo nó đưa cả tên tiểu tử Triệu Kiên Hòa đến đây nữa”.

“Con biết rồi ạ” Diệp Vận Đồng nhanh miệng đáp.

Lương Hòa ngồi một góc còn đang thần người vì câu nói của Diệp Vận Đồng, chưa kịp phản ứng. Cố Hoài Ninh sẽ đến đây sao? Lẽ nào cô sẽ phải gặp người chồng mới cưới chưa đầy một tháng ở ngay tại đây sao? Điều này không hề có trong kế hoạch! Thật là mù mờ, chẳng biết đường nào mà lần cả!

Lúc Diệp Vận Đồng gọi điện cho Cố Hoài Ninh không hề nhắc đến sự có mặt của Lương Hòa. Cô nghĩ, là quân nhân, cả năm trời xa nhà, chuyện vợ chồng gặp gỡ nhau thật chẳng dễ dàng gì. Nhìn Lương Hòa ngồi trên sofa uống trà nói chuyện với ba cô, nét mặt có vẻ rất điềm tĩnh, biết đâu trong lòng lại vui mừng khôn xiết ấy chứ! Thôi thì cho cậu ba nhà họ Cố một niềm vui bất ngờ đi!

Thế nhưng cái cô Lương Hòa “vẻ mặt điềm tĩnh” ấy lúc này lòng dạ đang rối bời không yên, đánh cờ tướng với Diệp tướng quân mà đi các nước loạn hết cả lên, quân cờ trong tay cứ ngang dọc loạn xạ, khiến Diệp tướng quân khóc dở mếu dở.

“Kỹ thuật đánh cờ của cháu đúng là kém xa Hoài Ninh, lần đầu tiên ba nó dạy nó đánh cờ vốn chỉ định chơi một chút cho vui thôi, nào ngờ thằng bé ấy tự tìm ra được cách đánh, giờ thì đến ta cũng không phải là đối thủ của nó nữa rồi.”

Lương Hòa thấy xấu hổ rút quân cờ trong tay lại rồi phân trần: “Thực ra cháu chỉ biết chơi có một loại cờ thôi ạ”.

“Ồ vậy hả? Là cờ gì vậy?” Diệp tướng quân thấy rất hứng thú.

Trước cặp mắt đầy háo hức của Diệp tướng quân, Lương Hòa xấu hổ nói: “Là cờ đam(2) ạ”.

(2) Cờ đam: Tiếng Anh là “draughts” hoặc “checkers”, là một nhóm các trò chơi chiến lược trên bàn đối kháng dành cho hai người. Hai người lần lượt di chuyển các quân giống hệt nhau theo đường chéo và bắt đối phương bằng cách nhảy qua quân đó. Cờ đam phát triển từ cờ alquerque.

“Ha ha ha...” Diệp tướng quân cười lớn: “Con bé này thật là thú vị đấy! Vận Đồng, lấy cờ đam ra đây, ta cùng chơi với mợ ba nhà họ Cố”.

Hai người bắt đầu chơi ván đầu tiên.

Mười lăm phút sau, Cố Hoài Ninh và Triệu Kiên Hòa kẻ trước người sau lần lượt bước vào. Diệp Vận Đồng nhìn thấy hai người liền vội vàng kêu họ vào nhà. Triệu Kiên Hòa cười trêu chọc: “Chị Diệp à, hôm nay có cơn gió lạ thổi qua hay sao ý nhỉ, chị lại còn mời tụi em qua ăn cơm nữa?”.

Diệp Vận Đồng cốc lên mũ anh ta một cái: “Có mầm đá đang đợi cậu kia kìa!”.

Triệu Kiên Hòa thấy Diệp Vận Đồng đang chuẩn bị tư thế cho mình một cái bạt tai liền co giò chạy, cuối cùng lại bị Cố Hoài Ninh đang đứng ngoài cửa đá bay vào trong phòng.

“Có việc gì sao chị?” Cố Hoài Ninh hỏi.

“Không có việc gì thì không được gọi mấy cậu đến hả?” Diệp Vận Đồng cười: “Nhưng hôm nay thì quả thực có việc, cậu xem ai tới này!”.

Cố Hoài Ninh bị Diệp Vận Đồng đẩy vào phòng, đập vào mắt anh là hình ảnh Lương Hòa đang ngồi tỷ thí với Diệp tướng quân khiến anh bất ngờ đến nỗi giật cả mình.

Hai người chơi cờ đam mê cùng vui vẻ, hình như một bên chơi ăn gian, bên kia cũng không thèm chơi đúng luật nữa, cứ loanh quanh luẩn quẩn làm cho người đứng ngoài cười đau cả ruột.

“Thật không tin được là bà xã cậu lại hợp với ông cụ thế! Nhìn hai người họ kìa!” Diệp Vận Đồng nhìn Cố Hoài Ninh, buông tiếng trêu chọc.

Cố Hoài Ninh không nói năng gì cả, chỉ có Triệu Kiền Hòa vừa ăn vụng trong bếp xong thò đầu ra hỏi: “Này chị Diệp, cô gái đó là ai vậy?”.

Diệp Vận Đồng chỉ cười mà không nói gì, còn Cố Hoài Ninh thì lườm anh ta một cái rồi buông đúng ba chữ: “Bà xã tôi”.

Ngài tham mưu Triệu Kiền Hòa tròn tròn mắt: “Cái gì cơ? Bà xã cậu?!”.

Mặc dù Triệu Kiền Hòa và Cố Hoài Ninh là bạn nối khố, nhưng không phải là chuyện gì anh cũng nói cho anh ta biết. Nhiều khi tâm tư trong lòng Cố Hoài Ninh giấu kín như bưng, muốn đoán ư? Thà rằng tiết kiệm chút sức lực ấy cho đỡ hại não còn hơn.

Lại nói đến chuyện kết hôn, mặc dù Cố Hoài Ninh chỉ cần nói ra vài lời đơn giản thì mọi người cũng được biết, nhưng Triệu Kiền Hòa lại không nghĩ vậy. Chuyện hôn lễ tổ chức chóng vánh thì không nói làm gì, nhưng ngay cả bạn bè thân thiết từ thuở bé, lớn lên cùng nhau mà Cố Hoài Ninh cũng chẳng mời được mấy người. Triệu Kiền Hòa cũng vì lý do đang tham gia bồi dưỡng cán bộ mà không đến dự được. Nói gì thì nói, cũng phải cho người ta xem mặt ngang mũi dọc của cô dâu ra làm sao chứ. Triệu Kiền Hòa nhân lúc Cố Hoài Ninh không để ý vợ hết điện thoại ví tiền của anh, phải biết là, muốn ra tay với một tên được đào tạo tinh nhuệ như Cố Hoài Ninh không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng lật đi lật lại, chẳng có lấy một tấm ảnh nào cả. Xem ra, đây đúng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Lương Hòa, vợ mới cưới của Cố Hoài Ninh.

Hai người ở phòng khách có vẻ như đã chiến đấu xong một ván. Diệp lão gia thắng, Lương Hòa cô nương không cam tâm chịu thua, nhất quyết đòi đánh lại một ván nữa. Diệp lão gia vốn định đồng ý, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai anh chàng đang đứng trước cửa, liền cười hớn hở gọi họ vào: “Hoài Ninh và Kiền Hòa đến đây à?”.

Lương Hòa nghe thấy cái tên ấy, quân cờ trong tay rơi thông xuống phát ra tiếng kêu lộp bộp bộp. Cô vội vàng đứng dậy, định ra nhặt thì bị Diệp Vận Đồng giữ lại.

“Không sao, để tôi nhặt cho.”

Lương Hòa đành phải đứng đực một chỗ nhìn Cố Hoài Ninh. Hai con mắt nhỏ dài mang màu đen tĩnh lặng, vừa như ẩn ý mỉm cười với cô, lại vừa như có một ánh sáng rạng ngời trong đó. Không thể phủ nhận rằng, Lương Hòa vẫn chưa thể miễn dịch được với sự thể hiện sâu sắc tinh tế đó của anh, còn đáng vốc cường tráng kia thì cô đã nhìn quen rồi, lúc này cũng chưa đến nỗi tim đập chân run. Người đang đứng bên cạnh Cố Hoài Ninh, đương nhiên Lương Hòa không quen biết, chỉ cảm thấy người đó cứ nhìn chòng chọc vào mình, chẳng giữ ý tứ gì cả.

Nhìn nhau một lúc, Cố Hoài Ninh chuyển hướng sang chỗ khác, chào hỏi Diệp lão gia. Thấy Lương Hòa không gì, Diệp lão gia cho rằng hai cô cậu này ngại ngùng nên không dám mở lời, bèn chủ động đẩy Diệp Vận Đồng và Triệu Kiền Hòa vào bếp, còn ông một mình lên tầng hai, vào phòng đọc sách. Sau khi đã không còn ai, hai người mới có chút bình tĩnh lại. Trong lúc đợi Lương Hòa suy nghĩ xem nên nói gì, Cố Hoài Ninh mở lời trước: “Sao em lại đến đây?”.

“Em đến vì nhiệm vụ phỏng vấn Diệp tướng quân.”

“Đến từ khi nào?”

“Em đáp chuyến bay từ hôm qua.”

Anh không hỏi cô vì sao trước khi đến không báo anh một tiếng, cô cũng chẳng buồn nói ra. Hai người cứ hỏi gì đáp nấy, không chút tình tứ, khiến cho Triệu Kiên Hòa đang nghe lỏm trong bếp cũng không thể kiên nhẫn thêm được nữa, đang định giậm chân ra hiệu thì bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng của đồng chí đoàn trưởng: “Triệu Kiên Hòa, trong vòng ba giây ra đây cho tôi”.

Thôi toi rồi, bị phát hiện nghe lỏm rồi.

Triệu Kiên Hòa mặt mũi khở sở chạy ra ngoài, đứng vào vị trí rồi còn làm bộ làm tịch cung kính với Cố Hoài Ninh: “Báo cáo đoàn trưởng, có việc gì chỉ dạy ạ?”.

Cố Hoài Ninh lườm anh ta một cái, giới thiệu với Lương Hòa: “Đây là Triệu Kiên Hòa, bạn từ thuở nhỏ của anh, bây giờ làm cùng một đoàn với anh”.

Lương Hòa nhìn anh gật đầu, mỉm cười nhẹ nhàng. Triệu Kiên Hòa đột nhiên cảm thấy một luồng sáng trước mắt, thực ra lần đầu gặp Lương Hòa, anh ta đã cảm thấy rất thoải mái, nhưng lại không có điểm gì thực sự nổi bật. Bây giờ nhìn thấy cô cười, Triệu Kiên Hòa mới biết, thì ra sức hấp dẫn của cô gái này chính là ở nụ cười. Đôi mắt màu hổ phách uốn cong nhẹ nhàng, dường như trong đôi mắt ấy cũng đầy ắp ý cười.

Triệu Kiên Hòa cười cười vỗ vai Cố Hoài Ninh: “Được đấy đồng chí đoàn trưởng, cậu đúng là số một. Tổ độ thần thánh của cậu khiến anh em ngưỡng mộ đấy. Cô gái xinh đẹp thế này mà không sớm ra mắt anh em?”.

Câu nói của anh ta khiến Lương Hòa thấy ngại vô cùng. Cố Hoài Ninh gạt phăng tay của Triệu Kiên Hòa ra không chút thương tiếc: “Những chỗ có thể giấu ảnh, cậu cũng đã lục cả rồi, còn không đưa người đến cho cậu xem, chắc mai cậu sẽ đến tận nhà tôi mất”.

Triệu Kiên Hòa nghe xong cười ha hả.

Mặc dù đây còn có trường bồi, nhưng bữa cơm hôm nay Lương Hòa cảm thấy rất thoải mái. Diệp lão gia rốt cuộc vẫn là Diệp lão gia, không nghiêm khắc như mấy người lớn nhà họ Cố. Bữa ăn tràn ngập tiếng nói tiếng cười.

Diệp lão gia tuổi đã cao, vừa ăn cơm xong, chưa được một lúc đã kêu mệt, phải đi nghỉ. Họ cũng không thể ở lại lâu hơn nữa nên cũng cáo từ xin về. Diệp Vận Đồng tiễn Lương Hòa ra tới cửa: “Cố Hoài Ninh đã đến rồi, tôi cũng không tiễn cô nữa. Đi đường cẩn thận nhé!”.

Lương Hòa vẫn không quên nhiệm vụ phỏng vấn, nhưng không khí hôm nay vui như vậy, cô cũng không tiện đề cập tới, đành phải ra về, hôm khác sẽ đến sau.

Cố Hoài Ninh và Triệu Kiên Hòa cứ bước tà tà trước mặt cô. Thành phố B về đêm gió thổi mạnh, những lọn tóc xoăn dài mềm mại của Lương Hòa bị gió thổi tung, xòa vào mặt che mất hết tầm nhìn. Đoạn đường núi ban ngày bình yên là thế nhưng giờ lại thêm mấy vật cản nhìn không rõ lối đi. Trong lúc bất cẩn, một cành cây mắc vào áo của Lương Hòa, cô dùng tay gạt ra một cách bất lực, lại không cẩn thận để nó vướng vào tóc, rối tung cả lên khiến cô ngượng chín cả mặt.

Lương Hòa đang bực mình, đột nhiên có một bàn tay vươn tới, nhanh chóng giữ chặt lấy cánh tay đang khua loạn xạ của cô: “Đừng động đấy, để anh gỡ cho!”.

Lương Hòa sững người lại rồi từ từ né người ra phía sau một chút. Mấy ngón tay nhanh nhẹn, một chốc đã gỡ được cành cây ra khỏi tóc và áo của cô. Lương Hòa day day chỗ đau, nhìn sang Cố Hoài Ninh bên cạnh, vẫn biểu cảm như thường lệ, nhưng trong không gian và màu sắc cầu đêm tối, cô bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cố Hoài Ninh và Triệu Kiên Hòa đi xe Jeep tới. Họ dừng xe ở đầu đoạn đường núi, đi đến đây chắc cũng phải chia đôi ngã rồi. Lương Hòa có chút trầm ngâm: “Các anh đi trước đi, em đợi taxi rồi về là được”.

Cố Hoài Ninh nhìn cô rồi nói: “Muộn thế này làm gì còn taxi nữa, về chỗ anh đi”.

“Hả?”

Không đợi Lương Hòa kịp phản ứng, Triệu Kiên Hòa đã thò đầu ra khỏi cửa ghế phụ, cười hớn hớn đáp: “Đồng chí đoàn trưởng ở một mình một phòng, không ngại gì đâu mà...”.

Triệu Kiền Hòa vừa dứt lời đã bị Cố Hoài Ninh giữ tay ấn đầu lại vào trong xe, anh mở cửa ghế sau: “Em lên xe đi”.

Cố Hoài Ninh đã mở cửa xe cho cô, Lương Hòa nhìn anh có chút do dự: “Như vậy không được đâu...”, phiền phức lắm, một cô gái mà ở chỗ toàn đàn ông.

Cố Hoài Ninh hiểu rõ suy nghĩ của cô: “Không sao đâu, có chỗ cho em nghỉ mà”.

Lương Hòa cắn môi, anh đã nói thế rồi, cô cũng không thể từ chối được nữa, dùng dằng một lúc, thôi đành lên xe vậy.

Đoàn 302 quả thực cách nhà của Diệp tướng quân không xa lắm, đi ô tô vài phút là tới. Bước vào doanh trại nhìn một lượt, Lương Hòa không khỏi xuýt xoa. Đúng là quân đội có khác, doanh trại thật là rộng lớn, phòng ốc sắp xếp khoa học, có trật tự, đến cả hàng cây ven đường cũng thẳng tắp!

Xe lặng lẽ dừng dưới tòa ký túc xá của đoàn. Đa số các cán bộ độc thân trong đoàn đều ở tòa nhà này. Triệu Kiền Hòa đã xuống xe trước, còn Cố Hoài Ninh lái xe quay về hướng khác.

Là nhà khách.

Lương Hòa vừa xuống xe đã thấy trước cổng có một lính gác đứng nghiêm, mắt nhìn về phía trước đứng chuẩn tư thế quân ngũ. Điều bộ nghiêm túc cứng đờ ấy lập tức khiến cô nghĩ đến một câu khẩu hiệu: Vệ binh thần thánh không thể xâm phạm.

Cố Hoài Ninh dừng xe lại, thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào nhà khách, liền nói: “Anh sợ em ở ký túc xá không tiện, thôi ở nhà khách vậy nhé!”.

Lương Hòa cười cười: “Không sao mà, có chỗ ngủ là tốt rồi”.

Cố Hoài Ninh đưa cô lên lầu, cũng may là nửa đêm rồi nên chẳng có ai ra ngoài.

Gọi là nhà khách, thực ra là nơi ở tạm thời của người nhà các đồng chí trong đoàn đến thăm đơn vị. Cố Hoài Ninh lấy chìa khóa, mở cửa cho Lương Hòa vào. Phòng không rộng lắm, chỉ có một phòng ngủ và một phòng vệ sinh, thế nhưng chỉ có mình Lương Hòa ở thì xem ra vẫn là dư thừa. Lương Hòa nhìn quanh căn phòng một lượt rồi thở phào.

“Sao hả?” Cố Hoài Ninh hỏi.

Lương Hòa mỉm cười gật đầu: “Cũng được đấy!”.

Trong ánh đèn vàng vọt, nhìn cô cười dịu dàng, Cố Hoài Ninh ngáp ngừng một lát rồi nói: “Vậy tối nay em ở đây nhé!”.

“Vâng, còn anh?” Hỏi xong câu đấy, Lương Hòa lập tức hồi hận.

Quả nhiên, Cố Hoài Ninh nhìn cô một cái, ánh mắt hàm chứa nụ cười rất khó hiểu: “Không cần lo cho anh, em ở một mình được không?”.

“Được ạ.” Lương Hòa có chút bẽn lèn, anh nói cứ như thể cô là một đứa trẻ vậy.

Cố Hoài Ninh thật sự vẫn hơi lo lắng, nghĩ đi nghĩ lại, anh lại dặn thêm cô: “Nếu có việc gì nhớ gọi cho anh”.

“Vâng!”.

Dứt lời, cô tiễn anh ra cửa, cuối cùng thì anh cũng đã đi rồi. Đóng cửa xong, cô thả mình xuống giường. Hôm nay Lương Hòa đã quá mệt mỏi rồi, đêm qua ngủ trên máy bay, mới nghỉ ngơi có mấy tiếng đã phải chạy đến nhà Diệp tướng quân, kế hoạch phỏng vấn không thuận lợi, nhưng lại được gặp anh, đoàn trưởng đoàn thiết giáp 302, chồng cô.

Cứ như là mơ vậy, Lương Hòa chớp chớp mắt nghĩ ngợi. Vừa nãy hỏi anh như thế, cô còn sợ anh sẽ ở lại. May mà anh đi rồi, nếu không thì cô thật không biết phải làm thế nào nữa.

Thôi kệ đi, không nghĩ gì nữa. Lương Hòa vỗ vỗ vào mặt, vươn vai ngồi dậy. Đi tắm nước nóng cái đã, rồi quay vào giường mơ mộng tiếp!

Cố Hoài Ninh đưa xe vào bãi xong nhanh chóng trở về ký túc xá. Lúc này, doanh trại đã đến giờ tắt đèn, chỉ còn một vài đồng chí trực ban đang đi lại trong doanh trại để kiểm tra. Ký túc xá đã chìm vào không gian tĩnh mịch, chần hẩn mọi người đã ngủ say rồi.

Cố Hoài Ninh thỉnh thoảng mới về ký túc xá ngủ. Trong phòng làm việc anh có một chiếc giường đơn, những khi công việc bận rộn, anh sẽ nghỉ đêm luôn ở đó. Nơi này gọi là ký túc xá, nhưng thực tế cũng chỉ có một chiếc giường, một chiếc tủ và một bộ bàn ghế. Để cô ngủ trên chiếc giường cứng như đá của anh liệu có ổn không?

“Cốc cốc cốc!” Bên ngoài có người gõ cửa, Cố Hoài Ninh ngồi bên giường ngó ra ngoài, hóa ra là Triệu Kiên Hòa. Triệu Kiên Hòa vốn là người hay động tay động chân, vừa nhìn thấy Cố Hoài Ninh đã vỗ ngay một cái vào lưng.

“Ồ, đồng chí đoàn trưởng ở đây à?!”

“Tham mưu Triệu, đèn tắt rồi còn làm loạn ký túc xá lên, cậu định biến tôi thành trò cười đấy hả?”

Triệu Kiên Hòa cười khì khì rồi kéo ghế ra ngồi: “Phạm lỗi có một lần, đơn vị sẽ bỏ qua mà”.

Cố Hoài Ninh lườm anh ta một cái, rồi cởi giày nằm lên giường, chuẩn bị đi ngủ, hoàn toàn không có ý tiếp chuyện Triệu Kiên Hòa.

“Này cậu ba nhà họ Cố, tôi nói thật nhé, cậu và cô ấy là thể nào vậy?”

“Là vợ chồng hợp pháp, có giấy đăng ký kết hôn.”

“Thôi đi, đừng giả bộ nữa!” Triệu Kiên Hòa nói: “Tôi thấy hai người cứ kiêu gì ấy, không bình thường chút nào, chẳng giống vợ chồng mới cưới gì cả”.

Cố Hoài Ninh nghe xong bật cười: “Vậy đêm nay tôi không về đây thì mới là bình thường sao?”.

“Đúng rồi, cậu nói chuẩn đấy!”

Cố Hoài Ninh không buồn nói với anh ta nữa. Triệu Kiên Hòa đã bị tẩy não bởi mấy thứ đạo đức suy đồi của giai cấp tư sản rồi.

“Thôi ngay đi, đừng có mở phiên tòa ở đây. Không nói nổi cậu nữa, sáng sớm mai vác bao tải chạy năm cây số cho tôi, rút bớt sức lực thừa thãi của cậu đi.”

“Được thôi, đúng giờ tôi sẽ qua gọi cậu.” Triệu Kiên Hòa xoa xoa cằm, cười ha hả rồi đi ra.

Cố Hoài Ninh lôi chăn ra đắp, nằm trên giường nhưng lại không hề ngủ được. Thực tình, về lý mà nói, nằm cách người phụ nữ có quan hệ gần gũi với mình nhất có chưa đầy một nghìn mét, trong anh ít nhiều cũng có cảm xúc phức tạp.

Về phần Lương Hòa, đêm nay cô ở nhà khách ngủ không ngon chút nào, nửa đêm đột nhiên nằm mơ, những suy nghĩ phức tạp không đầu không cuối cứ chảy ào ạt vào trong đầu. Cô mơ thấy ba mẹ đã mất của mình, họ đẹp vô cùng, chứ không lạnh lùng như trong tưởng tượng của cô. Bỗng dưng, cô còn mơ thấy bà ngoại nữa. Bà ngoại tóc bạc trắng, vận một chiếc áo choàng rộng, đứng ở đó cất tiếng hát du dương: “Giữ lấy ân tình, giữ lấy sắc đẹp mê hồn. Vẽ diễm lệ ngọt ngào không viết nên được bức thư tình lãng mạn. Hãy bằng lòng ở bên nhau. Tình thâm duyên nồng sẽ đến, hãy cứ tận hưởng những phút giây êm đẹp đó”.

Trong mơ, bà hát một khúc dài như vậy. Có lẽ là vì ban ngày cô nghĩ đến bà ngoại, bà biết Lương Hòa nhớ bà nên đến gặp cô trong giấc mơ. Thế nhưng còn chưa đợi cô tới gần, bà đã đi rất xa rồi. “Cháu gái à, cháu gái à...”

Nhìn bóng dáng bà, Lương Hòa cảm thấy trong tim đau nhói, cô cất tiếng gọi “bà ơi” rồi bừng tỉnh dậy. Mở mắt ra, ánh đèn vàng lạnh lẽo khiến lòng cô có một cảm giác lạc lõng chưa từng có. Lương Hòa mệt nhọc nằm xuống, chỉ thấy họng mình đau buốt, cố hết sức đưa tay lên sờ trán, cô mới biết mình hơi sốt. May mà cô có thói quen luôn mang theo thuốc bên mình. Lương Hòa xuống giường đi tìm hành lý, căn phòng trống rỗng chợt nhắc cô nhớ ra bây giờ mình đang ở đâu. Thần người ra một lúc, Lương Hòa gắng sức ngồi lên giường. Cô nghe thấy bên ngoài có tiếng còi báo hiệu, giờ đồng hồ ra xem, thì ra đã sáu giờ rồi. Cô nghĩ, không biết có nên gọi cho Cố Hoài Ninh không nhỉ? Cũng được, giờ này anh phải dậy rồi chứ! Cô đang do

dự thì bên ngoài đã có tiếng cửa mở kèn kẹt. Lương Hòa giật mình, quay ra nhìn xem ai đang mở cửa, là Cố Hoài Ninh. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hoài Ninh cũng nhìn thấy Lương Hòa đang ngồi bên giường, khẽ nhún vai, nói: “Em dậy rồi à?”.

Lương Hòa gật đầu, vừa định mở mồm, cô liền phát hiện ra họng mình đau kinh khủng, không nói nổi thành tiếng nữa.

Thấy cô có vẻ không bình thường, Cố Hoài Ninh cau mày hỏi: “Em sao vậy?”.

“Em... em hơi sốt”, Lương Hòa lí nhí đáp.

“Bị sốt sao?” Cố Hoài Ninh bước vào, sờ thử nhiệt độ trên trán cô. Cái lạnh truyền từ bàn tay anh khiến Lương Hòa lúc đầu thì thấy run run, nhưng sau lại cảm thấy rất thoải mái. Cô tiến gần thêm về phía trước. Hành động vô thức đó khiến Cố Hoài Ninh thấy hơi buồn cười, anh giữ chặt vai cô rồi nói: “Đúng là hơi sốt, em nằm xuống nghỉ đi, anh qua phòng Y tế lấy thuốc”.

Lương Hòa không nghe rõ lời anh nói, chỉ thấy anh đang định rời đi, cô liền bám lấy cánh tay, thì thầm: “Em vừa mơ thấy ba mẹ. Bao nhiêu năm nay, em chưa từng mơ thấy họ, đến nỗi gần như quên cả hình dáng của họ rồi”.

Cố Hoài Ninh lặng đi, nhìn thấy dáng vẻ cô mà không nói nên lời, chỉ nghe cô nhẹ nhàng nói.

“Cả bà ngoại nữa, bỗng dưng em lại mơ thấy tất cả mọi người.”

Đứng trước mặt anh, Lương Hòa dường như rất trầm tư, đau xót. Cố Hoài Ninh có chút do dự, cuối cùng, anh đưa tay lên xoa đầu cô an ủi: “Không sao đâu, là do em bị ốm thôi. Em nằm xuống đi”.

Cố Hoài Ninh đỡ Lương Hòa nằm lên giường, đắp chăn cho cô, rồi lên phòng Y tế lấy thuốc. Thuốc rất hữu dụng, loáng một cái cô đã hạ sốt, chỉ có điều, khuôn mặt trắng hồng của cô lúc này đỏ ửng lên.

Sau khi hạ sốt, Lương Hòa thấy hơi lạnh, bèn kéo sát chăn lại, chỉ để hở hai con mắt. Từ cổ họng xuống đến dạ dày đều nóng bừng như lửa đốt, như thể uống cả một bình rượu lớn vậy. Sao có thể đến mức này được chứ?! Lương Hòa đau đầu không ngớt.

Cố Hoài Ninh nhét cặp nhiệt độ vào miệng cô: “Thời tiết ở thành phố B không như thành phố C, tốt nhất là phải mặc thêm áo ấm”.

Lương Hòa chớp chớp mắt, ra điều đã biết rồi.

Một lúc sau, Cố Hoài Ninh rút cặp nhiệt độ từ trong miệng cô ra xem xét cẩn thận, khuôn mặt đang căng thẳng giờ đã thả lỏng nhẹ nhõm hơn một chút. Anh quay ra nhìn Lương Hòa thì thấy cô đã mơ màng ngủ do tác dụng của thuốc. Ngủ nhanh thật đấy!

Cố Hoài Ninh chăm chú nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô khi ngủ, tiện tay kéo kín chăn để cô ngủ ngon hơn. Trong đầu anh lúc này cứ không ngừng nhớ lại dáng vẻ yếu ớt của cô sau giấc mơ, rồi anh còn cho cô uống thuốc, dỗ dành cô khi cô sợ hãi, quả thực anh cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Sau khi uống thuốc hạ sốt, Lương Hòa ngủ một mạch đến mười hai giờ trưa. Cô định mở mắt từ từ, nhưng đột nhiên có một luồng sáng trắng vụt qua khiến mắt cô đau nhói, lại phải nhắm vào, một lúc sau mới mở ra được. Cô nhìn xung quanh, căn phòng trống trơn, Cố Hoài Ninh đã không còn ở đó nữa. Cổ họng đã bớt đau hơn một chút, Lương Hòa nhồm người dậy. Nhìn quanh một lượt, trên chiếc bàn duy nhất trong phòng có thêm một bình nước ấm và một chiếc cốc thủy tinh, chắc là do anh mang đến. Lương Hòa bước xuống giường, ra bàn rót nước uống. Cô vẫn lơ mơ nhớ được là mình bị sốt mê man, cứ bám lấy Cố Hoài Ninh nói mấy lời linh tinh, không biết là tên đoàn trưởng đấy có nghĩ gì không nữa.

“Á...”

Lương Hòa mãi nghĩ ngợi, nước nóng trong cốc tràn hết ra ngoài, đổ vào tay bông rát. Lương Hòa vội vàng đặt cốc xuống, không ngờ trong lúc định đập nắp bình thủy tinh lại không cẩn thận làm vỡ cốc, nước nóng chảy lênh láng xuống chân. Thế là một người đang ốm sốt như cô vì tâm hồn treo ngược cành cây nên đã bông tay, giữ lại bông luôn cả chân.

Lương Hòa nhìn mớ thủy tinh đổ vỡ khắp sàn mà chán nản vô cùng, đang định cúi xuống nhặt thì bên ngoài lại có tiếng mở cửa. Cố Hoài Ninh từ ngoài bước vào, thấy bộ dạng bối rối của cô, đôi mắt hẹp dài của anh chợt nheo lại. Ánh mắt ấy khiến cô giật nảy mình, cuống quýt đứng dậy, suýt chút nữa thì giẫm cả vào vụn thủy tinh. Cố Hoài Ninh nhanh tay nhanh mắt chạy đến kéo cô sang một bên: “Sao vậy hả?”.

Đoàn trưởng lớn tiếng khiến Lương Hòa sợ rụt cả cổ: “Em định uống nước, nhưng không cẩn thận làm vỡ cốc. Em xin lỗi!”. Cố Hoài Ninh cúi xuống nhìn cô mặt mày tái xanh, sau trận ốm, trông cô rất tiêu tụy, anh nén cơn giận: “Nền đất lạnh, không được đi chân đất”. Giọng điệu ra lệnh của anh khiến Lương Hòa lặng người, cô ngẩng đầu nhìn anh, lăm bằm “vâng” một tiếng. Cố Hoài Ninh mở cặp lồng lấy từ nhà ăn ra, bên trong có cháo nóng và một chút thức ăn. Anh nhìn Lương Hòa, chuẩn bị đi dọn mảnh vỡ: “Em ăn đi đã!”. Bước ra đến cửa, anh chợt nghĩ ra điều gì bèn quay đầu lại dặn dò: “Cẩn thận đấy, đừng có giẫm vào!”. Lương Hòa cứ ngồi nguyên trên giường, cho đến khi cánh cửa đóng lại mới ôm mặt chán nản.

Mất mặt, thật là mất mặt quá đi!

Sau khi ăn uống xong xuôi, Lương Hòa đã khỏe hơn nhiều. May mà cô vẫn mang theo thẻ phòng khách sạn trong túi, nên Cố Hoài Ninh từ sáng sớm đã lái xe đi lấy hành lý cho cô, tiện thể làm thủ tục trả phòng luôn. Như thế cũng có nghĩa là, trước khi phỏng vấn Diệp tướng quân, cô chắc chắn phải ở đây. Nghĩ đến Diệp tướng quân, Lương Hòa lại thấy đau cả đầu, không biết nên bắt đầu từ đâu nữa. Mặc dù ông cụ rất quý mến cô, nhưng cô cũng không thể lợi dụng sự quý mến ấy, tùy tiện mạo phạm đến ông. Diệp tướng quân không chấp nhận phỏng vấn chắc chắn là có nguyên nhân. Nhưng nói gì thì nói, trước tiên phải trở nên thật thân quen đã rồi mới tính tiếp được!

Đợi Cố Hoài Ninh từ nhà ăn về, Lương Hòa đã thay xong quần áo, sẵn sàng lên đường.

“Đến nhà Diệp tướng quân?”

“Vâng, em muốn xem xem lúc nào có thể bắt đầu phỏng vấn, nhân tiện...”

“Không được.” Cố Hoài Ninh không chút do dự.

Lương Hòa sưng người, mở to mắt ngạc nhiên: “Tại sao?”.

Hình như tự thấy giọng điệu của mình quá nghiêm khắc, Cố Hoài Ninh hạ giọng nói: “Em đang ốm như thế, không nên đi thăm người già”. Anh nói nghe cũng có lý đấy chứ! Lương Hòa cúi gầm mặt, nghĩ đến bệnh tình của mình: “Nhưng chờ em khỏi ốm phải mất đến mấy ngày. Không thể lãng phí thời gian như thế được!”.

Thật không hiểu kiểu gì nữa! Cố Hoài Ninh không nhịn được cười, nhưng thấy bộ dạng sầu não của cô bèn an ủi: “Thế này đi, mấy hôm nay trong đoàn đang tổ chức tập quân sự cho tân sinh viên của trường đại học. Em đi tập cùng bọn họ vài ngày, rèn luyện xương cốt sẽ khỏe lại rất nhanh đấy”. Mắt của Lương Hòa lại tròn tròn to hơn nữa, cứ như thể đang nghe anh kể chuyện lạ vậy.

“Nhiệm vụ khó hoàn thành quá sao?”

“Không phải là khó, nhưng mà... em không thích.” Lương Hòa từ chối.

Quân đội lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm lẽ sống, vì thế, Cố Hoài Ninh chẳng thèm để ý muốn cá nhân của cô, tỏ ra rất dứt khoát: “Được rồi, hôm nay em cứ nghỉ ngơi một ngày đi. Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ đi tập cho đến hết khóa, cũng chưa đến một tuần đâu.”

Lương Hòa thấy rất phân nộ, cô đã kiên quyết từ chối như vậy rồi, sao cái con người này vẫn nhất quyết bắt cô đi vậy?!

“Em không muốn tập quân sự”. Cô tức đỏ cả mặt.

Cố Hoài Ninh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Thế thì em khỏi nhanh lên, đừng có ở đây mà dưỡng bệnh nữa!”.

Lương Hòa: “...”

Cô, cô không nói lại được với anh!

Quả nhiên, sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, sau tiếng còi báo thức, cửa phòng Lương Hòa lại có người gõ cửa. Lương Hòa cố gắng coi như không nghe thấy gì, nhưng khổ nỗi, người đang đứng ngoài kia hiểu cô quá rõ, gọi một hồi không thấy ai ra mở liền lấy chìa khóa tự mở cửa. Cố Hoài Ninh bước vào, trên người mặc bộ quân phục huấn luyện, thấy cô vẫn đang cuộn tròn trong chăn, liền nói: “Cho em hai mươi phút vệ sinh cá nhân, sau đó anh đưa em ra bãi tập bắn”.

“Không đi không được sao?” Lương Hòa khổ sở hỏi.

Cố Hoài Ninh không thèm để ý đến câu hỏi ấy, đưa cho cô một bộ quân phục, kiên quyết bắt cô đi, không muốn không được.

Trong nhà vệ sinh. Lương Hòa ngán ngẩm mặc bộ quân phục lên người, nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt. Cố Hoài Ninh đứng ngoài đợi cô ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Cỡ này hơi rộng, mai sẽ đổi cho em cỡ số 3”. Lại còn ngày mai nữa á! Hôm nay chắc tôi đây sẽ hy sinh luôn trên bãi tập cho mà xem! Lương Hòa cất tiếng oán thán, Cố Hoài Ninh nghe xong chỉ nhún vai, mặt không biến sắc, cứ thế lôi cô ra bãi tập bắn. Thân là một sĩ quan lục quân, anh không chỉ đặt ra yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân mình, mà việc nâng cao sức khỏe của người bạn đời cũng phải hết sức chú ý. Hai tay muốn nắm cho chắc thì cả hai tay đều phải có sức mạnh chứ!

Hôm nay, bài tập huấn luyện tân sinh viên là tập bắn, sử dụng súng trường tự động loại 81, mỗi người bắn năm phát.

“Em sẽ không phải bắn cùng họ đúng không?” Lương Hòa dò hỏi.

“Trừ khi bọn anh thừa đạn, cần em thu mua.”

Hiển nhiên là anh ta không cho lính mới như cô một tia hy vọng nào. Lương Hòa bĩu môi dài thườn thượt.

“Chỉ có vài động tác cơ bản thôi, đứng nghiêm theo điều lệnh, đi một hai một theo hàng, rồi chạy.”

Nghe có vẻ dễ dàng quá, nhưng vấn đề là... hàng chỉ có một người ư?!

“Nếu không thì để anh kêu một cô trong ban thông tin liên lạc đến tập cùng em nhé?” Cố Hoài Ninh đề nghị có vẻ rất thành thật, nhưng theo Lương Hòa thấy thì đây thực chất là hành vi đổ thêm dầu vào lửa của anh.

“Thôi khỏi!” Lương Hòa vội vàng khua tay, mắt mặt trước một người là quá đủ rồi, lại còn phải tìm người khác đến xem nữa hay sao?!

Cố Hoài Ninh nhìn bộ dáng của cô, nhếch mép cười. Đây là nụ cười đầu tiên của anh trong ngày hôm nay, nhưng nhìn Lương Hòa thì lại có vẻ đang rất chán nản. Cô đang dùng những suy nghĩ xấu xa nhất của mình để phỏng đoán xem Cố Hoài Ninh muốn giở trò gì. Hẳn là anh đang chờ cô làm trò cười cho thiên hạ đây mà!

Đồng chí đoàn trưởng tìm một tân binh phòng hậu cần mới đến chưa đầy một năm để huấn luyện Lương Hòa. Anh ta rất nhút nhát, không biết nói đùa, và rất có trách nhiệm, cấp trên nói gì nghe nấy, không dám trốn tránh. Khi Lương Hòa nhận ra được sự “dụng tâm” của Cố Hoài Ninh, cô khóc không thành tiếng. Cố Hoài Ninh giao nhiệm vụ cho tân binh Tiểu Lưu xong liền quay đầu nhìn Lương Hòa một cái. Cô đang cúi đầu đá đá mấy hòn sỏi, rõ ràng là rất bức bối. Cố Hoài Ninh nghĩ một lúc rồi bước đến trước mặt cô, nói: “Cứ thế đã nhé! Mấy ngày nay đơn vị đang chuẩn bị sát hạch, anh đi trước đây”.

Lương Hòa lườm anh một cái, không buồn nói gì. Quá rõ rồi, tâm trạng cô lúc này không tốt, không muốn nói chuyện với anh. Cố Hoài Ninh cũng chẳng buồn để ý, anh cười cười, vỗ vỗ vai cô rồi quay đi. Đi được nửa đường, cô nghe thấy tiếng anh vọng lại: “Tiểu Lưu!”.

“Có!”

“Bắt đầu!”

“Rõ!”

Tiểu Lưu đưa mắt nhìn đoàn trưởng đi khỏi, rồi quay đầu về phía Lương Hòa: “Chị dâu, chúng ta bắt đầu được chưa ạ?”.

Lương Hòa chán ngán gật đầu. Bài tập đầu tiên của chương trình huấn luyện là: Động tác nghiêm.

Hồi Lương Hòa học cấp ba cũng từng đi tập quân sự một lần. Cho đến bây giờ, quãng thời gian đó vẫn là ký ức đau thương nhất của cô, không gì có thể so sánh được. Động tác nghiêm đã là gì, đứng xong còn phải ngồi xổm xuống, sức nặng toàn cơ thể đều dồn vào một chỗ vậy.

Tiểu Lưu đứng đối diện Lương Hòa, vừa giải thích nguyên tắc: “Nguyên tắc chủ yếu của tư thế này là: ba điểm thẳng, ba điểm trùng, một hướng nhìn, một điểm cao nhất. Ba điểm thẳng là: thẳng cổ, thẳng ngực và thẳng chân. Ba điểm trùng là hàm dưới...”.

Nghe theo lời giảng của Tiểu Lưu, Lương Hòa từ từ điều chỉnh động tác, để tư thế đứng của mình trông vẫn chính xác mà bản thân không bị khó chịu. Dần dần, Tiểu Lưu cũng không giảng nữa, chỉ đứng một bên quan sát động tác của cô, nhắc nhở: “Đồng chí phải chú ý ba điểm trùng”.

Lương Hòa đỏ mặt, điều chỉnh lại tư thế. Đứng được hai mươi phút, Tiểu Lưu ra lệnh nghỉ, Lương Hòa mới thả lỏng một chút, máu toàn cơ thể được lưu thông, thoải mái đến nhường nào!

“Thưa thầy, nhất định phải đứng đúng tiêu chuẩn như vậy sao?”

Tiểu Lưu đỏ mặt: “Chị dâu, lúc nghỉ giải lao cứ gọi em là Tiểu Lưu là được rồi!”. Anh ta nói: “Đoàn trưởng đã giao phó, không được dễ tính với chị. Nếu huấn luyện không đến nơi đến chốn sẽ cho em một trận”.

Lương Hòa ngay tức thì giận sôi lên.

Vì chính sách nghiêm khắc đó của Cố Hoài Ninh, thời gian còn lại trong ngày, Lương Hòa phải tập luyện vô cùng nghiêm túc, một mình một hàng nhưng cũng rất nghiêm chỉnh đầu ra đấy. Những chiến sĩ đi qua nhìn thấy Lương Hòa, nghĩ cô cũng chỉ là một trong những sinh viên đang tập quân sự, không theo kịp cả đội nên phải tập một mình, chẳng ai chú ý đến cô. Điều này càng khiến Lương Hòa tập trung luyện tập hơn.

Sau khi hoàn thành động tác quay cuối cùng, Tiểu Lưu ra hiệu giải tán, Lương Hòa cuối cùng cũng thoát. Có điều, cô đau quá nên ngồi ngay vệ đường. Tiểu Lưu bất chợt đứng dậy, ra lệnh: “Đứng – nghỉ nghiêm!”.

Lương Hòa ngậy ra một lúc rồi nhanh chóng đứng lên theo mệnh lệnh.

Xa xa, có một người đang chậm chậm bước về phía cô. Lương Hòa nhìn theo mới hiểu vì sao đột nhiên Tiểu Lưu lại căng thẳng như vậy. Cô không nhận được cười. Tiểu Lưu chạy về phía Cố Hoài Ninh, thực hiện nghi thức chào hỏi rồi báo cáo về kết quả huấn luyện hôm nay. Sau khi ra lệnh nghỉ, anh để Tiểu Lưu đứng nguyên một chỗ rồi đi về phía Lương Hòa.

Lương Hòa nãy giờ vẫn nhìn theo Cố Hoài Ninh, anh cứ như là vừa chui từ lò lửa ra vậy, bộ đồ huấn luyện hôi sáng còn sạch sẽ giờ đây đã đầy bụi bặm.

Cố Hoài Ninh nhìn chăm chăm cô vài giây, rồi đội mũ lên, cười nói: “Xem ra buổi huấn luyện hôm nay kết quả không ra sao cả. Không biết là khi đứng nghiêm thì mắt chỉ được nhìn về phía trước sao?”.

Lương Hòa nín thở, lập tức nhìn thẳng về phía trước, đáng tiếc là anh đứng lù lù trước mặt, cô không còn cách nào khác, phải nhìn thẳng vào anh!

“Nghỉ nghiêm – đằng sau, quay!”

Hay lắm, thế này thì không nhìn thấy nữa rồi.

Lương Hòa đang thỏa mãn thì đột nhiên bị một lực từ đằng sau đá một cái vào hai chân. Cô không đứng vững được, suýt bổ nhào về phía trước, may mà lấy lại được thăng bằng.

“Anh làm gì thế?” Lương Hòa hét âm lên, bao nhiêu người trên bãi tập đều quay ra nhìn. Cô ử rử nhắm mắt lại. Thôi xong, tự nhiên lại trở thành cái rồn của vũ trụ.

“Sao hai chân lại dãn rộng ra thế kia?” Cố Hoài Ninh nhún vai đứng nhìn tấm lưng mỏng manh của Lương Hòa: “Nguyên tắc đứng có nhớ không hả? Đọc thuộc một lượt xem nào?!”.

Đồ dở hơi mới thuộc được cái mở đấy! Lương Hòa hít một hơi sâu: “Báo cáo thủ trưởng, tôi quên rồi”.

Tiểu Lưu vội vàng nhìn cô, nháy mắt lia lịa, còn Cố Hoài Ninh nghe thấy vậy liền bước tới trước mặt, chỉnh lại mũ cho cô: “Quên thật rồi?”

“Quên rồi!”

Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa, nửa cười nửa không, Lương Hòa không chịu đựng được nữa, hai chân đã mềm nhũn, phần vì tụt huyết áp, nhưng hơn cả là vì thấy nổi cả da gà khi phải đối diện với ánh mắt của ai kia!

“Anh nhìn đủ chưa?” Biểu cảm của đồng chí Lương Hòa rõ ràng là đang vô cùng ngán ngấm. Đoàn trưởng cười lớn, nhìn Lương Hòa nghiêng răng nghiêng lợi, anh đằng hắng một tiếng rồi hạ lệnh: “Nghe khẩu hiệu, giải tán!”

Còn không giải tán, chưa biết chừng cô sẽ vùng lên khởi nghĩa ấy chứ!

Lương Hòa vừa nghe thấy lệnh giải tán, hai chân đã tự động mềm nhũn ra, suýt đổ gục xuống. Một bàn tay kịp thời đỡ lấy, cô thở phào một hơi rồi bám lấy tay anh, đứng dậy, sau đó lập tức buông ra, lạnh lùng tiến những bước dài về phía trước.

Nhìn dáng cô từ đằng sau, Cố Hoài Ninh không ngừng chớp mắt, khe nở nụ cười.

Cả ngày mệt mỏi, về đến nhà khách, Lương Hòa liền đổ sập ngay xuống giường. Cố Hoài Ninh đặt bữa tối lên bàn rồi bước tới bên giường, khom người xuống. Lương Hòa cảm thấy có gì đó không bình thường, vội vàng quay lại nhìn anh.

“Chân có đau không?”

“Hơi đau.” Cô khe nhịu mày, cô không khỏi bực mình trừng mắt lườm anh một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ẩn chứa nét cười của anh.

Cái vẻ dửng dưng của Cố Hoài Ninh khiến Lương Hòa đỏ mặt, vội vàng cúi xuống tự bóp chân cho mình. Cố Hoài Ninh nheo mắt nhìn cô vài giây, đặt dây lưng sang một bên rồi ngồi bên mép giường. Nhân lúc cô đang uể oải tự xoa bóp, anh đã ôm chặt lấy đôi chân nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng mát xa, giúp khí huyết lưu thông.

Lương Hòa sững sờ, mặt vốn đã đỏ giờ còn đỏ hơn. Cô muốn giằng ra thì lại bị anh nắm chặt hơn nữa: “Đừng cử động, để anh”. Mát xa một lúc, Lương Hòa cảm thấy khá hơn nhiều.

Cố Hoài Ninh bày đồ ăn tối ra trước mặt cô, dặn dò: “Em ăn xong thì uống thuốc, sau đó nghỉ sớm đi, anh còn có việc phải đi bây giờ”.

“Vâng.” Lương Hòa cúi xuống, duỗi chân, không dám ngẩng lên nhìn Cố Hoài Ninh. Đến tận khi anh ra ngoài, đóng cửa lại, cô mới ngả ra giường, ôm lấy hai má đang nóng ran của mình. Lần này chắc chắn không phải bị sốt!

Sáng sớm, tiếng còi báo thức vang lên chưa lâu, cả đoàn xe ca chở đầy binh lính đã ra khỏi doanh trại. Hôm nay là ngày sát hạch bắn đạn thật, nhưng vì trường bắn của doanh trại đang được tân sinh viên sử dụng, nên toàn bộ chiến sĩ tham gia sát hạch đều được đưa đến bãi bắn ở khe suối cách doanh trại vài chục cây số.

Khi xe còn cách bãi bắn năm cây số, các chiến sĩ xuống xe chuẩn bị khởi động vác tải chạy, việc này cũng nằm trong chương trình sát hạch. Đợi đến khi tất cả đều chạy đến bãi bắn, sau thời gian ngắn ổn định quân số và chỉnh đốn hàng ngũ, đơn vị lập tức triển khai sát hạch bắn đạn thật. Trong đội ngũ có chiến sĩ oán thán, vừa mới chạy xong đã phải bắn súng, như vậy sao có thể phát huy hết được khả năng cơ chứ! Bắn súng đòi hỏi phải ở trạng thái tâm lý tốt nhất mới thực hiện tốt được. Tham mưu Triệu Kiền Hòa đứng bên ngoài kiểm tra tình hình sát hạch, nghe thấy những lời than thở đó chỉ biết cười thầm. Quá trình sát hạch đã hoàn thành được một nửa rồi Cố Hoài Ninh mới lò dò lái chiếc xe Jeep mui trần đến.

“Sao rồi?” Cố Hoài Ninh vừa đội mũ lên vừa hỏi Triệu Kiền Hòa.

“Cũng được, nhưng có vài người năng lực vốn rất tốt lần này lại không phát huy được hết do chưa sẵn sàng về tâm lý.” Triệu Kiền Hòa nói xong liếc Cố Hoài Ninh một cái: “Không biết có ai trong lòng đang nhiech móc cậu chơi xấu không đây?!”

“Vớ vẩn.” Cố Hoài Ninh nói, khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt sắc bén tiến về phía trước quan sát tình hình sát hạch. Tham gia sát hạch đa phần đều là những người có kinh nghiệm, trình độ khá tốt. Cũng có vài tân binh thỉnh thoảng có phát bắn không trúng, sau khi bắn xong sẽ bị loại. Cứ theo kết quả theo dõi toàn bộ quá trình của Cố Hoài Ninh, quay về còn không biết họ sẽ bị tiểu đoàn trưởng rèn giữa thế nào nữa.

“Tôi nghe nói gần đây đoàn trưởng có mở lớp huấn luyện riêng cho một nữ đồng chí?”

“Sao, cậu cũng muốn đến à?”

“Được chứ?! Đồng chí phê chuẩn là tôi đi liền.”

Triệu Kiền Hòa đang hứng chí thì bị ánh mắt sắc lạnh của Cố Hoài Ninh làm cho mất hứng.

“Thật không ngờ, thân hình mảnh dẻ nhỏ bé ấy lại có thể chịu đựng được đến tận bây giờ...”

Không phải là vì thân thể yếu ớt thì cũng chẳng ai bắt phải tập luyện, thế nhưng, thật sự Cố Hoài Ninh cũng không ngờ Lương Hòa có thể kiên trì luyện tập đến giờ. Thật là thú vị! Khuôn mặt nghiêm túc khuất dưới vành mũ đang khẽ nở nụ cười dịu dàng.

Thực ra họ đều không hiểu tâm tư của Lương Hòa. Cô không hề muốn tiếp tục một chút nào. Kết thúc buổi tập hôm nay đã là năm giờ chiều, còn một tiếng nữa là ăn cơm rồi. Lương Hòa cảm ơn Tiểu Lưu, dùng mũ che kín mặt, lết đôi chân mỏi nhừ về nhà khách.

Chiều nay, theo lịch trình được sắp xếp hết sức tỉ mỉ của đoàn trưởng Cố, Tiểu Lưu đã lôi học viên Lương Hòa chạy vòng quanh bãi tập bắn cả một buổi chiều, không được nghỉ giải lao! Lương Hòa cứ nghĩ đến việc ấy là răng lại nghiêng kèn kẹt, muốn cắn cho Cố Hoài Ninh một cái thật đau.

Cứ đi mãi, đi mãi, cô bỗng thấy có gì đó là lạ, ngẩng đầu lên nhìn, mới ngỡ ra mình đã bị lạc đường!

Vì doanh trại rất rộng, Cố Hoài Ninh sợ Lương Hòa bị lạc nên đã nghĩ cho cô một cách. Gần nhà khách có một bể nước, bể nước đó là nơi cao nhất doanh trại, khi nào bị lạc trong doanh trại, cô chỉ cần ngửa mặt lên tìm cái bể nước là được. Thế nhưng hôm nay phóng viên Lương có lẽ do quá mệt, đầu óc trở nên mờ dần, cho dù nhìn thấy cái bể nước đó cũng như bị ma ám, vòng đi vòng lại không thoát ra được khỏi mấy tòa nhà. Bực quá, cô bèn quăng luôn chiếc mũ, ngồi bệt xuống đường, vừa lấy mũ quạt vừa nguyên rửa Cố Hoài Ninh. Đều tại anh hết, cả buổi chiều hôm nay đôi chân nhỏ bé của cô bị chuột rút mấy lần liền! Cô ủ rũ đưa tay xoa nắn đôi chân.

Sắp đến giờ ăn, người qua lại càng lúc càng đông, ai cũng chú ý đến Lương Hòa, bày tỏ sự quan tâm khiến cô ngượng chín cả người, phải đội lại mũ một cách nghiêm chỉnh.

Lương Hòa vừa vịn vào thân cây bên đường để đứng dậy thì có ai đó đằng sau vỗ vỗ vai. Cô giật bắn người, quay lại, người vỗ vai cô cũng bị dọa cho hết hồn, cánh tay cứng đờ giữa không trung.

“Chào... chào cô!” Người đó sững người một lát mới mở lời được, thần thái có vẻ như đã hết sợ.

Hai mắt Lương Hòa bỗng sáng như đèn pha, quan sát cầu vai người đó, hóa ra là thượng úy, nữ sĩ quan ư? Cô lí nhí hỏi: “Cô là sĩ quan ở đây sao?”

“Đúng vậy. Cô là... tân binh à?” Ánh mắt của cô ấy hướng về phía cầu vai trống không của Lương Hòa, không khỏi có chút khó hiểu.

Lương Hòa khua tay: “Không phải, tôi, tôi đến để huấn luyện, là tập quân sự đó”.

Mấy hôm nay đơn vị đang tập quân sự cho sinh viên của trường đại học địa phương, nữ sĩ quan kia liền hiểu ngay ra vấn đề. Cô ấy gật đầu, hỏi: “Thế sao cô lại ở đây?”

Câu này khó đấy! Lương Hòa quyết định cho qua, chủ động hỏi: “Xin hỏi muốn đến nhà khách thì đi lối nào?”

“Nhà khách?” Nữ sĩ quan tỏ vẻ nghi hoặc: “Các cô phải ở khu nhà của phòng hậu cần chứ? Sao lại...?”

Lương Hòa ngại ngần lắc đầu: “Không phải, tôi không giống bọn họ, tôi ở nhà khách...”.

Thực ra Lương Hòa rất muốn nói mình chính là vợ thủ trưởng, có điều, nói ra thì không những mất hết thể diện, mà còn liên lụy đến thể diện của đoàn trưởng nữa. Thể hiện của đồng chí đoàn trưởng kì thực chẳng quan trọng gì đâu, nhưng ngộ nhỡ anh tức lên bắt tăng cường độ luyện tập thì cô chết chắc rồi. Định thần lại, Lương Hòa thấy nữ sĩ quan đang nhìn mình chằm chằm, không ngừng khua tay trước mặt cô. Nữ sĩ quan nhanh chóng bình tĩnh lại, nói xin lỗi, sau đó quay đầu lại chỉ đường cho cô ấy: “Cứ đi thẳng đường này rồi rẽ trái là đến”.

Lương Hòa vui mừng khôn xiết: “Cám ơn cô nhiều nhé!”.

Nữ sĩ quan Lục Thời Vũ nở nụ cười: “Không có gì!”.

Nhìn bóng dáng Lương Hòa xa dần, nụ cười của Lục Thời Vũ vẫn cứng đờ trên môi. Cô ấy biết cô gái này là ai rồi.

Hôm qua, lúc huấn luyện trên thao trường gặp tham mưu Triệu Kiên Hòa, cô ấy nghe được thông tin là vợ mới cưới của Cố Hoài Ninh đã đến đơn vị.

Tham mưu Triệu vừa cười vừa nói: “Không biết cậu ba nhà họ Cố lấy đâu ra niềm hứng thú đó, lôi cả vợ mới cưới đến bãi tập bắn để huấn luyện nữa! Còn không khiến người ta sợ chạy mất dép hay sao?!”.

Lúc ấy Lục Thời Vũ đang bận huấn luyện nên không để ý, hôm nay nghe Lương Hòa úp úp mở mở, cô ấy mới chợt nhớ ra. “Hóa ra là cô ấy!” Lục Thời Vũ thì thầm.

Vừa bị mất mặt một lần, Lương Hòa hạ thấp mũ, che kín mặt, bước thật nhanh về phía nhà khách. Nhưng trở trêu thay, không biết có phải ông trời muốn giễu cợt cô không, chưa đi được mấy bước, cô đã lại nghe thấy giọng nói khô cứng từ đằng sau: “Đứng lại!”.

Giọng ra lệnh như vậy khiến Lương Hòa cho rằng không phải gọi mình nên vẫn tiếp tục đi thẳng, không ngờ, cậu bé ở đằng sau lại cuống quýt gọi to: “Gọi cô đấy, cô bé, sao vẫn đi thế hả?”.

Cô bé?! Lương Hòa ngỡ vực, quay trước ngó sau. Cô phát hiện lúc này chỉ có mình cô là “cô bé” thôi. Lương Hòa thấy kỳ lạ bèn quay lại, thấy một cậu bé mặc quần yếm màu xanh, bên trong mặc áo sơ mi sơ cổ đỏ, tay chống nạnh đang nhìn cô đầy khí phách.

“Có chuyện gì?”

Cậu bé không hài lòng với thái độ qua quýt của Lương Hòa, liền mở miệng nói: “Phải nói là báo cáo thủ trưởng, xin chờ lệnh mới đứng chứ!”.

Lương Hòa: “...”.

Thằng bé trừng mắt nhìn Lương Hòa, thấy cô không có vẻ gì là tính ngộ ra, cậu cũng chẳng thêm giáo huấn nữa, chỉ chỉ vào vườn hoa phía xa rồi nói: “Điều của cháu bị rơi vào trong đấy, cô lấy cho cháu đi”.

Lương Hòa nhìn ra phía vườn hoa cách đó không xa, bên ngoài hình như trồng một giàn cây bách có gai, thảo nào cậu bé không vào được. Nhưng vấn đề là, cô cũng đâu có vào được.

“Bên ngoài trồng một giàn cây có gai thế kia, cô làm sao vào được. Hay để cô nhờ một chú bộ đội đến giúp cháu nhé?!” Lương Hòa cúi xuống xoa đầu thằng bé, nhìn cậu chắc là người nhà của chiến sĩ nào đó đưa đến đơn vị.

“Không được!” Thằng bé gạt phăng đi: “Họ đều là người của Cố Hoài Việt cử đến để giám sát cháu. Cô mà nói thì họ biết ngay cháu đang làm gì, thế nào cháu cũng bị nhốt lại”.

Cố Hoài Việt... Cái tên này nghe quen quen!

Lương Hòa còn chưa kịp nghĩ, thằng bé trước mặt đã ra vẻ dọa dẫm, miệng mếu máo chực khóc òa lên. Cô đỡ khóc đỡ cười, đành nắm tay cậu dẫn vào vườn hoa, cậu bé lập tức vui mừng hớn hở.

Lúc ấy, chợt có tiếng xe từ xa lại gần, từng đoàn xe ca đang giảm tốc độ đi qua trục đường chính. Thằng bé nhìn thấy ô tô lại càng thích thú. Cậu sung sướng đến nỗi chỉ muốn lao luôn lên xe, Lương Hòa cuống cuồng kéo lại. Thằng bé xị mặt ra, đành phải nhảy nhót vẫy tay chào các chú bộ đội cầm súng đang ngồi trên xe.

“Súng kìa, súng kìa!” Cậu hét lên.

Lương Hòa cũng chăm chú nhìn theo. Từ trước đến nay cô chưa nhìn thấy nhiều quân nhân như thế, nhiều người mặt mũi còn lấm lem bùn đất, mồ hôi nhễ nhại, nhưng trên khuôn mặt của họ vẫn hừng hực khí thế và nhiệt huyết.

Khi Lương Hòa và cậu bé đang dõi theo bọn họ thì đoàn chiến sĩ trẻ cũng đang nhìn hai người. Mặc dù chỉ lướt qua rất nhanh, nhưng suy cho cùng, phụ nữ vẫn có sức hút lớn nhất trong một đơn vị quân đội. Chẳng phải người ta có câu “Ba năm đi lính, nhìn lợn cái cũng hóa Điêu Thuyền” hay sao?! Huống hồ đây lại là một cô gái đẹp như thế!

Chờ cho đoàn xe đi qua, Lương Hòa kéo cậu bé vẫn đang ngơ ngẩn một chỗ bước tiếp về phía trước. Đến vườn hoa, cô ngán ngẩm nhìn cây bách còn cao hơn cả mình, giẫm lên bậc đá bên cạnh, ngó ngó vào trong, hóa ra bên trong còn trồng hoa nữa, nếu giẫm chân xuống, kiêu gì cũng nát mất vài bông hoa. Cậu bé ở dưới ngẩng lên, khe khẽ nói: “Không sao đâu, cô bé cứ yên tâm vào đi! Cho dù bị phát hiện cũng không bị phạt đâu”.

“Bị phạt?” Lương Hòa ngạc nhiên.

“Vâng.” Cậu bé gật đầu ra vẻ hiểu biết: “Cháu nghe Cố Hoài Việt nói, nếu giẫm nát hoa sẽ bị xử lý theo quy định của đơn vị. Nhưng không sao đâu, dù gì cô cũng là con gái mà”.

Cái thằng khỉ này, rốt cuộc mấy tuổi rồi hả?! Nói một tràng dài, Lương Hòa tự thấy mình không thể nói lại được cậu, tốt nhất là nhanh nhanh chui vào, lòi cái điều ra. Thế là cô cẩn thận bước vào, vừa hạ chân xuống đã giẫm nát hai bông hoa. Cậu nhóc nhìn bộ dạng từ từ chậm rãi của Lương Hòa, sốt ruột thúc giục: “Cô nhanh lên chứ! Cố Hoài Việt đến bây giờ đấy!”.

Lương Hòa mãi miết chiến đấu với đồng gai tua tủa của cây bách, áo cô bị mắc vào gai, không động đậy được. Cậu nhóc thấy điệu bộ lóng nga lóng ngóng của cô, đang định leo lên giúp một tay thì bỗng nghe thấy tiếng gọi giạt từ đằng sau.

“Cố Gia Minh, con đang làm gì vậy?!”

Thôi xong! Nhóc con quay đầu lại nhìn, Cố Hoài Việt trên người mặc bộ quân phục đang tức giận bước đến chỗ cậu, Cố Hoài Ninh chấp tay đi bên cạnh, miệng cười khẩy nhìn tên tiểu quỷ trước mặt, quyết định chỉ làm khán giả thôi. Thằng bé là con trai của anh hai Cố Hoài Việt, là bảo bối của cả nhà, từ nhỏ được chiều quá sinh hư, lúc nào cũng thích náo loạn. Vì thế, khi anh trai dạy con, anh chưa bao giờ xen vào, chỉ đứng nhìn mà thôi. Thế nhưng, Cố Hoài Ninh vừa chuyển hướng nhìn một cái, anh đã không thể đứng yên được nữa. Người đang bị kẹt trong đám cây bách vì tên nhóc kia sao anh càng nhìn càng thấy quen thế nhỉ?

Cố Hoài Ninh bước lên một bước, nhanh tay lôi người đó ra một cách thô bạo.

Cố Gia Minh nhìn thấy Lương Hòa liền gào lên: “Cô thấy chưa, cháu bảo cô nhanh lên, bây giờ thì bị ba Cố Hoài Việt phát hiện rồi!”.

Tên nhóc này còn dám trách móc cô?! Lương Hòa cảm thấy mình là người bất hạnh nhất trần đời, chỉ im bật không nói tiếng nào. Cố Hoài Ninh cứ nhìn cô, chớp mắt không nói gì. Còn Cố Hoài Việt lại bật cười, ôm Cố Gia Minh vào lòng, nói: “Ba nói này, sao con lại bắt nạt thím của con?”

“Thím?” Cố Gia Minh cũng nín khóc, hai mắt tròn tròn nhìn Lương Hòa đang đứng trước mặt: “Vớ vẩn, cô ấy là “cô bé” của con, sao lại biến thành của chú út được?”.

Cố Hoài Ninh đang bực mình cũng phải phá lên cười, nhìn về phía Lương Hòa, thấy trong ánh mắt của cô Lương có chút mơ hồ: “Con nói cho chú nghe xem, cô bé của chú từ bao giờ lại thành của con rồi?”.

Mặc dù lời này là nói với Cố Gia Minh, nhưng ánh mắt anh lại cứ nhìn về phía cô Lương. Cố Gia Minh áp a ập ứng không nói thành lời. Cố Hoài Việt nhìn cậu con quý tử, rồi lại nhìn Lương Hòa: “Thôi được rồi, Hoài Ninh, anh đưa nó về trước đây. Chú cũng dừng ở đây làm trò cười cho người ta nữa!”.

Cố Hoài Ninh nhìn một lượt, rồi nháy mắt hất hất cằm ra hiệu đồng ý. Cố Hoài Việt vỗ vai Lương Hòa, cười nói: “Thằng quý con gây phiền phức cho em rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé!”.

“Vâng ạ.” Lương Hòa đáp nhỏ nhẹ.

Cố Hoài Việt đã bế Cố Gia Minh đi rồi, vườn hoa bỗng chốc trở nên yên ắng. Lương Hòa ngẩng đầu thăm dò Cố Hoài Ninh, chỉ thấy anh đã khôi phục lại vẻ mặt như bình thường, bèn rụt rè giải thích: “Em nhặt hộ cho Gia Minh con điều, không cẩn thận nên bị mắc vào gai”. Đợi một lúc mà không thấy Cố Hoài Ninh nói gì, Lương Hòa đang định giải thích thêm vài câu thì đột nhiên anh quay người bỏ đi.

“Cố Hoài Ninh!”

“Ngay bây giờ, lập tức quay về cho anh!” Đoàn trưởng nổi cơn tức giận.

“Quay về làm gì?”

“Cấm túc!”

Lương Hòa: “...”.

Về đến nhà khách, đúng lúc nhân viên của ban liên lạc mang cơm tối đến, nhìn thấy Cố Hoài Ninh mặt đầy giận dữ còn Lương Hòa ở đằng sau, anh ta biết ngay là không khí đang hết sức căng thẳng, vội vàng rút lui, không ngờ lại bị đoàn trưởng Cố gọi giật lại: “Qua phòng y tế lấy giúp tôi cồn và thuốc sát trùng tối đây!”.

Tiểu Lý lập tức làm theo mệnh lệnh, chỉ còn một mình Lương Hòa ở lại đối mặt với Cố Hoài Ninh, cô thấy hơi căng thẳng. Cố Hoài Ninh ngồi trên giường, thấy hơi đau đầu nên lấy tay day trán. Chiều nay, lúc từ bãi tập bắn về, anh gặp ngay Cố Hoài Việt vừa về thăm nhà trở lại đơn vị đang đến tìm mình, lúc đó anh mới biết bảo bối nhà họ Cố đã đến doanh trại. Cố Hoài Ninh “hừm” một tiếng, trong bụng nghĩ, cái tên nhóc này đến thăm hỏi gì chứ, đến quây thì có, cả một đội cảnh vệ có khi cũng không giữ nổi thăng nhóc đó.

Sau khi định thần lại, Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa. Cô cũng đang thăm dò sắc mặt của anh, thấy không có vấn đề gì liền đi lấy bữa tối. Đoàn trưởng nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng nói: “Em qua đây!”.

Lương Hòa quay ngoắt người lại, nhìn anh đầy cảnh giác. Anh hơi đau đầu: “Em cởi áo ra đi!”. Câu nói vừa dứt, Lương Hòa lại càng nâng cao cảnh giác hơn: “Cởi áo ra làm gì?”.

“Trên áo toàn gai, em mặc vào không thấy gai đâm tùm lum à?”

“Không cởi được.”

“Vì sao?” Đoàn trưởng nheo mắt.

“Dù sao cũng không cởi được!”

Cố Hoài Ninh thấy lạ, hiếm khi cô kiên quyết như thế: “Lý do?”.

Lương Hòa có chút ngại ngần, rụt rè nói: “Ở bên trong em chỉ mặc có hai áo, một áo ba lỗ và một cái đồ đó”. Lý do này khiến đoàn trưởng cũng sững người một phút. Không ngờ con gái lại lảm chuyện đến thế! Anh chỉ tay vào nhà vệ sinh, Lương Hòa cầm áo chạy tọt vào trong. Đợi cô thay đồ xong, Cố Hoài Ninh vừa thăm cồn vào bông rồi chấm lên vết thương, Lương Hòa đã đau đến mức kêu lên thành tiếng.

“Đau?”

“Hơi hơi!” Thực ra là rất đau, nhưng cô vẫn chịu được.

Cố Hoài Ninh bực mình nói: “Lần sau nhìn thấy Cố Gia Minh thì tránh xa ra. Thăng nhóc đó chính là một kẻ gây họa, đi đến đâu là gây họa đến đấy, không có việc gì thì đừng có chọc vào nó”.

Lương Hòa liếc mắt nhìn anh, chú gì mà lại nói cháu mình như thế, cô phải lên tiếng biện minh cho mình: “Em đâu có chọc tức nó”.

“Thế sao tự nhiên lại thành “cô bé” của nó?”

Một câu thôi đã đánh trúng điểm yếu của cô, khí phách đang bùng bùng cũng bị dập tan tành rồi. Lương Hòa đành cố vớt vát: “Vậy cũng không thể trách em được”.

Cố Hoài Ninh nhìn cô, không buồn nói nữa, chỉ tổng kết lại một câu: “Nói chung là em tránh xa nó ra”.

Lương Hòa gật đầu, cẩn thận duỗi thẳng cánh tay vừa bôi thuốc ra cho nhanh khô. Nhân lúc Cố Hoài Ninh còn chưa đi, cô hỏi anh: “Chương trình huấn luyện kết thúc được chưa? Em cũng khỏi ốm rồi mà”. Hơn nửa ngày nào cũng phải phơi mặt ra nắng, cô e rằng mình sẽ ngất xỉu mất.

Cố Hoài Ninh bất ngờ nói: “Không muốn tập nữa cũng được...”.

Lương Hòa đang mừng thầm thì đồng chí đoàn trưởng lại nói nốt nửa câu sau: “Em có thể đi đều bước không sai chân thì sẽ không phải tập nữa”.

Lương Hòa bực mình: “Mục đích em luyện tập là để nâng cao sức khỏe chứ không phải để bước đều không sai chân!”.

Đồng chí đoàn trưởng nghe xong cười cười: “Theo em thì một tướng quân chiến công lẫy lừng như Diệp tướng quân có chấp nhận một phóng viên ngay cả đi đều cũng không thực hiện nổi đến phỏng vấn không?”.

Lương Hòa: “...”.

Lời điểm yếu của người ta ra giấu cợt là đáng ghét nhất trên đời, nhưng ngặt nỗi là cô không có cách nào phản bác được!

Khóa học quân sự một tháng của tân sinh viên chuẩn bị kết thúc. Phía nhà trường đã đề nghị tổ chức một buổi diễn tập quân sự, thời gian dự kiến là ngày cuối cùng của khóa học, cũng chính là hôm nay.

Lương Hòa vừa cùng Tiểu Lưu đối mặt với nỗi lo âu, vừa nhìn các học viên là sinh viên ở cách đó không xa đang tập kết thành hàng than thở. Bình thường khi tập luyện, những học sinh này phân thành mười mấy nhóm nhỏ, cô tập một mình cũng không gây chú ý. Nhưng bây giờ, bãi tập rộng lớn chỉ thừa ra mình cô một hàng, lại còn đi đều bước nữa, sao có thể không gây chú ý được.

“Chị dẫu à, lúc chị bước không cần phải quá chú ý vào việc giậm chân nào, đánh tay sang bên nào đâu, chị cứ bước thẳng về phía trước là được!” Tiểu Lưu cuống đến nỗi nói lẫn cả giọng Đường Sơn quê mình.

Lương Hòa không nhịn được cười: “Quả thực tôi không cố ý làm khó cậu, là do tôi đi không tốt thôi”. Là đoàn trưởng các người làm khó tôi đấy!

Tiểu Lưu sờ gáy nói: “Chị à, có phải chị hơi run, đúng không?”.

“Hình như cũng hơi hơi.” Lương Hòa trầm tư nói.

“Thế chị lo cái gì?”

Lương Hòa nhìn trước nhìn sau, nói: “Bây giờ trên bãi tập chỉ có tôi bước đều một mình, cậu nói xem, tôi có thể không lo lắng sao?”. Nói thẳng ra là da mặt cô mỏng nên thấy ngại.

Tiểu Lưu lại càng lo, đúng lúc ấy, trên sân đột nhiên vang lên một hồi còi dài, ngay sau đó là tiếng ra hiệu rất lớn: “Nghiêm...”. Cả bãi tập ngay lập tức trật tự. Trên dãy bàn chủ tịch được dựng tạm ở phía bãi tập bắn có thêm một hàng người. Lương Hòa hướng về phía đấy, người đầu tiên cô nhìn thấy là người đang khoác trên mình bộ quân phục dã chiến đứng ngay cạnh hiệu trưởng, Cố Hoài Ninh.

Anh đúng là nhàn rồi quá mà! Lương Hòa không ngừng phỉ báng, cô nhất quyết ngồi bệt xuống, không tập nữa, bắt đầu quan sát buổi diễn tập vừa mới bắt đầu. Buổi diễn tập quân sự của sinh viên cơ bản đều giống nhau, từng liên đội dưới sự chỉ đạo của sĩ quan huấn luyện đi tách từng hàng qua dãy chủ tịch. Thế nhưng lần này, vì được luyện tập ngay tại doanh trại nên có chút khác biệt, nhất là khi tổ chức diễn tập ở bãi tập bắn, một nơi thiên thời địa lợi thế này.

Mấy hôm trước, khi Lương Hòa còn đang ngu ngơ tập đi thẳng bước đều, cô đã thấy mấy học viên được sĩ quan huấn luyện chọn ra một bên để tập bắn súng. Những học viên nam được chọn đều thích thú, vì bắn súng là môn học thú vị nhất trong chương trình quân sự. Được cầm súng, sờ vào đạn, ngửi mùi thuốc súng, lại còn được cảm nhận hơi nóng của nòng súng sau khi đạn bắn ra, và cảm giác tự hào khi bắn trúng nữa chứ, tất cả những điều đó đều là mơ ước của đám con trai. Có thể nói, gần như trong sâu thẳm trái tim của mỗi người đàn ông đều có một giấc mơ được ra trận, được đốt cháy bầu nhiệt huyết của mình. Chắc anh cũng vậy!

Lương Hòa nhìn Cố Hoài Ninh, suy đoán tâm tư trong lòng anh. Quay trở về thực tại, một nhóm học viên nam đã bắn mười phát đạn. Những học viên này của anh đều rất giỏi, gần như phát nào cũng trúng, không phí một viên đạn nào. Trên sân rào rào tiếng vỗ tay, Lương Hòa cũng không kiềm được, vỗ tay cổ vũ.

Giọng nói của hiệu trưởng truyền qua loa, vang vọng toàn bãi tập: “Sau đây là tiết mục đặc biệt mà đoàn 302 chuẩn bị cho trường chúng ta, cho chúng ta lựa chọn, các em muốn xem gì nào?”.

Học viên hò hét đủ thứ trên đời, Cố Hoài Ninh cười, nhận micro từ hiệu trưởng, nói: “Tôi phải ra thêm một quy định, không được vi phạm điều lệnh của đơn vị chúng tôi”.

Tất cả học sinh đều phá lên cười, đòi xem đồng chí đoàn trưởng biểu diễn bắn súng.

Cố Hoài Ninh cũng không thoái thác: “Bắn súng cũng được, có điều ở đây đông người quá, không thích hợp để bắn súng”. Nói đoạn, anh bước đến trước một điểm bắn, lệnh cho một chiến sĩ giải tán bớt người để lấy địa điểm. Cố Hoài Ninh lấy một băng đạn rồi nhìn xung quanh. Rất nhiều người đều đang dán mắt vào anh, bao gồm cả Lương Hòa ở phía xa. Khoảng cách quá xa nên cô không nhìn rõ được anh, nhưng động tác quả là vô cùng nhanh gọn, loáng một cái đã lắp xong súng theo tiêu chuẩn. Anh quỳ xuống đúng tư thế rồi bắn liên tiếp mấy phát đạn. Cô chỉ nghe thấy tiếng đạn vèo vèo, sau một lượt bắn, từ đầu kia vang lên tiếng của người giám sát: “Báo cáo đoàn trưởng, ba mươi viên đạn đều trúng đích!”.

Nghe thấy kết quả đó, Cố Hoài Ninh chỉ cười cười. Trước sự trầm trồ của các sinh viên, anh nói: “Các em, đây là khả năng rất bình thường của một người chiến sĩ. Tôi tin là trong số các em ở đây, chắc chắn có những người có ý chí và quyết tâm được khoác áo lính, nếu có duyên, nơi đây sẽ thành đại gia đình của các em”.

Lương Hòa vẫn cứ nhìn anh, hơi sững sờ. Cố Hoài Ninh oai phong và nghiêm nghị, điều này cô biết, nhưng cô chưa từng thấy điều này ở con người anh, có chút xa lạ, nhưng lại có cái gì đó khiến người ta xúc động.

“Chị dâu, chị dâu!” Tiểu Lưu gọi, cười cười trêu cô: “Nhìn đến gần cả người ra rồi kìa!”.

Lương Hòa vội lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng lên.

Đến khi kết thúc buổi diễn tập, các học sinh vô cùng xúc động vì phải chia tay đơn vị, còn Lương Hòa thì vẫn phải đi đều bước dưới sự chỉ đạo của Tiểu Lưu.

Đồng chí đoàn trưởng vừa thoát khỏi ánh hào quang, giờ đang bước chậm chậm về phía cô. Lương Hòa vẫn kiên trì đi đều, mắt nhìn thẳng về phía trước, điều chỉnh bước chân và động tác đánh tay theo khẩu lệnh của Tiểu Lưu, cố gắng để tay chân di chuyển nhịp nhàng thống nhất.

Cố Hoài Ninh cũng không nói gì, đứng chấp tay ra sau quan sát, trong mắt dường như ẩn chứa một nụ cười. Nhưng tâm lý của Lương Hòa không vững vàng được như anh, cô không thể làm tốt dưới ánh mắt chú ý của bao nhiêu người như vậy. Cô đi một lúc liền bị sai chân, nhận thức được điều này, Lương Hòa lại cuống quýt điều chỉnh.

“Nghiêm!” Lệnh nghiêm này không phải là của Tiểu Lưu mà là của Cố Hoài Ninh.

Lương Hòa ngoan ngoãn đứng tại chỗ, Cố Hoài Ninh không vội ra lệnh ngay. Anh xua xua tay ra hiệu cho Tiểu Lưu quay về liên đội trước, còn mình đứng đối diện Lương Hòa, cau mày nhìn gương mặt giấu dưới chiếc mũ. Gương mặt không trang điểm của cô vô cùng xanh xao, trên mũi còn lấm tấm mồ hôi, có vẻ đang rất cố gắng, nhưng sao không tiến bộ chút nào vậy: “Anh thấy, sau khi dạy em, Tiểu Lưu có thể tham gia huấn luyện mấy tân binh vào tháng Mười hai này rồi. Chương trình huấn luyện cơ bản chắc chắn không là gì với cậu ấy”.

Lương Hòa tức lắm nhưng không còn sức để nói với Cố Hoài Ninh nữa, chỉ có thể nhìn anh ấy đầy giận dữ, bị anh “sửa gậy”, còn bị hạ thấp nữa chứ.

“Dù sao cũng là vợ lính, để người ta biết được thì thật là mất mặt quá đi.”

“Anh vẫn còn nhớ em là vợ bộ đội sao?” Cô lẩm bẩm.

Cố Hoài Ninh nhìn xung quanh rồi nói: “Đi lại xem nào!”.

“Không đi nữa!” Lương Hòa kiên quyết.

“Đi lần cuối cùng.”

“Lần cuối cũng không đi.”

Đồng chí đoàn trưởng cuối cùng cũng ý thức được rằng Lương Hòa đang rất bức mình. Anh mím môi, nói: “Đây là bước cuối cùng, không thì đừng có gặp Diệp tướng quân nữa”.

Lương Hòa đỏ bừng mặt, giằng tay của anh ra, phẫn nộ nhìn anh rồi quay người đi. Không cần Cố Hoài Ninh ra khẩu hiệu, cô tự đứng nghiêm, tự nói lệnh đi đều rồi cứ thế tiến thẳng, động tác như vũ bão. Cố Hoài Ninh nhìn theo bóng dáng cô, không thể nhịn được cười.

Lương Hòa đi một lúc cũng cảm thấy có gì đó là lạ. Cô đi chậm lại, quan sát động tác của mình, không bị sai chân sao? Cô phẫn khích quá, quay đầu lại nhìn Cố Hoài Ninh. Đồng chí đoàn trưởng chỉ đứng cười, khó mà đoán được anh đang nghĩ gì.

Lương Hòa lại bước quay về, từng bước đi rất chuẩn xác. Cô đứng trước mặt Cố Hoài Ninh, hỏi: “Thế nào?”, giọng điệu vô cùng đắc ý, khoái chí.

Cố Hoài Ninh không trả lời, chỉ đột nhiên hạ khẩu lệnh: “Nghiêm!”. Lương Hòa đứng nghiêm một cách nhanh nhẹn dứt khoát. Cố Hoài Ninh nhìn cô giây lát rồi khẽ cười: “Kết thúc huấn luyện, giải tán!”.

4. Chương 4

Lần thứ hai đến nhà Diệp tướng quân, cảm xúc của Lương Hòa vô cùng phức tạp, thật không dễ dàng gì.

Diệp lão gia mắc chứng huyết áp cao, lại bị cấm uống rượu nên tâm trạng bức bối, buồn bực. Vừa nhìn thấy Lương Hòa, ông liền mừng rỡ gọi cô lại. Khởi phải nói, đúng như lời của Diệp Vận Đồng, không hiểu sao Lương Hòa lại được lòng Diệp lão gia đến vậy!

“Diệp lão gia mấy hôm nay cứ nhắc mãi, bảo Hoài Ninh đưa Lương Hòa đi rồi, ai đánh cờ đam với ông? Lần này thì người ta đến rồi nhé!” Diệp Vận Đồng nói.

Lương Hòa nghe vậy nháy mắt cười: “Đánh cờ cũng được, nhưng chị cũng phải giúp em hoàn thành công việc cái đã”.

Nghe thấy mấy lời đó, Diệp lão gia không khỏi than phiền: “Tòa soạn của mấy đứa sao không chịu tha cho ta hả? Chuyện quá khứ thì cũng đã qua rồi, kể lại cũng có ích gì đâu chứ!”.

Lương Hòa nghĩ ngợi: “Cả đời bác oai phong lẫm liệt, có quá nhiều điều để viết. Viết ra để cuộc đời của bác có thể trở thành một tấm gương sáng cho giới trẻ noi theo, việc này cũng không phải là vô ích”.

Không ngờ câu nói này của Lương Hòa đã khiến Diệp lão gia rất vui. Ông vỗ vào tay vịn ghế, nói: “Nha đầu này, cháu nâng ta lên tận mây xanh rồi. Làm chút chuyện tốt cho thế hệ sau à? Cũng quang vinh đấy nhỉ!”.

Nói xong, Diệp lão gia vỗ tay sau lưng đi lên gác, Lương Hòa chưa kịp phản ứng gì, cho đến khi Diệp Vận Đồng nói với cô: “Như vậy là Diệp lão gia đồng ý rồi đó”.

Lương Hòa mừng rỡ, vội vàng theo lên gác.

Buổi phỏng vấn diễn ra ở thư phòng của Diệp lão gia. Lương Hòa ngay từ khi bước vào đây đã vô cùng kinh ngạc. Nơi này không thể gọi là thư phòng được, phải gọi là một thư viện sách, một viện bảo tàng quý giá mới đúng. Rất nhiều sách cổ không thể tìm thấy trên thị trường, Diệp lão gia đều lưu giữ.

Diệp lão gia nhìn ánh mắt sáng bừng của Lương Hòa mà bật cười, không nhịn được bèn trêu cô: “Giá như cháu đừng về nữa, ở luôn đây với ta thì tốt biết mấy!”.

Lương Hòa ngại ngùng vuốt tóc, quay trở lại với công việc.

Thực ra cô đã chuẩn bị rất nhiều câu hỏi, nhưng trước khi đến đây, đồng chí đoàn trưởng đã đích thân xem qua kịch bản phỏng vấn, còn dặn dò một câu:

“Không được hỏi đến chuyện của vợ Diệp lão gia”.

Cô hỏi nguyên nhân, Cố Hoài Ninh chỉ nói đúng hai từ: “Cấm kỵ!”.

Thực tế thì tướng quân Diệp Tấn không muốn phỏng vấn cũng chỉ vì nguyên nhân này.

“Có những người mãi mãi không muốn nói đến quá khứ không phải là vì nỗi sợ hãi, mà chính là vì quá khứ đó quá đáng sợ, mỗi khi nhắc đến, trái tim họ lại nhói đau.”

Lương Hòa cầm lấy một tấm ảnh, chăm chú nhìn vào hai người đang đứng cạnh nhau trong bức ảnh đó. Lúc ấy họ vẫn còn rất trẻ, sức sống tràn trề.

“Hoài Ninh là đứa con trai mà anh Trường Chí yêu thương nhất. Lý Uyển thì khỏi nói, cháu chỉ cần làm cho thằng con trai này tổn thương một chút thôi thì coi như cháu đã cứa một nhát dao vào xương thịt của bà ấy.”

“Sau đó, không hiểu vì lý do gì, cái năm Hoài Ninh phải thi đại học, nó đã cãi nhau với bố mẹ một trận, rồi chẳng nói với ai đã tự đăng ký đi nghĩa vụ quân sự, thi vào Học viện Quân sự, sau đó còn sang tận Anh để học tập trao đổi ở một trường quân sự nào đó. Khi trở về, nó cứ ở lý trong quân đội đến tận bây giờ đây. Thực ra, ta vẫn luôn thắc mắc, Hoài Ninh chẳng bao giờ về thành phố C, vậy hai đứa làm thế nào mà gặp gỡ rồi kết hôn chứ?”

Diệp lão gia nhận định Lương Hòa chính là cô vợ bảo bối của đồng chí đoàn trưởng. Nếu bây giờ cô nói với ông, trước khi kết hôn, hai người chỉ gặp nhau chưa tới mười lần, chắc ông cụ sẽ ngắt xỉu luôn mất. Thế nên Lương Hòa chỉ đành nhoẻn miệng cười, giả bộ ngại ngần không trả lời.

Diệp lão gia thấy vậy cũng không ép, chỉ cười nói: “Cái thằng nhóc đấy, ta đã chứng kiến nó từ lúc còn nhỏ đến khi lớn lên, mặc dù ngoài mặt nói không để ý, nhưng thực ra lại là một đứa rất ngoan cố. Ta nghĩ nó đã chọn lựa điều gì thì sẽ giữ chặt cả đời không buông”.

Cả đời?! Từ này khiến Lương Hòa lặng người trong chốc lát.

“Vậy anh ấy có bao giờ tùy tiện chọn lựa thứ gì đó không ạ?” Cô đột nhiên hỏi.

Diệp lão gia cười lớn: “Con bé ngốc nghếch này, làm gì có ai tùy tiện như thế hả?”.

“Vậy ạ?!” Lương Hòa cười híp mắt.

Diệp lão gia vỗ vai cô, cười thân mật: “Tuổi trẻ thật là thích, còn có thể nói chuyện yêu đương. Đến khi già rồi thì chỉ còn lại kỷ niệm thôi”.

Nói đến đây, Diệp lão gia có cảm giác mất mát. Lương Hòa nghĩ đến lời dặn dò của Cố Hoài Ninh, không dám hỏi gì nhiều.

Cuộc phỏng vấn kéo dài đến tận hơn tám giờ tối mới kết thúc. Ăn xong bữa tối, Diệp Vận Đồng đích thân lái xe đưa Lương Hòa về.

Xe đến cổng doanh trại thì bị chặn lại vì không có biển của đơn vị nên không được vào. Lương Hòa đành xuống xe, lưu luyến từ biệt Diệp Vận Đồng.

“Chị Diệp, chị giúp em gửi lời cảm ơn đến Diệp lão gia nhé! Em cảm ơn cả chị nữa!”

Diệp Vận Đồng cười, trách Lương Hòa quá khách sáo: “Lão gia quý em, chị có thể nhận thấy điều đó. Sau này, nếu đến thăm Hoài Ninh thì nhớ bớt chút thời gian ghé qua nhà chơi với ông cụ, như vậy là chị cảm ơn em lắm rồi!”.

“Được ạ!” Lương Hòa cười đồng ý.

Màn đêm đã bao trùm toàn doanh trại, thỉnh thoảng có hai anh lính đi qua đi lại kiểm tra, bước đều rất chuẩn xác. Có điều Lương Hòa thấy lạ là mấy chiến sĩ trẻ này không hề chặn một người mặc thường phục

như cô lại để kiểm tra. Cũng phải thôi, hẳn là ai cũng nhận ra cô rồi, mấy hôm nay, ngày nào khuôn mặt cô cũng lù lù ở bãi tập bắn mà!

Nghĩ đến chuyện này, Lương Hòa đỏ ửng mặt, nhanh chóng đi về nhà khách. Về đến cửa nhà khách, cô thấy một chiến sĩ đang dắt tay một đứa nhỏ đứng ở cửa. Đứa bé ấy đang khoác ba lô nhìn trước ngó sau, có vẻ rất chán nản. Quay ngoắt một cái, cậu nhóc nhìn thấy cô, khuôn mặt xinh xắn sáng bừng lên tức khắc.

“Ồi trời, ‘cô bé’!”

Đôi chân ngắn tũn loắt choắt chạy lại phía Lương Hòa, ôm chặt lấy chân cô. Lương Hòa cúi xuống nhìn nhóc con, đôi mắt bừng sáng lên: “Cố Gia Minh?”

Cậu nhóc hừ mũi, nhất quyết đòi trèo lên người cô, còn không quên khóc lóc rên rĩ: “Này cô bé, cô chẳng đến thăm cháu gì cả. Từ tối hôm trước đến giờ, cháu bị ba Cố Hoài Việt giam giữ, sáng nay mới được thả đây. Cháu vừa thoát ra là đã đi tìm cô ngay, thế mà lại không tìm thấy. Cô thật là không có lương tâm mà!”

Lương Hòa trợn mắt nhìn nhóc con đang khóc lóc đến nỗi sông Trường Giang sắp không chứa nổi nước mắt cu cậu nữa rồi. Anh lính đi cùng cậu cười gượng gạo, nhìn Lương Hòa: “Thằng bé đến lúc vào học rồi, nhưng tham mưu trưởng hai ngày nay bận quá, không có thời gian đưa nó đi. Đoàn trưởng bảo thằng bé về cùng chị. Em đưa cậu bé đến đây xong cũng không tìm thấy đoàn trưởng, đành phải để nó đứng đây đợi chị”.

Hóa ra là như vậy. Hai anh em nhà họ Cố đều đóng quân ở thành phố B, nhưng không cùng một đơn vị.

Lương Hòa vuốt tóc thằng bé: “Đã sắp xếp hành lý của nó xong chưa?”

Anh lính đưa cho cô một chiếc túi. Lương Hòa đỡ lấy, cũng không nặng lắm.

Cô xoa đầu cậu bé: “Gia Minh, tối nay ngủ cùng với thím nhé!”

“Được ạ!”

Một cái giường rất to, thêm một người ngủ cũng không vấn đề gì, nhất là, đây còn là một cậu bé con nữa.

Thằng bé vừa vào cửa đã quăng ngay hai chiếc giày, nhào lên giường nằm ườn ra. Lương Hòa xếp gọn giày giúp cậu, nhìn dáng vẻ thoải mái của cậu, cô khẽ mỉm cười.

Khi cô tắm xong đi ra, Cố Gia Minh đang đi chân đất lắp ráp khẩu súng mà mình mang theo trong cặp sách. Lương Hòa đặt một chậu nước trước mặt, gãi gãi vào lòng bàn chân cậu.

“Này, rửa chân rồi đi ngủ nào, cất súng đi đã.”

Cậu bé ôm chặt khẩu súng: “Không được, người ở đâu thì súng ở đó”.

Nhìn bộ dạng hùng dũng oai phong của cậu, Lương Hòa không buồn nói nữa, cứ thế cho hai chân cậu vào chậu nước, nhẹ nhàng rửa sạch.

“Gia Minh, có phải con rất hay đến đơn vị thăm ba không?”

“Không ạ!” Cậu bé dẩu môi lên: “Ba Cố Hoài Việt bận rộn lắm, không có thời gian chơi với con. Lần nào con đến cũng phải chơi một mình”.

“Vậy à, thế con có muốn về không?”

“Không muốn ạ.”

Dù cho không có ba chơi cùng, cậu cũng không muốn về, cậu muốn ở cùng ba. Lương Hòa dùng khăn lau chân cho cậu, lau khô rồi bế vào giường: “Nào, đi ngủ thôi!”

Cậu nhóc vẫn còn than vãn: “Lần nào xa ba con cũng mất ngủ, đêm nay sẽ ngủ không ngon đâu”.

Lương Hòa buồn cười. Cô mới đi đổ xong chậu nước thì chú nhóc đã ôm khẩu súng ngủ ngon lành rồi. Bây giờ cô mới là người mất ngủ.

Cô nằm trên giường yên lặng nghĩ về câu nói của Diệp lão gia, không hiểu thế nào lại nghĩ đến lúc Cố Hoài Ninh cầu hôn. Anh ngồi đối diện cô, dù không mặc quân phục nhưng tư thế ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, ngay cả thần thái cũng hết sức nghiêm túc.

Anh nói: “Thực ra tôi cũng giống cô Lương, đều là những người không muốn kết hôn. Nhưng chúng ta lại là những người bắt buộc phải kết hôn, vì thế tôi cho rằng hai chúng ta kết hôn với nhau là cách giải quyết tốt nhất cho vấn đề này.”

Cô nhớ lúc đó cô đang ngồi vắn vê vạt áo, nghe thấy câu nói ấy liền lặng đi giây lát, không biết phải đáp lại thế nào. Nhưng sau đó, Lương Hòa nghĩ đi nghĩ lại, lúc đó dù cô có trả lời thế nào thì mọi việc cũng chẳng có gì thay đổi, bởi lẽ anh đã cho cô một lý do bắt buộc phải đồng ý.

Cuộc hôn nhân của họ không hề được chuẩn bị chu đáo, nói một cách khắt khe, thậm chí còn hơi sơ sài, dùng cách nói thời thượng ngày nay thì có thể gọi là... “cưới chạy”.

Nhưng hôm nay Diệp lão gia lại nói với cô, con người này một khi đã chọn lựa điều gì thì sẽ gìn giữ cả một đời.

Có cuộc đời nào lại “sơ sài” thế cơ chứ? Lương Hòa cười thầm, nhưng trong bụng lại có chút băn khoăn.

Cô lấy di động mở nhật ký cuộc gọi, do dự một chút rồi nhấn số của Cố Hoài Ninh, không lâu sau đã nghe thấy một giọng nói ngọt ngào thông báo thuê bao hiện không bắt máy.

Từ sau khi chương trình huấn luyện kết thúc, Lương Hòa không tài nào gặp được anh. Ngày nào cô cũng bận lên dàn ý hoàn chỉnh cho bài phỏng vấn, còn anh thì ngày nào cũng ở bãi tập. Chỉ có điều, ngày mai cô phải đi rồi mà đoàn trưởng lại chẳng có chút biểu hiện gì? Lương Hòa mím môi, ngắt kết nối điện thoại.

Để ý anh làm gì! Đi ngủ đã! Lương Hòa nhắm mắt, cố ép mình đi ngủ.

Doanh trại chìm trong sự tĩnh lặng. Đã qua giờ tắt đèn từ lâu rồi, hầu hết mọi người đều đi ngủ đúng giờ, chỉ có một vài phòng vẫn sáng đèn.

Cố Hoài Ninh nhìn vào phương án trên màn hình máy tính khẽ chau mày, đây là thói quen của anh mỗi khi suy nghĩ. Còn Triệu Kiền Hòa ngồi bên cạnh thì ngón tay đang lướt nhanh trên bàn phím. Hai ngày nay, đơn vị triệu tập các lãnh đạo chủ chốt tham dự một cuộc họp khẩn cấp, thông báo mệnh lệnh của toàn quân, nội dung là nhiệm vụ diễn tập đối kháng đã chuẩn bị xong. Mệnh lệnh vừa ra, toàn bộ sư đoàn T từ trên xuống dưới đều ngập trong không khí căng thẳng, như thể một cuộc đại chiến vậy.

Viết xong kế hoạch sửa đổi, Cố Hoài Ninh nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ đêm rồi.

Giờ này có lẽ cô ấy đã ngủ. Cố Hoài Ninh trầm tư suy nghĩ, sau đó tắt máy tính, đứng dậy: “Kiền Hòa, cậu nghỉ sớm đi, ngày mai còn nhiều việc đấy”.

Triệu Kiền Hòa lách cách gõ bàn phím, mắt dán vào màn hình. Cố Hoài Ninh rất tò mò, không hiểu anh ta nhìn thấy cái gì hay ho liền chạy lại xem, lúc này mới vỡ lẽ, thì ra chính là trò chơi chiến đấu vừa tung ra, cài vào máy tính của các đơn vị cho các chiến sĩ chơi thử, nghe có vẻ như để thúc đẩy tinh thần chiến sĩ.

Nhìn vào hệ thống chiến khu phức tạp và các thông số dày đặc, Cố Hoài Ninh không ngừng nghĩ tới cuộc diễn tập đối kháng mà cuộc họp chiều nay đã đề cập tới. Lần diễn tập này sẽ chính thức bắt đầu sau hai tháng nữa, địa điểm là một căn cứ huấn luyện đặt tại thành phố N của quân khu B. Đội đỏ là đoàn 302 trực thuộc sư đoàn T. Đoàn 302 lại là đoàn thiết giáp tăng cường của sư đoàn T, trong đợt diễn tập lần này sẽ đảm nhận vai trò đoàn chủ công. Còn đội xanh thì do một đoàn chủ lực của sư đoàn D điều hành, đại đội đối kháng điện tử quân khu và đại đội thông tin cùng với đoàn máy bay trực thăng cùng phối hợp tác chiến.

Cố Hoài Ninh đột nhiên giữ chặt vai của Triệu Kiền Hòa, hỏi: “Liệu Vĩnh là người thế nào, cậu có biết rõ không?”.

Triệu Kiền Hòa đang mê mẩn với trò chơi, đáp qua loa: “Liệu Vĩnh là ai?”.

Cảm giác cái tai chợt bị véo lên, Triệu Kiền Hòa vội vàng buông chuột máy tính, trả lời: “Trời ạ, cái tên Liệu Vĩnh ấy nổi tiếng khắp toàn quân đấy. Lần trước trong hội thao, Liệu Vĩnh đã trình diễn chiến thuật

mê hoặc. Mặc dù ta đã dựng được ba sở chỉ huy, nhưng cuối cùng vẫn bị hấn đập cho tan tành, để lại danh xưng mỹ miều ‘con thỏ khôn ngoan với ba hang ổ’”.

“Ba sở chỉ huy sao?” Cố Hoài Ninh cười.

“Nghe kinh chưa?” Triệu Kiền Hòa cười sáng khoái: “Nói chung là Liêu Vĩnh không dễ đối phó đâu, vậy nên việc này cần phải lên kế hoạch dài kỳ”, nói xong Triệu Kiền Hòa chợt nhớ ra chuyện gì, liền hỏi: “Ngày mai Lương Hòa phải đi rồi?”.

“Ừm.” Cố Hoài Ninh gật đầu.

“Vậy không phải là cậu không được gặp bà xã trong một thời gian rất dài sao, đồng chí đoàn trưởng mới cưới vợ?”

Cố Hoài Ninh liền cốc vào đầu anh ta một cái rồi tắt đèn, đi ra ngoài.

“Cậu định để cô ấy về một mình ư?”

“Thì sao?”

“Tại hạ xin chân thành cho huynh một ý kiến, hai ngày tới, đúng dịp huynh cũng có chút thời gian rảnh rỗi, nếu huynh có hứng thú thì nên đưa người ta về. Dù sao cũng là lần đầu tiên người ta đến đây, hơn nữa, trong một thời gian dài sắp tới có lẽ sẽ không được nhìn thấy hình bóng của huynh đâu. Huynh còn không an ủi người ta một chút?” Nói xong anh ta thở dài một tiếng: “Đạo lý ấy tôi chưa kết hôn còn hiểu được, sao cậu lại không ngộ ra nhỉ?”.

Cố Hoài Ninh nghe xong, lườm anh ta một cái rồi tiếp tục đi thẳng.

“Này, này, này!” Triệu Kiền Hòa gọi giật lại: “Những lời tôi nói với cậu đều là chuyện chính sự đấy!”.

Cố Hoài Ninh hừ mũi: “Chuyện chính sự của tôi còn phải đợi cậu nghĩ hộ thì hỏng hết à!”.

“Thế là sao? Huynh đã có chuẩn bị từ sớm rồi cơ à?” Triệu Kiền Hòa đứng ngẩn người nhìn theo bóng dáng Cố Hoài Ninh.

Đồng chí đoàn trưởng hừ một tiếng rồi sải bước dài đi về ký túc.

Sáng sớm hôm sau, phòng khách đã có người gõ cửa. Lương Hòa vẫn còn đang đánh răng bên bồn Cố Gia Minh ra mở cửa. Bây giờ đang là giờ ăn, có lẽ là chiến sĩ ở bếp ăn mang đồ ăn tới. Kết quả, cửa mở ra, người đứng ngoài lại là Cố Hoài Ninh.

Cố Hoài Ninh mặc thường phục, hình ảnh này của đồng chí đoàn trưởng thật hiếm thấy trong mấy ngày lặn lội trên bãi tập.

“Chú út?” Cậu bé reo lên.

Cố Hoài Ninh véo má thằng bé: “Cố Gia Minh, quân địch là con đã tấn công đơn vị của chú mấy lần rồi ấy nhỉ?”.

Cố Gia Minh háng giọng, không nói.

Lương Hòa nghe giọng nói, từ trong nhà vệ sinh thò đầu ra, trông thấy Cố Hoài Ninh liền lạng đi: “Anh, anh đến đây à?”

“Ừm”, Cố Hoài Ninh bước vào phòng, đặt đồ ăn sáng lấy từ nhà ăn lên trên bàn, tiện thể nhìn thấy chỗ hành lý mà Lương Hòa đã sắp xếp, bèn hỏi: “Hôm nay em về à?”.

“Vâng.” Lương Hòa cho cậu nhóc ăn sáng, vừa quay người đã nhìn thấy có thêm mấy chiếc vé máy bay.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn Cố Hoài Ninh, đồng chí đoàn trưởng chỉ mỉm cười, nói: “Anh đặt từ đơn vị, sáng hôm nay vừa đi lấy”.

“Cảm ơn anh!” Cô cầm lên, tận ba vé.

“Sao lại có tận ba vé?”

“Một vé của anh.”

Một vé của anh sao? Lương Hòa giật mình, ngẩng đầu lên: “Anh cũng về sao?”.

“Ừm, hôm nay và ngày mai, ngày kia anh lại về đơn vị.”

“Có việc gì sao?”

“Ừm, có chút việc.” Phùng Đàm ở nhà gọi điện tới, báo là lão gia đã về, muốn gặp Lương Hòa. Cố Hoài Ninh nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì anh vẫn nên đi cùng cô, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô gặp cha anh sau khi kết hôn. Nhưng anh không nói ra điều này, cũng không nhìn cô, mà chỉ nhìn cậu bé đang ăn ngon lành, trên miệng khê nở một nụ cười. Lương Hòa nhìn điệu bộ không muốn nói chuyện của anh cũng không hỏi thêm nữa. Cô ăn xong, sắp xếp hành lý lên xe, vội vàng ra sân bay.

Máy bay đáp xuống thành phố C đã là bảy giờ tối. Người đến đón Cố Hoài Ninh và Lương Hòa là Phùng Đàm. Cậu ta nhìn thấy Cố Hoài Ninh và thằng nhóc Cố Gia Minh thì vô cùng vui sướng, trông thấy Lương Hòa thậm chí còn reo lên: “Chị dâu!”.

Lương Hòa dường như đã miễn dịch với những biểu cảm của cậu ta rồi, cô rất dừng dừng, mặt còn không biến sắc nữa. Cố Gia Minh ngủ suốt quãng đường, lên xe lại tiếp tục ngủ. Lương Hòa ngồi ở ghế sau cùng với Cố Hoài Ninh.

Nhìn hướng xe đi thì chắc đến tám mươi phần trăm là về nhà họ Cố rồi. Lương Hòa đúng là không trốn được việc gặp cha mẹ chồng mà, cũng không biết Cố lão gia đã về hay chưa.

“Lương Hòa!” Cố Hoài Ninh bất ngờ gọi tên cô.

“Dạ?” Lương Hòa tròn mắt nhìn anh.

“Ba về rồi đấy!” Cố Hoài Ninh nói: “Ba muốn gặp em”, nói xong, anh cảm thấy người ngồi bên cạnh rất bối rối liền an ủi: “Em đừng căng thẳng quá!”.

“Em đâu có căng thẳng!” Lương Hòa gạt đi.

Đồng chí đoàn trưởng không ngừng bóp trán: “Suýt chút nữa thì hét ầm lên còn gì, anh bảo đừng căng thẳng lại còn nói mình không căng thẳng”.

“Chỉ là em... chưa kịp chuẩn bị gì thôi.” Lương Hòa chống chế.

Cố Hoài Ninh còn chưa mở miệng, đồng chí Phùng Đàm đang lái xe đã ngoái đầu xuống góp chuyện: “Không sao đâu chị dâu, chị hiền lành đáng yêu như thế, ai mà không thích chứ!”.

Vừa nói xong cậu ta đã bị cốc một cái vào đầu: “Tập trung lái xe đi”.

Lương Hòa nhìn Phùng Đàm vài giây, lại sắp phải về đó rồi.

“Lương Hòa?”

“Vâng.” Lần này thì cô đã ử dột thấy rõ rồi.

Cố Hoài Ninh không nói được gì nữa, chỉ cười cười, nắm lấy tay cô. Sự va chạm chỉ chóng vánh trong tích tắc rồi lại nhanh chóng biến mất khiến Lương Hòa dường như còn chưa kịp cảm nhận.

“Không sao, anh sẽ ở bên em.”

Lương Hòa lạng người, mặt đỏ ửng lên, trái tim bỗng như tan chảy.

Xe từ từ dừng trước cổng nhà họ Cố. Phùng Đàm lôi cậu nhóc và va ly hành lý vào trước. Đúng lúc bà Lý Uyển đang phơi chăn ở sân, vừa nhìn thấy cháu trai mũm mĩm đã chạy ngay đến ôm chầm lấy cậu: “Ui cha, bảo bố nhà ai thế này? Sao mà nặng thế! Chẳng giống Gia Minh nhà chúng ta chút nào!”. Bà Lý Uyển nựng nựng cậu, rồi nhìn thấy Cố Hoài Ninh và Lương Hòa đang đi đằng sau thì vui mừng khôn xiết.

“Mẹ.” Lương Hòa và Cố Hoài Ninh chào hỏi, bà Lý Uyển cười híp mắt lại.

“Nhanh nhanh, mau vào nhà thôi!”

Cố Hoài Ninh đi sau cùng, nhìn mẹ bế thằng nhóc Gia Minh có vẻ nhọc nhằn vội nói: “Cố Gia Minh, xuống tự đi đi!”.

Cậu bé bấu môi ra vẻ không vừa ý.

“Ấy đừng, mẹ muốn bế mà, ôm nó trong tay thích lắm!”

“Anh hai không ở nhà, mẹ chiều nó sinh hư rồi đấy!”

“Được rồi, vậy anh mau sinh thêm cho mẹ một đứa nữa đi để mẹ cưng chiều cả hai đứa luôn một thể.”

Nghe xong câu ấy, đồng chí đoàn trưởng im bật, đồng chí Lương Hòa đang đi trước mặt anh cũng lão đảo vài bước.

Cố lão gia đang ngồi trên sô pha trong phòng khách thanh thoi đọc báo, vừa nhìn thấy cháu trai quý tử thì khuôn mặt vốn luôn giữ vẻ nghiêm khắc cũng trở nên mềm mại hơn. Thấy cậu bé vẫn còn buồn ngủ, ông liền bảo bà xã bế lên tầng ngủ tiếp.

Trong phòng khách giờ chỉ còn lại ba người, sự bối rối của Lương Hòa lại càng tăng lên.

Cố lão gia hạ kính xuống, đặt tờ báo sang một bên, nhìn hai người đang đứng như trời trồng, bèn nói: “Đứng đó làm gì? Ngồi xuống đi”.

Lương Hòa ngồi xuống, nghĩ ngợi một hồi rồi cất tiếng chào hỏi: “Ba!”.

Cố lão gia tay đang cầm điều thuốc chợt ngừng lại, sau đó chỉ “Ừm” một tiếng lạnh nhạt. Ông quay về phía bà Lý Uyển đang đi từ trên gác xuống, nói: “Đem mấy thứ tôi mang về ra đây”.

Đồng chí đoàn trưởng đứng một bên nhún vai. Ông cụ đối xử với con dâu hết sức rõ ràng, lần nào gặp mặt cũng phải có lễ nghi đàn ông. Lần này, ông tặng Lương Hòa một chiếc bút ghi âm, thương hiệu này giá thị trường cũng phải ngốn đến cả tháng lương của Lương Hòa, cô hơi ngại, không dám nhận.

“Con nhận đi, hôm qua chú Diệp đã gọi điện cho ba, nói rất hài lòng với cuộc phỏng vấn của con, bảo ba thay chú tặng con một món quà.”

Lương Hòa hơi do dự, còn Cố Hoài Ninh thì bất chợt mỉm cười.

Họ ăn tối tại nhà họ Cố. Lần đầu tiên đến nhà họ Cố, cô đã phải đối mặt với rất nhiều vị tiền bối trong gia đình, lần này thì chỉ có Cố tướng quân, thế nhưng, Lương Hòa cảm thấy mình còn căng thẳng hơn cả lần đầu.

Cố Hoài Ninh uống rượu cùng Cố lão gia, chai rượu Mao Đài Quý Châu đã cất giữ rất lâu. Anh tiện tay lấy cho Lương Hòa một cốc nước ấm, mặt không biến sắc lấy đi ly rượu trắng đang đặt trước mặt Lương Hòa. Hành động này thật quá chu đáo, nhưng lại khiến Lương Hòa nhớ tới ký ức mà cô không thể nói ra về nỗi cay đắng trong lễ cưới của cô và anh.

Còn nhớ ngày hai người kết hôn, cô bị anh lôi đi chúc rượu từng bàn một. Mặc dù có phù dâu “hộ tống”, nhưng Lương Hòa cũng không tránh được việc bị ép uống chút rượu. Tửu lượng của cô rất kém, còn chưa kịp lên xe về nhà đã phi vào nhà vệ sinh của khách sạn nôn thốc nôn tháo như muốn sổ cả ruột gan. Kết quả là Lương Hòa còn không nhớ nổi mình đã về nhà thế nào nữa, có lẽ lúc ấy Cố Hoài Ninh chỉ hận không gì quẳng luôn cô đi được.

“Không uống được rượu sao?” Cố lão gia hỏi.

Lương Hòa “vâng” một tiếng, cầm mặt ăn cơm.

“Con gái không uống rượu là một thói quen tốt.” Ông nói với Lương Hòa, rồi đặt ly rượu xuống, lại hướng ánh mắt sang Cố Hoài Ninh: “Theo ba thấy, nếu đã ổn định rồi thì cũng đừng trì hoãn lâu quá. Anh cả của con, Hoài Thanh chỉ có một đứa con gái, anh hai Hoài Việt cũng chỉ có một thằng cu Gia Minh, các con cũng phải nhanh nhanh lên”.

Lương Hòa đột nhiên thấy nghẹt thở, cô bụm miệng ho khụ khụ mấy tiếng. Quay đầu lại, cô nhìn thấy cậu nhóc Cố Gia Minh ngồi đối diện vừa gắp thịt gà vừa nháy mắt với mình.

Đồng chí đoàn trưởng liếc mắt nhìn Lương Hòa một cái, rồi nhìn thẳng vào Cố lão gia, giọng điệu ung dung điềm tĩnh: “Lương Hòa vẫn còn trẻ, con không muốn cô ấy bị bó buộc bởi con cái”.

Lương Hòa không thể bình tĩnh được, cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt dò xét của bố mẹ chồng, lúc này cô chỉ cảm thấy đầu óc mình tê dại. Ý Cố Hoài Ninh nói trắng ra chính là: Con suy nghĩ cho vợ con, cô ấy không muốn có em bé, con cũng không muốn làm khó cô ấy. Mục tiêu lần này quá gấp gáp!

Ông cụ phải nhẫn nhịn để không câu um lên: “Hai mươi tư tuổi rồi, không còn nhỏ nữa”.

Bà Lý Uyển lại rất bình tĩnh, gấp cho Lương Hòa một miếng vịt hầm, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Vấn đề không phải là ở Hòa Hòa, quan trọng là ở con đây, Hoài Ninh. Con đã ba mươi một tuổi rồi, còn chưa có con nối dõi. Anh trai con mặc dù lúc nào cũng để cho gia đình lo lắng, nhưng rốt cuộc cũng có thằng nhóc Gia Minh này. Con nói xem, Hòa Hòa?”.

Đối diện với vấn đề mà bà Lý Uyển đã thẳng thắn đề cập tới, Lương Hòa ngược mắt nhìn Cố Hoài Ninh, trông mặt anh là cô biết chẳng trông cậy được gì rồi, đành ngậm ngùi nói: “Mẹ nói rất đúng ạ”.

Mẹ chồng cô chỉ cười không nói, còn sắc mặt cha chồng thì đã khá hơn rất nhiều. Ông nhấp một ngụm rượu Mao Đài, nói: “Nói chung là nhanh nhanh lên!”. Bố chồng cô quả đúng là trụ cột của gia đình, luôn dùng lời lẽ ngắn gọn súc tích để tổng kết trọng tâm của vấn đề.

Vì hôm sau Lương Hòa còn phải đi làm, có vài việc phải xử lý, Cố Hoài Ninh đưa cô về căn nhà mới lâu không có hơi người. Về đến nhà, Lương Hòa xông thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa, cơ sở vật chất ở nhà khách trong doanh trại quá sơ sài, mấy ngày ở đó không ngày nào cô được tắm thoải mái.

Cố Hoài Ninh lại lặng người trong giây lát. Anh kéo va ly cô vút ngoài cửa vào phòng. Sao lần nào anh nhìn thấy Lương Hòa cũng có cảm giác cô đang chạy trốn. Cô muốn trốn tránh anh chẳng?!

Hơn một tiếng sau, Lương Hòa bước ra khỏi nhà tắm, khoác trên mình chiếc áo choàng tắm, tóc vẫn còn ướt. Cố Hoài Ninh đang ngồi xem thời sự, thấy cô đứng hong tóc trước gương, đôi mắt anh không thể rời khỏi cô. Mái tóc mới khô được một nửa đang xõa mềm mại xuống một bên vai. Nhìn nghiêng, hàng lông mi của cô cong dày, chớp chớp như hai chiếc bàn chải nhỏ đang di chuyển, cảm giác này có chút kỳ lạ. Cố Hoài Ninh quay đầu lại, tắt ti vi, vào nhà tắm xả nước tắm rồi trở ra. Lương Hòa đang ngồi trên giường nghịch cây bút ghi âm ba chồng tặng, có vẻ rất nghiêm túc. Đồng chí đoàn trưởng đi qua trước mặt lấy quần áo cô cũng không buồn nhìn.

“Sao? Hối hận vì đã không chống lại được sự cám dỗ của viên đạn bọc đường hả?”

Lương Hòa có chút sần sùi: “Tối nay, có phải là em đã mắc sai lầm đúng không?”.

“Là sao?”

“Chuyện con cái, ba mẹ hình như đã nhận định rằng chúng ta đồng ý rồi.”

“Không sao, không cần lo lắng. Những việc không muốn làm thì không cần phải làm, cứ kệ họ đi.” Hong khô tóc, Cố Hoài Ninh lên giường, đắp chăn chuẩn bị đi ngủ.

Lương Hòa lay lay vai anh, ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào anh: “Anh, anh thật sự không muốn có em bé sao?”.

Đồng chí đoàn trưởng sững người mất vài giây: “Lẽ nào không phải em không muốn có con?”.

“Em có nói thế đâu!” Lương Hòa cảm thấy thật kỳ lạ, hôm nay chẳng phải anh đã lấy cô ra làm bia đỡ đạn hay sao? Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã chặn họng trước rồi còn gì!

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau một lúc lâu.

Cố Hoài Ninh phản ứng trước, anh hỏi: “Vậy tại sao hôm nay khi ba nhắc đến chuyện ấy, em lại phản ứng như thế?”.

Lương Hòa đỏ mặt, lấp ba lấp bắp: “Ba nói đột ngột như thế, đương nhiên là em rất ngạc nhiên, phải một lúc sau mới phản ứng lại được chứ!”.

Nói xong Lương Hòa thần người, lẽ nào phản ứng ấy của cô khiến anh tưởng cô không muốn? Việc hiểu nhầm này to chuyện rồi đây!

Cố Hoài Ninh lại sững người, lần này thời gian chắc phải hơn ba giây.

Lương Hòa sau khi bàn bạc một chuyện nhặt nhẻo như vậy thì tự thấy xấu hổ, lắc lắc đầu. Cô xoay người kéo chăn nằm xuống, đột nhiên tay cô bị giữ chặt lại.

“Đừng ngủ vội!” Anh lên tiếng.

Lương Hòa nhìn anh không hiểu chuyện gì, nét mặt của Cố Hoài Ninh vẫn rất bình tĩnh: “Muốn có con thì đừng ngủ vội”.

Lương Hòa ngớ người. Cô đâu có ngốc! Cô thừa biết ý Cố Hoài Ninh muốn nói là điều gì. Thấy đối phương có vẻ đã lĩnh hội được chiến lược của mình, đồng chí đoàn trưởng cũng không phí lời thêm nữa, anh ôm lấy khuôn mặt cô, sau khi ngắm nhìn vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt ấy, anh hôn cô một cái. Cảm xúc ngọt ngào ấy khiến Cố Hoài Ninh sững sờ, cũng khiến cho Lương Hòa lặng đi. Sau vài giây ngẩn ngừ, Cố Hoài Ninh lại định hôn thêm một lần nữa nhưng Lương Hòa đã phản ứng lại, cô thẳng thốt: “Đợi, đợi chút đã!”.

“Sao vậy?” Cố Hoài Ninh dừng lại, cúi xuống nhìn cô.

Lương Hòa khẽ động tay chân, lúng túng cựa quậy trên giường: “Em, em phải đổi tư thế, như vừa nãy, em thấy không thoải mái”.

“Không sao, một lát nữa em sẽ thấy thoải mái”.

Cái này, cái này mà cũng nói được sao?! Lương Hòa khóc không nước mắt, lại đòi dừng lại. Lần này Cố Hoài Ninh cau mày: “Lại sao nữa?”.

“Đúng là em nói muốn có em bé, nhưng cũng không gấp gáp đến mức phải hành động ngay bây giờ. Anh, anh có biết câu ‘dục tốc bất đạt’ không? Em nói cho anh nghe, anh làm thế này không được đâu!” Lương Hòa uể oải nói ra một tràng, thế nhưng, đợi cô nói xong, người đối diện lại chẳng có phản ứng gì. Cô trấn tĩnh lại, có chút lo lắng nhìn Cố Hoài Ninh.

Cố Hoài Ninh cứ nhìn chằm chằm Lương Hòa, rồi bỗng bật cười: “Không kiên trì được nữa hả?”.

Lương Hòa giương mắt nhìn anh, không hiểu anh có ý gì. Còn Cố Hoài Ninh lại không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn cô một cái rồi quay ra phòng khách.

“Anh làm gì vậy?”

“Tối nay anh ngủ ở phòng khách, em cũng ngủ sớm đi.”

“Sao? Ngủ ở phòng khách?”

Cố Hoài Ninh đặt tay lên cửa, nghiêng người qua nhìn Lương Hòa, còn cười cô: “Lương Hòa, lần sau đừng có đùa kiểu đấy nữa!”.

Đùa ư?

Lương Hòa chớp chớp mắt, giật mình nghĩ lại mới biết anh đã hiểu nhầm ý cô.

“Không phải là em đùa!” Cô cuống quýt đuổi theo anh giải thích, nhưng lại không dám đến gần quá vì sắc mặt của anh quả thực không tốt chút nào.

Ánh mắt của Cố Hoài Ninh dính chặt vào cô, rất lâu, rất lâu sau mới mở miệng: “Hậu quả của việc để anh tưởng chuyện đùa là thật rất nghiêm trọng. Em nghĩ là em có gánh được không?”.

Lúc đó cả cơ thể anh dường như toát ra một sức hút kỳ lạ, khiến Lương Hòa không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng cũng không thể rời mắt khỏi anh. Đó có phải là bị mê hoặc không nhỉ?! Lương Hòa nghĩ, rồi buột miệng nói ra: “Em chỉ biết, em không nói đùa”.

Cố Hoài Ninh cười, nói: “Được rồi!”.

Lương Hòa chỉ cảm thấy như bị thôi miên, đợi anh nói xong câu “Được rồi!” thì cô đã bị anh ép vào tường. Anh hôn cô vội vã, còn cuồng nhiệt hơn lúc trước nhiều lần.

Lương Hòa gần như không chống cự được nụ hôn ấy. Những âm thanh từ miệng cô cũng bị anh nuốt trọn. Hôn phách Lương Hòa đã bay đâu mất từ lúc nào, sao mà chú ý được điều gì nữa chứ! Cô vụng về hít thở, đến tận khi sắp nghẹt thở, anh mới buông cô ra.

Cố Hoài Ninh áp sát cô, hỏi: “Chúng ta tiến hành bước tiếp theo nhé?!”.

Còn không được sao? Cô nhìn anh, cơ thể cô không còn tự chủ được nữa, ngã vào người anh. Cố Hoài Ninh rất thỏa mãn với phản ứng này. Anh bế cô lên giường rồi lại tiếp tục hôn. Kết quả của một đêm ân ái là đến hôm sau, toàn thân Lương Hòa mang một cảm giác mệt mỏi như muốn tan ra vậy. Lương Hòa khoác áo ngủ định đứng dậy, có điều, vừa xỏ chân vào dép, lòng bàn chân đã mềm nhũn ra, cô lại đổ ập xuống giường. Lương Hòa nghiêng răng, liếc sang bên cạnh, trông trơn, nhưng vẫn còn hơi ẩm ướt, chắc là anh mới ngủ dậy chưa lâu.

Lương Hòa do dự cởi dây đai chiếc áo ngủ, cúi đầu nhìn cơ thể của chính mình. Mặc dù “trận chiến” đêm qua không đến mức tàn khốc, nhưng cô vẫn còn chút sợ hãi. Lương Hòa khẽ nhắm nghiền mắt lại.

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Cố Hoài Ninh vừa lau khô tóc vừa bước ra ngoài. Lương Hòa nhìn thấy anh, giật bắn cả mình, vội vàng kéo áo ngủ lên, mặt nóng ran. Đồng chí đoàn trưởng nhìn cô: “Anh đặt nước nóng rồi đấy, em đi tắm đi!”.

“Vâng.” Lương Hòa xỏ chân vào dép đứng dậy, cơ thể đau nhức nên cô bước rất chậm. Cố Hoài Ninh nhìn bộ dạng của cô, bèn ra đỡ cô một tay. Lương Hòa rất muốn đẩy ra, nhưng được anh đỡ như vậy cô thấy thoải mái hơn nhiều, đành trừng mắt nhìn anh giận dữ. Nét mặt của Cố Hoài Ninh rất bình thản: “Chúng ta chỉ tiến hành có một lần thôi mà”.

“Cái, cái gì?”

“Đêm qua.” Anh quay đầu nhìn cô: “Chúng ta chỉ tiến hành một lần thôi”.

“Sau đó thì sao?” Lương Hòa có linh cảm câu trả lời của anh sẽ không có gì tốt đẹp.

“Sau đó thì em ngất luôn.”

Đúng là những lời thốt ra từ miệng anh không có gì tốt đẹp mà! Lương Hòa cắn chặt môi giữ bình tĩnh.

“Xem ra em rèn luyện vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, thể lực yếu quá!”

Lương Hòa phẫn nộ: “Anh, anh im miệng!”.

5. Chương 5

Bữa sáng vẫn là Cố Hoài Ninh mua về. Lương Hòa giải quyết nhanh gọn rồi thu xếp đồ đạc chuẩn bị đến tòa soạn. Thời gian nán lại ở thành phố B hơi lâu, nên cô cũng rất ngại phải xin tòa soạn điều chỉnh thời gian nghỉ phép, dù sao ở tòa soạn cô cũng là người mới.

“Để anh đưa em đi nhé?!” Đồng chí đoàn trưởng đề nghị rất chân thành.

Lương Hòa nhả mặt từ chối, Cố Hoài Ninh cũng không ép, chỉ có điều nhìn cô, anh chợt nhếch mép cười thần bí.

Khi cô vào tòa soạn, đón cô là một cái ôm rất chặt của Hạ An Mẫn khiến cô không thở nổi, đẩy được cô ấy ra mới coi như thoát được áp lực. Hạ An Mẫn vênh mặt chọc ghẹo cô: “Phóng viên Lương à, giờ thì cô đã được nếm mùi của một người đàn bà thành thực rồi nhé!”.

Lương Hòa hơi trầm tư, lại khóc dở mếu dở, đúng lúc ấy, cô lại gặp tổng biên tập Lục Thừa Vãn vừa mới đến tòa soạn, đành phải nhẫn nhịn không so đo tính toán với Hạ An Mẫn, cả hai đi theo anh vào văn phòng.

Lý Thiệu nói, tổng biên tập đã phân công, chuyên đề phỏng vấn Diệp tướng quân kỳ này do chính anh biên tập, vì thế báo Lương Hòa đến báo cáo trực tiếp với anh.

Lục Thừa Vãn mím môi xem bản thảo phỏng vấn trong tay.

Từng mục từng phần rất rõ ràng, thi thoảng có vài chỗ chú thích, nét chữ nhìn qua là biết cô tự viết tay. Xem xong anh thấy khá hài lòng, nhìn Lương Hòa đang đứng cúi đầu ở trước mặt, nói: “Vất vả cho cô rồi!”.

Lần này coi như được thông qua luôn rồi sao? Lương Hòa hơi ngạc nhiên: “Không có gì ạ, hoàn thành công việc là trách nhiệm của tôi mà!”.

Lục Thừa Vãn gật đầu, khóe môi khẽ nở nụ cười. Anh chuyển hướng nhìn, ánh mắt dán chặt vào nơi nào đó. Lương Hòa đang cúi đầu sắp xếp tài liệu, không chú ý đến sắc mặt của Lục Thừa Vãn. Cô đang định rời đi thì Lục Thừa Vãn lên tiếng gọi lại: “Có điều nội dung vẫn còn chút thiếu sót, về bổ sung thêm vào!”.

Lương Hòa sững người lại, vừa mới tỏ ra hài lòng như vậy mà thoáng chốc đã thay đổi một trăm tám mươi độ rồi. Đường như Lục Thừa Vãn không muốn nói nhiều, cứ cúi đầu chăm chú xem văn bản trên tay. Lương Hòa đành đáp một tiếng “Vâng!”, trong lòng lại chửi thầm cái tên Lục Thừa Vãn đáng ghét bới lông tìm vết, sau đó đi ra khỏi văn phòng.

Lục Thừa Vãn trầm tư nhìn theo bóng của Lương Hòa, trong lòng nghĩ đến vết hôn mà mình vừa nhìn thấy trên người cô, anh lại dấy lên cảm giác không bình thường ấy. Theo chỉ thị của Lục Thừa Vãn, cả ngày Lương Hòa đều rơi vào trạng thái bận rộn. Cô bạn thân Hạ An Mẫn chỉ còn biết ở bên động viên tinh thần cho cô. Giờ ăn trưa, Lương Hòa nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, cô vuốt vuốt tóc, giọng nói có chút mệt mỏi: “Nói đi!”.

Đầu bên kia ngừng lại một lúc, sau vài giây mới nghe thấy giọng nói rất nhẹ nhàng: “Cô bé, ai trêu cô vậy?”.

Hóa ra là cậu nhóc Cố Gia Minh! Lương Hòa từ từ nói: “Không sao, con có chuyện gì không? Thím đang làm việc”.

Cố Gia Minh vừa nghe đã thấy không vui. Cố Hoài Việt mỗi khi hết kiên nhẫn để đối phó với cậu đều nói mấy câu như vậy. Bây giờ lại nghe Lương Hòa nói như thế, cậu bĩu môi: “Thím bận cái gì? Chú út cũng đến đây rồi nè!”.

“Chú út đang ở nhà sao?”

“Vâng, chú vừa mới bàn chuyện diễn tập với ông.”

Giọng nói của cậu nhóc vô cùng rõ ràng nhưng Lương Hòa dường như không nghe rõ, cô hỏi lại: “Diễn, diễn cái gì cơ?”.

“Diễn tập quân sự!” Ngay cả cái này cũng không biết, cậu nhóc ngạo mạn nói tiếp: “Là ra chiến trường, đánh nhau đó!”.

Nhóc con ra vẻ oai phong lẫm liệt lẫm liệt, còn Lương Hòa thì lại sững sờ. Thuyết phục Cố Gia Minh ngắt máy xong, Lương Hòa ngồi bần thần. Trong nhận thức của cô, những việc mà quân nhân phải làm đều là vì Tổ quốc. Thời bình thì không phải chiến đấu, nhưng nếu muốn bảo vệ Tổ quốc thì phải nâng cao sức chiến đấu. Mà chiến trường lại chính là nơi thích hợp nhất để nâng cao sức chiến đấu. Diệp tướng quân đã nói một câu: “Nơi rèn luyện tốt nhất của người lính chính là chiến trường!”. Lương Hòa đã biết công việc của người lính khác với những nghề nghiệp khác, thế nhưng, hôm nay nghe thấy bốn từ “diễn tập quân sự”, cô mới cảm nhận được công việc của bọn họ khác với mọi người ở chỗ nào, đó chính là diễn tập, chiến đấu.

Buổi tối tan ca, Lương Hòa nhìn thấy Phùng Đàm ở bên ngoài tòa soạn, không dễ gì Cố Hoài Ninh mới ở nhà được hai ngày, bà Lý Uyển ngày nào cũng gọi điện giục hai vợ chồng về nhà ăn cơm, Phùng Đàm cũng vì thế mà tối nay phải đi đón Lương Hòa tan ca.

Lương Hòa vừa lên xe đã hỏi cậu ta: “Phùng Đàm, cậu có biết chuyện Cố Hoài Ninh diễn tập quân sự không?”.

“Có biết một chút ạ. Lúc em ra đây đoàn trưởng vẫn còn đang nói chuyện với lão gia. Chị dâu, chị không biết sao?”

Lương Hòa im lặng. Phùng Đàm nhìn bộ dạng của cô cũng đoán ra được vài phần: “Chỉ là một cuộc diễn tập đối kháng theo thông lệ thôi mà, không có gì to tát cả. Đoàn trưởng không nói cho chị chắc vì sợ chị lo lắng”.

Lương Hòa cắn môi: “Thường thì diễn tập quân sự có nguy hiểm gì không?”.

Phùng Đàm cười: “Làm gì có gì nguy hiểm, nếu nguy hiểm thì ai dám đi chứ, chị cứ yên tâm. Cũng khó tránh khỏi bị thương, nhưng có bệnh viện dã chiến đi cùng mà, có thể giải quyết được”.

“Thật sao?” Lương Hòa lẩm bẩm.

Phòng khách của nhà họ Cố lúc này rất yên tĩnh. Phu nhân Lý Uyển và chị Trương đang bận nấu nướng trong bếp, chỉ còn Cố Hoài Ninh và lão gia ngồi trong phòng khách nói chuyện về cuộc diễn tập quân sự sắp diễn ra. Lão gia cả đời chinh chiến, việc diễn tập đã trở thành chuyện cơm bữa rồi, chỉ tội phu nhân Lý Uyển. Mẹ chồng cô xót con trai, mỗi lần tổ chức diễn tập quân sự đều tìm đập chân run, về nhà cứ nghe Cố Hoài Ninh nhắc đến chuyện diễn tập là lại năn nỉ con trai đừng làm bà đau tim thêm nữa, ngày nào cũng phải lo lắng, chỉ bằng anh quay về sớm còn tốt hơn. Đúng ra mà nói, Cố lão gia nói một tiếng, điều động con trai trở về cũng không khó khăn gì, nhưng cho dù phu nhân Lý Uyển xin xỏ thế nào, ông cũng không đổi ý.

“Mẹ con quá lo lắng cho con thôi.”

Cố Hoài Ninh khẽ cười: “Con hiểu mà”.

Lão gia vỗ vỗ vào vai anh: “Thực ra lần này luyện tập một chút cũng tốt. Chiếc cầu vai này con cũng đeo hơn hai năm rồi phải không?”. Thấy anh gật đầu, ông lại nói: “Mặc dù con vẫn còn trẻ, nhưng con người phải tiến lên phía trước, đến khi già rồi có muốn phần đầu cũng chẳng được nữa”.

“Làm gì có chuyện dễ như vậy, hay là ba dựa vào chức quyền kéo con lên cao một chút đi?!”

Lão gia hừ một tiếng: “Con xin ba chỉ bằng đi xin chú hai con ấy, xem ra dựa dẫm được đấy!”.

Nói đùa rồi cuộc cũng chỉ là nói đùa thôi. Từ ngày Cố Hoài Ninh tự mình gia nhập quân đội, rất hiếm khi nhờ cậy đến người nhà. Có điều, dù gì cũng là con trai nhà họ Cố, ba và các chú các bác đều làm trong quân đội, khó tránh khỏi chuyện chiếu cố cho con cháu nhà mình. Anh em Cố Hoài Ninh đều biết rõ chuyện này, cũng ít khi nhắc điều ấy trước mặt ba và các chú. Đôi khi, gây dựng được một sự nghiệp thành công, nếu có thể tận dụng triệt để nguồn tài nguyên con người cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng.

Cố Hoài Ninh rèn luyện trong quân đội rồi thi đỗ vào Học viện Quân sự, sau đó anh được cử ra nước ngoài huấn luyện một thời gian theo chương trình bồi dưỡng cán bộ, việc này không hề có sự can thiệp của người nhà. Khi Cố Hoài Ninh còn học trong trường, anh đã rất nổi tiếng về thành tích học tập, sau khi kết thúc khóa huấn luyện, anh còn nhận được học bổng cao nhất của học viện. Những cái khác thì không nói, nhưng quả thật, Cố Hoài Ninh vẫn là một người con trai khiến Cố Trường Chí tự hào.

Chuông cửa reo, Lương Hòa đi theo sau Phùng Đàm bước vào nhà. Cố Hoài Ninh vừa nhìn qua Lương Hòa, đã nhận thấy sắc mặt cô lúc này rất xanh xao. Anh liền đứng dậy đỡ chiếc túi trên tay cô, tiện tay sờ lên trán. Lương Hòa bị cử chỉ thân mật đấy làm cho ngáy ngắt, cứ giương mắt lên nhìn anh.

“Nhìn sắc mặt em không được tốt, cũng không thấy sốt, em bị sao vậy?”

Lương Hòa cúi xuống thay giày, nghen ngào đáp lại: “Không sao, công việc có chút không thuận lợi”, nói xong cô cười một cách miễn cưỡng.

Cố Hoài Ninh nhìn cô rồi mỉm cười, không nói thêm lời nào.

Vì lần này thời gian Cố Hoài Ninh về nhà rất ngắn, nên sau bữa tối, bà Lý Uyển không nỡ để hai người họ ra về, bảo hai vợ chồng ngủ lại một đêm. Liếc thấy thái độ của Lương Hòa có vẻ không thoải mái, sau khi biết được là do gặp phải vấn đề trong công việc, bà Lý Uyển liền dẫn dò cô cẩn thận: “Sức khỏe là của bản thân mình, con không yêu thương nó thì cũng đừng để người khác phải lo lắng cho con. Công việc nếu có thể không làm thì đừng làm nữa, nó không đáng để con phải hao tâm tổn trí. Đến khi sức khỏe có vấn đề gì thì hối cũng không kịp nữa”.

Lương Hòa ngoan ngoãn gật đầu, theo Cổ Hoài Ninh lên gác.

Trước khi kết hôn, Lương Hòa rất ít khi về nhà họ Cố, có về cũng chỉ ngồi chết trân trên sofa trong phòng khách để các vị trưởng bối hỏi han, đây mới là lần đầu tiên cô vào phòng của Cổ Hoài Ninh.

Đàn ông khi còn ở tuổi niên thiếu, nơi để họ lưu giữ những mộng ước lý tưởng của mình chính là một không gian rộng lớn như thế này. Theo Lương Hòa thấy, Cổ Hoài Ninh bắn súng giỏi như vậy, trong phòng chắc chắn phải có rất nhiều súng. Thế nhưng cô không ngờ phòng của anh vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp, thứ duy nhất liên quan đến nghề nghiệp của anh là một bản vẽ thủ công chiếc xe tăng đang treo trên tường và một cái mô hình xe tăng bày trên bàn.

Lương Hòa chỉ vào bức tranh trên tường hỏi: “Đây là xe tăng ư?”.

“Ừm”, Cổ Hoài Ninh đứng ngay cạnh cô, ánh mắt trầm mặc nhưng rất mạnh mẽ nhìn vào bức tranh đó: “Đây là dòng xe tăng T 34 sản xuất tại Tô Châu, mô hình này chính là bản thu nhỏ chân thực của nó”, nói đoạn, anh lấy mô hình đưa cô xem. Lương Hòa cẩn thận cầm nó trong tay, những phụ kiện được thiết kế y như một chiếc xe thật, cô vô cùng thán phục kỹ thuật mô phỏng này.

“Mô hình này anh mua ở đâu? Trông y như thật vậy!”

Anh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt lóe lên tia sáng, rồi bật cười: “Không phải là mua đâu, tự làm bằng tay đấy. Những thứ này chắc không mua được đâu”.

“Anh tự làm sao?”

Ánh mắt cô nhìn anh có thể nói là vô cùng thán phục. Đồng chí đoàn trưởng không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng: “Không phải anh làm, một bác bộ đội đã tặng anh, bác ấy từng phục vụ trong đoàn xe tăng đầu tiên của quân đội ta”.

“Lợi hại vậy sao?” Lương Hòa cảm phục.

“Không chỉ có vậy đâu.” Cổ Hoài Ninh nói: “Đơn vị mà bác ấy từng làm việc đã từng chặn được hai chiếc xe tăng, một chiếc là T 62, một chiếc là T 34”.

Lương Hòa không hiểu những điều này, nghe số hiệu của nó cô cảm nhận được những chiếc xe tăng ấy lợi hại đến mức nào. Còn Cổ Hoài Ninh thì lại vô cùng hứng thú giới thiệu cho cô: “Đừng xem thường hai chiếc xe tăng này, ngày xưa đơn vị anh đã từng được trang bị chiếc T 34. Chiếc T 62 cũng rất lợi hại, có thể nói không có nó thì sẽ không có chiếc xe tăng mẫu 69 của đơn vị anh bây giờ...”, vừa nói anh vừa nhìn ánh mắt mơ hồ của Lương Hòa. Cổ Hoài Ninh bật cười, lúc này mới nhớ ra phụ nữ vốn không có hứng thú với mấy thứ này, liền ngừng lại không nói nữa. Lương Hòa sau khi đã hoàn hồn, vội vàng kéo Cổ Hoài Ninh đang định nằm phịch xuống giường: “Sao lại không nói nữa? Em hỏi anh, bây giờ có thể nhìn thấy nó nữa không?”.

“Đã không còn sử dụng được nữa rồi, nếu em muốn nhìn thấy nó thì có thể đến viện bảo tàng xe tăng.”

“Thật sao?” Lương Hòa có chút tiếc nuối.

Cổ Hoài Ninh nhìn cô, không nhịn được cười: “Không sao, thành phố B có một chiếc. Đợi khi nào em đến đoàn 302, anh sẽ đưa em đi”.

Lương Hòa nghe thấy thế kích động vô cùng, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô không nhịn được nói: “Em thì có thời gian, nhưng anh có không?”.

Cổ Hoài Ninh chớp mắt, nói: “Cũng không bận đến nỗi không dành được một ngày đưa em đi”.

Lương Hòa oán thán: “Không phải là các anh lại sắp sửa bận rộn rồi sao?”, cô chán nản nằm bò ra giường thở dài.

Cổ Hoài Ninh cũng nằm xuống cùng cô, không nói không rằng đắp một lớp chăn mỏng lên cho cô. Trời đã lạnh hơn nhiều rồi. Động tác đột ngột của anh khiến cô hơi bối rối, kéo chăn nằm dịch sang một bên, như muốn thăm dò thái độ của anh. Đồng chí đoàn trưởng bật cười: “Sao thế?”.

Nhìn mãi chẳng thấy gì, Lương Hòa bèn lắc đầu. Nằm được một lát, cô chợt hỏi nhỏ: “Có phải em làm vợ lính tề quá đúng không?”.

“Cái gì?” Anh quay đầu nhìn cô, chỉ cảm thấy đôi mắt đang ngược lên nhìn đèn của cô rất sáng, rất sáng, anh không rời mắt được khỏi, cứ thế nhìn cô một lúc lâu mới quay lại.

Lương Hòa đang nặng trĩu suy tư nên không chú ý đến thái độ của Cố Hoài Ninh, cô nằm một lúc lại buông tiếng thở dài: “Em cảm thấy những điều mình không biết thật là nhiều”.

Từ khi quen Lương Hòa đến nay, chưa bao giờ anh thấy cô tự chất vấn mình như lúc này, bèn phì cười: “Nói như em thì trong quân đội có biết bao nhiêu người phải chịu kiếp độc thân hả?”.

Lương Hòa bực bội ngồi dậy, lườm anh một cái: “Ý của em không phải là như thế!”.

Đồng chí đoàn trưởng không buồn để ý đến cơn giận trong lòng cô, với tay tắt đèn: “Thôi được rồi, tắt đèn đi ngủ thôi”.

Đêm xuống, bốn bề đều phủ một màu đen dày đặc, Lương Hòa tức giận, một mình ngồi đó nhẩn nhó. Sau rồi cô cũng tự thấy mình chẳng còn chút sức lực nào, đành cố gắng nằm xuống chuẩn bị đi ngủ.

“Ai ui!”

Trong bóng đêm, tự nhiên vang lên một tiếng đùng hắng. Cố Hoài Ninh nghe thấy liền nhồm dậy bật đèn, chỉ thấy Lương Hòa đang nghiêng rặng nghiêng lợi chống tay vào gáy, tức giận nhìn anh.

“Sao thế?” Anh cau mày không hiểu gì, giơ tay ra sờ trán cô.

Lương Hòa né tránh, bực dọc nói: “Đầu bị đập vào thành giường rồi!”.

Đồng chí đoàn trưởng giơ tay trên không trung một lúc rồi từ từ thu về, lấy tay che miệng, ho khẽ vài tiếng.

Cuối cùng cũng nằm trên giường yên ổn, Lương Hòa kéo chăn thành vách ngăn giữa hai vợ chồng, một lúc sau liền bị Cố Hoài Ninh giật ra.

“Làm cái gì vậy?” Cô bực bội hỏi, tâm trạng vô cùng tệ.

Cố Hoài Ninh mặc kệ cô, cứ nằm yên ngắm bộ dạng muốn phát điên lên của cô một lúc lâu, nhếch môi cười, cho đến tận khi Lương Hòa không chịu được ánh mắt của anh nữa, với tay kéo chăn lên, anh mới lên tiếng: “Đừng đặt yêu cầu quá cao cho bản thân. Lấy vợ không giống như đi tuyển quân, phải đạt đủ năm kỹ năng, chỉ cần sống với nhau thoải mái là được”.

“Anh thấy như bây giờ tốt lắm sao?” Lần đầu tiên cô thấy anh đề cập tới chuyện này, không thể không hỏi.

“Ừm”, anh lại nằm xuống giường, nhắm mắt lại, nói: “Anh thấy rất tốt!”.

Lương Hòa lặng lẽ nhìn tới lúc anh sắp ngủ, đột ngột hỏi một câu: “Thế việc diễn tập quân sự là thật sao?”.

“Ừm.”

“Là diễn tập đối kháng đúng không?”

“Không sai.”

“Có phải sẽ có xác suất thương vong đúng không?”

Lạ thật đấy, Cố Hoài Ninh mở mắt ra nhìn Lương Hòa: “Thằng nhãi Phùng Đàm nói với em?”.

“Vây vì sao anh không nói với em?”

“Anh sợ em lại suy nghĩ nhiều.” Cố Hoài Ninh quay đầu lại nhìn cô, vô thức đưa tay ra vuốt mái tóc dài mềm mại: “Không sao đâu”.

Nghe anh an ủi, cô lắc đầu: “Em không thể ép mình đừng nghĩ lung tung được. Em biết chắc chắn các anh sẽ chuẩn bị rất tốt, cũng biết kinh nghiệm của anh vô cùng dày dặn, nhưng thực sự, em cảm thấy rất khó chịu”. Cô im lặng một lúc rồi lại khẽ nói: “Cũng không hẳn là khó chịu, em không biết phải nói sao nữa...”, nói rồi cô kéo chăn lên trùm kín đầu.

Cố Hoài Ninh phát hiện, hóa ra Lương Hòa là người như vậy, khi không thể biểu đạt được điều muốn nói, cô sẽ chọn cách trốn tránh. Lần này anh không kéo chân của cô ra, chỉ có điều, anh đã hiểu được trái tim mềm yếu của cô, khẽ cười: “Hay là để anh thiết lập một lệnh quân sự, bảo đảm sẽ trở về an toàn, được không?”.

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Anh đồng ý ngay lập tức, một lúc sau đã thấy người trong chân động đậy. Vài phút sau, anh nghe thấy một tiếng be bé: “Cũng được!”, nghe giọng thì có vẻ đã không còn phiền não nữa rồi.

Sáng hôm sau anh sẽ lên máy bay lúc chín giờ. Để tránh tắc đường, Cố Hoài Ninh ra sân bay sớm hơn một tiếng. Có lẽ vì Lương Hòa cũng đi nên lão gia và phu nhân đều ở nhà, không đi tiễn anh, để cho đôi trẻ không gian riêng tư.

Cố Hoài Ninh tự lái xe ra sân bay. Từ xa đã trông thấy nhà chờ để lên máy bay, anh chọn một chỗ đỗ xe rồi rút chìa khóa, đưa cho Lương Hòa.

“Lát nữa em tự lái xe về, đi cẩn thận đấy!”

Lương Hòa cầm chìa khóa, không nói câu nào, Cố Hoài Ninh mỉm cười, quay ra cốp xe lấy hành lý. Anh lấy hành lý ra, đang định rời đi thì nhìn thấy Lương Hòa đứng tựa vào xe, chăm chú nhìn anh, như muốn nói gì đó. Anh không nhận được cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói: “Anh sẽ tự vào, em không phải tiễn đâu”.

Lại còn không cho cô tiễn nữa. Lương Hòa hơi giận. Cô giật lấy hành lý rồi cứ thế đi thẳng, không thêm để ý đến anh. Cố Hoài Ninh bị tước quyền khống chế, vô cùng ngạc nhiên, sau khi tỉnh ra thì vội vàng chạy theo, bàn tay giữ chặt va ly không buông.

“Không đùa nữa, em về ngay đi!” Cố Hoài Ninh phát hiện, anh thực sự không thích cảnh đưa tiễn này một chút nào. Rõ ràng là mệnh lệnh, vậy mà Lương Hòa lại thấy xúc động, sống mũi cay cay. Cô cúi đầu, giọng nói phảng phất chút phiền muộn: “Em nghe Phùng Đàm nói, trong thời gian diễn tập, mọi liên lạc đều bị hạn chế, như vậy, có phải là em sẽ không thể gọi điện cho anh được nữa, đúng không?”.

Cố Hoài Ninh trầm ngâm: “Không được có những hành động gây nhụt chí trong lòng quân”.

Lương Hòa nghe vậy, lí nhí “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Cố Hoài Ninh vuốt tóc cô, nói: “Em về đi!”.

Anh đỡ hành lý trên tay Lương Hòa, rốt cuộc thì cô vẫn không thể vào sảnh chờ để tiễn anh lên máy bay được, đành phải đứng ở bãi gửi xe tạm biệt. Cô vẫn hơi bực mình, giận dữ nói: “Đi cẩn thận, em không tiễn nữa!”.

Cố Hoài Ninh biết thừa cô nói một đằng nghĩ một nẻo, ngó nghiêng xung quanh một lúc rồi đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, nghe chưa?”.

Lương Hòa bĩu môi, quay ngoắt đầu đi: “Không nghe thấy!”.

Đồng chí đoàn trưởng cũng không tức giận, véo mũi cô một cái rồi đặt lên trán một nụ hôn: “Anh đi thật đây!”.

“Biết rồi, anh đi đi.” Cô ghen ngào nói, len lén nhìn anh xách hành lý rời xa. Anh đi rất xa rồi, Lương Hòa mới dám ngẩng đầu lên.

Gió thổi càng ngày càng mạnh, nhưng dường như không ảnh hưởng gì tới bước đi điềm tĩnh của anh. Có lẽ, Cố Hoài Ninh xưa nay đều là người như vậy, không kiêu ngạo cũng không liều lĩnh, ở con người anh có một sự điềm đạm và phong thái hết sức đúng mực. Làm người lính, có lẽ là một sự lựa chọn đúng đắn của anh.

Đột nhiên, Cố Hoài Ninh dừng bước, quay lại nhìn Lương Hòa. Ánh mắt họ giao nhau chỉ trong giây lát, Lương Hòa nở một nụ cười rạng rỡ, vẫy tay về phía anh, cô đặt hai tay lên miệng, hét to: “Tạm biệt anh, Cố Hoài Ninh! Em sẽ chờ anh về!”.

Hiếm khi chứng kiến bộ dạng ngốc nghếch của cô, Cố Hoài Ninh mỉm cười, vẫy tay tạm biệt rồi quay đi, bước từng bước dài. Lần này anh không chút do dự.

Lương Hòa lẳng lặng nhìn Cố Hoài Ninh, đến khi bóng dáng anh mất hút, cô mới giật mình nhớ ra phải quay lại bãi gửi xe. Nhưng vừa mở cửa xe, cô đã nghe thấy tiếng cười ở ngay bên cạnh. Lương Hòa bối rối quay ra, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên đang nhìn cô cười, thấy cô nhìn lại mà cũng không phản ứng gì, chỉ nói: “Cô gái, đó là ông xã của em đấy à? Đẹp trai thật đấy!”. Lương Hòa gật đầu, nở một nụ cười điềm tĩnh, nhưng trong lòng thì sôi lên sùng sục, bộ dạng ngớ ngẩn vừa nãy của cô đã bị người ta nhìn thấy hết rồi.

“Em tiễn cậu ấy về đơn vị à?”

“Vâng, anh ấy sắp phải tham gia diễn tập quân sự.”

“Ồ, lần này đi chắc sẽ rất lâu đây.”

Lương Hòa không đáp lời, điều này đương nhiên là cô biết rất rõ.

Người phụ nữ trung niên tỏ ra hiểu biết, nói: “Em ạ, là người lính tức là đã trở thành tài sản của đất nước rồi, không thể làm mọi việc theo ý mình được. Ông xã chị cũng là quân nhân, cả năm chẳng về nhà lấy một lần, suốt ngày ở bên ngoài khiến cho người ta lo lắng”.

Vừa nghe thấy là người đồng cảnh ngộ, Lương Hòa vội vàng hỏi han: “Chị cũng đến tiễn anh nhà ạ?”.

Người phụ nữ nhoẽn miệng cười: “Không, lần này chị đi thăm anh ấy”.

Lương Hòa liếc nhìn, đúng là chị ấy xách theo bao nhiêu là túi to túi nhỏ.

“Chị mang nhiều đồ thật đấy!”

“Ừm, lần này sẽ ở lại lâu, dù sao thì cũng đã xin một phòng đủ để ở rồi. Chị thấy anh chàng trung tá của em, tư cách ngồi ngồi ấy chứ. Không xong rồi, em phải đi theo cậu ấy đi. Ở xa nhau như thế, em sẽ phải chịu khổ nhiều đấy!” Chị ấy nói xong lại nhìn đồng hồ: “Thôi chết, sắp đến giờ bay rồi, chị đi trước nhé!”.

Lương Hòa cười tươi tiễn chị ấy đi. Làm vợ lính, đây là lần đầu tiên Lương Hòa ý thức được ý nghĩa quan trọng của thân phận này. Cô có nên đi theo không? Anh bạn như thế, cô đi theo có được không? Lại còn công việc của cô nữa chứ?

Đầu óc Lương Hòa loạn hết cả lên. Đá đá hòn đá ở dưới chân, Lương Hòa quyết định: “Thôi, tốt nhất là cứ chờ anh ấy về rồi tính”.

6. Chương 6

Địa điểm tổ chức diễn tập là tại thành phố N, cũng khá xa thành phố B. Thành phố N đất rộng lại thưa dân, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất lớn, là vùng thường xảy ra bão cát. Nắng như thiêu đốt, khắp nơi có bãi cát lún, môi trường thiên nhiên vô cùng khắc nghiệt. Thêm vào đó, độ khó của diễn tập thực chiến lại vô cùng cao, chắc chắn là sẽ phải chịu rất nhiều khổ cực. Có điều, đối với người lính mà nói thì chút thử nghiệm này có là gì. Khi Cố Hoài Ninh đề cập chuyện này với cha mình, ông Cố Trường Chí cũng có nhiều cảm xúc.

Triệu Kiên Hòa lúc rảnh rỗi cũng hay thích ôn nghèo kẻ khổ, nói nhiều đến mức người bên cạnh cũng chẳng biết nói gì. Cố Hoài Ninh không thể chịu đựng được con người này, cứ nghe tai này lại lọt sang tai kia. Bao nhiêu năm nay cũng chỉ có mỗi một nội dung: “Cậu đừng có thấy chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cũng đừng thấy chúng ta đã vào quân đội, tình hình này, xem ra chúng ta đi đâu cũng không rời được nhau. Nhớ năm ấy tôi mới là một tân binh, ngày nào cũng phải dậy sớm ra sân chạy việt dã năm cây số! Đồng chí đoàn trưởng, cậu nói có đúng không?”.

Cố Hoài Ninh lần nào nghe anh ta nói như vậy cũng đều chỉ biết cười: “Xem cậu kiêu ngạo chưa kìa, ngoài năm cây số việt dã ra thì còn gì để khoe nữa không?”.

“Đúng đây!” Triệu Kiên Hòa thừa nhận, thế nhưng anh ta không phải là kiểu người xấu xa như vậy. Nếu thực sự phải lên chiến trường chiến đấu thì chắc chắn anh ta cũng sẽ cầm súng anh dũng xông trận.

Lúc Cố Hoài Ninh vừa về đoàn 302 thì nhận được điện thoại của tư lệnh quân khu Thẩm Dương. Nói thật lòng, anh cũng cảm thấy hơi kỳ lạ. Tư lệnh quân khu Thẩm Dương vốn không quen biết gì sao tự nhiên lại gọi điện cho anh? Thế nhưng sau cuộc điện thoại đó, anh cũng coi như đã hiểu ra, ngắt máy xong liền quay ra hỏi Triệu Kiên Hòa: “Tư lệnh quân khu Thẩm Dương họ Lục sao?”

Triệu Kiên Hòa liếc xéo anh, lên tiếng trêu chọc: “Anh trai à, đừng nói với đàn em là bí mật quân sự này anh không biết đấy nhé!”

“Trưởng ban liên lạc của đoàn 302 cũng họ Lục.”

Triệu Kiên Hòa bắt đầu bực mình: “Anh trai à, nghe em nói này, anh đang trêu em đấy hả...”, nói xong cũng sững người lại, anh ta hình như đã hiểu ra: “Ý cậu là, Thời Vũ chính là... Vậy trong điện thoại nói những gì?”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lúc rồi bình tĩnh nói: “Vừa rồi tư lệnh Lục gọi điện nói, không muốn cô ấy tham gia cuộc diễn tập lần này. Tôi không chắc đây là mối quan hệ gì, nhưng chắc chắn là có quan hệ.”

Triệu Kiên Hòa nghe xong không ngừng chép miệng: “Chuyện này cậu nên nhận lệnh đi. Đây là việc cấp trên đã quyết định, trực tiếp gọi cho cậu, không phải đã thương lượng xong với cấp trên rồi sao?”

Cố Hoài Ninh vô thức đập tay lên bàn, nghiêng răng nói: “Không thể được”.

“Vậy cậu định làm thế nào?”

Cố Hoài Ninh nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Cứ để cô ấy tự quyết định đi!”, nói rồi anh nhấn số nội bộ, Lục Thời Vũ bắt máy ngay lập tức.

“Đoàn trưởng?” Lục Thời Vũ rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của Cố Hoài Ninh.

Cố Hoài Ninh nhỏ nhẹ đáp: “Là tôi đây!”.

Lục Thời Vũ cười: “Có việc gì không ạ?”.

Đầu bên kia trở nên yên lặng. Lục Thời Vũ đoán được đã có chuyện gì đó không hay. Bình thường, mặc dù hai người cùng làm trong một đoàn, nhưng nói chuyện với nhau hầu như chỉ toàn chuyện công việc, xưa nay anh chưa từng có điều gì khó nói với cô ấy như thế này. Cô ấy tò mò hỏi: “Sao vậy?”. Phía bên kia cất tiếng cười: “Không phải chuyện gì to tát, tư lệnh Lục ở quân khu Thẩm Dương nói không muốn cô tham gia cuộc diễn tập lần này, cô thấy thế nào?”.

“Tư... tư lệnh... Lục ư?” Cô ấy chột giật mình.

Đầu kia cất lên tiếng nói bình thản vốn có: “Ừm, tư lệnh Lục đích thân thông báo cho tôi, chắc chắn sự đoàn cũng đã biết rồi, đi hay không đi là do cô quyết định”.

Anh nói xong, đang định ngắt máy thì Lục Thời Vũ vội chặn lại: “Đoàn trưởng!”.

“Sao?”

“Tư lệnh Lục, tư lệnh Lục là cậu út của tôi.” Lục Thời Vũ ngập ngừng do dự: “Ba mẹ tôi ly hôn, tôi mang họ mẹ”.

Anh nghe xong lại càng im lặng, Lục Thời Vũ thấy khó xử: “Tối qua tôi đã nhận được điện thoại của cậu, cậu nói mẹ tôi gần đây sức khỏe không được tốt... Tôi nghĩ, chắc cậu không muốn mẹ phải lo lắng cho tôi”.

Cố Hoài Ninh lắng nghe chăm chú, anh nói: “Thời Vũ, đây là việc riêng của cô, tôi sẽ không hỏi nhiều”.

Lục Thời Vũ cười khổ, anh thật là thông minh mà!

Tâm tư của cô ấy, có lẽ anh hiểu rất rõ, nhưng giữa anh và cô ấy cũng có những giới hạn rất rõ ràng, anh chưa bao giờ vượt quá dù chỉ một li. Lục Thời Vũ thì ngược lại, cô ấy trước nay đều không biết khống chế bản thân, hết lần này đến lần khác lỡ lời trước mặt anh, vô hình chung, lần nào cũng bị anh xa lánh, từ chối quan tâm.

Lục Thời Vũ không nén được tiếng thở dài: “Đoàn trưởng, tôi xin được tham gia cuộc diễn tập quân sự lần này!”.

Cố Hoài Ninh nghe xong khẽ cau mày, anh cộng tác với Lục Thời Vũ cũng khá lâu rồi, biết rõ tính cách cô ấy chính là như vậy.

Anh cũng không khuyên thêm điều gì nữa, chỉ dặn dò: “Nếu cô đã quyết định như vậy, đương nhiên tôi cũng không có ý kiến gì. Có điều, cô phải xem xét thật kỹ hậu quả của nó”.

“Tôi biết rồi.”

Cố Hoài Ninh nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Lục Thời Vũ, không nói thêm gì nữa mà ngắt máy luôn.

Triệu Kiền Hòa thấy thế bèn tắc lưỡi, người trong cuộc không có chút phản ứng gì, điều này khiến anh ta không thể không lẩm bẩm: “Tôi nói cho mà nghe, Lục Thời Vũ người ta quen biết cậu cũng lâu rồi, sao cậu vẫn tỏ vẻ xa lạ với cô ấy như vậy? Cậu đối với anh em thì tôi không thêm nói, nhưng đối với một cô gái mà cậu cứ lạnh nhạt thờ ơ như thế, thật khiến người ta đau lòng!”.

Cố Hoài Ninh lạnh lùng liếc anh ta một cái: “Vô tình cũng còn hơn cậu, đâu đâu cũng gieo rắc ái tình”.

Triệu Kiền Hòa mặt dày quen rồi, Cố Hoài Ninh có nói thế nào cũng không thể khiêu khích được anh ta, ngược lại còn bị anh ta sổ cho một tràng dài: “Tôi nói thật đấy, cậu ba nhà họ Cố à, cậu nói cho người anh em này nghe xem nào, mỹ nhân đã đồn tim của tất cả các thủ trưởng ở đơn vị này mà sao không lay động nổi trái tim của cậu là thế nào?”. Triệu Kiền Hòa nói những lời này là có nguyên nhân cả.

Khi Cố Hoài Ninh vừa chuyển đến đoàn 302, đúng lúc gặp được đoàn văn công của bộ chính trị quân khu. Còn chưa kịp vui mừng thì cấp trên lại thông báo xuống, thủ trưởng quân khu cũng sẽ xuống doanh trại đóng quân ở Kinh Sơn để cùng vui vẻ với chiến sĩ của đơn vị cơ sở. Vậy là, trưởng đoàn văn công Diệp Vận Đồng ra chỉ thị: Lần này không những phải biểu diễn, mà còn phải biểu diễn một cách tốt nhất nữa.

Nhưng thật không may, trước khi chương trình văn nghệ bắt đầu, vì tài xế lái xe nhanh quá, không cẩn thận đã gây tai nạn, nữ ca sĩ giọng cao của đoàn bị thương ở chân, không đi lại được. Lúc ấy cả đoàn văn công loạn hết cả lên, danh sách các tiết mục đã sắp xếp hết rồi, trình lên cả lãnh đạo quân khu rồi, không thể thay đổi được nữa. Trong đoàn, giọng nữ cao vốn rất ít, mà mỗi người lại đều có nhiệm vụ riêng, cả đoàn 302 cũng chỉ có được mấy cô bộ đội ở ban thông tin liên lạc. Diệp Vận Đồng chọn một vòng, chỉ chọn được mỗi Lục Thời Vũ. Diệp Vận Đồng chỉ nghe cô ấy hát một câu đã lập tức lựa chọn. Cô ấy hát Côn khúc.

Lục Thời Vũ khoác trên mình bộ quân phục đứng trên sân khấu, lúc ấy có căng thẳng sợ hãi cũng chẳng kịp nữa rồi. Lục Thời Vũ cất giọng, hát đến hết bài, bài hát rất hay, cả hội trường cổ vũ nhiệt liệt, ngay cả thủ trưởng quân khu cũng không ngớt lời khen ngợi. Buổi biểu diễn cứ thế diễn ra rất tốt đẹp. Có lẽ toàn đơn vị không ai là không biết đến người đẹp mặc quân phục Lục Thời Vũ, duy chỉ có một người là không buồn để tâm vào việc đó.

Trong lúc biểu diễn, Triệu Kiền Hòa và Cố Hoài Ninh ngồi cùng nhau, lúc kết thúc, mọi người đều vỗ tay hoan hô, anh ta quay sang hỏi Cố Hoài Ninh: “Oa, không ngờ đoàn chúng ta lại xuất hiện ngọc hổ tàng long. Cậu thấy sao, tam thiếu gia nhà họ Cố?”.

Anh biểu cảm rất thờ ơ, khẽ nói: “Cũng hay đấy!”.

Triệu Kiền Hòa lúc ấy còn làm khó anh, hỏi luôn một câu: “Hay chỗ nào?”.

Cố Hoài Ninh lạnh nhạt quay sang nhìn, không nói thêm câu nào. Triệu Kiền Hòa thấy nét mặt anh như vậy cũng không dám hỏi thêm nữa.

Triệu Kiền Hòa mơ màng nghĩ về kỷ niệm xưa, lúc giật mình quay lại thì đoàn trưởng Cố Hoài Ninh đã đứng trước tủ sách thu xếp tài liệu, không hề để mắt đến anh ta. Triệu Kiền Hòa cũng hết kiên nhẫn, rít lên: “Được, cậu được đấy. Cậu giấu giếm kỹ lắm, cái gì cũng giữ kín trong lòng, cậu cứ để bụng cho đến lúc chết đi!”, anh ta vừa nói lại vừa nháy phốc xuống bàn, đi ra ngoài. Cố Hoài Ninh nhìn theo bộ dạng bực tức của anh ta liền mỉm cười, chậm rãi nói: “Thôi đi Kiền Hòa, cậu không cần phải thăm dò tôi. Mỗi quan hệ giữa tôi và Thời Vũ, cậu quá rõ còn gì. Hơn nữa...” , anh ngập ngừng giây lát: “Hơn nữa, tôi đã kết hôn rồi”.

Đây là lần đầu tiên Triệu Kiền Hòa nghe thấy Cố Hoài Ninh nói câu này, không khỏi ngỡ ngàng, xoa xoa cái trán bóng nhẫy: “Kết hôn rồi thì sao?”.

“Kết hôn rồi thì sẽ phải ra dáng người đàn ông đã có gia đình.” Đồng chí đoàn trưởng đang lên lớp cho Triệu Kiền Hòa, quay ra trông thấy vẻ mặt mơ hồ của anh ta, anh bật cười: “Thôi, có nói cậu cũng không hiểu. Đi thôi, chúng ta ra bãi bắn!”. Anh vỗ vỗ vai Triệu Kiền Hòa rồi đi ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Triệu Kiền Hòa đứng nguyên chỗ cũ trợn mắt há mồm, một lát sau định thần lại mới biết tên tiểu tử này vừa mới chọc quê mình. Anh ta vội vàng đội mũ lên rồi đuổi theo bóng dáng xa xa đằng kia, miệng vẫn còn oang oang: “Những lão có vợ đều là con bò hết, cậu đứng lại cho tôi...”.

Ngày đầu tiên sau khi Cố Hoài Ninh đi, Lương Hòa sống trong lo lắng. Nhưng chuyện tốt bất ngờ lại đến với cô, bản thảo bài phỏng vấn nộp lúc trước đã được Lý Thiệu hiệu đính bản cuối cùng, kỳ sau sẽ đăng.

Lương Hòa nghe tin chỉ mỉm cười rồi lại tiếp tục lật xem bản thảo đang cầm trong tay. Chủ nhiệm Lý Thiệu hiếm khi thấy tâm trạng cô lại xuống dốc như vậy, cảm giác rất thú vị, liền bật cười trêu chọc cô: “Tiểu Lương à, nghe bọn Tiểu Dương nói đợt trước tổng biên tập yêu cầu ở cô rất nghiêm khắc, giờ được thông qua rồi mà sao cô vẫn có vẻ không được vui cho lắm?”.

Lương Hòa còn chưa kịp mở miệng, Hạ An Mẫn ngồi gần bên đã cướp lời: “Chủ nhiệm Lý, phóng viên Lương bây giờ công việc thì thuận lợi mà tình duyên lại lận đận lắm ạ”.

Lý Thiệu ngạc nhiên hỏi: “Ồ, hóa ra là chuyện này?”.

Vừa nói, cô vừa vỗ vai Lương Hòa: “Được rồi, Tiểu Lương, đừng sầu não nữa! Cố gắng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cô có thể tìm tổng biên tập để đòi tiền thưởng. Haha...”

Lương Hòa ngậm ngùi gật đầu rồi trừng mắt nhìn Hạ An Mẫn một cái.

Tiền thưởng ư?

Theo tác phong làm việc lâu nay của Lục Thừa Vãn, hai lần được thông qua đã là khá lắm rồi.

Hạ An Mẫn mặt đầy biểu cảm, vuốt mái tóc mềm mượt của Lương Hòa: “Phụ nữ đã kết hôn rồi, có phải ai cũng cân nhắc được mất như vậy không nhỉ?”.

Lương Hòa có chút xấu hổ, đánh cho cô ấy mấy cái rồi chạy thẳng. Hạ An Mẫn cười ngặt nghẽo, chạy theo Lương Hòa, ôm chặt lấy cánh tay cô: “Thôi được rồi, có thực mới vực được đạo, đi ăn cơm, phải lấp đầy cái dạ dày của cậu đã”.

Lương Hòa đỏ ửng mặt, phải đánh cho cái đồ độc mồm độc miệng kia mấy cái rồi mới bằng lòng cùng đi ra ngoài.

Ăn xong bữa trưa, vừa vào đến tòa soạn, Lương Hòa đã bị Lục Thừa Vãn gọi điện bằng đường dây nội bộ lên văn phòng. Lúc vào cổng, cô lại gặp đúng Giản Ninh sắc mặt tái mét. Thấy cô ấy như vậy, Lương Hòa đang muốn lên tiếng chào hỏi cũng đành im bặt. Giản Ninh cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi bước đi rất nhanh.

Lương Hòa thấy khó hiểu, cô có làm gì phật ý Giản Ninh đâu nhỉ? Tại sao lúc nào cô ấy nhìn thấy cô cũng có thái độ như vậy?

Nghĩ mãi không ra nỗi đáp án, thế nên Lương Hòa lại càng thấy khó hiểu hơn.

Lục Thừa Vãn ngồi trong phòng làm việc, biểu cảm hết sức bình thản, không trầm lắng cũng chẳng ưu tư. Thấy Lương Hòa bước vào, anh ta ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó tiện tay đưa cho cô một cuốn tạp chí.

“Đây là bản mẫu của tạp chí kỳ tới, cô xem xem thế nào.”

Lương Hòa mở tạp chí ra, bài phỏng vấn chuyên đề với tướng quân Diệp Tán được đặt ở vị trí vô cùng bắt mắt, bên cạnh tiêu đề còn in tấm ảnh chân dung mà Lương Hòa đã lấy từ nhà Diệp tướng quân. Bộ quân phục nghiêm trang kết hợp với nụ cười hiền từ của Diệp tướng quân, quả đúng là trong sự mạnh mẽ cũng phảng phất một chút dịu dàng mềm mại.

Lương Hòa nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nghĩ cũng nên gửi cho Diệp tướng quân một bản, đợi tướng quân xem xong, thấy hài lòng rồi chúng ta đưa đi in cũng chưa muộn”.

Lục Thừa Vãn gật đầu đồng ý: “Còn một vấn đề nữa, vì sao trong bài phỏng vấn, Diệp tướng quân lại không đề cập tới bất cứ điều gì liên quan đến Diệp phu nhân? Năm đó, khi Diệp phu nhân qua đời đã có rất nhiều người đến đưa tiễn. Theo lý mà nói, hai người họ tình sâu nghĩa nặng, sao lại không nhắc đến chuyện này?”.

Lương Hòa nhớ đến lời dặn dò của Cố Hoài Ninh liền nói: “Đây là điều cấm kỵ đối với Diệp tướng quân, không tiện đề cập đến”.

Lục Thừa Vãn khẽ cau mày, rồi gật đầu: “Nếu đã là điều cấm kỵ thì thôi vậy”.

Lương Hòa mỉm cười, tiếp tục xem bản mẫu. Đột nhiên có một chiếc hộp màu xanh ngọc hiện ra trước mặt cô. Lương Hòa vô cùng bất ngờ, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Lục Thừa Vãn.

Lục Thừa Vãn lại rất điềm nhiên: “Nhận lấy đi”.

“Thưa tổng biên tập, đây là...” Lương Hòa bối rối, nhìn chiếc hộp, không biết nên làm thế nào.

“Không có gì đâu, tôi thấy rất hợp với cô nên mua thôi”, Lục Thừa Vãn lạnh lùng nhìn cô: “Cứ coi như tôi động viên khích lệ cô đi”.

“Tôi, tôi làm vẫn chưa thực sự tốt. Tổng biên tập không cần lãng phí như vậy đâu ạ...” Lương Hòa có ý từ chối.

Lục Thừa Vãn nghe xong, mỉm cười: “Vậy cô cố gắng làm cho thật tốt không phải là được rồi sao?!”.

Câu nói này của anh ta cứ như một chỉ thị, cô không thể từ chối được, nếu từ chối, chẳng phải là cô sẽ thuộc diện “không tích cực trong công việc, tư tưởng có vấn đề” hay sao?

Vậy nên Lương Hòa đành miễn cưỡng nhận lấy. Vừa ra khỏi văn phòng, cô liền chạy ngay vào phòng vệ sinh mở ra xem. Đó là một chiếc cặp tóc. Những cánh hoa xinh đẹp màu xanh được chạm khắc tinh xảo trên chiếc cặp tóc màu trắng. Lương Hòa ngơ ngẩn nhìn, không thể rời mắt ra khỏi nó. Nhưng chỉ một lúc sau, Lương Hòa lại cảm thấy có chút e ngại.

“Thế này là có ý gì nhỉ?!”

Cô lăm bắm một hồi rồi đóng chiếc hộp lại.

Tan ca, Lương Hòa không ngờ Phùng Đàm lại đứng chờ cô ở cách cổng tòa soạn năm mươi mét. Mẹ chồng cô đã gọi điện dặn cô buổi tối sau khi tan ca thì về nhà họ Cố.

Nói thật, Lương Hòa thấy hơi phiền não. Ba người con trai nhà họ Cố, ngoài Cố Hoài Ninh ra thì chẳng có nhà ai ở thành phố C cả. Anh trai trưởng Cố Hoài Thanh làm việc ở phía Nam, vợ con cũng đều ở phía Nam. Anh trai thứ Cố Hoài Việt cũng giống Cố Hoài Ninh, ở lại thành phố B làm việc. Tính ra thì chỉ có cậu nhóc Cố Gia Minh tinh nghịch và Lương Hòa là ở lại thành phố C thôi.

Bà Lý Uyển suốt ngày than nhà cửa lạnh lẽo, lúc nào cũng muốn Lương Hòa về nhà họ Cố. Tần suất xuất hiện của xe Phùng Đàm ở cổng tòa soạn cô ngày càng dày đặc. Mọi người ở tòa soạn đều biết, phóng viên Lương bấy giờ ngày nào cũng có người đón, lại còn là xe biển quân đội nữa.

Vừa mới xuất hiện lời ra tiếng vào, Lương Hòa đã đứng ngồi không yên. Nhưng sau đó, Hạ An Mẫn ra mặt động viên khuyên nhủ, Lương Hòa cũng dần dần đấu tranh tư tưởng, tự gỡ rối những ưu tư trong lòng, cuối cùng cô cũng có thể đối mặt với mọi chuyện một cách bình thản. Cô hiểu ra một điều, đã gả vào nhà họ Cố, sao có thể không chú trọng thể diện của cả gia đình, sao có thể bỏ qua cái gọi là “danh gia vọng tộc”!

Lúc về đến nhà họ Cố, Lương Hòa không thấy thằng nhóc Cố Gia Minh chạy ủa ra đón. Phùng Đàm đi bên cạnh bèn giải thích, Cố Hoài Việt đã đưa cu cậu về nhà ngoại ở ngoại ô thành phố C. Lương Hòa lại càng thấy chán nản, chỉ có mỗi mình cô đối mặt với cha mẹ chồng, cô vẫn chưa thể thích ứng được.

Đang lan man nghĩ, cô mở cửa ra thì bất chợt trông thấy một người đàn ông mặc quân phục đang ngồi đọc báo trên ghế sofa. Tờ báo che mắt quá nửa mặt của anh, chỉ lộ ra bộ quân phục.

Lương Hòa mới đầu tim vẫn đập thành thịch, nhưng khi nhìn vào cầu vai của người đàn ông đó, cô lập tức bình tĩnh lại. Số sao trên vai áo nhiều hơn Cố Hoài Ninh, chắc chắn không phải đồng chí đoàn trưởng nhà cô rồi. Nhưng người đàn ông này lại đột nhiên hạ tờ báo xuống. Lương Hòa ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt

gặp đôi mắt đen láy. Anh hai Cố Hoài Việt mỉm cười nâng tờ báo lên, thăm dò thái độ của Lương Hòa, cảm thấy rất thú vị.

“Anh, anh hai.” Căng thẳng trong chốc lát, Lương Hòa lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Cố Hoài Việt khẽ cười: “Có phải là rất thất vọng không?”.

Lương Hòa đứng đó, cúi gầm mặt xuống, cười ngốc nghếch.

“Lần trước ở đoàn 302, tên tiểu quỷ kia phá rối nên anh chưa kịp nói chuyện gì nhiều. Nghe nói thằng bé đã gây rất nhiều phiền phức cho em.”

“Đâu có, em rất yêu quý Gia Minh.” Lương Hòa tự thề với mình đây là lời nói thật lòng. Cố Gia Minh mặc dù là một chuyên gia gây rắc rối nhưng cũng rất đáng yêu.

Cố Hoài Việt gạt đầu cười, anh đang định nói gì đó thì chị Trương gọi hai người vào ăn cơm.

Cố lão gia vẫn theo thói quen lấy một chai rượu Mao Đài. Lần này ông phải uống rượu một mình, Cố Hoài Việt kiêng uống rượu. Cố lão gia rất thích giảng giải đạo lý trên bàn ăn, điều này Lương Hòa đã được trải nghiệm từ lâu rồi. Nhưng cô không thể tưởng tượng nổi, một người con trai xuất sắc như Cố Hoài Việt thì còn điều gì khiến ông phải than phiền nữa cơ chứ?!

Mặc dù tính cả lần này thì cô mới chỉ gặp Cố Hoài Việt có hai lần, nhưng Cố Hoài Việt đã để lại ấn tượng rất tốt cho Lương Hòa. Anh thừa hưởng nét đẹp của mẹ, cũng giống như Cố Hoài Ninh, rất đẹp trai, khoáng trên mình bộ quân phục cũng có phong thái vô cùng khác biệt. Điều khiến anh khác với Cố Hoài Ninh là, dường như anh ôn hòa hơn, cười nhiều hơn, vui tính dễ gần hơn.

Cố lão gia vừa ngồi xuống đã đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi: “Gia Minh đâu, bảo bố của ông đâu rồi?”.

Cố Hoài Việt uống một ngụm nước ấm, chậm rãi trả lời: “Nhà bên kia rất nhớ nó nên con đã đưa nó qua đây rồi”.

Nhà bên kia chính là nói tới nhà bà ngoại của Cố Gia Minh.

Lão gia vừa nghe xong khuôn mặt lập tức biến sắc, liền với lấy cây gậy dựng bên cạnh, giậm mạnh một cái, giọng điệu rất tệ: “Ngày nào cũng nhớ, ngày nào cũng nhớ, thằng bé họ Cố hay họ Lâm?”.

Cố Hoài Việt lại không hề thay đổi thái độ: “Đó là ngoại của thằng bé, muốn gặp cháu ngoại thì có gì sai?! Con là phận con cháu, sao có thể từ chối yêu cầu nhỏ này của trưởng bối được chứ?!”.

“Vậy cũng không thể ngày nào cũng đưa tới đó được!”, lão gia tức giận: “Ngày mai đón nó về đi!”.

Bà Lý Uyển thấy tình hình có vẻ căng thẳng, vội vàng nháy mắt với Cố Hoài Việt, khổ nỗi, anh cũng chẳng buồn nhìn, cứng rắn đáp lại một câu: “Muốn đón thì ba đi đón đi, chuyện này con không làm được đâu”.

Bữa tối tụ tập đã tan thành mây khói, lão gia tức giận đến nỗi mặt mũi tối sầm lại. Lương Hòa bước chân vào nhà họ Cố lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy lão gia giận dữ như thế. Cố Hoài Việt thì ngược lại, gương mặt không có biểu cảm gì, thế nhưng xem ra anh cũng đang cố gắng nhẫn nhịn.

Bà Lý Uyển giảng hòa: “Cha con hai người đến bao giờ mới có thể vui vẻ ăn với nhau được bữa cơm hả? Ở đây vẫn còn ánh mắt người khác nhìn vào, hai người giữ chút thể diện được không?”.

Nghe đến đây, Lương Hòa đã hiểu ra, bà Lý Uyển gọi cô về cốt là để làm bìa đỡ đạn, khiến cha con hai người họ có thể giữ thể diện cho nhau trước mặt cô. Cô khóc dở mếu dở, thầm nghĩ, chắc mẹ chồng cô phải thất vọng rồi, sao cô có thể đảm đương được trách nhiệm nặng nề như vậy cơ chứ?!

Cố Hoài Việt cũng không cười nữa. Anh đứng dậy, vỗ vai Lương Hòa tỏ ý an ủi, sau đó đi thẳng ra khỏi phòng khách.

Hành động không chút nể mặt này của anh càng khiến lão gia giận dữ hơn, ông chỉ vào mặt bà Lý Uyển, nói: “Bà còn nói tôi? Cái thằng con này bao giờ mới lớn lên được đây?! Lâu như vậy rồi mà vẫn còn vì cái con bé Lâm Khả đẩy khiến cho bản thân sống dở chết dở”.

Ý tứ trong câu nói của Cố lão gia, dĩ nhiên Lương Hòa không thể hiểu được. Bà Lý Uyển lại ra hiệu, cô bèn ngoan ngoãn đứng dậy, theo Cố Hoài Việt ra ngoài. Chung sống cùng nhau lâu như vậy rồi, ánh mắt của bà Lý Uyển thỉnh thoảng Lương Hòa cũng có thể hiểu được đôi chút. Lúc ấy bà Lý Uyển muốn cô giữ Cố Hoài Việt lại.

Cố Hoài Việt không hề đi xa, Lương Hòa vừa ra phòng khách đã tìm thấy. Anh đứng trong vườn hoa ngoài sân, lặng lẽ suy tư. Lương Hòa cũng ngại, không dám đến gần, chỉ đứng phía sau. Nhưng Cố Hoài Việt lại quay đầu nhìn cô rồi khẽ mỉm cười.

“Đã lâu rồi anh không về nhà, vậy mà vừa về đã để em phải xem trò hề này rồi.”

Sự tự ti trong câu nói của anh thể hiện quá rõ ràng, Lương Hòa vội vã lắc đầu.

“Anh hai cũng có nỗi khổ riêng của mình. Có điều, ba dù sao cũng lớn tuổi rồi.”

Cố Hoài Việt vẫn mỉm cười, nhưng đôi mắt lại đang nhìn xa xăm như nghĩ ngợi điều gì.

Lương Hòa nghĩ đến cái tên mà lão gia nhắc tới, cô tò mò hỏi: “Anh hai, em mạo muội hỏi một câu. Lâm Khả là ai? Sao lại có thể khiến ba nổi giận như vậy?”

Cố Hoài Việt lặng người đi. Lương Hòa bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã hỏi điều này. Có lẽ đây là điều cấm kỵ đối với anh.

Thấy mình đang làm Lương Hòa sợ hãi, Cố Hoài Việt lấy lại thần sắc, thấp giọng giải thích: “Thực ra cũng không có gì! Lâm Khả là vợ anh, mẹ của Gia Minh. Khi sinh Gia Minh, cô ấy sinh khó nên đã qua đời rồi”.

Qua đời rồi sao?! Lương Hòa vô cùng bất ngờ.

“Em xin lỗi, anh hai. Em... em...” Lương Hòa cúi gầm mặt. Cô vô cùng hối hận vì đã chạm vào nỗi đau của Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt lại vỗ vai cô an ủi: “Không sao, em vào ăn tiếp đi, nói với mẹ là anh về trước rồi”.

“Anh về thành phố B sao?”

“Không, anh có một căn nhà ở đây, anh sẽ về đó”, ngừng một lúc, Cố Hoài Việt lại nói: “Thằng nhóc Gia Minh chắc phải phiền em chăm sóc nhiều hơn. Anh thấy nó có vẻ rất quý em. Từ nhỏ tới giờ chưa có người phụ nữ nào khiến nó thích gần gũi đến thế đâu”.

Lương Hòa ngại ngừng gãi đầu gãi tai.

“Dù sao cũng nói nhiều quá rồi, thôi thì để anh nói thêm một câu nữa.”

Giọng nói có phần nghiêm trọng của Cố Hoài Việt khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đen dưới ánh đèn vàng như sáng bừng lên.

“Anh đã chứng kiến cuộc sống của Cố Hoài Ninh bao nhiêu năm nay rồi, nỗi khổ của nó anh hiểu rất rõ”, Cố Hoài Việt nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Lương Hòa, tiếp tục nói: “Chắc chắn là nó chưa từng nói với em, em cũng đừng hỏi nó làm gì. Hãy cố gắng chung sống với nhau thật hạnh phúc là được rồi”.

Anh ấy đã phải chịu nỗi khổ gì chứ? Lương Hòa rất tò mò muốn hỏi, nhưng nhìn Cố Hoài Việt, cô chỉ dám nói: “Em, em biết rồi...”.

Cố Hoài Việt cười cười, vỗ vai Lương Hòa rồi quay người đi. Lương Hòa đứng nguyên tại chỗ. Màn đêm xuống, những cơn gió lạnh rì rào thổi qua, tâm trạng cô lúc này ngổn ngang rối bời.

Cố Hoài Ninh, quá khứ của anh như thế nào?!

Chỉ còn mấy ngày nữa là cuộc diễn tập quân sự sẽ chính thức bắt đầu.

Trước khi tiến hành diễn tập, tất cả các đơn vị phòng ban trong đoàn 302 không ngừng tổ chức các cuộc họp lớn nhỏ, mọi người đều bận tối mắt tối mũi.

Cuộc họp hôm nay là cuộc họp đặc biệt được triển khai trên toàn sư đoàn. Triệu Kiền Hòa chỉ là cấp dưới, ngồi nghe cũng thấy chán ngắt, vô vị, nhưng trước mặt thủ trưởng, anh ta cũng không dám ho he gì, đành

phải ngậm ngùi ngồi bên cạnh, anh ta không nhận được phải than ngắn thở dài. Cuộc họp kéo dài gần ba tiếng đồng hồ, cái tên tiểu tử đó từ đầu đến cuối ngồi một chỗ nghiêm túc không động đậy, cho dù có mất hồn rồi thì chắc người khác cũng chẳng phát hiện được ra.

Khó khăn lắm mới sống sót được đến khi cuộc họp kết thúc, Cố Hoài Ninh và Triệu Kiên Hòa trở về đoàn. Triệu Kiên Hòa vừa lên xe đã không nhận nổi, bắt đầu kêu than.

“Lãnh đạo sư đoàn căng thẳng như vậy, xem ra lần này phải bỏ nhiều công sức lắm đây.”

Cố Hoài Ninh liếc anh ta một cái: “Biết làm thế nào bây giờ?!”

Triệu Kiên Hòa cười lớn: “Tôi nghe mấy lão ở đoàn mình nói, quân xanh lại phái thêm một đội đặc chủng đến xem xét sân bãi”.

“Bãi tập lớn thì có tác dụng gì chứ, không thắng được thì chẳng có gì để nói.”

Xe chậm chậm rẽ qua đoạn đường ở Kinh Sơn, Triệu Kiên Hòa dựa vào ghế thăm dò thái độ Cố Hoài Ninh. Câu này nếu là người khác nói thì Triệu Kiên Hòa còn cảm thấy có phần nghiêm trọng, nhưng Cố Hoài Ninh thì khác, cụ thể khác ở điểm nào thì Triệu Kiên Hòa không nói ra được, chỉ luôn thấy con người Cố Hoài Ninh từ xưa đến nay chưa bao giờ thất bại, hơn ba mươi năm qua vẫn thận trọng xuôi gió như thế.

Triệu Kiên Hòa từ nhỏ đã nói, nếu ai có thể bắt nạt được Cố Hoài Ninh một lần, anh ta cam đoan sẽ tuyên dương người đó, nhưng nguyện vọng này đến giờ vẫn chưa thực hiện được.

Chợt nghĩ ra điều gì đó, anh ta hỏi: “Này, nghe tôi nói này, cậu bỏ bà xã một mình ở thành phố C, cô ấy có ứng phó nổi không đấy?”.

“Sao?” Cố Hoài Ninh nhíu mày hỏi.

Triệu Kiên Hòa vừa nghe xong đã nhảy cẫng lên: “Đừng nói là cậu còn chưa buồn nghĩ đến chuyện đó đấy?! Cậu nghĩ mà xem, một cô gái yếu ớt, không những phải ở nhà một mình cả quãng thời gian dài, lại còn phải đối phó với bao nhiêu trưởng bối, liệu có ổn không?”.

Câu nói này đổi lại một ánh mắt lạnh lùng của Cố Hoài Ninh. Triệu Kiên Hòa không ngăn được dòng suy nghĩ của mình. Dường như nhà họ Cố là chốn đầy rẫy hiểm nguy, có điều, Triệu Kiên Hòa nghĩ cẩn thận lại, những người con nhà họ Cố không sợ trời không sợ đất, đi đến đâu cũng làm loạn hết cả lên.

Lần nào anh ta tới nhà họ Cố, đến cổng là phải đổi giày, phải chào hỏi Cố lão gia và Cố phu nhân cho thật đúng phép tắc. Lúc Cố Hoài Ninh ra đời, lão gia đã hơn ba mươi tuổi, trong mắt bọn con trai như anh ta, ông là một người vô cùng tài giỏi, mỗi lần gặp ông chào hỏi một tiếng cũng không có vấn đề gì. Nhưng mẹ của Cố Hoài Ninh thì khác, mỗi lần nhìn thấy đám trẻ con bọn họ, biểu cảm đầu tiên của bà là chau mày, cứ như thể bọn họ là một lũ phá phách vậy.

Triệu Kiên Hòa tổng kết lại: “Cậu đừng có không tin tôi. Lần nào tôi đến nhà cậu, nhìn thấy cha mẹ cậu thì đều nghĩ tới một bức tranh”. Nói dở chừng, anh ta nhìn nét mặt của Cố Hoài Ninh, do dự không biết có nên nói tiếp hay không. Cố Hoài Ninh vừa nhìn thái độ của anh ta là biết ngay, đằng hắng một tiếng: “Nói đi!”.

Triệu Kiên Hòa nghĩ một lúc rồi nói: “American Gothic⁽¹⁾, ba mẹ cậu đúng như phiên bản của hai ông lão và bà lão trong bức tranh ấy”.

(1) Tên một bức tranh châm biếm của họa sĩ Grant Wood, được vẽ khi nước Mỹ đang bước vào giai đoạn đại suy thoái. Bức tranh thể hiện được sự vất vả trong cuộc sống khi đó, những con người thuộc tầng lớp trung lưu, luôn cố gắng thể hiện mình ở mặt tích cực, luôn cố gắng thoát khỏi sự nghèo đói, túng quẫn nhưng khi cuộc sống trở nên khó khăn, họ cũng là những người vất vả, giằng xé nhất khi phải lặn lội giữa cái vỏ phù phiếm bên ngoài và những khó khăn hiện hữu bên trong mỗi cuộc đời, mỗi số phận.

Cố Hoài Ninh nghe xong không nhận được cười. Đúng là chỉ có tên tiểu tử này mới nghĩ ra được mấy thứ như vậy. Nhưng cười xong anh mới bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ đến Lương Hòa, không biết cô có thể ứng phó nổi không nữa?!

Thực ra trước đây anh không hề lo lắng vấn đề này, chỉ đến hôm nay, khi Triệu Kiên Hòa phơi bày sự thực quá rõ ràng như vậy, anh không nghĩ cũng không được.

Trong suy nghĩ của Cố Hoài Ninh, thực ra Lương Hòa rất có cá tính. Anh không cường điệu chút nào, cô có lỗi thì nhận lỗi, không được thì giả vờ ngốc nghếch. Cô gái này trông thì có vẻ ngốc nghếch, nhưng thực tế lại cư xử hết mực thông minh.

Thế nhưng dù nghĩ như vậy, khi về đến ký túc, Cố Hoài Ninh vẫn quyết định gọi điện cho Lương Hòa. Trước khi về đơn vị, anh đã dặn cô không được làm lung lay tinh thần chiến sĩ, kết quả Lương Hòa không hề gọi cuộc điện thoại nào, nên anh đành chủ động vậy. Điện thoại reo rất lâu mới có người nghe máy, giọng của cô uể oải như vừa ngủ dậy.

“Ai vậy?”

Anh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Anh đây”.

Lương Hòa nghe thấy giọng nói ấy thì lặng người đi. Đêm qua vì câu nói của Cố Hoài Việt mà cô trằn trọc suốt đêm, đến tận ba giờ sáng mới chợp mắt được, hôm nay lại phải tăng ca đến tám giờ, vừa về nhà cô đã lao ngay lên giường, chưa ngủ được chút nào thì chuông điện thoại lại kêu. May mà cô không bị tức giận vì ngái ngủ, nếu không thì chắc chắn Cố Hoài Ninh sẽ phải nghe một tràng sủng thần công.

Cố Hoài Ninh dường như cũng đang hòa theo, cô im lặng không nói, anh cũng không buồn mở miệng. Lương Hòa giương mắt nhìn mấy bông hoa in trên ga giường cả nửa ngày trời mới chịu ậm ừ mấy tiếng, nghe vẫn có vẻ ngái ngủ. Đầu bên kia lập tức cười vui vẻ: “Tâm trạng em có vẻ chẳng ra sao cả!”.

“Em vẫn ổn mà!” Lương Hòa lắc đầu, hỏi: “Anh xong việc rồi sao? Bao giờ thì bắt đầu diễn tập?”.

“Sắp rồi, gần đây em có về nhà không?”

“Có, tối qua em vừa về”, Lương Hòa trả lời. Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định kể cho anh nghe chuyện của Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Ninh nghe xong có chút ngạc nhiên: “Anh hai?!”.

“Vâng.”

Cố Hoài Ninh cười: “Chắc là lại đại náo thiên cung rồi!”.

Suy cho cùng vẫn là người một nhà, hiểu rất rõ tính cách của nhau, Cố Hoài Ninh im lặng một lúc rồi dặn dò: “Máu thuẫn giữa anh hai và ba không phải chuyện ngày một ngày hai, em từng tham gia vào”.

Trong phòng hình như hơi lạnh, Lương Hòa kéo sát chăn rồi lên tiếng: “Vâng”. Nghe giọng cô không còn chút sức lực nào, Cố Hoài Ninh biết là cô đã rất mệt.

Cố Hoài Ninh đành phải ngắt máy để Lương Hòa ngủ. Lương Hòa cũng dập máy rất nhanh nhẹn, dứt khoát. Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Cố Hoài Ninh thấy thật nực cười.

Một cô gái hồn nhiên vô tư như vậy, anh có thể không lo lắng sao?

Tạp chí Pioneer chuẩn bị tổ chức kỷ niệm ba mươi năm ngày thành lập. Cuối tháng này sau khi kết toán, tất cả nhân viên đều được tăng thêm mười phần trăm lương, coi như tiền thưởng. Không chỉ có thế, tổng biên tập Lục Thừa Vãn còn tuyên bố, sẽ tổ chức tiệc mừng kỷ niệm thành lập tại khách sạn lớn nhất thành phố, cả tòa soạn lập tức vui như Tết.

Có thể nói, tạp chí Pioneer rất có tiếng trong nước, là một trong những ông lớn của giới báo chí ở thành phố C. Vì tính chất đặc thù, đôi khi khó tránh khỏi những đề tài nhạy cảm, tuy nhiên, từ khi thành lập đến nay, tạp chí chưa bao giờ vấp phải vướng mắc gì với các cơ quan có liên quan, vì các thể hệ tổng biên tập của tạp chí đều là người có quyền thế.

Vừa sắc bén với các tin tức thời sự quan trọng, lại vừa hiểu biết sâu rộng các vấn đề chính trị, nhưng Lục Thừa Vãn có lẽ là người giấu thân phận kỹ nhất trong số các tổng biên tập của tạp chí Pioneer kể từ khi ra đời. Ai cũng tò mò đoán thân phận của anh, nhưng không có thông tin nào là xác thực cả. Tất cả những điều này Lương Hòa đều nghe được từ Hạ An Mẫn. Bây giờ cô làm gì có thời gian để thăm dò mấy chuyện

đó! Chiếc giường vốn rất gọn gàng giờ đang bày một đống quần áo, đủ các loại, trông loạn hết cả mắt. Lương Hòa rối tinh rối mù, không biết chọn bộ nào. Hạ An Mẫn ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, liền vớ đại một bộ, ném vào lòng cô.

“Cái này đi!”

Lương Hòa cầm lên xem, là một bộ váy dạ tiệc màu đen, cô cũng chẳng nhớ đã mua lúc nào nữa. Lúc cầm nó lên tay, cô vẫn hơi do dự: “Có phải là hơi hở hang không?”, nói thế nào đi nữa, cô cũng là phụ nữ đã kết hôn.

Hạ An Mẫn trừng mắt nhìn cô: “Dù gì cậu cũng được tiếp thu nền giáo dục tiên tiến của nước ngoài bốn năm liền, sao đầu óc vẫn lạc hậu thế nhỉ? Thế này mà hở hang, thì người ta còn mặc bikini làm gì nữa?”, nói rồi cô nằng một mực bắt Lương Hòa phải mặc, còn lôi một chiếc cặp tóc từ trong hộp ra, kết hợp vào trông cũng đẹp lắm. Nhìn đồng hồ thấy đã muộn, hai người vội vàng vàng đến khách sạn.

Theo lời Hạ An Mẫn thì Lương Hòa xem như được gả cho gia đình danh giá. Dù cấp bậc của Cố Hoài Ninh chưa cao, nhưng danh xưng quý tộc này vẫn hợp với cô. Đã được gả cho một gia đình danh giá thì cũng gặp không ít những nhân vật quan trọng, nhưng lần này, vừa bước vào khách sạn, Lương Hòa vẫn rất hồi kinh ngạc. Đi một vòng quanh đại sảnh, cô nhìn thấy rất nhiều người nổi tiếng thường xuất hiện trên truyền hình. Hôm nay họ nâng ly vây quanh Lục Thừa Vãn tư chất ngời ngời, thân phận cao quý. Hình ảnh này của Lục Thừa Vãn, mọi người chưa từng thấy bao giờ. Hạ An Mẫn đứng bên cạnh không nhịn được thở dài một hơi, tay cứ bám chặt cánh tay của Lương Hòa, đau đến nỗi suýt nữa cô phải kêu lên.

“Sao tớ cứ có cảm giác là đang tham dự một cuộc họp của Quốc hội được tổ chức ở khách sạn vậy nhỉ?”

Lương Hòa buồn cười quay sang nhìn cô nàng, lúc ngẩng lên lại bắt gặp ánh mắt Lục Thừa Vãn đang nhìn mình. Anh khoác trên người bộ Âu phục, bên trong mặc chiếc áo sơ mi trắng, một sự kết hợp đầy phong cách, trắng đen tương phản. Đôi mắt anh dường như đang dừng lại trên chiếc cặp tóc của Lương Hòa, nhìn một lúc lâu, trong anh mất vốn lạnh lùng xa cách như đang ẩn chứa một nụ cười. Anh khẽ gật đầu với cô, rồi lập tức quay lại nói chuyện với người bên cạnh. Động tác của anh vô cùng nhanh nhẹn, vẫn giữ được vẻ lịch sự nhã nhặn, không hề khiến cho người đối diện nhận thấy mình vừa lơ là khỏi cuộc nói chuyện.

Lương Hòa nhìn chiếc cặp tóc, bỗng nhiên thấy chán nản. Viên kim cương được gắn trên bông hoa diên vĩ màu xanh lam đang tỏa ánh sáng bắt mắt. Sao hôm nay cô lại dùng chiếc cặp này cơ chứ?!

Hạ An Mẫn không phát hiện ra sự mờ ám giữa hai người, kéo cánh tay Lương Hòa hô hào: “Lương Hòa, cậu nhìn kia, xem kia là ai?”.

Lương Hòa nhìn theo hướng tay của Hạ An Mẫn, vừa nhìn, cô cũng vô cùng ngạc nhiên. Hóa ra là Giản Ninh!

Bình thường quen nhìn Giản Ninh cứng nhắc trong bộ đồ công sở, đeo kính gọng đen, hôm nay trông cô ấy như được lột xác vậy. Cặp kính gọng đen đã được thay bằng một cặp kính gọng nhỏ màu đỏ đen, rất hợp với bộ váy liền, trông cô ấy thật nhã nhặn cao quý.

Giản Ninh đương nhiên cũng nhìn thấy Lương Hòa cùng Hạ An Mẫn. Cô ta cười nhạt rồi đi thẳng đến chỗ Lục Thừa Vãn. Cô ấy là chủ nhiệm mà Lục Thừa Vãn đã trả lương rất cao để mời từ trường Đại học Princeton về làm việc, lúc này đang đứng cùng với anh, xem ra không bình thường cho lắm.

“Tớ cá rằng cô ấy trang điểm là để tổng biên tập Lục ngắm.”

Lương Hòa cười: “Đừng nói người ta như thế chứ!”.

Hạ An Mẫn nhìn cô ngán ngẩm: “Thật không biết phải nói cậu ngốc hay con người cậu quá đơn giản nữa! Cả tòa soạn này ai chẳng biết âm mưu của Giản Ninh đối với Lục Thừa Vãn!”.

Lương Hòa rất ngạc nhiên: “Cậu, cậu nói Giản Ninh có ý với tổng biên tập Lục sao?”. Chuyện này với Lương Hòa mà nói vô cùng bất ngờ. Chẳng trách lúc nào Giản Ninh nhìn thấy cô đi vào phòng của Lục Thừa Vãn cũng tỏ thái độ lạnh lùng khó ưa như vậy. Lẽ nào cô ấy đã hiểu lầm gì sao?! Ôi trời đất ơi, chuyện này thật quá sức tưởng tượng, Lương Hòa bỗng thấy rung mình.

Sau lời phát biểu ngắn gọn của Lục Thừa Vấn, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Tòa soạn có rất nhiều người trẻ tuổi. Mặc dù có nhiều nhân vật quan trọng đến dự tiệc nhưng cũng không ảnh hưởng đến không khí của buổi tiệc, mọi người vẫn vui vẻ náo nhiệt.

Hạ An Mẫn muốn khiêu vũ một chút, liền bỏ Lương Hòa lại một mình rồi chạy đi. Lương Hòa không có hứng thú với những việc này, bụng đang đói meo, cô lấy một miếng bánh ga tô, dù sao ở đây cũng tối om, chắc sẽ không bị ai nhìn thấy đâu.

Quả không hổ là thành phố C, khách sạn còn có bánh ga tô chuẩn 3 sao Michellin. Chỉ một miếng bánh hạnh nhân kem chocolate mà cũng thật là thơm ngon mềm mịn!

Lương Hòa ăn vội vã, không cẩn thận bị nghẹn, đang cuống quýt tìm nước uống thì đột nhiên một ly nước chìa ra trước mặt cô. Lương Hòa không kịp cảm ơn đã vội lấy, uống liền một hơi. Vị chua chua ngọt ngọt của champagne tràn vào dạ dày, cô ho sặc sụa, nôn sạch sành sanh những thứ vừa ăn. Qua ánh đèn mờ ảo, Lương Hòa nhìn khuôn mặt đang đứng trước mặt, vô cùng kinh ngạc.

Là... là Lục Thừa Vấn sao?!

Phen này mặt mũi không biết để vào đâu rồi! Lương Hòa kêu khóc thảm thiết trong lòng.

Lục Thừa Vấn nhìn thấy khuôn mặt biến sắc kia là hiểu ngay cô đang nghĩ gì. Anh cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô. Cảm giác lạnh lẽo khiến toàn thân Lương Hòa run rẩy. Cô quên mất chiếc váy mình đang mặc là váy hở lưng. Không khí lúc ấy có chút bối rối gượng gạo, Lương Hòa nghiêng rằng nghiêng lợi thắm máng đỏ trợn sắc quên bạn Hạ An Mẫn một trận. Tên tội đồ! Tên tội đồ!

Nhưng đúng lúc nước sôi lửa bỏng này, Lục Thừa Vấn lại vô cùng nhanh nhẹn thông minh. Anh lập tức làm như không có chuyện gì xảy ra, hỏi cô một câu: “Nghe nói phóng viên Lương học đại học ở nước ngoài?”.

Chủ đề được xoay chuyển quá đột ngột, Lương Hòa sững người một lúc mới trả lời: “Đúng ạ, là trường đại học Bristol ở Anh”.

Lục Thừa Vấn nghe xong mỉm cười: “Thật là trùng hợp! Hóa ra chúng ta không chỉ là đồng nghiệp, mà còn là bạn cùng trường nữa”.

“Cùng... cùng trường sao?” Lương Hòa quá bất ngờ.

Lục Thừa Vấn gật đầu: “Đúng vậy, là bạn cùng trường”.

Lúc ấy Lương Hòa có chút bối rối, còn đang nghĩ xem phải hỏi thêm gì thì không gian chợt sáng bừng lên, ánh sáng chói lóa khiến cô không mở được mắt. Cậu dẫn chương trình trẻ tuổi trên sân khấu tuyên bố đến giờ khiêu vũ, xin phép được mời Lục Thừa Vấn lên sân khấu.

Tất cả mọi người nhiệt liệt hưởng ứng. Lương Hòa đang đứng cạnh Lục Thừa Vấn tự nhiên cũng trở thành tâm điểm chú ý. Hóa ra tổng biên tập Lục Thừa Vấn thường ngày vẫn nghiêm túc là thế, hôm nay dường như tâm trạng rất tốt. Anh vỗ nhẹ lên vai Lương Hòa mấy cái rồi rời đi, để lại một mình cô đứng sững sờ một lúc lâu. Có vẻ như màn nhận đồng môn của Lục Thừa Vấn khiến Lương Hòa vô cùng xúc động. Lúc bữa tiệc kết thúc, Hạ An Mẫn lái xe đưa Lương Hòa về nhà. Vừa lên xe Lương Hòa đã ngồi thẳng người, hỏi Hạ An Mẫn một cách hết sức nghiêm túc: “Lục Thừa Vấn đã vào tòa soạn thế nào, cậu biết không?”.

Hạ An Mẫn cười tí mắt: “Cậu hỏi đúng người rồi đấy. Tôi là ai chứ?! Là nguyên lão tam triều ở tòa soạn này đấy! Làm gì có chuyện gì qua nổi mắt tôi!”.

Lương Hòa ném cho cho Hạ An Mẫn một cái nhìn hắc ám. Cô thừa biết danh hiệu “nguyên lão tam triều” của Hạ An Mẫn do đâu mà có. Hai đời tổng biên tập trước của tòa soạn đều là con ông cháu cha, vào tòa soạn chỉ để làm cho vui thôi, chưa được một năm đã đi rồi. Nói như Hạ An Mẫn thì ở cái tòa soạn này, nguyên lão ba đời có là gì, nguyên lão bốn năm đời cũng có cả đống. Lương Hòa thúc giục, bắt cô ấy mau trả lời câu hỏi của mình.

“Tình hình cụ thể lúc trước thì tôi không rõ lắm, nhưng nghe nói là đã đạt giải thưởng Pulitzer, hình như giải gì đó có lịch sử lâu đời của nước Mỹ? Sau đấy, anh ta vừa vào tòa soạn là đã lên chức tổng biên tập luôn.”

Lương Hòa ngồi thẳng lưng, trầm tư suy nghĩ, rồi đột nhiên lại quay ra hỏi: “Cậu, cậu vừa nói là giải thưởng Pulitzer sao?”.

“Ừ đúng rồi!” Hạ An Mẫn nhìn Lương Hòa một cách khó hiểu: “Sao thế?”.

Giải thưởng Pulitzer?!

Cô còn nhớ giáo sư trường đại học đã từng nhắc đến một người trong giờ giảng. Sở dĩ Lương Hòa có ấn tượng sâu sắc đến như vậy không phải là người được nhắc tới đó, mà là vì giáo sư dạy cô là một người rất cổ hủ, không mấy khi khen ngợi ai, nhưng nếu thầy đã nhắc đến, thì chắc chắn sẽ ca tụng hết lời. Tên tiếng Anh của người đó là Laurence, một cái tên rất bình thường. Lúc ấy, anh ta chẳng qua cũng chỉ là một anh chàng người Hoa hai mươi tư tuổi mà thôi, nhưng lại ẵm được giải Sáng tạo của giải thưởng Pulitzer. Lúc bấy giờ sự kiện này đã gây được tiếng vang lớn. Giáo sư của trường Đại học Nghệ thuật Nhân văn Bristol đã trao tặng cho anh chiếc vòng nguyệt quế.

Giáo sư của cô nói, anh chàng sinh viên đó học chuyên ngành chính là kiến trúc, chưa từng tham gia một tiết học nào của trường Nhân văn. Anh là học sinh thông minh nhất mà ông từng gặp, Laurence Lu.

Laurence Lu.

Chính là Lục Thừa Vấn sao? Cũng có thể chính là anh.

Lương Hòa hoàn hồn lại, thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạ An Mẫn, bèn mỉm cười: “Không có chuyện gì đâu”.

Chẳng qua là cô... quá “sốc”.

Đến cổng khu nhà, Lương Hòa đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe trông rất quen mắt. Chiếc xe Leopard màu xanh mang biển quân đội đang đỗ ở cổng. Lương Hòa rất ngạc nhiên vì bình thường chiếc xe ấy vẫn nằm trong garage xe của nhà họ Cố. Lương Hòa có một linh cảm không tốt lắm, cô liền kêu Hạ An Mẫn dừng lại, rồi đi thẳng tới gõ cửa xe. Cửa xe hạ xuống, cô nhìn thấy khuôn mặt có phần lo lắng của Phùng Đàm, ở ghế sau cô còn nhìn thấy cả khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm của mẹ chồng mình, phu nhân Lý Uyển. Trong lòng Lương Hòa bỗng thấy nóng rực lên.

Bà Lý Uyển nhanh chóng xuống xe, quay lại nói với Phùng Đàm đang định xuống xe: “Cậu cứ ở trên xe”.

Phùng Đàm đành lặng lẽ ngồi yên tại chỗ.

Bà Lý Uyển nhìn thấy Lương Hòa, vốn định hỏi cô vì sao lại về muộn như vậy, nhưng đập vào mắt lại là bộ váy mà theo bà đánh giá là không ra thể thống gì của cô, sắc mặt đột nhiên trở nên căng thẳng. Bà nghiêm giọng hỏi cô: “Con đi đâu vậy? Sao lại ăn mặc như thế này? Lại còn...”.

Mấy từ khoe ngực khoe lưng bà sợ nói ra sẽ thành vô văn hóa nên nhẫn nhịn, giữ lại trong lòng. Nhìn bộ dạng lờ đờ của Lương Hòa, bà hỏi về không hài lòng: “Có uống rượu không?”.

“Con uống một chút thôi ạ.” Ly champagne ấy cô uống rất vội vàng, lại bị đổ cả lên quần áo nữa, hơi rượu bốc lên nồng nặc, cô có muốn giấu cũng không giấu nổi.

Bà Lý Uyển vừa nghe đã tức giận: “Con xem, khi Hoài Ninh ở đây, nó nhất quyết tìm mọi cách để con không phải uống rượu. Con có còn nhớ bộ dạng của mình hôm kết hôn không? Sao con lại không biết tự chăm lo cho bản thân như thế, ngộ nhỡ trong bụng có em bé thì sao? Con còn không thèm để ý mà đi uống rượu vào. Con thấy như thế có được không?”.

Nghĩ đến em bé, Lương Hòa liền tái mặt. Hai vợ chồng họ mới chỉ cùng nhau có một lần, đúng kỳ an toàn của cô, khả năng có em bé là hoàn toàn không có. Hôm ấy, những câu nói trên bàn ăn chỉ để mẹ chồng cô an tâm, thỏa lòng mong ngóng có đứa cháu nội mà thôi.

“Con... lần sau con sẽ chú ý ạ.” Lương Hòa cố gắng hồi lời.

Trời vào đông, đêm về gió thổi lạnh buốt. Lương Hòa mặc mỏng manh, mũi đỏ ửng lên vì lạnh. Hạ An Mẫn ngồi trong xe thấy có gì đó không ổn. Vốn dĩ cô ấy không muốn tham gia vào nhưng thấy sự việc như vậy cũng không nhịn được mà phải bước xuống xe. Hạ An Mẫn chạy đến xoa vai cho Lương Hòa, nói với bà Lý Uyển: “Thưa bác, tối nay cháu và Lương Hòa đi cùng nhau, cô ấy uống có một chút thôi ạ”.

Bà Lý Uyển nhìn sâu vào mắt Lương Hòa, không nói thêm gì nữa. Lương Hòa biết bà không muốn mất thể diện trước mặt người ngoài, bà coi trọng nhất vấn đề này. Cô chỉ thấy bà mở cửa xe, lấy ra một chiếc cặp lồng giữ nhiệt đưa cho mình, ngữ điệu nhẹ nhàng hơn: “Đây là canh của một cửa tiệm mới mở trên đường Tân Hải, nghe nói là rất bổ, lúc mang đến còn nóng, mẹ thấy bây giờ cũng nguội rồi, con mang về hâm nóng lại rồi ăn đi”.

Lương Hòa gật đầu nhận lấy, đưa mắt tiễn bà Lý Uyển lên xe rồi đi, trông cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hạ An Mẫn không yên tâm đưa tay đỡ thay cô. Lương Hòa khẽ cười: “Chẳng phải cậu vẫn chê bà ấy ghê gớm, không dám lại gần ư? Sao lần này lại to gan như vậy?”.

Hạ An Mẫn tức giận: “Cậu được đấy! Lúc này mà vẫn còn chọc tức tôi nữa! Không biết vừa nãy ai mới là người bị lên lớp cho một trận đau đầu nhức óc?! Tôi không đứng ra bảo vệ thì ai bảo vệ cậu đây?!”.

Lương Hòa nghe vậy liền dúi đầu mình vào vai của cô ấy: “Mẫn Mẫn, hôm nay ngủ cùng tôi nhé! Tối chỉ có mỗi một mình”.

Nỗi cô đơn toát ra từ lời nói của Lương Hòa khiến Hạ An Mẫn mỉm cười: “Đi! Hôm nay tôi sẽ chịu thiệt thòi, ngủ cùng cậu một đêm”.

Lương Hòa đã lạnh đến tê cứng toàn thân, vừa vào nhà cô liền đi tắm ngay để làm ấm cơ thể. Tắm xong, điện thoại chợt reo, cô mở máy, hóa ra là tin nhắn của Phùng Đàm: “Hôm nay phu nhân đi dự tiệc họp mặt bạn bè, trên đường về cứ luôn miệng nói muốn có cháu. Vậy mà, canh đưa đến tận nhà rồi, chị lại không có nhà, điện thoại cũng không gọi được, vì lo lắng quá nên nói chị mấy câu thôi. Chị đừng để bụng nhé!”.

Lương Hòa vừa lau tóc vừa đọc tin nhắn, đọc đến đoạn cuối thì đột nhiên bị Hạ An Mẫn cướp mất, xem một lúc rồi quăng luôn cả điện thoại lên sofa.

Lương Hòa không nhịn được cười: “Sao thế? Điện thoại có tội tình gì đâu!”.

Hạ An Mẫn thả mình lên chiếc sofa mềm mại, vớ lấy điều khiển từ xa bấm loạn xạ một hồi, không quên cáu âm lên: “Tại tôi nhìn kiểu cách của bà già đó bức mình không chịu nổi. Chẳng phải chỉ là một bà lão năm mươi thôi sao?!”.

Lương Hòa đã quen với những lời độc địa của Hạ An Mẫn, nhưng đây là mẹ của Cố Hoài Ninh, là mẹ chồng cô, nghe mấy lời ấy cũng không lọt tai cho lắm. Cô liền đánh Hạ An Mẫn một cái, không cho cô nằng nói nữa.

Hạ An Mẫn lườm Lương Hòa, hờn dỗi: “Tôi nói cho mà biết, cuộc chiến ngầm giữa mẹ chồng nàng dâu sẽ vĩnh viễn không bao giờ kết thúc đâu, đặc biệt là trong những gia đình danh giá. Bây giờ cậu có hai cách, một là đấu với bà ấy một trận, một mất một còn, hai là cậu cướp luôn đứa con trai yêu quý của bà ấy, rồi giởn trước mặt bà ấy cho bà ấy tức chết luôn”.

Lương Hòa nghe xong chợt hắt hơi một cái. Cô vội vàng lấy khăn giấy, tiện thể bịt luôn miệng của Hạ An Mẫn: “Cậu xem cậu kìa, toàn nói những lời trái đạo lý”.

Hạ An Mẫn cốc vào đầu Lương Hòa mấy cái: “Tôi nói cho cậu biết, trên đời này có một chứng bệnh, gọi là bệnh hâm! Cậu cứ tiếp tục làm một người vô dụng như thế đi!”. Nói xong, cô nàng đứng dậy, mở tủ lạnh lấy mấy quả lê, đi đun nước lên cho Lương Hòa uống. Lương Hòa khoanh tay đứng tựa cửa nhà bếp chờ đợi. Nghĩ thì thấy lời Hạ An Mẫn nói cũng có lý. Cô không có dũng khí, không dám ngang bướng trước mặt bà Lý Uyển, lúc nào cũng dịu dàng ngoan ngoãn làm cô con dâu hiền thảo, ngay cả Hạ An Mẫn cũng thấy chướng mắt. Lương Hòa không ngừng tự hỏi, liệu mình làm thế có đúng không?

Hạ An Mẫn quay đầu lại, nhìn thấy Lương Hòa đang dờ dẩn liền quát lên: “Đứng đấy làm gì hả? Muốn chết rét à?”.

Lương Hòa bật cười: “Không sao, chỉ muốn nói với cậu là, nửa tháng nay, đây là lần đầu tiên căn bếp này nổi lửa. Cậu là bếp trưởng đấy, vinh hạnh chưa?”.

Hạ An Mẫn trừng mắt nhìn cô, ngược lên nhìn gian bếp xinh đẹp được bài trí sạch sẽ, ngăn nắp, trong lòng bỗng thấy ghen ghét.

Đun xong nước lè, đặt lên bàn rồi rót ra một bát cho Lương Hòa, Hạ An Mẫn ra sô pha nhặt điện thoại lên. Cô ấy mở phần nhật ký điện thoại, xem mãi mà chẳng thấy gì cả, đành quay ra hỏi Lương Hòa: “Hòa Hòa, ông xã cậu tên là Cố cái gì ấy nhỉ?”.

Lương Hòa vừa uống được một ngụm nước lè thì suýt chút nữa lại phun ra bằng sạch. Sau khi kìm được lại, cô ho sặc sụa một hồi mới lên tiếng được: Cậu, cậu tìm số anh ấy làm gì? Muộn thế này không được gọi điện thoại đâu”, nghĩ đi nghĩ lại, cô lại nói: “Hình như sắp bắt đầu đợt diễn tập quân sự rồi thì phải!”.

Hạ An Mẫn không quan tâm chuyện đó: “Cậu mà không nói thì tôi sẽ gọi cho tất cả những người họ Cố trong máy của cậu. Tôi chẳng cần biết muộn thế này có làm phiền đến ai không, dù sao cũng là điện thoại của cậu!”.

Lương Hòa bị cảm thật rồi, toàn thân đau nhức, muốn giặt lại điện thoại cũng không nổi, cô nghiêng răng nghiêng lợi, đành phải buông ra ba từ: “Cố Hoài Ninh”.

Hạ An Mẫn nghe xong vô cùng thỏa mãn, nhấn bàn phím, tìm ra được số của Cố Hoài Ninh. Điện thoại đổ chuông rất lâu, ngay cả Lương Hòa cũng bắt đầu chờ người ra, cảm giác chờ đợi thật là khó chịu, đang định với tay giặt lại điện thoại để ngắt cuộc gọi đi thì đột nhiên có người nghe máy. Hạ An Mẫn vội vàng dúi điện thoại vào tay Lương Hòa, ý bảo cô nghe máy. Điện thoại nằm gọn trong tay, cô nghe rất rõ giọng nói trầm ấm nhỏ nhẹ của Cố Hoài Ninh: “Lương Hòa?”.

Nghe giọng nói có vẻ như anh chưa ngủ. Cô hít một hơi, rồi đưa máy lên nghe: “Là em đây”.

Đầu bên kia thấy cuối cùng cũng có người nghe máy, liền thở phào một hơi: “Sao vậy?”.

Nhận điện thoại quá gấp, Lương Hòa nhất thời không biết phải nói gì, yên lặng một lúc lâu mới buông được một câu: “Em, em bị cảm rồi!”.

Cố Hoài Ninh lặng người trong giây lát, Lương Hòa thấy vậy, cho rằng anh không nói nên lời, vội vàng nói: “Nhưng em uống nước lè rồi, không sao đâu!”. Cô chỉ nghe thấy tiếng cười rất nhỏ trong điện thoại, xen lẫn một vài tạp âm, nhưng giọng nói bên tai vẫn rất rõ ràng: “Chỉ uống nước lè thì sao được, phải đi khám xem thể nào, không được thì gọi cho Phùng Đàm, nói chung là không được chủ quan”.

Không hiểu sao, nghe anh nói, sống mũi Lương Hòa lại thấy cay cay, mắt cũng đỏ lên, giống như một đứa trẻ bỗng nhiên bị ngã, đau cũng không khóc, nhưng chỉ cần cha mẹ mắng một câu liền cảm thấy tủi thân. Cảm giác này lâu lắm rồi Lương Hòa không gặp phải. Từ khi cha mẹ qua đời, cô đã không thể tìm lại được cái cảm giác này.

Ngày hôm nay, cảm giác ấy chợt đến như một phép màu, cô không biết phải ứng phó thế nào, mà cũng không ứng phó được. Lúc sau, Lương Hòa khịt khịt mũi: “Bây giờ muộn rồi, ngày mai em sẽ đi khám”.

“Ừm, ngăn kéo thứ hai trong tủ đầu giường có thuốc, uống mấy viên trước đi đã”, anh dặn dò cô.

“Vâng”, Lương Hòa khẽ nói: “Anh ngủ ngon!”.

Cúp máy rồi, Lương Hòa vẫn còn nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại. Hạ An Mẫn ngồi bên cạnh ra sức dò xét thái độ của cô, khiến Lương Hòa thấy bức mình: “Sao hả?”.

Hạ An Mẫn lập tức than thở: “Thật muốn mang cho cậu cái gương để tự soi khuôn mặt đỏ ửng của mình”.

Lương Hòa vội vàng ôm mặt, hét lên một tiếng rồi náo loạn đòi tính sổ với Hạ An Mẫn.

7. Chương 7

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông đã đổ xuống thành phố B ngày hôm qua. Một đêm lạnh giá rét mướt, cả đoàn 302 chong đèn thâu đêm.

Tình hình ở trại huấn luyện tại thành phố N thì vô cùng khắc nghiệt. Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, hôm nay đã là tháng Mười Hai rồi, nhiệt độ ban đêm xuống đến hơn âm hai mươi độ. Cố Hoài Ninh thông báo tình hình xong liền nghe thấy tiếng kêu trời của anh chàng vùng Đông Bắc, Trương Văn, khiến cho mọi người đều chú ý. Cố Hoài Ninh ngẩng đầu liếc anh ta một cái: “Sao thế?”

Trương Văn vừa nhìn thấy sắc mặt của Cố Hoài Ninh lập tức không nói nên lời. Triệu Kiên Hòa thấy thế cười thầm trong bụng. Chưa nói đến việc Trương Văn tốt nghiệp từ Học viện Quân sự, ngay cả một số cán bộ cấp cao của quân khu B mới làm mấy năm đã được điều đến doanh trại, nhưng xem ra cũng chưa nếm trải nhiều cực khổ cho lắm.

Triệu Kiên Hòa vỗ vai anh ta, anh ta liền trùng vai xuống, mau mồm mau miệng: “Tham mưu, mong anh động lòng thương xót.”

Nhìn bộ dạng lập dị của anh ta, Triệu Kiên Hòa tiện tay cốc cho anh ta một cái. Trương Văn xoa xoa đầu, trong bụng phần uất mà không dám nói gì.

Cố Hoài Ninh gõ nhẹ lên bàn để ra hiệu cho mọi người trật tự: “Tình hình cụ thể mọi người đều thấy rồi, các chiến sĩ đã rất vất vả cực khổ luyện tập tròn suốt một tháng trời, trong giờ phút quyết định cuối cùng này, đừng làm điều gì khiến cho mọi người chùn bước. thôi được rồi, không còn vấn đề gì nữa, mọi người giải tán”.

Hợp cả một ngày trời, Cố Hoài Ninh vô cùng mệt mỏi. Anh đưa tay day trán, còn chưa kịp buông tay xuống thì đã bị ai đó đập mạnh một cái. Triệu Kiên Hòa cười hì hì vỗ vào lưng Cố Hoài Ninh: “Ui cha, đồng chí đoàn trưởng sức khỏe cường tráng, người bình thường ai có thể bì được chứ!”

Cố Hoài Ninh chẳng buồn để ý đến anh ta: “Có chuyện gì thì mau nói đi”.

Triệu Kiên Hòa đành phải thu lại điệu bộ đáng ghét của mình, nói: “Tôi thấy không yên tâm về cậu Trương Văn đó. Nghe nói khi tham gia diễn tập ở Học viện Quân sự, cậu ta đã gặp rất nhiều tai nạn, vào quân đội mấy năm cũng chưa từng rèn luyện ngoài chiến trường, sợ rằng...” vì ba cậu ta thì cậu ta đã trốn đi tìm thú vui từ lâu rồi. Ba cậu ta muốn cậu ta ném chút cực khổ, sao tôi có thể không đồng ý được?! Hơn nữa, cậu ta cũng không đến nỗi quá vô dụng”.

“Tốt nhất là cậu ta đừng có gây ra sự cố gì!” Triệu Kiên Hòa hừ một tiếng rồi lại đẩy đẩy Cố Hoài Ninh. “À này, vừa nãy cậu nhận điện thoại của ai vậy?”

“Cái gì?” Cố Hoài Ninh liếc anh ta một cái.

“Này này, tôi thấy cậu nghe điện thoại xong thần sắc thay đổi hẳn, không phải là anh chị em nào đó đấy chứ?”, Triệu Kiên Hòa xoa cằm, cười bí hiểm.

Cố Hoài Ninh nhún vai, đánh trống lảng: “Thế thì sao?”

Đúng là đàn ông đã có vợ, tình vi quá đi mất! Triệu Kiên Hòa không nhận được, quay đầu đi lăm bắm vài câu.

Về đến ký túc xá thì đã quá muộn, Cố Hoài Ninh vệ sinh cá nhân qua loa rồi chuẩn bị đi ngủ. Mặc dù toàn thân mệt mỏi rã rời, nhưng trần trọc mãi mà anh vẫn không ngủ được, phần là vì cuộc diễn tập sắp tới, phần khác là vì cuộc điện thoại của Lương Hòa khi nãy.

Thuốc ngủ trong ngăn kéo, không biết là cô có để ý đến mà dùng không nữa! Suy nghĩ một hồi, Cố Hoài Ninh nhắc điện thoại gọi cho một người, vừa gọi xong, ngay sáng sớm hôm sau đã có người đến gọi cửa nhà Lương Hòa.

Lúc đó Hạ An Mẫn và Lương Hòa vẫn còn đang cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành, tiếc là người ấn chuông lại rất kiên nhẫn, quyết phải lôi cô ra khỏi chăn cho bằng được. Lương Hòa bực mình tỉnh giấc, khoác trên mình bộ áo ngủ, xỏ chân vào dép lê rồi lò dò ra mở cửa. Bộ dạng cô khiến cho Phùng Đàm và ông bác sĩ giật bắn cả người, sững sờ một lúc lâu mới hoàn hồn lại.

“Chị dâu?!” Phùng Đàm khẽ gọi.

Lương Hòa thần người một lát, chợt nhận ra bộ dạng khó coi của mình, vội vã lao về phòng thay quần áo, bỏ mặc Phùng Đàm và vị bác sĩ đứng nhìn nhau trong phòng khách. Khó khăn lắm mới lấy lại được tỉnh thần, Lương Hòa mặt đỏ bừng bừng đi từ trong phòng ra: “Mọi người đến rồi sao?! Vị này là...”, Lương Hòa nhìn ông bác sĩ đầy nghi hoặc.

Phùng Đàm giới thiệu: “Đây là bác sĩ Trương Thiệu Chi, là bác sĩ riêng của lão gia”.

Lương Hòa vội vàng chào hỏi bác sĩ Trương.

“Lão gia nghe nói chị bị bệnh nên vừa sang sớm đã bảo em đón bác sĩ Trương qua đây khám bệnh cho chị, còn dặn dò không được để chị đi bệnh viện. Lão gia nói ở đó lắm bệnh tật, không đảm bảo”, Phùng Đàm vừa mời bác sĩ Trương ngồi, vừa giải thích cho Lương Hòa.

Lương Hòa nghe vậy không nhịn được cười. Cô chỉ bị cảm nhẹ mà cả ông Cố Trường Chí cũng biết, sáng sớm nay đã cử Phùng Đàm và vị bác sĩ chuyên chăm sóc sức khỏe gia đình đến. “Không cần làm phiền đến bác sĩ Trương đâu, tối qua tôi đã uống chút nước lè, giờ cũng đỡ nhiều rồi”.

Bác sĩ Trương khuyên nhủ: “Không chủ quan được đâu! Bây giờ đang là mùa cao điểm của dịch cúm, không cần thận chú ý, đến lúc bị bệnh nặng thì cả nồi nước lè cũng không giải quyết được vấn đề đâu”.

Nghe bác sĩ nói vậy, Lương Hòa cũng không bướng bỉnh nữa, đành để bác sĩ Trương kiểm tra một chút. Kết quả kiểm tra đương nhiên là không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần kê một đơn thuốc, lại là thuốc Đông Y. Lương Hòa nhìn đơn thuốc, chỉ biết cắn chặt môi.

Bác sĩ Trương nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cô liền cười: “Này cô gái, cơ thể cũng không có bệnh gì nghiêm trọng, nhưng chính là vì bị nhiễm lạnh, dùng thuốc Tây chỉ đỡ được ngay lúc ấy thôi, muốn chữa triệt để thì phải dùng thuốc Đông Y. Tôi chuẩn bị thuốc xong xuôi sẽ bảo Phùng Đàm mang đến cho cô.”

Phùng Đàm phải đưa bác sĩ Trương về nên cũng không ở lại lâu được, thấy Lương Hòa vẫn đứng ở phòng khách thần thờ, liền ghé vào bên tai cô, nói nhỏ: “Chị, đây là mệnh lệnh của đoàn trưởng, nói là lệnh của lão gia, thực ra là ý của đoàn trưởng cả thôi, còn miễn phí cả tiền thuốc men cho chị nữa”

Hả?

Lương Hòa vốn dĩ đã bị bất ngờ, lúc này lại càng không nói nên lời nữa. Anh chàng này sao có lúc lại ngây ngô chất phác thế cơ chứ?!

Bác sĩ Trương Thiệu Chi kê cho Lương Hòa một loại thuốc rất đắt, tội nghiệp anh chàng Phùng Đàm phải bê ầm sắc thuốc vào căn bếp vốn chẳng mấy khi nổi lửa của Lương Hòa, vừa quạt lửa vừa sắc thuốc, giữa trời mùa đông rét căm căm mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Sắc thuốc xong, Phùng Đàm còn vô cùng có trách nhiệm, ngồi nhìn Lương Hòa múc từng thìa thuốc, cho đến khi uống hết bát thuốc đen đặc, đắng ngắt, lúc ấy mới gọi là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Về phần Lương Hòa, cô luôn tay bỏ đường vào miệng, trong lòng không ngừng nguyền rủa mệnh lệnh tai hại của Cố Hoài Ninh, hại cô đến mức khổ sở mà không nói ra được.

Thời gian này, công việc bận rộn nên Lương Hòa chỉ xin nghỉ ốm nửa ngày, buổi chiều đã đến toàn soạn, vừa vào cổng đã nhìn thấy có người mới đến. Đó là một cô gái trẻ rất xinh đẹp, còn mang theo tám bằng thạc sĩ của trường Đại học Báo chí và Tuyên truyền nữa. Cô gái này được Lục Thừa Vãn đích thân tiễn cửa nên vừa xuất hiện đã nhận được sự quan tâm chú ý của mọi người rồi.

Lương Hòa nhìn lướt qua, lập tức cảm thấy có một luồng ánh sáng ngay trước mắt. Còn Lục Thừa Vãn lại đúng lúc nhìn thấy người cả buổi sáng nay không đi làm là cô đây, anh gọi to tên cô. Lương Hòa khổ sở bước lên phía trước, vừa ngẩng đầu lên đã đối diện ngay với khuôn mặt đang mỉm cười duyên dáng của cô nàng xinh đẹp kia.

“Đây là Lý Giai, cô ấy là nhân viên mới, cô hãy dẫn dắt cô ấy một thời gian, giúp cô ấy làm quen với môi trường công việc ở đây.”

Lương Hòa sững sờ, Lục Thừa Vãn gạt bao nhiêu người có tư cách dẫn dắt người mới trong toà soạn sang một bên, bây giờ cô còn coi như là người mới, sao lại giao cho cô trọng trách này cơ chứ?!

Lục Thừa Vấn như hiểu rõ mối nghi ngờ của Lương Hòa, bình tĩnh giải thích: “Hai cô tuổi tác tương đương, dễ dàng hoà hợp”.

Anh đã nói như thế rồi, Lương Hòa cũng đành ngậm cười đồng ý. Mỹ nhân Lý Giai nở nụ cười ngọt ngào, đưa bàn tay trắng ngần như ngọc về phía Lương Hòa: “Nghe nói phóng viên Lương là sinh viên xuất sắc du học từ nước ngoài về, mong được cô giúp đỡ!”.

Lương Hòa cũng cười, bắt tay Lý Giai: “Mọi người ở đây đều rất tốt bụng. Mình cùng nhau cố gắng nhé!”.

Trên bàn làm việc chất đầy bản thảo đang chờ phê duyệt, Lương Hòa than thở, ôm đồng bản thảo, mắt liếc sang chiếc điện thoại, do dự không biết có nên gọi cho Cố Hoài Ninh hay không. Phùng Đàm trước khi đi đã nói với cô, các đơn vị tham gia diễn tập một khi đã vào trận địa thì sẽ bị khống chế nghiêm ngặt về khoản thông tin liên lạc, đến lúc ấy, có muốn liên lạc với Cố Hoài Ninh cũng không được nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lương Hòa vẫn cảm thấy, nhấn phím gọi. Người đầu bên kia chắc hẳn không biết tâm tư do dự của Lương Hòa, rất nhanh đã bắt máy. Phía bên kia hình như hơi ồn ào, giọng Cố Hoài Ninh như đang cố nói thật to: “A lô?”.

“Em đây!” Lương Hòa ngồi thẳng người lên.

“Anh biết!”

Lương Hòa khẽ cười, vừa định nói gì thì bị ngắt lời, dường như đang có ai đó đang xin chỉ thị, một lúc sau Cố Hoài Ninh mới quay lại nghe điện thoại, Lương Hòa vội hỏi: “Anh bận lắm sao?”.

“Ừm, bây giờ đang chuẩn bị, một lúc nữa là xuất phát rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Lương Hòa không khỏi ngạc nhiên.

Cố Hoài Ninh “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Em đỡ ốm chưa?”.

“Đỡ nhiều rồi!”.

Giọng nói nghẹn ngào ấy qua ống nghe, truyền tới tai của Cố Hoài Ninh rõ mồn một, tâm tư của Lương Hòa cũng theo đó mà bộc lộ ra, không chút giấu giếm. Cố Hoài Ninh giữ chặt điện thoại, nhỏ nhẹ căn dặn: “Không phải lo cho anh, quân lệnh đâu phải chỉ lập ra cho vui”.

Lương Hòa bị câu nói an ủi đầy vẻ bồn chồn của anh chọc cười, nhất thời không biết phải nói gì. Cố Hoài Ninh cũng không đợi cô phản ứng lại, anh cười rồi nói tiếp: “Không còn sớm nữa, anh ngắt máy trước đây. Em phải tự chăm sóc tốt cho mình đấy!”.

Thấy Cố Hoài Ninh chuẩn bị ngắt máy, Lương Hòa bỗng nhiên hét lên một tiếng mạnh mẽ: “Đừng tắt máy!”.

Âm thanh ấy không những khiến Cố Hoài Ninh sửng sốt mà còn khiến tất cả đồng nghiệp của Lương Hòa trong phòng đều hướng ánh mắt về phía cô, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu. Thế nhưng Cố Hoài Ninh phản ứng nhanh nhẹn, vô cùng bình tĩnh, anh nhỏ nhẹ đồng ý với cô: “Được, anh sẽ không tắt máy”.

Rõ ràng anh hiểu ý của cô, lại còn cố tình nói giỡn. Lương Hòa bĩu môi: “Anh thừa hiểu ý của em”.

Cố Hoài Ninh nghe thấy giọng điệu hờn giận của Lương Hòa, không nhịn được cười, ngẩng đầu lên thấy Triệu Kiền Hòa đang ở phía trước gọi mình, bèn gật gật đầu: “Thôi được rồi, ngắt máy đây”.

Thực ra cô vẫn còn lời muốn nói, nhưng trong khoảnh khắc ấy lại chỉ có thể nói câu: “Tạm biệt!”.

Điện thoại ngắt rồi, bên tai Lương Hòa chỉ còn những tiếng tút tút kéo dài. Cô nghe mà lòng trùng xuống, thần thờ như người mất hồn. Cuộc điện thoại này có lẽ là không đúng lúc, chẳng những không nói được gì mà còn khiến tâm tư cô trở nên hỗn loạn hơn. Lương Hòa vò mái tóc, lộ vẻ chán nản, vừa ngẩng đầu lên đã bị một tập tài liệu màu xanh đập ngay vào mắt. Lương Hòa cầm lấy, nhìn vào gương mặt cười tươi như hoa của Lý Giai, có chút bối rối. Cô nàng thấy Lương Hòa nhìn mình cũng không hề căng thẳng, chỉ chỉ vào tập tài liệu: “Cái này là chủ nhiệm Lý bảo tôi đưa cho chị”.

Vừa nghe thấy tiếng “chị” được thốt ra hết sức kính cẩn, Lương Hòa liền giật mình: “Đừng gọi tôi như vậy, tính ra thì chúng ta cũng ngang tuổi nhau, gọi tôi là Lương Hòa là được rồi”, nói xong, cô nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lý Giai nhìn thấy nụ cười ấy ban đầu có chút sững sờ, sau đó cũng khẽ cười: “Được!”.

Nhiệm vụ lần này đơn giản hơn lần trước rất nhiều. Công ty Công nghệ Húc Dương, một doanh nghiệp hàng đầu thành phố C đang hướng tới lễ kỷ niệm hai mươi năm thành lập. Đây là doanh nghiệp đứng đầu về mức nộp thuế của thành phố C, tờ nhật báo thành phố C đã dành hẳn hai số để nói về quá trình hình thành và phát triển suốt hai mươi năm qua của công ty Húc Dương. Đây quả là một trường hợp có một không hai. Ngài chủ tịch hội đồng quản trị thần bí của tập đoàn, ông Châu Cảnh, cũng được nhắc đến rất nhiều, ai cũng tìm mọi cách để tiếp xúc với vị chủ tịch này cho bằng được, quyết không bỏ cuộc.

Châu Cảnh vốn là người khiêm nhường, giản dị. Từ khi mới bắt đầu thành lập doanh nghiệp, ông đã tuyên bố sẽ không nhận bất cứ lời phỏng vấn nào của giới truyền thông. Ông muốn để mọi người chứng kiến mình phát triển sự nghiệp lên một tầm cao mới. Cho đến nay, ông vẫn luôn kiên nhẫn, nỗ lực hết mình. Ông đã vô cùng hào phóng, uỷ quyền cho tạp chí Pioneer viết tự truyện cho mình.

Lương Hòa cầm trong tay tập tài liệu, trong lòng đắn đo suy nghĩ, không biết lần này có phải lại là do Lục Thừa Văn bổ nhiệm hay không.

Lý Giai không biết Lương Hòa đang nghĩ gì, nhưng cũng thấy vui mừng thay cô: “Chủ tịch hội đồng quản trị của Công ty Công nghệ Húc Dương không phải ai muốn phỏng vấn cũng được đâu. Nếu có thể viết được một bài về ông ấy thì đúng là lập được công lớn. Chưa biết chừng còn nhận được phần thưởng ấy chứ! Dù sao ngài Châu Cảnh xưa nay chưa từng nhận lời phỏng vấn bất cứ ai, lần này xuất bản, thế nào cũng được xếp hạng bán chạy nhất cho coi!”.

Phần thưởng ư?! Lương Hòa mơ hồ, chợt nghĩ ra chiếc cặp tóc màu xanh ngọc mà chính mình đã cài lên tóc, sau lần đi dự tiệc hôm trước chưa từng dùng lại. Phần thưởng đó khiến cô thấy khó xử, thà không có còn hơn. Lương Hòa thầm khóc trong lòng, lại bắt đầu làm việc.

Tại trường bắn của doanh trại, từng chiếc, từng chiếc xe tăng, xe chiến đấu bộ binh, xe bọc thép, pháo tự hành đang xếp hàng rất ngay ngắn. Chỉ một lúc sau, một dãy xe màu xanh lục đã bị bao phủ bởi lớp tuyết trắng dày đặc.

Thành phố B và thành phố N đã bắt đầu có tuyết từ hôm kia. Ban đầu chỉ là những trận tuyết nhỏ, từ tối hôm kia bắt đầu rơi dày hơn, điều này gây trở ngại rất lớn cho đội quân diễn tập. Để tránh việc nhiều phương tiện như vậy bị tắc nghẽn trên đường vì tuyết rơi, Cố Hoài Ninh đã ra lệnh xuất phát sớm.

Thời gian xuất phát là bảy giờ sáng. Trương Văn mắt nhắm mắt mở ngồi bên cạnh ghế lái xe Jeep, nhìn thấy tuyết rơi lả tả bên ngoài, kêu than: “Lạnh quá đi mất thôi!”.

Đồng chí thượng úy ngồi bên ghế lái nói: “Xuất phát giờ này là ý của đoàn trưởng”.

Trương Văn đành phải ngừng ngay việc oán than.

Vốn dĩ vì tuyết rơi nên con đường này rất khó đi, vậy mà không ngờ mọi người vừa ra khỏi cổng doanh trại đã gặp phải đợt tấn công đầu tiên từ khi bắt đầu diễn tập. Bức xạ điện từ cực mạnh mà quân địch dùng trạm cao tần phát sóng đã gây nhiễu điện từ, đồng thời còn cử hai máy bay chiến đấu khai đợt kích trên không.

Cố Hoài Ninh chưa kịp bước lên xe chỉ huy đã gặp phải biến cố, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, giơ máy điện đàm lên ra hiệu: “Tiểu đoàn pháo binh, lập tức phản công!”.

Trương Văn bị loạt tấn công này làm cho đầu óc như muốn nổ tung, ngồi nguyên thần thờ, nghe mệnh lệnh phát trong bộ đàm mà không có chút phản ứng nào. Đồng chí thượng úy thấy vậy liền lay người anh ta. Trương Văn lập tức hoàn hồn lại, bắt đầu theo lệnh phản kích. Đáng tiếc tốc độ của cán bộ chỉ huy và các chiến sĩ hơi chậm, có đến mấy khẩu pháo và xe bị tổn thất nặng nề.

Đoàn phó Nhạc Khải giận đến run người, xuống xe chạy ngay tới chỗ Trương Văn, nhưng còn chưa tới nơi đã bị ai đó giữ chặt vai, kéo lại đằng sau, nhanh như chớp đi lên bên cạnh anh ta. Người đó chính là Cố Hoài Ninh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Hoài Ninh nghiêm khắc nhìn Trương Văn.

Trương Văn sợ hãi, rụt cổ lại: “Địch đến nhanh quá, tôi, tôi không kịp phản ứng”.

Cố Hoài Ninh chớp chớp mắt, không nói năng gì. Thái độ này, đối với Trương Văn mà nói, không phải là một dấu hiệu tốt. Anh ta nghĩ ngợi một lát rồi lại lên tiếng thanh minh: “Quân xanh tấn công không theo kế hoạch, như vậy là vi phạm quy tắc diễn tập. Ai mà biết được điều phối viên nghĩ gì cơ chứ?!”

Cố Hoài Ninh cười nhạt: “Đã thông báo rồi, đợt tấn công này kết quả rất tốt”.

Trương Văn lập tức nổi xung: “Dựa vào đâu chứ?! Rõ ràng là bọn họ đột kích không tuân theo kế hoạch!”.

“Đừng có nguy biện!” Cố Hoài Ninh nghiêm khắc. “Đã vào trận địa là phải chiến đấu. Ai có thể nắm chắc được quân địch sẽ tấn công vào lúc nào cơ chứ? Trên chiến trường phải biến đổi mất thành rada, từng giờ từng phút đều phải đề cao cảnh giác cho tôi!”

Trương Văn im bật. Khuôn mặt biến sắc trông thật khó coi. Ở đoàn 302, những người biết gia thế của Cố Hoài Ninh không nhiều, Trương Văn lại tình cờ là một trong số đó, vì ba anh ra làm cán bộ ở quân khu B nên quen biết chính uỷ Cố Trường Minh, vô tình cũng biết được mối quan hệ giữa Cố Trường Minh và Cố Hoài Ninh.

Anh ta cho rằng, tay Cố Hoài Ninh này chẳng qua cũng chỉ là kiểu con ông cháu cha, chẳng khác gì mình, chỉ khác là được làm đoàn trưởng, chức to hơn một chút thôi. Thế mà lần này Cố Hoài Ninh lại lên lớp anh ta ngay trước mặt mọi người, thật có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới cảnh tượng này.

Nhưng ngược lại, Cố Hoài Ninh lại chẳng buồn nhìn Trương Văn lấy một cái, quay đầu đi thẳng ra xe chỉ huy. Lên xe, Cố Hoài Ninh bật bộ đàm lên, nói: “Tất cả các đơn vị phải chú ý đề cao cảnh giác, tuyệt đối không được lơ là!”.

Sau lần này, e rằng đường đi không dễ dàng gì! Quả nhiên, quân xanh liên tục gây nhiễu sóng thông tin của bọn họ. Quân đỏ lúc này nhanh chóng triển khai kế hoạch phản pháo, suốt chặng đường liên tục đối đầu với địch, suýt chút nữa không đến khu vực đã chỉ định kịp thời gian.

Ai cũng nhận ra được, tâm trạng của Cố Hoài Ninh vô cùng tệ. Điều này cũng dễ hiểu thôi, trong đội có một tên phá hoại như thế, ai mà chịu nổi. Triệu Kiền Hòa và Nhạc Khải đều khuyên anh nên lấy đại cục làm trọng, đừng vừa bắt đầu đã hao hụt lý trí, lại càng khiến quân xanh có cơ hội chiến thắng. Cố Hoài Ninh bình ổn lại tâm trạng, cười nhạt, nói: “Yên tâm đi, Liệu Vĩnh muốn thắng cũng phải xem tôi có đồng ý không đã!”.

Nhiệm vụ diễn tập đã được phân công từ trước. Đóng vai trò làm đoàn tấn công chủ lực của đội đỏ, nhiệm vụ của đoàn 302 là sử dụng mọi cách thức để nắm bắt được bộ chỉ huy của quân xanh nằm ở đâu, sau đó phá vỡ nó. Nếu như trong thời gian quy định không công phá được đồn của đối phương, không đánh tan được bộ chỉ huy của quân xanh thì cục trưởng sẽ phải phân định phần thua thuộc về quân đỏ.

Cố Hoài Ninh mở sơ đồ chiến thuật treo trên tường, khoanh vùng một khu vực trên sơ đồ: “Khu vực này khoảng cách Nam Bắc là một trăm năm mươi kilomet, Đông Tây là khoảng bốn trăm kilomet, là khu vực đầu não của cả trận địa, cũng là khi vực diễn tập của quân ta. Khu vực diễn tập của quân xanh là chỗ này”. Que chỉ màu đỏ di chuyển trên sơ đồ, khoanh thêm một vòng tròn nữa: “Cơ sở chỉ huy của quân xanh ta vẫn chưa nắm rõ được, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ phải tìm ra, sau đó đánh tan nó”.

Sau đó bắt đầu sắp xếp vị trí tác chiến, đơn vị trinh sát mũi nhọn đã được cử đi, chỉ một lúc sau đã có tin tức phản hồi. Theo báo cáo thì đã phát hiện ra quân xanh có một doanh trại được xây dựng trên một vùng cao nào đó.

Cố Hoài Ninh thấy vậy, cân nhắc giây lát rồi ra lệnh tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo binh tổ chức dàn xếp trận địa pháo binh bắn hỏa lực lên toàn khu vực doanh trại của quân xanh. Tiểu đoàn trưởng nghe lệnh xong có chút do dự. Cố Hoài Ninh chỉ cười: “Có một số cách không hẳn là để đánh phá tan tành, miễn có thể thu hồi lại là được”.

Đồng chí thượng uỷ lĩnh hội được câu nói ấy, đôi mắt sáng bừng lên, ngay lập tức thi hành mệnh lệnh.

Hạ bộ đàm xuống, Cố Hoài Ninh nhìn vào sa bàn, điềm tĩnh nói: “Đến lúc phải chào hỏi Liệu Vĩnh rồi”.

Ở bên này, Cố Hoài Ninh đang diễn tập vô cùng căng thẳng, còn bên kia, ở thành phố C, Lương Hòa dường như cũng phải trải qua những ngày tháng không dễ dàng gì.

Công ty Công nghệ Húc Dương hiện nay, các cơ sở sản xuất chủ yếu đặt tại nước ngoài. Chủ tịch Châu Cảnh cũng đang ở nước ngoài, phải phóng vấn qua mạng.

Lương Hòa lúc nào cũng phải căn thời gian để phù hợp với chênh lệch múi giờ của hai nước, khổ sở không nói nên lời. Lý Giai phụ trách biên tập lại bài phỏng vấn, không phải thức đêm hôm như Lương Hòa, đương nhiên không mang bộ dạng hai mắt thâm quầng như gấu trúc giống cô được. Cứ như vậy, hai con người vốn rất xa cách lúc này lại cùng một chiến tuyến, trở nên rất thân thiết.

Thêm vào đó cứ sáng ngày ra là trên bàn lại chất đầy bảng phân công lịch phỏng vấn, tâm trạng Lương Hòa vô cùng tệ. Lý Giai đoán biết được tâm trạng của Lương Hòa, liền rút mấy tập tài liệu trên bàn Lương Hòa, nói: “Mấy cái này để tôi làm giúp cho. Cô cứ chuyên tâm phỏng vấn ngài chủ tịch của doanh nghiệp Húc Dương đi”.

Như vậy có được không?! Dù sao người ta cũng là người mới, cô rất ngại sai vặt nhân viên mới, hơn nữa, bản thân cô cũng vừa mới vào toà soạn chưa lâu. Lương Hòa chớp chớp mắt, không nói gì.

Lý Giai cười: “Phải chăng là phóng viên Lương lo tôi làm không tốt, phá hỏng thanh danh của cô?”

“Đương nhiên là không phải!” Lương Hòa lúng túng: “Thời gian này cô cũng vất vả mà”.

“Không có gì, hồi mới thực tập, tôi còn phải chạy tới chạy lui đến tận vùng Đại Tây Bắc cơ. Chút việc còn con này có là gì đâu”.

Lương Hòa không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Một cô gái liễu yếu đào tơ, nhỏ nhắn non nớt như Lý Giai lại phải tới tận vùng Đại Tây Bắc khô cằn, thật khó mà tưởng tượng được. Cô ấy đã nói như vậy, Lương Hòa cũng không từ chối nữa, đành phải gật đầu đồng ý. Lý Giai vui vẻ đi làm nhiệm vụ.

Lúc sắp tan ca, nhận được điện thoại của Phùng Đàm, Lương Hòa cảm thấy không có gì kỳ lạ. Nhưng lần này dường như có gì đó hơi khác. Anh chàng này hôm nay có chút do dự lúng túng, trong điện thoại cứ ập a ập ứng: “Chị dâu, phu nhân bảo chị tan ca thì về nhà, nhưng em ở đây đợi lão gia họp không qua đón được. Chị xem có tiện đường đi không?”.

“Tìm tôi? Có việc gì sao?” Gần đây công việc bận rộn cô rất ít về nhà họ Cố.

“Em... em cũng không rõ, chị đến là biết. Thôi em cúp máy đây”.

Lương Hòa nhìn điện thoại, khóc không thành tiếng. Rốt cuộc là có việc gì mà Phùng Đàm lại ra nông nổi này, qua điện thoại cũng chẳng dám nói. Không thể không thừa nhận, với phu nhân Lý Uyển đã dặn dò cô, cô nào dám không đi.

Lương Hòa nhanh chóng sắp xếp những công việc quan trọng rồi thu dọn đồ đạc ra về. Cả ngày không ra khỏi toàn soạn, cô không biết thành phố C đã đổ trận tuyết đầu tiên. Lương Hòa vội vã siết chặt chiếc khăn quàng, cảm thấy chán nản vì hôm nay lại ăn mặc hơi mát mẻ, chỉ có chiếc áo khoác mỏng màu nhạt kết hợp với chiếc áo sơ mi dáng dài màu xám, quần short, nhìn cô đẹp say lòng người, nhưng không biết ăn vận như vậy, ba mẹ chồng cô nhìn vào sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Lối đi lát gạch của nhà họ Cố đã phủ một lớp tuyết mỏng. Lương Hòa miết ngón chân tạo thành những âm thanh kín kít, cố gắng bước vài bước để ổn định lại tâm lý. Đột nhiên, cửa phòng khách từ từ mở ra, chị Trương mặc một bộ áo lính cầm cây chổi đi từ trong nhà ra, thấy ngoài sân có bóng người xiêu vẹo thì dừng lại một lúc rồi “à” lên một tiếng, bật cười.

Chị Trương ở nhà họ Cố lâu như vậy, những người đã từng gặp trong ngôi nhà này đều mang bộ dạng nghiêm túc nhưng khi gặp Lương Hòa, chị lại có cảm giác cô như một dòng suối nhẹ nhàng êm ái chảy vào trong tim, một cô bé ngoan ngoãn biết nghe lời. Khi Lương Hòa nói chuyện với chị, giọng nói của cô còn chất chứa yêu thương nữa.

“Mau vào đi, không lạnh cóng bây giờ, cơ thể vàng ngọc của em là quan trọng nhất đấy”, nói đoạn, chị bước lên phủi những hạt tuyết rơi trên người Lương Hòa rồi đẩy cô vào phòng.

Lương Hòa ngoan ngoãn gật đầu, quay người lại nhìn chị, hỏi: “Tự nhiên hôm nay lại gọi em tới, có việc gì hả chị?”.

“Ồ, cũng không có việc gì to tát đâu. Chiều nay phu nhân cảm thấy lòng buồn phiền, muốn tìm ai đó để nói chuyện thôi mà. Chị đoán là phu nhân nghe nói chương trình diễn tập ở đơn vị Hoài Ninh đã bắt đầu triển khai nên thấy lo lắng thôi”.

“Chắc không phải đâu, liệu có chuyện gì được nhỉ?!” Lương Hòa vốn vã hỏi.

“Lão gia đã nói sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Đơn vị nhiều người như thế, chẳng lẽ có mỗi con của bà là vàng là bạc sao? Nhưng phu nhân vẫn không an tâm, cũng chẳng khác được, phu nhân thương Hoài Ninh nhất mà”.

Hoá ra là như vậy, Lương Hòa chau mày, đi vào phòng.

“Bà Lý Uyển đang ngồi một mình ở sô pha, trên bàn đặt một bát trà. Trong phòng bật lò sưởi rất ấm. Mẹ chồng cô thường ngày kể cả ở nhà cũng rất coi trọng hình thức, vậy mà lúc này lại chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh, mái tóc bình thường được chải chuốt gọn gàng hôm nay cũng xoã xuống, khuôn mặt đỏ ửng lên, phong thái sắc sảo mạnh mẽ đã giảm đi rất nhiều.

Bà Lý Uyển cũng chỉ hơn năm mươi tuổi, nhưng vì chăm sóc sắc đẹp rất cẩn thận nên nhìn vẫn rất trẻ trung, ba chồng cô chắc hẳn là rất cưng chiều bà.

Bà nhìn thấy Lương Hòa bước vào cũng chỉ nhướn mày, ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh. Thoáng thấy Lương Hòa ăn mặc như vậy, bà không khỏi phàn nàn: “Các con còn trẻ mà không biết chú ý giữ gìn sức khỏe, bị bệnh còn khiến cho mấy ông bà già phải lo lắng cho các con nữa. Hôm trước mẹ nghe bác sĩ Trương nói con bị cảm lạnh, đã bốc cho con một thang thuốc, con có uống đúng giờ không đấy?”.

“Dạ con uống rồi ạ”. Lương Hòa nhẹ nhàng đáp lời, ngồi xuống bên cạnh bà.

“Vậy thì được!” Bà Lý Uyển uống một ngụm trà, tỏ ra rất hài lòng. Đặt tách trà xuống, bà không nhìn được quay sang xem thử sắc mặt của Lương Hòa, chỉ thấy trước mặt mình là một cô gái ngoan ngoãn phục tùng, yên lặng không nói không rằng.

“Hoài Ninh mấy hôm nay có gọi điện cho con không?”

Lương Hòa cúi đầu: “Gần đây chúng con không liên lạc được với nhau ạ”.

Bà Lý Uyển đương nhiên thấy được sự buồn bã trong câu trả lời của Lương Hòa, chỉ khẽ cười, vỗ vỗ tay cô: “Con cũng đừng khó chịu quá. Quân đội mà, cấp trên một khi đã hạ lệnh thì có thể điều con đến tận Bắc Đại Hoang, thêm một lệnh nữa còn có thể đẩy con tới tận Tây Tạng. Mấy người phụ nữ như chúng ta có muốn gặp cũng không được nữa.”

“Mẹ, con biết mà, Con sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.” Lương Hòa nghe bà Lý Uyển nói vậy, vội vàng nói chen vào.

“Haizzz! Không phải mẹ nói con ngáng đường nó. Phụ nữ mà, có người đàn ông ở bên cạnh thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì”, nói xong, bà ngừng lại một lúc, nhìn Lương Hòa rồi nói tiếp. “Cũng không hiểu thằng bé Hoài Ninh này làm sao nữa, cứ đòi tới cái thành phố B xa lắc xa lơ!”.

Điều này nếu bà Lý Uyển không nói thì Lương Hòa cũng không ý thức được. Vừa nghe bà nói đến chuyện đó, Lương Hòa không khỏi suy nghĩ, thành phố C cũng có đơn vị quân đội, tại sao anh cứ nhất quyết phải đến tận thành phố B chứ?!

Bà Lý Uyển nhấp ngụm trà, nhìn Lương Hòa tỏ ý thăm dò: “Hay là con thử thương lượng với Hoài Ninh xem, bảo nó chuyển về thành phố C?” Cứ ở mãi đơn vị cơ sở sao có thể thăng tiến được chứ! Thêm nữa, ba mẹ và vợ đều ở đây, quay về cũng tốt chứ sao!”.

Nói đến đây, Lương Hòa cũng đã hiểu được ý của mẹ chồng. Bà muốn cô làm thuyết khách, để tự Cố Hoài Ninh phải đề xuất xin chuyển về thành phố C. Lương Hòa bật cười, mẹ chồng đã quá xem trọng cô rồi.

Lương Hòa chớp mắt, đối diện với ánh mắt thăm dò của bà Lý Uyển, đang lúc này không biết phải trả lời ra sao thì cánh cửa phòng khách đột nhiên mở ra. Ba chồng cô, ông Cố Trường Chí bước ra mang theo một trận gió lạnh. Lương Hòa vội đứng dậy, đón lấy áo khoác của ông, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ba chồng cô về thật đúng lúc!

“Ba, ba về rồi à!”

“Ừm”, ông Cổ Trường Chí điềm tĩnh trả lời, nhìn bà Lý Uyển đang ngồi trên sô pha, hắng giọng nói: “Có Lương Hòa nói chuyện cùng, tâm trạng tốt hơn rồi đúng không?”

Bà quay đầu lại: “Đến khi nào ông đem con trai quay về đây, tôi mới vui được. Đến lúc ấy, ngày nào tôi cũng vui về cho ông xem!”

Ồi cái giọng điệu mẹ chồng cô!

Lão gia không nói năng gì, chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, quay lại nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của bà Lý Uyển, giận dữ phất tay đi lên thư phòng trên tầng hai.

Bà Lý Uyển cũng tức giận, nhưng nhìn theo bóng dáng lão gia lại chột mím cười nói: “Xem cách ba con nói chuyện, chắc cũng xuôi xuôi rồi, trong lòng có khi cũng đang nghĩ ngợi điều gì cũng nên”. Bà quay đầu lại, vỗ vỗ vào tay Lương Hòa căn dặn: “Con đừng về nhé, ở đây vài ngày đi!”

“Vâng ạ.” Lương Hòa mỉm cười đồng ý.

Nơi thảo nguyên sâu thẳm, cuộc đối đầu vẫn tiếp tục, đợt diễn tập đã bước vào giai đoạn thứ hai.

Ở giai đoạn một, ngay khi bắt đầu, quân xanh đã đột kích gây tổn thất lớn cho quân đỏ. Chỉ huy trưởng của quân đỏ lập tức điều chỉnh lại đội quân, tăng cường phản kích mới có thể giành được thế cân bằng. Khi kết thúc giai đoạn một của cuộc diễn tập, hai đội đều không chiếm được thế thượng phong, vì vậy tình thế giai đoạn hai của cuộc diễn tập vô cùng căng thẳng.

Giai đoạn hai bắt đầu chưa được bao lâu, quân đỏ đã có được tin tốt lành. Đội trinh sát được cử đến phân thành hai nhóm, thực ra nhóm do Triệu Kiên Hòa dẫn đầu đã phát hiện ra một kho cung ứng của quân xanh, ngoài đạn dược ra còn có nhiên liệu nữa.

Tham mưu Triệu lúc ấy vô cùng vui mừng. Ở nơi thảo nguyên mênh mông này, mỗi lần đột kích vào sâu hàng trăm cây số, không có nhiên liệu thì không thể được, hết nhiên liệu thì xem như đánh gục uy lực của chiến sĩ rồi. Vậy là ngài tham mưu không hề do dự, ra lệnh: “Đốt!”

Quân xanh quả nhiên vì thế mà bị tổn thất lực lượng, tấn công bị gián đoạn. Cổ Hoài Ninh nhận được tin, cười vui vẻ, tiếp tục đưa ra mệnh lệnh còn vô tình hơn cả Triệu Kiên Hòa, lệnh cho tiểu đoàn thiết giáp tiến hành tấn công hỏa lực, không được khoan nhượng!

Trong sở chỉ huy được nguy trang rất cẩn trọng, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2, Cao Vịnh Quân, vội vàng bước vào.

“Đoàn trưởng, anh xem, đây là tin mật ta vừa nhận được”.

Cổ Hoài Ninh xem một hồi, nói: “Là sở chỉ huy của quân xanh sao?”

“Không sai”

“Xác định vị trí chưa?”

“Một vùng đồi ở bên sông”

Cổ Hoài Ninh yên lặng giây lát rồi nhanh chóng hạ lệnh tấn công hỏa lực vào khu vực đó, song, tin tức đưa về từ trận địa đã khiến cho toàn bộ cán bộ và chiến sĩ quân đỏ đều vô cùng bất ngờ. Họ đã bị lừa!

Cổ Hoài Ninh siết chặt nắm tay: “Xem ra, anh ta không hổ danh là con cáo chín đuôi, chưa biết chừng, bộ chỉ huy của anh ta không hề đặt ở mặt đất. Có lẽ nó không nằm trong khu vực được chỉ định của cuộc diễn tập!”

“Như vậy chẳng phải là phạm luật sao?”

Khuôn mặt Cổ Hoài Ninh chợt biến sắc: “Số lần anh ta phạm luật còn ít sao? Cũng được thôi, trận địa đích thực thì làm gì có quy tắc cơ chứ? Tiếp tục trinh sát, tôi không tin là không tóm được hang ổ của anh ta!”

Tin tức mà tổ trình sát đưa về quá nhiều, nhưng làm một tổng chỉ huy, nhiệm vụ của Cố Hoài Ninh là phải đưa ra quyết sách từ những thông tin thu thập được. Đã bị mất mặt một lần rồi, lần này anh không thể sơ suất nữa.

Lại một cuộc đối đầu nổ ra.

Trong sở chỉ huy không biết nằm ở vị trí nào của quân xanh, không khí đang vô cùng căng thẳng. Quân đỏ dùng sóng điện từ mạnh gây nhiễu hệ thống chỉ huy của họ. Người đàn ông trên người mặc trang phục ngụy trang đang căng mắt nhìn vào ba chiếc màn hình khổng lồ, đôi mắt chớp chớp liên tục: “Xem ra lần này Cố Hoài Ninh muốn biến tôi thành chỉ huy không còn một quân lính nào trong tay đây! Mau khởi động hệ thống giám sát điện từ!”

Về phía quân đỏ, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2, Cao Vịnh Quân, là sinh viên xuất sắc khoa Công nghệ Thông tin trường Đại học Bách Khoa. Lúc này, anh ta đang nhìn vào màn hình, chuẩn bị đột tấn công chuẩn xác tiếp theo dành cho quân xanh. Lần này mức độ gây nhiễu điện từ mạnh hơn lần trước rất nhiều. Cố Hoài Ninh giao trọng trách cho Nhạc Khải và Trương Văn dẫn đầu, đột kích đội quân dự bị của quân xanh đang đóng ở cự ly rất gần sở chỉ huy của quân đỏ, và còn ra lệnh, trước khi cho phát nổ phải hình thành rào cản ngăn quân xanh phát động chiến dịch tấn công đối với quân đỏ.

Đột nhiên, Cố Hoài Ninh nghe thấy Cao Vịnh Quân hét lớn: “Đoàn trưởng, tổ trình sát truyền đến một tín hiệu vô tuyến, tín hiệu phát ra chính ở khu vực này”, vừa nói, Cao Vịnh Quân vừa khoanh vùng trên sơ đồ.

Cố Hoài Ninh nhìn lên màn hình, vỗ vai Cao Vịnh Quân: “Bám theo nó”.

Cao Vịnh Quân phần khởi tuân lệnh: “Rõ!”

Trong khi Cao Vịnh Quân xác định mục tiêu thì Cố Hoài Ninh tiến về phía xe thông tin. Đội thông tin do Lục Thời Vũ làm đội trưởng đang nhanh chóng xử lý các tin tức được truyền về. Lục Thời Vũ vừa quay người lại nhìn thấy Cố Hoài Ninh đánh chấp tay đứng một góc thì không giấu được niềm vui sướng, nhảy xuống xe: “Hoài Ninh”.

Cố Hoài Ninh gật đầu: “Chuẩn bị ổn cả chưa?”.

“Cũng tương đối rồi.” Lục Thời Vũ cười: “Chỉ đợi mệnh lệnh của anh nữa thôi”.

Cố Hoài Ninh cười: “Rất tốt, cho cô mười phút chuẩn bị, sau mười phút sẽ chính thức bắt đầu, nhất định không được xảy ra một sơ suất nào!”

“Rõ!”

Các cô gái trong đội thông tin đồng thanh trả lời.

Tuy đội thông tin này toàn phụ nữ nhưng cũng là những nhân tài, anh chuẩn bị tung ra một loại virus làm tê liệt hệ thống chỉ huy của quân xanh. Loại virus này không giống các loại bình thường khác. Đây là virus mà Cao Vịnh Quân và một số bạn học đại học của anh ta đã cùng nhau nghiên cứu từ năm thứ hai. Nghiên cứu vừa thành công, hiệu quả vẫn chưa được kiểm nghiệm, nhưng Cố Hoài Ninh vẫn tin tưởng vào khả năng của Cao Vịnh Quân, bằng lòng cho thử nghiệm.

Lấy lại tinh thần, Cố Hoài Ninh nhìn Lục Thời Vũ, nói: “Nếu thành công, tôi sẽ ghi công cho các cô, thông báo toàn sư đoàn!”.

Lục Thời Vũ sững sờ một lúc, sau đó lại nở nụ cười ngọt ngào: “Được!”.

Sau mười phút, quân xanh đã nhận được một mã liên hệ không rõ nguồn gốc, chưa đầy một phút, hệ thống chỉ huy của quân xanh đã bị tê liệt. Đội tiến công của quân xanh vì không nhận được lệnh cấp trên nên đã bị mất phương hướng.

Cao Vịnh Quân nhanh chóng xác định được vị trí phát ra tín hiệu vô tuyến điện. Lần này Cố Hoài Ninh không do dự chút nào, tập trung binh lực tấn công, ngay tức khắc đã triệt tiêu được bộ chỉ huy của quân xanh.

Nghe nói, khi Liệu Vĩnh bị bao vây, hệ thống chỉ huy của quân xanh vừa được khôi phục, đúng lúc có hai tiểu đoàn thiết giáp nhận được mệnh lệnh tấn công vào vùng đồi núi mà bộ chỉ huy chiếm đóng, nhưng đáng tiếc, tuyến đường họ chọn không chính xác, bị chặn bởi một thung lũng, tiến thoái lưỡng nan.

Về phần quân xanh, trận đánh này quá khó khăn. Liệu Vĩnh đương nhiên không vui vẻ gì với Cố Hoài Ninh, Cố Hoài Ninh cũng không buồn để tâm tới điều đó.

Không lâu sau, Cố Hoài Ninh đã nhận được điện thoại chúc mừng của căn cứ. Chú hai của anh đến theo dõi diễn tập; “Thằng nhóc này, chú phục cháu rồi đấy!”. Ông cười cười rồi nói: “Gọi điện về nhà đi, mọi người đều đang lo lắng nhất là Lương Hòa đó”.

Nghe thấy cái tên này, trong lòng Cố Hoài Ninh lại có chút gợn sóng. Không đợi bản thân kịp phản ứng, miệng anh đã không tự chủ được mà đồng ý ngay tức thì.

Cố Trường Minh nghe thấy, cúp điện thoại, vẻ mặt rất hài lòng.

Mấy hôm nay Cố Hoài Ninh ở bên ngoài diễn tập, Lương Hòa ngày nào cũng ngủ không ngon giấc. Đêm nào cũng trằn trọc mãi. Đêm hôm qua cũng không ngoại lệ. Sáng sớm nay ngủ dậy, nhìn thấy gương mặt xanh xao của mình, Lương Hòa giật bản cả người.

Khi cô xuống dưới nhà, bà Lý Uyển đang ngồi ở sofa xem tivi, trước mặt bà có một bát thuốc bắc. Cả tuần trời bị Phùng Đàm sắc thuốc bắc cho uống, bây giờ Lương Hòa cứ nhìn thấy cái thứ đen ngòm này là lập tức thấy khó chịu, buồn nôn. Nhưng trước mặt mẹ chồng, cô đành phải nhẫn nhịn.

Bà Lý Uyển trông có vẻ như tâm trạng không tốt lắm. Trong lòng Lương Hòa có chút lo lắng. Cô ngồi bên cạnh bà, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, Hoài Ninh vẫn chưa có tin tức gì ạ?”.

Bà Lý Uyển bật ti vi nhưng cũng chẳng để tâm đến. Từ lúc nghe điện thoại đến giờ, bà không vui vẻ gì, bây giờ thấy Lương Hòa hỏi vậy, lại chẳng biết dùng lời nào để an ủi cô: “Có thì cũng có. Bây giờ sáng nay nó gọi về, lúc ấy con đang ngủ, Hoài Ninh không cho mẹ gọi con dậy. Nó nói đợt diễn tập kết thúc rồi, đang chuẩn bị quay về, nhưng tạm thời chưa về nhà được”. mấy tiếng cuối cùng bà nói chậm dần như muốn thăm dò Lương Hòa. Thấy cô không có biểu cảm gì khác lạ, bà liền thở dài: “Mẹ còn lo không biết phải nói với con thế nào, kết hôn lâu như vậy rồi mà thời gian ở bên nhau chẳng là bao, thật khổ cho con quá!”.

Lương Hòa vén mái tóc đang xòa xuống, khẽ cười, nói: “Không sao ạ! Con biết mà!”.

Ăn sáng xong, Lương Hòa đi làm, cuộc phỏng vấn với Châu Cảnh tiến triển rất thuận lợi, cơ bản đã hoàn thành được hai phần ba. Mấy cuộc phỏng vấn nhỏ, Lương Hòa đã giao cho Lý Giai làm. Hạ An Mẫn nói, làm như vậy thật xem thường sức lao động của cô ấy, coi nhẹ người có học vị cao hơn cả cô. Lương Hòa cũng chẳng biết nói gì.

Ấn tượng của Hạ An Mẫn đối với Lý Giai cũng không phải quá tốt nhưng vẫn phải thừa nhận năng lực của cô gái đã có bằng thạc sĩ trường Đại học Bào chí và Tuyên truyền này. Rất nhiều cuộc phỏng vấn và báo cáo, cô ấy đã tự giải quyết ổn thỏa, hoàn toàn không cần nhờ đến Lương Hòa hướng dẫn. Mỗi khi rảnh rỗi, Lương Hòa không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc Lục Thừa Vãn có ý gì, bỗng nhiên lại muốn cô phải kèm cặp một thạc sĩ năng lực còn cao hơn cả mình.

“Phóng viên Lương, đây là bản thảo phỏng vấn, cô có muốn xem qua một chút không?”.

Lý Giai đưa cho Lương Hòa một tập tài liệu rất dày. Công việc quá nhiều khiến Lương Hòa bây giờ cứ nhìn thấy chữ là đau hết cả đầu. Cô đưa luôn bản thảo của mình cho Lý Giai, cười nói: “Cô cứ gửi luôn đi, tôi ngại xem lại lắm!”.

“Được!” Lý Giai cười đồng ý.

Hôm nay tuyết rơi ở thành phố C còn lớn hơn hôm qua. Từng lớp từng lớp tuyết dày bao phủ đường đi. Lương Hòa bưng tách cà phê nóng nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắp đến Giáng sinh rồi, cửa hàng nào cũng trưng bày cây thông và hình ông già Noel râu tóc bạc phơ. Không khí Giáng sinh tràn ngập khắp mọi nơi. Lương Hòa khẽ thở dài. Thực ra, mẹ chồng cô nói không sai, có một người đàn ông ở bên cạnh thật là tốt!

So với thành phố C, thời tiết ở thành phố N khiến người ta ngán ngẩm. Từ khi vào căn cứ đến nay, tuyết rơi liên tục cho đến khi đợt diễn tập kết thúc, mà còn càng ngày càng dày hơn nữa. Các đơn vị tham gia

diễn tập cùng lúc nhận được mệnh lệnh, hôm nay sẽ xuất phát về doanh trại. Cách doanh trại không xa có một chiếc xe Leopard đang đậu. Cố Trường Minh mặc bộ quân phục chỉnh tề lúc này đang ngồi ở ghế sau, trong tay cầm một tập tài liệu màu đỏ, khuôn mặt như đang suy tư điều gì.

Một lúc sau, ông mở cửa xe để người cháu toàn thân lạnh buốt lên xe, không tỏ chút lòng thương xót nào với anh. Cố Trường Minh hơn Cố Hoài Ninh hơn hai mươi tuổi, hai người gặp nhau chưa bao giờ tỏ ra yêu quý gì nhau.

“Có việc gì ạ?”

“Không có việc gì thì không được tìm cháu sao?”, Cố Trường Minh chế giễu, đưa cho Cố Hoài Ninh tập tài liệu trong tay: “Cháu xem qua đi”.

Anh cầm tài liệu, giở vài trang ra xem, điềm tĩnh nói: “Kế hoạch này có từ bao giờ vậy?”.

“Khoảng hai ba ngày trước khi bắt đầu cuộc diễn tập quân sự, vốn dĩ định phát lệnh điều động trực tiếp cho Thời Vũ, nhưng tư lệnh Lục cho rằng vẫn nên đưa cho cháu xem trước thì hơn”.

“Vâng”, Cố Hoài Ninh trả lời, giở lệnh điều động, xem lại lần nữa.

Chỉ một câu nhẹ như lông hồng vậy thôi sao? Cố Trường Minh khê chau mày. Cái ông muốn thấy không phải là điều này. Nghĩ ngợi giây lát, ông nói: “Hoài Ninh, chú vốn không nên hỏi chuyện riêng tư của cháu, không thể kết hôn với một người rồi mà vẫn không chịu rời bỏ người kia”.

Cố Hoài Ninh không nhịn được cười: “Chú hai, mấy thứ vớ vẩn ấy ai nói với chú vậy?”, nhìn ra ngoài cửa, anh điềm đạm nói: “Nếu thực sự như vậy, sao cháu có thể đồng ý cuộc hôn nhân này cơ chứ!”.

Cố Trường Minh nói: “Vậy cháu hãy nhanh chóng xử lý vấn đề của Lục Thời Vũ đi. Cô ấy cũng đã lớn tuổi rồi, cứ mãi ở đây ngóng đợi cháu thì còn lấy được ai chứ?! Chú đồng ý với quyết định của Lục Bác. Mẹ Thời Vũ giờ chỉ sống có một mình, thuyền chuyển cô ấy về quân khu Thẩm Dương, với cô ấy hay với cháu đều có lợi”.

Cố Hoài Ninh cười: “Nếu đã gấp gáp như vậy, thì sao chú không trực tiếp thay cháu đóng dấu lên đấy?”.

Cố Trường Minh có dễ tính đến mấy cũng không chịu nổi cái trò đánh trống lảng của ông cháu, nghiêm túc nói: “Này đồng chí Cố Hoài Ninh, mong đồng chí có thái độ đúng mực. Hiện giờ tôi đang bàn bạc với đồng chí về vấn đề điều động nhân sự, chứ không phải cuộc nói chuyện trong gia đình!”.

Nụ cười trên gương mặt Cố Hoài Ninh lập tức biến mất: “Cháu thì không sao, quan trọng là ý kiến của Thời Vũ...”

“Chú nghĩ cô ấy chắc chắn sẽ hiểu được dụng ý của Lục Bác. Thôi, vấn đề này không cần bàn bạc nữa.” Cố Trường Minh dứt khoát, sau khi kết thúc câu chuyện, ông nhìn đồng hồ, đúng một giờ chiều: “Được rồi, lần này cháu phải cùng chú đi tới quân khu, chú út cháu tới rồi.”

Cố Hoài Ninh đồng ý: “Để cháu về thu xếp chút đã”.

Cố Trường Minh lúc này đang hết sức khiêm nhường, ông tự lái xe từ bộ chỉ huy tới, những cán bộ cao cấp từ cấp đoàn trở lên không có một ai. Mà xe ông đang lái cũng chỉ là một chiếc Leopard rất thường thấy trong quân đội, lúc xe từ từ tiến vào doanh trại không hề gây sự chú ý.

Khu vực ven Nội Mông tràn ngập tuyết rơi, đường rất khó đi.

Cố Hoài Ninh từ lúc lên xe tới giờ chỉ yên lặng như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Cố Trường Minh thấy vậy, trong lòng cũng hiểu rõ. Ông tự hỏi, trong nhà này, ngoài Hoài Việt ra, chỉ có Hoài Ninh là người ông có thể nói chuyện được. Có rất nhiều chuyện cả anh trai chị dâu đều không biết, nhưng ông thì biết.

Còn nhớ năm xưa, khi Cố Hoài Ninh mười tám tuổi, ông vẫn còn là một tay lính quen. Ông vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy thằng nhóc này cũng đang ở trong quân ngũ. Ông hoang mang đi dò hỏi thì mới biết, thằng cháu mình cũng muốn vào quân đội. Ông vội vàng gọi điện cho anh trai. Anh trai ông chỉ nói đúng ba từ: “Để nó đi!”

Kết quả, đúng là anh trai ông đã mặc kệ cho cháu ông đi lính, vào quân đội rồi còn tiếp tục thi đỗ vào Học viện Quân sự nữa. Con đường mà Cố Hoài Ninh đi thực sự không có ai trải đường giúp sức, kể cả có đi chẳng nữa, anh cũng sẽ tìm cách từ chối. Anh cũng giống như Cố Hoài Việt, muốn vươn mình lên bằng chính sức mình.

Cố Trường Minh không biết mối quan hệ giữa Lục Thời Vũ với cháu mình như thế nào, trước đây cũng chỉ gặp cô ấy vài lần, nhưng ấn tượng lại vô cùng sâu sắc. Năm ấy, khi Cố Hoài Ninh mười tám tuổi, người đi cùng anh tới đơn vị tìm ông, chính là cô gái này.

Tài xế Tiểu Trương đột nhiên hắng giọng, kéo ông Cố trường Minh trở về từ ký ức xa xưa: “Thủ trưởng, tuyệt lớn thế này mà sao vẫn có người dân chặn thả gia súc nhỉ?”

Cố Trường Minh khẽ nâng cằm, xem xét xung quanh. Nhìn thấy một vài người đàn ông mặc trang phục dân tộc thiểu số đang lái xe chở động vật hoang dã, ông chợt hiểu ra: “Không phải họ đang chặn thả gia súc, đều là động vật hoang dã, tuyệt lớn như thế, có lẽ họ đang đưa chúng về khu bảo tồn”.

“Ồ, vậy thì nên cử một xe quân sự đến mới phải”.

Câu nói đùa của Tiểu Trương khiến hai người ngồi trong xe bật cười, không khí trầm lắng trở nên thoải mái hơn đôi chút. Cố Trường Minh vẫn còn nhớ Cố Trường Chí đã từng nói, con thứ ba của nhà họ Cố đôi khi khiến ông không thể nắm bắt được. Có những chuyện, cho dù có cạy miệng, Cố Hoài Ninh cũng không nói.

Khi xe đi đến trạm thu phí của thành phố B đã là bảy giờ tối. Thành phố B đang có tuyết nhỏ, nhiệt độ cao hơn nhiều so với Nội Mông. Ngồi ô tô suốt cả chiều, Cố Trường Minh thấy rất mệt mỏi nên kêu tài xế cho dừng lại nghỉ ở khu dịch vụ của thành phố B, để ông xuống xe thư giãn một chút.

Tiểu Trương đồng ý ngay. Lái xe cả chặng đường, do thời tiết rất xấu, hai người ngồi trên xe lại toàn là nhân vật quan trọng, anh ta cũng rất căng thẳng. Bây giờ thả lỏng một chút cũng tốt. Anh ta cho xe chạy chậm lại, chuẩn bị chuyển hướng.

“Chú nhớ là trong khu dịch vụ này có bán một loại rượu tự nấu, rất thơm, để chú bảo Tiểu Trương mua về uống thử xem”, Cố Trường Minh cười nói.

“Hiếm có loại nào hợp khẩu vị của chú. Cháu xin hầu chú một chén”, Cố Hoài Ninh bị bệnh dạ dày nên không thể thường xuyên uống rượu.

Tiểu Trương nghe thấy cũng vui mừng không tả, vừa mới quay đầu lại định chêm một câu thì bỗng thấy sắc mặt của Cố Trường Minh thay đổi, quát anh ta một câu: “Tiểu Trương, nhìn xe!”.

Anh ta bối rối quay lại nhìn, còn chưa kịp đạp phanh đã bị một lực mạnh va đập, chỉ còn thấy luồng ánh sáng loé lên, đâm sầm vào chiếc Leopard của họ.

8. Chương 8

Trời nhá nhem tối, thành phố C tuyết rơi càng ngày càng lớn. Lương Hòa vừa mở hé cửa sổ ra một chút đã nghe thấy Hạ An Mẫn kêu la ở phía sau: “Đóng ngay cửa vào cho mình!”.

Lương Hòa rút cổ, đóng cửa sổ lại. Cô nàng này vì mấy bản thảo bị trả lại hết lần này đến lần khác mà sắp phát điên lên, bàn phím cứ lách ta lách tách liên hồi.

Lương Hòa an ủi: “Đừng lo lắng quá! Cậu biết thừa tính hay bắt ép người khác của tổng biên tập Lục còn gì”.

Vừa thốt ra câu nói ấy, Lương Hòa liền bắt gặp đôi mắt trắng dã của Hạ An Mẫn. Đối với Hạ An Mẫn, lời này của Lương Hòa càng khiến người ta phẫn nộ. Cô nàng tức giận quăng đồng bản thảo soàn soạt, đột nhiên điện thoại trên bàn Lương Hòa đổ chuông. Lương Hòa cười tít mắt, nghe điện thoại, nhân cơ hội trốn thoát khỏi cơn giận dữ của Hạ An Mẫn: “A lô”.

“Chị dâu à?” Đầu dây bên kia là Phùng Đàm. Mỗi lần Hạ An Mẫn nghe thấy cách xưng hô này đều không nhịn được cười. Lương Hòa phải giữ chặt không để cho cô ấy làm loạn.

“Phùng Đàm, cậu đừng có cuống lên thế, từ từ nói!”

Đầu dây bên kia lại nói một tràng, Lương Hòa bên này yên lặng lắng nghe. Cô cảm nhận được phía bên kia gió rất mạnh, không nghe rõ lắm.

“Cậu nói ai bị tai nạn?”

“Là đoàn trưởng”, Phùng Đàm cố gắng bình ổn cảm xúc, giọng nói bình tĩnh từ đầu bên kia truyền đến khiến cậu ta bình tâm lại một chút, hạ giọng nói: “Chị à, chị đừng lo lắng quá! Lão gia đang ở đây gọi xe, một lát nữa sẽ đi. Nếu chị muốn đi thì mau qua đây nhanh lên. Lão gia không chờ đợi được đâu”.

“Được, được”, Lương Hòa trả lời: “Tôi sẽ qua ngay lập tức”.

Hạ An Mẫn nhìn thấy Lương Hòa vừa cúp máy đã thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, vội vã giữ cô lại, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Chú hai và Hoài Ninh gặp tai nạn trên đường về thành phố B”, Lương Hòa nói nhỏ, tiện thể dúi vào tay Hạ An Mẫn mấy tờ giấy: “Đây là nhiệm vụ phỏng vấn tuần này của mình, cậu xin Tổng biên tập nghỉ phép giúp mình nhé!”, nói đoạn cô liền quay người rời đi. Hạ An Mẫn chạy theo ra ngoài.

“Bây giờ cậu phải đi thành phố B sao?”

“Ừm.”

“Cậu điên sao? Tuyệt lớn như thế mà cậu bay đến thành phố B?”

“Không sao, ba chồng mình đích thân điều xe đi, chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn mà.”

Hạ An Mẫn đành thỏa hiệp: “Vây, vậy cậu đến thành phố B làm gì?”.

Cửa thang máy đúng lúc mở ra, Lương Hòa quay lại nói với Hạ An Mẫn: “Mình cũng không biết nữa”.

Tâm trạng Lương Hòa lúc này vô cùng hỗn loạn. Hạ An Mẫn bất chợt nhớ lại cách đây mấy tháng, bà ngoại Lương Hòa qua đời. Lúc ấy hai người họ còn đang thảo luận xem bữa tối sẽ ăn gì, nhận được cuộc điện thoại đột ngột từ bệnh viện, thông báo rằng bà ngoại Lương Hòa vừa qua đời. Lần nào cô cũng rơi vào tình thế không có sự chuẩn bị gì hết, nghĩ đến đây, Hạ An Mẫn thấy thật đau lòng.

“Hòa Hòa, sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Ừm, mình biết rồi!”

Tuyệt đã rơi nhỏ hơn ở thành phố C. Xe xuất phát rất đúng giờ. Cố lão gia ngồi trong xe vô cùng bình tĩnh, đôi mắt khép hờ. Khi ông mở mắt ra, thấy Lương Hòa đang ngồi bên cạnh. Lương Hòa đi vội quá, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, toàn thân co ro, trông vô cùng nhỏ bé.

Nhiều khi ông không hiểu nổi, sao người con trai mà mình luôn hãnh diện lại có thể chấp nhận một cô gái tâm thường như vậy. Trông cô ấy có vẻ yếu đuối, nhưng đôi lúc vẫn phải một mình đối diện với cả gia đình họ, không khúm núm, cũng không giữ ý quá mức, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời đủ để người ta thấy hài lòng.

Trước khi đi, ông nhận được điện thoại của bệnh viện, tâm trạng đã ổn hơn một chút. Ông vốn định mở lời an ủi con dâu, nhưng xem ra, lúc này cô còn bình tĩnh hơn ông nghĩ. Định thần lại, Cố lão gia nhắm mắt, thả lỏng tinh thần.

Tại bệnh viện quân khu.

Chú hai Cố Trường Minh đang ngồi trên chiếc ghế dài ngoài cửa. Ông bị thương không nặng, sau khi băng bó liền ngồi ở đây đợi Cố Hoài Ninh và Tiểu Trương đang được đưa vào phòng cấp cứu.

Lúc xe vừa phanh gấp, Cố Hoài Ninh đã nhào ra che chắn cho ông, khi đưa đến bệnh viện thì cánh tay đã không nhấc được lên, cũng không rõ tình trạng bây giờ ra sao nữa. Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, Cố Hoài Ninh từ trong bước ra.

“Sao rồi?” Cố Trường Minh sốt sắng hỏi: “Không việc gì chứ?”.

“Không sao!” Đoàn trưởng cười, thở dài một tiếng: “Chỉ bị gãy xương thôi”.

Lúc Tiểu Trương phanh gấp, anh muốn bảo vệ Cố Trường Minh, không ngờ lại bị đẩy ra đằng sau, bị một lực mạnh tác động lên cánh tay. Còn Tiểu Trương thì bị đập vào kính xe, bây giờ đang làm kiểm tra.

“Người trên xe kia thế nào?”

“Xem ra bị thương cũng khá nặng, phanh gấp quá nên không giữ được thăng bằng. Nghe nói người cầm lái có uống chút rượu, cán bộ địa phương cũng đã cử người đến. Có điều, việc này cháu không cần lo, để đó cho chú.”

Vốn chiếc xe kia đi ngược chiều gây tai nạn, đây là đoạn đường dốc, nếu đang đi trên đường cao tốc thì chẳng phải đã gây ra một chuỗi tai nạn liên hoàn rồi sao?

Cố Hoài Ninh gật đầu, chợt nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi: “Chú gọi cho chú út chưa?”

“Gọi rồi, nhân viên nghe máy, nói là đang họp”, ngừng lại một lát, Cố Trường Minh tiếp lời: “Ba cháu cũng biết rồi, nghe nói bây giờ đang trên đường đến đây”.

Cố Hoài Ninh đột ngột quay ngoắt lại, động tác rất mau lẹ, không hề giống như người vừa trở về từ Quỷ Môn Quan: “Đến thành phố B sao?”.

Cố Trường Minh nhìn bộ dạng căng thẳng của anh, cười: “Hoài Ninh, bây giờ cháu vẫn chưa được phép kích động quá. Đúng vậy, lúc cháu còn đang nằm trong kia, chú đã gọi điện cho anh hai. Ba cháu sợ mẹ cháu bên đó lo lắng quá nên nhất quyết đến xem tình hình thế nào”.

Cố Hoài Ninh sưng người, sau đó khẽ cười. Ông cụ thật là!

Mười hai giờ đêm, y tá đến thay băng cho Cố Hoài Ninh. Thay băng cho anh là một cô y tá trẻ, động tác hết sức nhẹ nhàng. Thế nhưng, dù cho cẩn thận đến mức nào vẫn không tránh khỏi việc chạm vào vết thương. Cố Hoài Ninh cố giấu vẻ đau đớn, song, cô ấy vẫn nhận ra, bối rối ngẩng đầu, mặt đỏ bừng: “Em xin lỗi!”.

Cố Hoài Ninh bắt lực, thả tay xuống: “Không sao đâu, tiếp tục thay đi”.

Đồng chí đoàn trưởng nghĩ lại, hình như thái độ của anh lạnh lùng quá khiến cô y tá sợ hãi, bèn cố gắng cười một cái để làm không khí bớt căng thẳng.

Vì tài xế Tiểu Trương vẫn đang phải kiểm tra ở trong kia nên Cố Hoài Ninh và Cố Trường Minh ở lại bệnh viện. Cố Trường Minh đã mệt mỏi cả một ngày, không thể thức nổi hết đêm, bệnh viện quân khu bố trí cho ông một phòng bệnh để nghỉ ngơi. Còn Cố Hoài Ninh thì đi đi lại lại trong sảnh bệnh viện với cánh tay bị thương, đợi Cố lão gia đến.

Lúc này, Tiểu Trương đã được đưa ra ngoài, Cố Hoài Ninh vội chạy đến hỏi han tình hình.

“Nào bị ảnh hưởng một chút, phải nằm viện hai ngày để theo dõi”.

Cố Hoài Ninh thấy vậy liền cau mày, đang định theo Tiểu Trương vào phòng bệnh xem sao thì thấy một người chạy về phía mình. Lúc đầu anh cũng không để ý, nhưng lại cảm thấy có gì là lạ nên ngoái đầu lại, vừa nhìn, anh lập tức sưng người lại.

Lương Hòa?!

Lương Hòa đương nhiên là nhìn thấy Cố Hoài Ninh. Nhưng vừa chuyển hướng nhìn cô đã thấy ngay cánh tay đang bó bột của anh. Hai bàn tay cô bắt giắc siết chặt, toàn thân run lên. Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, bỗng nhiên không khống chế được cảm xúc. Cố Hoài Ninh nhanh chóng định thần lại, bước về phía Lương Hòa. Anh nhìn cô chăm chú: “Muộn thế này rồi em còn đến đây sao?”. Nhìn thấy tấm thân mỏng manh của Lương Hòa, đôi lông mày Cố Hoài Ninh nhíu lại: “Sao lại mặc ít áo như thế?”.

Lương Hòa im lặng, mắt đã đỏ hoe. Đồng chí đoàn trưởng thấy vậy lập tức hối hận, đang định nói gì đó thì một giọng nói cương nghị cất lên từ phía sau.

“Là ba đưa nó đến, sao nào?”

Đồng chí đoàn trưởng bản thân, không trả lời.

Lão gia nhìn hai người rồi hỏi han vết thương của Hoài Ninh: “Bị thương có nặng không?”

“Vẫn chưa chết ạ.”

Lão gia trừng mắt: “Con đợi ở đây, ba vào thăm anh lái xe và chú hai. Hòa Hòa, con ở lại đây chăm sóc cho nó”.

Lương Hòa ngoan ngoãn vâng lời, còn Cố Hoài Ninh thì nhìn theo bóng lão gia đi khuất mà thấy đau cả đầu. Vết thương của anh thực ra không nghiêm trọng lắm, người nhà lại ùn ùn kéo đến, khiến anh có cảm giác mình đang lâm trọng bệnh. Quay người lại, thấy Lương Hòa đang cúi gằm mặt, anh thấy cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Cô đi vội quá nên mái tóc mềm mại rối tung, thêm vào câu hỏi thăm vô tình của Cố Hoài Ninh khiến đôi mắt màu hổ phách hoe đỏ. Lúc này cô buồn rầu không nói, còn đồng chí đoàn trưởng lại lộ rõ cảm giác áy náy. Thực ra anh không lường trước được việc Lương Hòa sẽ đến, giờ anh như một tên ngốc vậy.

“Lương Hòa, anh không sao!” Cố Hoài Ninh trầm giọng, đưa tay lên vuốt tóc Lương Hòa, nhưng cô vẫn cúi gằm mặt, không có phản ứng gì. Đến tận khi Cố Hoài Ninh nâng cằm cô lên, anh mới phát hiện ra cô đang khóc, nấc lên từng tiếng nhỏ.

Thực ra, Lương Hòa đang sợ hãi, bởi hai chữ tai nạn khiến cô nhớ đến cảnh tượng ba mẹ rời bỏ cô. Lúc ấy cô vẫn còn đang học bên Anh, bất ngờ nhận được cuộc điện thoại dài của bà ngoại. Trong cuộc điện thoại ấy Lương Hòa chỉ nghe thấy bà ngoại nhắc đi nhắc lại một câu: “Cháu ngoan, mau về đây, mau về đây. Ba mẹ cháu không qua nổi rồi”.

Ba mẹ Lương Hòa gặp tai nạn giao thông, tử vong ngay tại chỗ, khi cô về, chỉ còn là một nắm tro tàn. Từ đó đến nay, nỗi đau lớn nhất của Lương Hòa chính là vụ tai nạn giao thông của ba mẹ. Cảm giác đôi chân đứng bất động không làm chủ được, toàn thân lạnh cóng, cả đời này cô cũng không thể quên. Giống hệt như ngày hôm nay, cảm giác sợ hãi tột cùng ấy dường như còn mạnh mẽ hơn năm xưa. Tất cả những lo âu sợ hãi bỗng chốc vỡ òa trong trái tim khi cô nhìn thấy anh.

“Lương Hòa, đừng khóc nữa!” Cố Hoài Ninh dỗ dành, đáng tiếc là không có tác dụng.

Đoàn trưởng khẽ chau mày. Anh vẫn giữ chặt cằm cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, giữ chặt tiếng nấc nghẹn ngào, cho đến khi Lương Hòa sắp nghẹt thở, phải đẩy ra, anh mới buông tay.

Khuôn mặt Lương Hòa ửng đỏ nhưng đôi mắt ngấn lệ sáng long lanh: “Anh làm gì vậy? Ở đây có bao nhiêu người đang nhìn!”. Cô vừa nói vừa nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn là không có được mấy người mới yên tâm. Nhìn bộ dạng ưu tư của Lương Hòa, Cố Hoài Ninh không nhịn được cười: “Thôi được rồi, đừng khóc nữa, anh thật sự không sao mà”.

“Em biết rồi!” Miệng thì nói như vậy, nước mắt cũng đã lau khô, nhưng tay Lương Hòa vẫn bám chặt vào cánh tay Cố Hoài Ninh, đến khi đồng chí đoàn trưởng không chịu nổi phải mở miệng kêu đau mới phụng phịu buông ra: “Làm em sợ hết hồn”.

Cố Hoài Ninh nhếch môi cười.

Nghĩ một lúc, Lương Hòa lại nói: “Đợt diễn tập của anh kết thúc rồi đúng không? Anh phải nghỉ ngơi vài ngày đấy nhé!”

Đoàn trưởng nhận lời ngay. Anh quay người lại, nhìn thấy ba và chú hai đang tiến lại gần.

Lão gia đã qua thăm Tiểu Trương và cử người ở lại bệnh viện chăm sóc cho anh ta, còn mọi người cùng nhau trở về đoàn 302.

Nửa đêm, thành phố B lại bắt đầu có tuyết lớn. Lương Hòa ngồi ở ghế sau ngủ mơ màng.

“Em mệt sao?”

“Không mệt!” Cô giật mình, lập tức ngồi thẳng người dậy.

“Mệt thì ngủ một lát đi.”

“Không cần đâu, lỡ chạm vào tay anh thì sao?” Lương Hòa nhìn cánh tay bị thương của Cố Hoài Ninh, có chút lo lắng: “Lỡ ra anh nên nằm viện theo dõi, như vậy sẽ yên tâm hơn”.

Cố Hoài Ninh không mấy để tâm vết thương này, giáp mặt với thần chết còn không sợ, hổng hồ đây chỉ là vết thương nhỏ: “Anh bị thương ở tay phải, em dựa vào tay trái của anh cơ mà. Không vấn đề gì đâu, em ngủ đi”. Anh vừa nói vừa vỗ về Lương Hòa.

Lương Hòa đồng ý, dựa vào vai Cố Hoài Ninh ngủ ngon lành. Cả ngày hôm nay mệt mỏi, lo lắng, cô thực sự không còn chút sức lực nào. Nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ, Lương Hòa vẫn lơ mơ nhớ ra còn điều gì đó chưa kịp nói với anh. Thôi không sao, họ vẫn còn nhiều thời gian mà.

Mặc dù vết thương của Cố Hoài Ninh không nghiêm trọng, nhưng lại bị thương ở tay phải, hoạt động vô cùng bất tiện, anh đành ngoan ngoãn nghe lời, bắt đầu dưỡng thương.

Lão gia sau khi đến đoàn 302 cùng không vội đi ngay mà cùng Cố Trường Minh đến quân khu thăm chú út Cố Trường An.

Cuộc diễn tập quân sự vừa mới kết thúc, toàn đơn vị đã quay về hết. Lương Hòa đứng bên cửa sổ phòng ký túc của Cố Hoài Ninh nhìn ra bên ngoài, từng đoàn xe thiết giáp đang tiến vào cổng doanh trại. Mặc dù đã từng đến đơn vị một lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng này, ngưỡng mộ không thôi.

“Đây là xe gì vậy?” Cô quay lại hỏi Cố Hoài Ninh đang ngồi ở bàn đọc sách.

Cố Hoài Ninh nhìn cô, đặt cuốn sách xuống rồi bước ra phía cửa sổ.

“Đó là xe chiến đấu bộ binh”.

“Còn xe kia?” Lương Hòa chỉ một chiếc xe khác.

“Xe pháo tự hành. Phía sau, thứ đặt ở trên nóc xe là pháo cao xạ, nhiệm vụ chủ yếu của nó là tấn công mục tiêu trên không.” Cố Hoài Ninh chấp tay đứng đằng sau Lương Hòa, lần lượt giới thiệu cho cô. “Chiếc xe kia để làm gì, sao toàn nữ chiến sĩ vậy?”

Cố Hoài Ninh theo tay Lương Hòa chỉ, nhìn thấy một chiếc xe: “Đó là xe thông tin, có nhiệm vụ chính là đảm bảo thông tin liên lạc. Đây là tiểu đoàn nữ binh duy nhất của đoàn anh”.

“Nữ binh cũng phải tham gia diễn tập sao?” Phóng viên Lương coi như đã được mở mang tầm mắt.

Cố Hoài Ninh nhìn chiếc xe thông tin đang chậm chậm tiến vào, chợt nghĩ đến đội trưởng Lục Thời Vũ, liền chau mày lại. Lệnh điều động còn trong tay, anh phải tìm cơ hội đưa cho cô ấy.

Cố Hoài Ninh nhướn mày: “Trong quân đội, phụ nữ cũng phải làm những công việc của nam giới. Em tưởng dễ như đội hình đội ngũ sao?”.

Lương Hòa nhìn anh, lẩm bẩm: “Đội hình đội ngũ cũng chẳng dễ đâu nhé!”.

Đoàn trưởng nhìn Lương Hòa chu miệng, xem ra tâm trạng cũng không tệ, lại muốn trêu chọc: “Sao? Bây giờ đi đều bước có còn bị nhầm chân nữa không?”.

Đương nhiên rồi, kỷ tích chỉ xuất hiện có một lần, còn việc nhầm chân thì hẳn là việc muôn đời. Con người này biết rõ điều đó mà còn cố tình chọc cô. Lương Hòa nghiêng răng, định khua môi múa mép, nhưng đúng lúc ấy lại có tiếng gõ cửa. Đoàn trưởng ra mở cửa rồi đứng qua một bên. Cửa mở ra, là Triệu Kiên Hòa và ... Lục Thời Vũ.

Nhìn thấy Lục Thời Vũ, Cố Hoài Ninh có chút sững sờ. Triệu Kiên Hòa bỏ mũ xuống rồi lên tiếng: “Đang làm gì vậy? Làm gì vậy Giữa thanh thiên bạch nhật mà cứ ru rú trong phòng thế này?! Nghe nói đồng chí đoàn trưởng bị thương vì hành động trượng nghĩa, để đàn em xem chút nào...”.

Cố Hoài Ninh chuyển hướng nhìn, nói: “Này Triệu Kiên Hòa, muốn ăn đòn sao?”.

Triệu Kiên Hòa làm bộ dạng van xin rồi bước vào phòng, nhìn thấy Lương Hòa đang đứng bên giường, chợt sững người lại. Lục Thời Vũ đứng đằng sau cũng vô cùng bất ngờ.

Lương Hòa lễ phép chào hỏi. Thấy hai người họ vẫn đang đứng ngây người, Cố Hoài Ninh bước lên phía trước, giới thiệu: “Kiền Hòa thì em biết rồi, còn đây là đội trưởng đội thông tin liên lạc, Lục Thời Vũ”.

Lương Hòa mỉm cười, chủ động đưa tay ra. Lục Thời Vũ cũng đã định thần lại, bắt tay Lương Hòa.

“Xin chào!” Lương Hòa cười dịu dàng, nhìn thẳng vào mắt đối phương, còn Lục Thời Vũ thì cố gắng lắm mới nở được một nụ cười.

Tham mưu Triệu Kiền Hòa nhìn thấy hai người họ như vậy có chút cảm khái. Hay thật đấy! Thật sự rất thú vị!

Triệu Kiền Hòa kéo chiếc ghế duy nhất trong phòng ra ngồi, dáng vẻ thư thái: “Tôi vừa về đã nghe mấy đồng chí ở nhà khách nói ba cậu và chú hai đến, hỏi mãi mới biết các cậu bị tai nạn. Sao rồi? Bị thương có nặng không?”.

“Vẫn ổn, chưa chết là được rồi!”

Triệu Kiền Hòa cười vui vẻ, nhìn Lương Hòa, nói: “Nhưng tôi thấy đặc ân này của cậu cũng ngang ngửa với bệnh nhân lâm trọng bệnh đấy”.

Lương Hòa thấy ngượng ngùng.

Lục Thời Vũ này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay của Cố Hoài Ninh: “Đoàn trưởng, vết thương của anh thực sự không sao chứ?”.

“Không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi!”

Lục Thời Vũ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhoẻn miệng cười, lại vô tình chuyển ánh nhìn đối diện với Lương Hòa, nụ cười đột nhiên cứng lại. Bên này Lương Hòa đã cười đến quên cả trời đất.

Vì vừa mới quay về nên còn rất nhiều việc phải làm, Triệu Kiền Hòa và Lục Thời Vũ ngồi một lát là đi luôn. Cố Hoài Ninh và Triệu Kiền Hòa đi phía trước, Lương Hòa và Lục Thời Vũ theo sau.

Lùi lại đằng sau một quãng dài, đảm bảo hai người đi trước không nghe thấy gì, Lương Hòa mới quay sang Lục Thời Vũ nói một tiếng cảm ơn.

Lục Thời Vũ sững người giây lát rồi mỉm cười: “Cô muốn nói đến chuyện lần trước bị lạc đường sao? Tôi cứ tưởng cô sẽ không nhận ra tôi”.

“Đương nhiên là tôi nhớ chứ!” Lương Hòa thấy ái ngại: “Có điều, tôi không muốn nhắc đến chuyện này trước mặt Cố Hoài Ninh”.

“Vì sao?” Lục Thời Vũ nhìn Lương Hòa một cách khó hiểu.

Lương Hòa lắc đầu, chớp mắt cười: “Bởi vì trong mắt anh ấy, tôi đã đủ ngốc lắm rồi!”

Lục Thời Vũ bật cười, nhưng trong nụ cười lại lộ ra nỗi cay đắng.

Sư đoàn T đã thắng trong cuộc diễn tập lần này, trong đó, công lao của đoàn chủ công 302 là không thể không nhắc tới. Vì thế, ngày thứ hai sau khi trở về doanh trại, cán bộ đoàn đề nghị tổ chức một bữa liên hoan mừng chiến công. Đồng chí đoàn trưởng chắc chắn phải tham dự, hơn nữa còn thay một bộ đồ mới tinh để đi dự tiệc.

Lương Hòa đứng một bên, giúp anh chỉnh lại cà vạt, đợi anh cài xong chiếc khuy áo cuối cùng, cô liền kiễng chân giúp anh đeo cầu vai. Ở khoảng cách gần như vậy, Cố Hoài Ninh nheo mắt nhìn, đôi tay của Lương Hòa bỗng nhiên trở nên gượng gạo. Cố Hoài Ninh khẽ cười, thờ ơ nói: “Cùng đi đi!”.

Lương Hòa sững sờ, nhất quyết từ chối: “Đồng như vậy, em đi có được không?”

“Không sao!”, Cố Hoài Ninh nói: “Là tiệc mừng công thôi mà. Dạ dày anh không tốt, không uống được rượu, chưa biết chừng em có thể uống đỡ anh”.

Anh nghịch mái tóc chờm qua tai của cô, nhìn ngấm mà trong lòng cũng thấy rung động.

Chắc anh chỉ đùa thôi, Lương Hòa ngược mắt nhìn: “Tửu lượng của em thế nào trong lòng anh còn không biết sao?”

Đồng chí đoàn trưởng cười: “Vậy thì không uống rượu”.

Lương Hòa do dự: “Trông em thế này có được không?”.

Lương Hòa dè dặt hỏi, đồng chí đoàn trưởng nghe vậy bèn nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, Lương Hòa lại càng căng thẳng.

Một lúc sau, Cố Hoài Ninh cười, vuốt mái tóc cô: “Anh thấy đẹp lắm rồi!”.

Lương Hòa đồng ý, mặt đỏ ửng lên, không biết là vì hành động của Cố Hoài Ninh hay lời nói của anh nữa.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc được đặt ở hội trường của đơn vị, bên trong kê mấy chục chiếc bàn tròn. Trên bàn bày biện rất nhiều thứ. Đương nhiên, thứ không thể thiếu được chính là rượu.

Lương Hòa theo sau Cố Hoài Ninh chậm chậm bước vào hội trường, vừa vào cửa đã nhận được rất nhiều sự chú ý. Bước chân của Lương Hòa trở nên ngập ngừng, đến khi Cố Hoài Ninh quay đầu lại, đưa tay về phía cô: “Đứng thần người ra đó làm gì?! Lại đây!”.

Lương Hòa do dự, đưa tay cho anh, dưới ánh mắt của rất nhiều người, họ bước vào chiếc bàn lớn nhất ở chính giữa hội trường. Mấy cán bộ đoàn đều đang ngồi đó đợi, trong đó, trông Triệu Kiên Hòa là nổi bật nhất. Chủ nhiệm phòng chính trị, Châu Bình và đoàn phó Nhạc Khải mới chỉ nghe nói về Lương Hòa, giờ mới được tận mắt nhìn thấy cô, vô cùng hào hứng.

Lương Hòa da mặt vẫn rất mỏng. Cô kéo tay áo Cố Hoài Ninh, anh khẽ hắng giọng, mọi người đều biết ý, quay đi chỗ khác.

Buổi tiệc chưa bắt đầu, nhưng cả hội trường đã rất đông vui nhộn nhịp. Rượu trên bàn uống thoải mái, uống say cũng không vấn đề gì, dù sao đây cũng là giây phút ăn mừng chiến thắng. Cho dù cấp bậc cao hay thấp, khi uống rượu không phân thứ bậc! Thông thường, Cố Hoài Ninh phải đi hết một vòng để chúc rượu, nhưng hôm nay, đồng chí đoàn trưởng đang bị thương, những đồng chí có muốn công kích cũng phải dè chừng. Có điều, hiếm khi có dịp chị dâu ở đây, không chúc vài chén thì thật uổng!

Nhân lúc Cố Hoài Ninh lên sân khấu phát biểu ý kiến, Lương Hòa hỏi Triệu Kiên Hòa: “Đoàn các anh không phải có cả các nữ chiến sĩ sao? Họ đâu cả rồi?”.

Triệu Kiên Hòa hắt hàm về phía tiểu đoàn thông tin liên lạc, Lương Hòa nhìn theo, đúng lúc nhìn thấy Lục Thời Vũ đang chăm chú không rời mắt khỏi Cố Hoài Ninh trên sân khấu. Lương Hòa chỉ thấy có chút gợn trong lòng. Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Lục Thời Vũ đã quay đầu lại, hai ánh mắt gặp nhau. Lương Hòa lộ vẻ hoang mang chột dạ, nhưng chỉ trong giây lát, cô nhanh chóng phản ứng lại, nở nụ cười với Thời Vũ.

Lương Hòa hướng về phía Lục Thời Vũ nâng chén, sau đó quay người uống hết ly rượu. Vị cay nồng của ly rượu chạy từ cổ họng vào đến dạ dày cô như thiêu đốt. Cô tựa vào bàn ho sặc sụa, khiến cho Triệu Kiên Hòa sợ hết hồn, vội vàng đưa giấy ăn.

“Không sao chứ?!”

“Tôi không sao!” Lương Hòa đỏ mặt, trả lời một cách khó khăn.

Triệu Kiên Hòa vỗ vào lưng cô, hướng ánh mắt ra phía Lục Thời Vũ đang ngồi cách đó không xa, rồi lập tức nhìn sang chỗ khác. Trên sân khấu, Cố Hoài Ninh cũng chuẩn bị phát biểu, tuyên bố khai mạc buổi tiệc.

“Thưa các đồng chí...” Giọng nói trầm ấm vang cả hội trường, thoáng chốc đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người. Lương Hòa chỉ có thể thấy được nửa khuôn mặt cương nghị tuấn tú và khóe môi mấp máy của anh.

“Hôm nay, đoàn 302 chúng ta tổ chức buổi tiệc này để chúc mừng cho thắng lợi mà chúng ta đã đạt được trong đợt diễn tập vừa qua. Chúng ta đã biểu hiện rất tốt, rất đáng được tuyên dương. Tuy nhiên, điều mà tôi muốn nhắc nhở các đồng chí chính là sai lầm chúng ta đã mắc phải trong cuộc diễn tập. Nếu lặp lại sai

lầm ấy trong cuộc chiến thực sự thì chúng ta sẽ phải trả bằng máu! Vì thế, tôi hy vọng các đồng chí biết sai lầm để lần sau khắc phục. Phải dũng cảm tiến lên phía trước! Các đồng chí đã rõ chưa?!”

“Rõ!” Hàng trăm người cùng đồng thanh, tiếng hô vô cùng hào sảng.

Cố Hoài Ninh đứng trên sân khấu cười rất tươi, nâng ly rượu trên tay: “Tốt! Chúng ta cùng cạn chén nào!”.

Tất cả mọi người đều nâng chén, uống cạn một hơi! Lương Hòa cũng thấy xúc động trước cảnh tượng này. Cô không phải một người lính, không phải ra trận, càng không thể cảm nhận được cảm giác vui sướng khi chiến thắng. Nhưng trong thời khắc này, cô có thể lý giải được cảm giác tự hào và niềm vinh hạnh từ tận đáy lòng của các chiến sĩ!

Chiến công này có một phần của anh, một phần của tôi.

Chính điều này khiến Lương Hòa có cảm giác như mọi tâm hồn đang hòa quyện vào nhau.

“Lương Hòa?” Có người gọi tên cô, là Triệu Kiên Hòa.

“Vâng?!”

“Cô có yêu Hoài Ninh không?”

Câu hỏi của anh ta rõ ràng đã khiến Lương Hòa bối rối. Cô có yêu anh không?!

9. Chương 9

Nhìn Cố Hoài Ninh đang đứng trên sân khấu, Lương Hòa thần thờ nghĩ về câu hỏi ấy. Khi cô định thần lại thì Cố Hoài Ninh đã đứng trước mặt cô rồi.

“Đang nghĩ gì vậy?”, anh vừa nói vừa cầm ly rượu trước mặt Lương Hòa.

Lương Hòa ôm khuôn mặt nóng bừng, lắc đầu. Cố Hoài Ninh nhìn đôi má ửng hồng của cô, đang định nói gì đó thì một đồng chí thượng úy trung đội trưởng cầm ly rượu bước về phía anh, lớn tiếng gọi: “Đoàn trưởng, em phải chúc hai vợ chồng anh một chén!”.

Cố Hoài Ninh nhún vai nhìn Lương Hòa. Lương Hòa cũng nhìn anh khó xử. Uống rượu sao?! Uống nữa thì đêm nay cô không quay về được mất. Cố Hoài Ninh cũng biết tử lượng của Lương Hòa, anh nhìn thượng úy: “Chị dâu cậu không uống được. Chén này để tôi uống thay”, nói xong, anh rót đầy một chén rồi ngửa cổ uống hết.

Lương Hòa chỉ cảm thấy hai má càng ngày càng nóng, càng lúc càng đỏ. Uống hết ly rượu đó, lại có thêm nhiều người đến chúc rượu, có điều, toàn là cán bộ cấp trung đội trở lên. Cố Hoài Ninh đổi sang chén nhỏ hơn, nhiệt tình uống với họ vài chén. Khó khăn lắm mới uống được hết, Cố Hoài Ninh không nhận được, ho mấy tiếng. Lương Hòa đưa cho anh giấy ăn. Anh nhận lấy, mỉm cười với cô.

Lương Hòa nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Cố Hoài Ninh, buông lời trách cứ: “Đã bị thương lại còn uống nhiều như vậy!”.

“Không còn cách nào khác, ai bảo anh đi cùng với một người không biết uống rượu chứ!” Anh vừa nói vừa xích lại gần, Lương Hòa đỏ mặt nhìn xung quanh. Lại còn chọc cô nữa!

Cố Hoài Ninh cười: “Vất vả cho em rồi!”.

Lời lẽ đầy ý giễu cợt, Lương Hòa lúc ấy chỉ muốn mặc kệ, không thèm để ý đến anh nữa, nhưng mới chỉ nghĩ thôi chứ chưa kịp thực hiện thì đã nghe thấy một giọng nói dịu dàng ở phía sau: “Cố Hoài Ninh!”.

Lương Hòa và Cố Hoài Ninh cùng quay đầu lại, thấy Lục Thời Vũ đang bước về phía họ trong tình trạng ngà ngà say, hai chân liêu xiêu, đằng sau là Triệu Kiên Hòa đang cố dìu cô ấy.

Cố Hoài Ninh dừng thẳng người, nói: “Kiên Hòa, sao cậu không đỡ cô ấy?!”.

Triệu Kiền Hòa bực mình vò tóc: “Tôi mà đỡ được thì đã đỡ từ lâu rồi!”, đỡ được rồi, cô ấy lại đẩy ra. Sau vài lần ngả nghiêng, Lục Thời Vũ mới đến được trước mặt Cố Hoài Ninh, rượu trong chén đã cạn.

Cố Hoài Ninh nhìn cô ấy, nhận thấy cánh tay Lương Hòa đang dần dần siết chặt. Cảm giác căng thẳng của cô, anh có thể cảm nhận được.

Cố Hoài Ninh lặng lẽ nhìn bộ dạng điên rồ của Lục Thời Vũ, quay lại nói với Lương Hòa: “Đưa anh ly rượu”.

Lương Hòa cắn môi, đưa một chén cho Cố Hoài Ninh.

Lục Thời Vũ dường như đã say, hai má đỏ bừng, nhưng cũng như là chưa say, đứng thẳng, không hề nghiêng ngả xiêu vẹo. Triệu Kiền Hòa thấy không cần được cô ấy, đành âm ỉt quay đi. Cũng may mà lúc ấy mọi người đang uống rượu, không ai chú ý đến họ.

Lương Hòa chợt thấy lo lắng khó tả. Nỗi lo ấy có đôi chút mơ hồ không rõ ràng. Cô nhìn Lục Thời Vũ, nhưng Lục Thời Vũ không buồn nhìn tới cô, chỉ chăm chăm vào Cố Hoài Ninh. Một lúc sau cô ấy cười, giọng nói có chút lú lút: “Tôi, tôi vừa nhận được cuộc gọi của cậu vào tối hôm qua. Ông ấy nói về chuyện điều tôi về Thẩm Dương. Cậu tôi nói đó là chủ ý của ông ấy”.

“Ông ấy cũng là vì nghĩ cho cô thôi,”

“Tôi biết!” Cô ấy ngắt lời anh: “Mang đến đây!”.

“Cái gì?”

“Lệnh điều động!” Lục Thời Vũ gượng cười: “Anh tự tay đưa cho tôi, đừng để người khác chuyển đến tay tôi. Như thế tôi sẽ luôn ghi nhớ rằng, chính anh đã đẩy tôi đi”.

Cố Hoài Ninh im lặng giây lát, rồi gật đầu.

“Được!” Lục Thời Vũ nói lớn: “Vậy thì uống hết chén này đi!”

Nhìn cô ấy vài giây, Cố Hoài Ninh uống hết ly rượu trong tay. Uống xong chén đó, anh đã thực sự không còn muốn giữ cô ấy lại nữa. Lục Thời Vũ đã hiểu. Ngay từ khi anh xin được chuyển đến đoàn 302, lẽ ra cô ấy phải hiểu rằng, anh đến không phải là vì mình. Nhưng lúc đó, cô ấy quá ngốc nghếch, nghĩ rằng trai chưa vợ, gái chưa chồng, lại ở gần nhau bao nhiêu năm như vậy, cho dù không yêu thì cũng không thể rời bỏ được. Cô ấy còn nhớ, khi diễn tập, anh nói rằng phải tổ chức mừng công cho mình, không ngờ tiệc mừng công của cô ấy là một tờ lệnh điều động. Cuối cùng thì Lục Thời Vũ cũng biết bản thân mình quá ngốc. Cô ấy kìm nén để không bật tiếng thốn thức: “Được, vậy tôi đi trước đây”.

Cố Hoài Ninh nhìn Lục Thời Vũ, khẽ mấp máy môi, chỉ buông ra một tiếng “Được!” rồi nhìn cô ấy quay người rời đi. Có lẽ anh nên giải quyết mọi chuyện từ lâu rồi mới phải. Ở gần nhau gần ấy năm, nhưng dù thế nào, anh cũng không thể yêu được Lục Thời Vũ. Huống hồ, huống hồ giờ anh là người đã có vợ.

Anh đột nhiên nhớ đến Lương Hòa đứng bên cạnh, vội quay sang nhìn, chỉ thấy cô đang cắn chặt môi, mặt tái nhợt.

“Em không khỏe sao?” Anh nắm chặt tay cô.

Lương Hòa ý thức được mình có chút hoảng loạn liền lùi lại một bước, khiến cho bàn tay Cố Hoài Ninh rơi vào hư không. Cô đã thể hiện rõ sự xa cách, anh cũng người một lúc, rồi không ép buộc cô nữa: “Chúng ta về thôi!”

“Được!” Lương Hòa lẩm bẩm đáp lại.

Họ quay trở về nhà khách của đơn vị. Buổi tối hôm mới đến thành phố B, Lương Hòa ở ký túc xá của Cố Hoài Ninh, vì lúc ấy mọi người trong đoàn vẫn chưa về, cả tòa nhà trống không có ai nên chẳng có gì bất tiện, hơn nữa Cố Hoài Ninh lại bị thương cần phải chăm sóc. Nhưng bây giờ thì lại không được tiện lắm. Nhà khách đã sắp xếp cho cô một phòng, vẫn là căn phòng lần trước khi đến đây cô đã ở.

Thời tiết khá lạnh, Lương Hòa vừa vào phòng đã bật bình nước nóng, chuẩn bị đi tắm. Cô thả mình vào dòng nước ấm. Dòng nước từ vòi hoa sen khiến cô nhớ lại đêm đầu tiên ở đây. Đêm ấy cô bị sốt, còn mơ thấy ba mẹ và bà ngoại đã mất. Cô rất ít khi mơ thấy họ, vậy mà bỗng nhiên lại mơ thấy họ khi ở đây đêm

đầu tiên. Những chuyện đó, dường như Lương Hòa đã quên hết, nhưng sau khi ở bên anh, cô lại liên tục nhớ đến. Thỉnh thoảng cô cũng muốn biết về quá khứ của Cố Hoài Ninh, không biết anh có giống cô, có những chuyện không bao giờ dám nghĩ đến hay không. Những điều như thế, Lương Hòa chưa từng nghe Cố Hoài Ninh nhắc đến.

Nước đột nhiên chuyển lạnh, Lương Hòa giật mình, lập tức định thần lại, tắt vò hoa sen. Cô mặc đồ xong đi ra ngoài, Cố Hoài Ninh vẫn chưa đi, nói đúng ra là đi rồi nhưng quay lại, trong tay anh cầm theo chiếc áo len dày và áo giữ nhiệt. Thấy cô đi ra, đoàn trưởng liền đưa cho cô: “Thời tiết ở thành phố B rất lạnh, mặc vào, tránh bị cảm lạnh”.

Lương Hòa cúi đầu vâng dạ, nhận lấy đồ, đặt lên giường, đứng yên không động dậy.

“Sao em không mặc vào?”

Lương Hòa vừa trải giường vừa quay lại trả lời: “Sáng mai dạy em sẽ mặc. Cũng muộn rồi, anh về nghỉ đi”.

Cố Hoài Ninh không nói gì, đợi cô trải xong giường mới nói: “Tối nay anh ngủ ở đây được không?”.

Lương Hòa chợt cứng đờ người, lẩm bẩm một câu rồi chui lên giường, trùm chăn.

Cố Hoài Ninh cau mày nhìn, rồi chợt mỉm cười. Sau khi tắt hết đèn, chỉ để lại đèn ngủ ở đầu giường, anh ngồi xuống cuối giường, nhất quyết không đi. Lương Hòa lúc đầu còn trùm chăn kín đầu, nhưng không lung lay được quyết tâm của đoàn trưởng, bèn thò đầu ra, lấy chân đá vào người anh: “Cố Hoài Ninh!”.

“Sao?” Anh cao giọng, chứng tỏ tâm trạng rất tốt. Chọc tức cô như vậy, anh vui lắm sao? Lương Hòa thấy thật ảm ức.

“Anh tắt đèn đi, em muốn đi ngủ.”

“Cũng được.” Đoàn trưởng ra vẻ sáng khoái tắt đèn, nhưng khi Lương Hòa cho rằng anh đã rời đi thì đồng chí đoàn trưởng lại vào phòng vệ sinh xả nước nóng cho hết hơi rượu! Lương Hòa ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn cửa phòng vệ sinh như muốn đục lỗ trên cánh cửa.

Cố Hoài Ninh uống hơi nhiều, sau khi tắm xong liền đi ra ngoài. Người đang nằm trên giường quay mặt vào tường trông như con tôm, xem ra tối nay cô quyết không thêm để ý đến anh nữa.

Cố Hoài Ninh cười cười, bỏ khăn xuống, ngồi bên giường. Giường ở nhà khách khá cũ, anh vừa ngồi xuống đã nghe tiếng cọt két, Lương Hòa đương nhiên cũng cảm nhận thấy.

“Có lạnh không?” Anh đứng bên giường nhìn chằm chằm “con tôm” kia.

“Không lạnh!”, vừa thốt ra câu đó, Lương Hòa đã hối hận, giờ có muốn giả vờ ngủ cũng không được nữa rồi.

Cố Hoài Ninh cười, bước tới lật mép chăn lên. Lương Hòa lập tức như con mèo bị tóm đuôi, xù lông lên.

“Anh, anh làm gì thế?”

Cố Hoài Ninh trả lời vô cùng nghiêm túc: “Ngủ! Chẳng phải đã nói hôm nay anh ngủ ở đây sao?!”.

Lương Hòa bị câu “Tùy anh!” của mình làm cho sống dở chết dở, sau khi trừng mắt nhìn anh một phút, đành nằm dịch sang một bên, nhường một nửa chăn cho anh nằm ngủ.

Trong bóng tối, Cố Hoài Ninh cố gắng nhin cười. Cô bé này, hình như không hề ý thức được bây giờ mình đang rất ngượng ngùng, rất vụng về. Vụng về nhưng cũng thật đáng yêu!

Anh ngồi xuống bên cạnh cô: “Sao rồi?! Cơn giận lớn đến thế cơ à?”.

“...” “con tôm” vẫn giữ im lặng.

“Để bụng thế cơ à?!” Đoàn trưởng tiếp tục hỏi.

“...” Lương Hòa tiếp tục giả câm giả điếc.

“Trước khi vào bộ đội, bọn anh là bạn học. Anh vào Học viện Quân sự trước cô ấy, giờ lại công tác trong cùng đơn vị, cũng coi như chiến hữu, chỉ có vậy thôi”.

Anh vừa nói xong câu ấy: “con tôm” trên giường bắt đầu động đậy. Vài phút sau, một giọng nói lý nhí phát ra: “Nhưng, em nhìn ánh mắt của cô ấy có gì đó rất khác lạ”.

“Anh biết!” Cố Hoài Ninh nói, rồi kéo chăn giúp cô. Anh phát hiện tướng ngủ của cô rất tệ, lần nào cũng đạp chăn ra ngoài: “Nhưng bao nhiêu năm nay anh chỉ coi cô ấy là bạn thôi. Điều này chưa bao giờ thay đổi”.

“Nhưng chắc chắn là cô ấy thích anh, cũng không coi anh là bạn.”

Thấy Lương Hòa vẫn cố chấp với vấn đề này, Cố Hoài Ninh im lặng trong giây lát. Một lúc sau, anh nói: “Vậy thì phải làm sao?”.

“Cái gì phải làm sao?”

“Người anh yêu là em.”

Toàn thân Lương Hòa trở nên cứng ngắc, mãi mới ý thức được, quay lại nhìn anh. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt vốn trầm lặng của Cố Hoài Ninh trong khoảnh khắc ấy lộ rõ nét cười, như đã dự đoán được phản ứng của cô.

Lương Hòa chợt có cảm giác mình bị trêu đùa, trong lòng đang bùng bùng một ngọn lửa giờ đã bị gáo nước lạnh dập tắt ngấm. Cô hơi bức bối đẩy anh ra: “Này đồng chí đoàn trưởng, lần sau đừng đùa kiểu đó nữa được không?”, ngừng một lúc, cô lại giận dỗi nói thêm một câu: “Mau rút lại lời nói đi!”.

Cố Hoài Ninh cũng không tức giận, đưa tay ôm chặt lấy eo Lương Hòa, kéo cô vào lòng, nhìn sâu vào đôi mắt cô: “Anh cũng không nói đùa!”. Anh nói: “Anh yêu em!”.

Lương Hòa hoàn toàn không thể thích ứng được với kiểu tỏ tình đột ngột này. Cô sững sờ một lúc lâu mới ập a ập ứng: “Anh có chắc là anh không nói nhầm không? Hay là tại anh uống rượu nên...”.

im lặng một phút, anh lại lên tiếng: “Em không tin anh sao?”.

“Một chút...”

Lương Hòa không dám tin. Cảm giác này giống như chiếc bánh rơi từ trên trời xuống vậy, đợi đến khi bạn đói mềm mắt hoa muốn vồ lấy để ăn thì mới phát hiện ra nó chỉ là một hòn đá, có khả năng là rơi từ mặt trăng xuống. Quá đột ngột, lại chẳng có căn cứ gì để tin cả!

Đoàn trưởng tỏ ra có chút chán nản: “Vậy để anh chứng minh cho em thấy nhé?!", nói xong anh định thò tay cởi áo cô ra!

Lương Hòa trợn mắt: “Không cần! Không cần!”.

“Cần!” Cố Hoài Ninh dường như rất có thành ý: “E rằng xong việc rồi, em vẫn cho rằng anh lừa em”.

Lương Hòa bị anh dọa cho một trận, không dám gây kích động đến người có chỉ số EQ thấp như thế nữa: “Em tin! Em tin!”. Cô vừa giữ chặt áo vừa hét ầm lên.

Cố Hoài Ninh cuối cùng cũng dừng lại. Lương Hòa vội vàng chỉnh lại quần áo, vã hết mồ hôi. Cô vẫn không quên trừng mắt lườm anh, còn Cố Hoài Ninh có vẻ như tâm trạng rất tốt, giúp cô cài lại khuy áo: “Cô ấy sắp phải chuyển đi rồi, chuyển về Thẩm Dương. Vì thế em không cần lo lắng”.

Nói xong, anh thâm than thở trong lòng, xem như anh mắc nợ cô ấy.

Lương Hòa thì thầm: “Em không lo lắng!”.

“Được rồi, em không lo lắng, mà phải gọi là đang ghen.”

So với Lương Hòa, đoàn trưởng thật là biết cách dùng từ. Lương Hòa xấu hổ lườm anh một cái. Cố Hoài Ninh cười rồi ôm cô vào lòng, một lúc sau, cảm thấy người đang nằm trong lòng khê động đậy, tóm chặt lấy cổ áo anh.

“Cố Hoài Ninh!” Lương Hòa đột nhiên trở nên áy náy, những điều muốn nói, bỗng thấy thật khó mở miệng.

Cố Hoài Ninh cũng không vội vàng, anh “Ừm” một tiếng rồi kiên nhẫn chờ đợi. Cho đến khi cô dụi hắt đầu vào lòng anh, anh mới nghe thấy giọng nói khe khẽ: “Thực ra, em cũng yêu anh”.

Nói xong, Lương Hòa cảm thấy Cố Hoài Ninh sững người lại, nhưng cô không dám ngẩng đầu lên nhìn, đến khi anh vuốt mái tóc cô rồi khẽ nói: “Vậy thì tốt rồi!”.

Thực ra Lương Hòa vẫn luôn không hiểu, rốt cuộc thế nào mới gọi là yêu. Nhưng hôm nay, cô đột nhiên nhận ra, khi nhất quyết muốn có một thứ thuộc về mình và sợ nó vượt khỏi tay, cảm giác mạnh mẽ ấy có thể gọi là thích. Nếu thời gian lâu dài thì có thể sẽ trở thành tình yêu. Đối với Cố Hoài Ninh, cũng là cảm giác ấy.

10. Chương 10

Sau khi bày tỏ tình cảm với nhau xong thì nên làm gì nhỉ?!

Lương Hòa hiểu quá rõ, đó chính là “chuyện ấy”.

Sáng tỉnh dậy, Lương Hòa vào phòng tắm, vừa xả nước tắm vừa nhìn dấu vết anh đã để lại trên cơ thể mình, cảm thấy rất tức giận.

Lại thế rồi!

Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh mới chú ý đến mảnh giấy kẹp trên bàn, là của Cố Hoài Ninh sáng sớm trước khi đi đã để lại. Anh nói hôm nay bận rất nhiều việc.

Lương Hòa nghiêng rằng, may mà anh đi sớm, nếu không đợi đến khi cô tức giận, chưa biết chừng sẽ trả lại anh gấp đôi những dấu vết anh để lại trên người cô. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là không bị phản công lại.

Cô vừa đặt mảnh giấy xuống đã có người gõ cửa, là Tiểu Lý, anh chàng lính thông tin của Cố Hoài Ninh. Nhìn thấy Lương Hòa thò đầu ra khỏi cửa, Tiểu Lý mỉm cười: “Chị dâu, chào chị!”

Chàng thanh niên trước mặt rõ ràng tuổi tác không kém Lương Hòa là mấy, vậy mà gọi chị dâu cứ ngọt sớt, chẳng thấy ngượng mồm gì cả. Cũng may là sức chịu đựng của Lương Hòa đã được Phùng Đàm rèn luyện nên chỉ chớp mắt rồi mời Tiểu Lý vào nhà. Tiểu Lý đặt chiếc cặp lồng lên bàn. Lương Hòa mở ra xem, có hai chiếc bánh bao, một ít đồ ăn và một bát mì. Đó là suất ăn tiêu chuẩn của quân đội.

Lương Hòa hỏi Tiểu Lý: “Đoàn trưởng của các cậu dâu?”.

“Đoàn trưởng vừa ngủ dậy đã đến chỗ lão gia rồi ạ, nói là phải khuyên lão gia về nhà, còn dặn em không được nói ra nữa”.

Lương Hòa thấy buồn cười. Mặc dù biết lão gia lần này đến cũng là vì việc tư, không dễ gì ở lại lâu, nhưng người thẳng thắn chuyện gì cũng sẵn sàng nói ra như Cố Hoài Ninh cũng thật là hiếm gặp. Dù sao thì lão gia đến cũng là để thăm anh. Nghĩ đi nghĩ lại, Lương Hòa lại ý thức được một điều, cô và lão gia cùng nhau đến, lão gia đi, vậy thì cô cũng phải đi sao?!

“Vậy anh ấy có nói là sẽ đi cùng lão gia không?”

Tiểu Lý lắc đầu, Lương Hòa bắt đầu tính toán, xem ra anh sẽ không về đâu.

Lương Hòa không ngừng nghĩ tới lời của bà Lý Uyển đã dặn dò khi ở nhà họ Cố, phải khuyên Cố Hoài Ninh trở về thành phố C. Từ sau chuyện của Lục Thời Vũ tới qua, cô biết rằng việc điều động thuyền chuyển cán bộ quân đội nhất định phải có lệnh điều động của cấp trên. Ba vị tiền bối nhà họ Cố đều là người quyền cao chức trọng, muốn chuyển Cố Hoài Ninh về chẳng phải việc khó khăn gì, việc gì cô phải tham gia vào chứ?! Sợ đi lâu như vậy không chuyển anh về thành phố C, e là vì anh không bằng lòng trở về.

Chỉ có điều, thành phố B này có gì hấp dẫn anh chứ?!

Lương Hòa nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng có chút thất vọng.

“Chị, đồ ăn sáng chị ăn ngay lúc đang nóng đi, để lâu sẽ bị nguội đấy!”, Tiểu Lý nhắc nhở.

Lương Hòa mau chóng định thần lại, bắt đầu ăn bữa sáng.

Mấy ngày nay Cố lão gia chỉ ở trong nhà khách của đoàn 302. Mặc dù ông đến đây trước khi mọi người về, nhưng ở đoàn này, chỉ một cơn gió thoảng qua cũng có thể lọt đến tai của mọi người, rất nhiều người trong đơn vị đều biết việc lão gia đến đây. Cố Hoài Ninh băn khoăn không biết bao giờ mới có thể tiễn vị lão thần đáng kính này ra về.

Lão gia vừa thấy con trai sáng sớm đã đến nhà khách bộc bạch tâm tư liền hiểu ý, nhưng vẫn tỏ vẻ chưa biết gì. Ông nhìn cánh tay anh, dặn dò: “Mấy hôm nay phải cẩn thận một chút, nếu không được thì bảo vợ ở đây thêm vài ngày nữa để chăm sóc. Các chiến sỹ khác đều có việc của họ rồi”.

Cố Hoài Ninh không nói gì. Cố Trường Minh đang ngồi uống trà trên sofa cười, nói: “Lúc đầu em còn thấy cô bé này không để ý gì đến Hoài Ninh, sợ hai đứa không hợp nhau. Kết quả, thằng nhóc này vừa bị tai nạn, con bé đã không quản đường xa chạy từ thành phố C tới đây. Tối hôm đến đây, em thấy 2 mắt con bé đỏ ngầu, chắc là sợ phát khóc lên rồi”.

Cố Hoài Ninh nghe thấy thế, lạnh lùng nói: “Biết là cô ấy gan thỏ để mà chú còn trêu chọc. Cháu rất tò mò cuộc điện thoại hôm ấy, chú đã nói gì mà lôi được cả hai người tới đây?”

Anh đang thay bà xã chất vấn hai người họ. Cố Trường Minh lập tức kêu oan: “Chú chỉ gọi điện cho ba cháu thôi, còn vợ cháu thì chú không nói một câu nào”.

Thật sao? Tay đang cầm nắp ấm trà của Cố Hoài Ninh chợt ngừng lại, anh quay đầu nhìn ba mình, chỉ thấy ông đang bưng tách trà, cười mà không nói. Trong lòng anh chợt hiểu ra, thầm cười. Không hổ là lão gia nhà mình, là Cố lão tướng quân tung hoành khắp nơi. Ông nhanh nhạy khiến cho anh nể phục, ngay cả việc thăm dò xem xét con người, cũng đều chọn những thời điểm hiếm có như thế này.

Mặc dù lão gia ngoài mặt thì như chưa từng nói gì, nhưng từ xưa đến nay, Cố Hoài Ninh hiểu rất rõ, đối với chuyện hôn nhân của mình, thái độ của lão gia vẫn luôn mập mờ khó hiểu. Ông không nói thẳng rằng Lương Hòa không được, nhưng cũng chưa hẳn đã thừa nhận cô con dâu này. Dịp này coi như là để thăm dò, kiểm nghiệm xem cô là người thế nào.

Nghĩ đến đây, anh thấy đôi mắt mình tối đi vài phần. Cố Hoài Ninh đứng dậy, nói với ông Cố Trường Chí: “Con không dài dòng nữa, nếu ba bận thì về trước đi. Còn về phần Lương Hòa, nếu cô ấy thấy tiện, con sẽ nói cô ấy ở thêm hai ngày nữa, Diệp lão gia cũng rất muốn gặp cô ấy”.

Nói xong, Cố Hoài Ninh bước ra ngoài. Vừa mở cửa ra, anh đã nhìn thấy Triệu Kiền Hòa đang chuẩn bị gõ cửa. Anh ta chợt giật mình, nhìn rõ ràng là Cố Hoài Ninh, lại tức giận không kìm được, kéo anh đến nỗi vết thương bắt đầu tái phát. Anh ta gần giọng: “Đi với tôi!”.

Cố Hoài Ninh điềm tĩnh nhìn anh ta: “Người lớn đều đang ở bên trong, cậu nên vào chào hỏi một tiếng trước đã”.

Triệu Kiền Hòa nhìn Cố Hoài Ninh, sắc mặt u ám, đi qua anh, bước vào phòng, chào hỏi ông Cố Trường Chí và Cố Trường Minh xong liền lôi Cố Hoài Ninh ra ngoài.

Ông Cố Trường Minh nhìn hai người họ, thấy rất khó hiểu: “Kiền Hòa, có chuyện gì vậy? Cứ như chuẩn bị đi đánh nhau vậy!”

Lão gia nhấp một ngụm trà, híp mắt cười: “Bị Hoài Ninh đánh đúng chỗ hiểm, thành ra bực tức thôi mà!”. Thấy Cố Trường Minh vẫn ngu ngơ không hiểu gì, lão gia mỉm cười, nói: “Chuyện tình cảm nam nữ thôi, tôi với chú bớt đi vài lời thì hơn”.

Cố Hoài Ninh cùng Triệu Kiền Hòa ra ngoài. Triệu Kiền Hòa lúc nào cũng tươi cười hào sảng bây giờ lại mang khuôn mặt sa sầm, tức tối, suốt cả đường đi vô cùng giận dữ. Rẽ vào một góc khuất, Cố Hoài Ninh vỗ vai Triệu Kiền Hòa rồi lên tiếng: “Thôi được rồi, Kiền Hòa. Có việc gì thì nói luôn ở đây đi”.

Triệu Kiền Hòa nghe xong quay ngoắt người lại, định nổi cơn giận với anh, nhưng đối diện với gương mặt không chút biểu cảm của Cố Hoài Ninh, cơn giận không biết phải trút vào đâu nữa: “Tôi nói cho cậu biết, rốt cuộc là cậu định làm cái quái gì vậy? Thời Vũ đối xử với cậu thế nào? Cậu không phải là không hiểu

được tâm tư của cô ấy. Đúng một cái lệnh điều động như thế để đẩy cô ấy đi, cậu tự cho rằng mình có thể chịu trách nhiệm được đúng không? Tôi nói cho cậu biết, đừng hòng!”

“Vậy cậu phải bảo tôi phải làm thế nào?”

Triệu Kiền Hòa trước đây rất khâm phục sự điềm tĩnh này của Cố Hoài Ninh. Việc lớn đến đâu anh cũng không hấp tấp vội vàng, nhưng có những lúc nhìn điệu bộ ấy của anh lại thấy thật bức mình. Lúc này anh ta lại càng thấy bất mãn với sự bình tĩnh của Cố Hoài Ninh: “Cậu nợ cô ấy một lời giải thích!”

“Vậy cậu nói đi, phải thế nào mới gọi là có trách nhiệm?”

Triệu Kiền Hòa túm cổ áo Cố Hoài Ninh, nghiêng rằng nói: “Cậu nói như vậy mà nghe được à?”

Cố Hoài Ninh cũng rất dứt khoát: “Tôi làm như vậy, chính là cho cô ấy một lời giải thích rõ ràng. Cô ấy đã lãng phí quá nhiều thời gian ở bên tôi rồi. Tôi buộc phải trả lại tự do cho cô ấy, chỉ là, cô ấy không cần sự tự do ấy thôi”.

Triệu Kiền Hòa tức quá bật cười thành tiếng: “Ý của cậu là cô ấy cứ bám riết lấy cậu không buông chứ gì? Tôi nói cho cậu biết, cậu ba nhà họ Cố, đừng có cho rằng mình quá tốt đẹp. Trên đời này không phải người phụ nữ nào cũng đều yêu thương cậu đâu!”

“Tôi chưa bao giờ tự nhận mình như thế!” Giọng nói Cố Hoài Ninh đanh lại.

Hai người mặt đối mặt trong vài giây, sau đó Triệu Kiền Hòa buông cổ áo Cố Hoài Ninh ra, dựa vào tường nén lại cơn giận dữ.

Cố Hoài Ninh nhìn anh ta, cũng ôm cánh tay dựa vào tường. Vừa rồi Triệu Kiền Hòa quá kích động đã vô tình chạm vào cánh tay bị thương của Cố Hoài Ninh, lúc này anh thấy đau âm ỉ.

“Vết thương còn đau không?” Một lúc sau, Triệu Kiền Hòa gần giọng hỏi một câu.

Cố Hoài Ninh nhìn anh ta: “Vẫn chưa chết!”. Suýt chút nữa đã dùng vũ lực với anh, giờ mới nghĩ đến vết thương của anh sao?

Triệu Kiền Hòa nghe là hiểu ý của Cố Hoài Ninh, chỉ có điều đang trong cơn giận dữ nên không thể mềm mỏng được: “Vậy cậu nói xem việc cậu làm là đúng hay sai?”

“Cô ấy quá cố chấp, có rất nhiều chuyện cô ấy không quên được, không từ bỏ được. Nếu tôi đã có thể giúp cô ấy lựa chọn, hà cớ gì tôi lại không làm chứ?”, giọng nói của Cố Hoài Ninh điềm đạm nhưng vô cùng cứng rắn.

“Vậy tại sao còn đến đoàn 302? Cậu tránh xa cô ấy một chút không phải tốt hơn sao? Thời Vũ còn đến trước cả cậu cơ mà?”

Cố Hoài Ninh không nói gì, lẳng lặng chỉnh lại dải băng tay, một lúc sau mới vỗ vai Triệu Kiền Hòa, nói: “Đi thôi, đến giờ làm việc rồi”.

Triệu Kiền Hòa vẫn đứng nguyên một chỗ. Cố Hoài Ninh cũng không nổi giận, anh chỉ nhìn anh ta cười nhạt: “Kiền hòa, cậu có thời gian ở đây hỏi tôi chuyện này, thà rằng cậu tự mình suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào. Cứ yêu thầm như vậy cũng không hay đâu. Có cơ hội thì gạo nấu thành cơm luôn đi. Làm như vậy, với cậu, với tôi hay với cô ấy cũng đều tốt cả”.

Bị nói trúng tim đen, Triệu Kiền Hòa bất động tại chỗ, nghĩ về câu nói của Cố Hoài Ninh, lúc đầu còn im lặng không nói, lúc sau lại cười thành tiếng: “Nếu mọi chuyện đơn giản như cậu nói thì tôi đã nấu thành cơm từ lâu rồi!”

Thật là bất lực, bao lâu nay người cô ấy yêu không hề là anh ta.

Buổi chiều, Lương Hòa một mình đến nhà Diệp lão gia. Tuyết rơi nên lái xe hơi khó, cô đi bộ tới, cũng may là Diệp Vận Đồng có nhà.

“Lương Hòa, cô đến đây à?” Diệp Vận Đồng nhìn thấy Lương Hòa vô cùng ngạc nhiên, sau đó lại bật cười: “Đến thăm Hoài Ninh hả?”

Lương Hòa gật đầu, không nhắc tới chuyện Cố Hoài Ninh bị tai nạn.

“Diễn tập quân sự kết thúc rồi chứ? Hoài Ninh chắc quay về rồi?”

“Về rồi ạ, Diệp lão gia đâu chị?”

Diệp Vận Đồng than thở: “Đang trong phòng ngủ. Mấy hôm nay sức khỏe ông không được tốt, lúc nào cũng phải có bác sỹ túc trực. Lúc tỉnh táo thì chỉ thích nhắc lại mấy chuyện cũ. Các cụ mà, tuổi tác cao rồi ai cũng thích như vậy”.

Lương Hòa im lặng lắng nghe. Lúc cô vào, Diệp lão gia đang đọc sách, cặp kính lão xệ xuống sống mũi. Ông đang đón những tia nắng ngoài cửa sổ, say sưa đọc.

“Ba, ba nghỉ ngơi chút đi, đừng để mất sức quá như vậy!” Diệp Vận Đồng lo lắng nhắc nhở Diệp lão gia rồi cầm lấy quyển sách trên tay ông.

“Ôi dào, mấy hôm nay nằm lì trên giường, ba đã trở thành kẻ ăn hại rồi đây này! Chán muốn chết đi được!” Diệp lão gia làm bộ giận dỗi, đôi mắt chợt sáng bừng lên khi nhìn thấy Lương Hòa đang đứng ở cửa. Ông bỏ kính xuống: “Hòa Hòa, là Hòa Hòa đến sao?”.

Lương Hòa ngoan ngoãn gật đầu, bước tới ngồi bên giường Diệp lão gia.

Diệp lão gia nắm lấy tay cô, cử chỉ rất hiền từ: “Bao nhiêu lâu cháu không đến. Cái thằng Hoài Ninh này cả ngày bận rộn, bỏ lại vợ một thân một mình ở thành phố C. Thật khổ cho cháu quá!”.

Giọng nói thân thiết ấy khiến Lương Hòa thấy cay cay sống mũi. Không thể phủ nhận, mặc dù mới chỉ gặp ông cụ có vài lần nhưng ông là người thương con thương cháu, yêu thương Cố Hoài Ninh, coi trọng cả vợ của anh là cô. Lương Hòa mỉm cười: “Không sao ạ”.

Diệp Vận Đồng thấy ông lão vui vẻ, trong lòng cũng thấy mừng, liền giữ Lương Hòa ở lại ăn cơm, còn đích thân vào bếp. Lương Hòa thấy hơi ái ngại, cũng muốn xuống giúp một tay nhưng Diệp Vận Đồng ngăn lại: “Không có việc gì đâu, em cứ ở đây chơi với lão gia đi”.

Diệp lão gia cười: “Cháu lấy cờ đam, mang tới đây, bác cháu ta làm một ván”.

Lương Hòa nháy mắt, cười đáp: “Chơi một ván thì được ạ, nhưng cháu phải nói trước là bác không được ăn gian đâu đấy!”.

Nghe Lương Hòa nói vậy, Diệp lão gia cười ha hả, vẫy vẫy tay coi như đã đồng ý.

Lúc Lương Hòa xuống lầu lấy bàn cờ đam, cô thấy phòng khách có thêm một người nữa. Người đó mặc bộ Âu phục màu đen, ngồi trên sofa, dáng vẻ lười nhác, trước mặt là một cốc trà nóng bốc hơi nghi ngút. Anh ta đang thong thả lật giở từng trang một của cuốn tạp chí, nghe thấy tiếng bước chân khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào cô.

Lương Hòa bị đôi mắt ấy làm cho bối rối, tìm thấy bàn cờ, cô liền chuẩn bị đi luôn, đột nhiên người đàn ông kia gọi giật lại: “Đợi chút!”.

Lương Hòa quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu: “Có chuyện gì sao?”.

“Cô là hộ lý cho ông ấy sao?”, người đàn ông hỏi nhỏ.

“Ông ấy” có lẽ là chỉ Diệp lão gia, Lương Hòa khẽ nghiêng đầu, đáp: “Không phải, tôi chỉ đến thăm Diệp lão tướng quân thôi”.

“Thăm bệnh sao?” Anh ta dường như suy nghĩ điều gì đó, lát sau chợt mỉm cười ra điều đã hiểu: “Vậy được, tôi lên đó cùng cô”.

Thế là, trong khi Lương Hòa còn đang bần thần thì đã bị người đàn ông đẹp trai lạ mặt kéo vào phòng của Diệp lão gia.

Diệp lão gia nghe thấy tiếng mở cửa bèn ngẩng đầu lên, vốn đang rất vui vẻ khi nhìn thấy bộ cờ đam trong tay Lương Hòa, nhưng khi chuyển hướng nhìn sang người mặc đồ đen bên cạnh thì sắc mặt đột nhiên sa sầm lại.

“Lên đây làm gì?”

Người đàn ông kia nghe vậy cũng không tức giận, nhìn bộ mặt giận dữ của Diệp lão gia, mỉm cười: “Là cô gái này đưa con lên đây chứ!”

Lương Hòa đang trong trạng thái rối bời bỗng nhiên bị đưa vào cuộc, phải làm lá chắn cho người đàn ông khó hiểu kia. Diệp lão gia đương nhiên không tin lời của người đàn ông đó, ông trừng mắt nhìn anh một cái rồi nói với Lương Hòa: “Hòa Hòa, cháu ra ngoài đợi một lát nhé! Ta có chuyện cần nói với thằng nghịch tử này”.

Thoát khỏi tình thế bối rối, Lương Hòa vội vàng chạy xuống nhà tìm Diệp Vận Đồng. Diệp Vận Đồng đang vừa hát vừa chuẩn bị bữa trưa trong phòng bếp, nhìn thấy bộ dạng khó coi của Lương Hòa liền nhướn mày hỏi: “Sao vậy? Lại chơi thua lão gia rồi à?”

Lương Hòa lắc đầu: “Có một người đàn ông vào phòng, lão gia nói có chuyện cần nói với anh ta nên em phải xuống đây”, nghĩ một lát cô lại nói thêm: “Nhưng, Diệp lão gia gọi anh ta là nghịch tử”.

Diệp Vận Đồng nghe thấy vậy liền nhìn ra chiếc sofa ngoài phòng khách, chẳng còn ai ở đó cả, suy nghĩ giây lát, chợt bật cười: “Thằng nhóc này chắc lại có chuyện gì đó, còn dám vào phòng của lão gia nữa”.

Lương Hòa tò mò hỏi: “Anh ta là ai vậy?”

“Là em ruột của chị, Diệp Dĩ Trinh, lần nào về đây cũng cãi nhau một trận với lão gia. Lão gia không muốn gặp nó, nó cũng không hay về, nhưng lần nào về cũng tìm cho bằng được cách vào phòng của lão gia, rồi hai người lại gây gổ với nhau.”

“Hóa ra là... là anh Diệp.”

“Anh cái gì mà anh!” Diệp Vận Đồng suýt sặc nước: “Nó còn nhỏ hơn Hoài Ninh hai tuổi, không phải gọi nó là anh, theo lý mà nói, nó còn phải gọi em là chị dâu ấy chứ!”

Lương Hòa yên lặng, ngửa mặt lên nhìn trời: “Lão gia nhìn thấy anh ấy hình như rất tức giận”.

“Cũng chẳng phải chuyện lạ gì, vì chuyện yêu đương của nó mà hai người họ đã mâu thuẫn cãi cọ nhau phải chỉ một hai ngày. Ba chị không chấp nhận cuộc hôn nhân của nó, thằng quý ấy cũng không thèm để ý luôn, cứ như thể bao lâu nay rồi.”

“Nhưng sao lại không đồng ý ả?” Lương Hòa thắc mắc, Diệp lão gia trông cũng là người hiểu chuyện mà.

Diệp Vận Đồng nhìn sâu vào đôi mắt cô, thở dài một tiếng: “Chủ yếu là vì bạn gái nó còn trẻ quá, ba chị không đồng ý. Ông cũng có nỗi lo của mình, không muốn Dĩ Trinh đi theo vết xe đổ của Hoài Việt, vì vậy ông nhất quyết không nhượng bộ”, nói xong Diệp Vận Đồng lại hỏi: “Hòa Hòa, em, em có biết Lâm Khả không?”

Lâm Khả? Là người vợ trước của anh Hoài Việt? Lương Hòa gật đầu, đương nhiên là cô biết.

“Xem ra Hoài Ninh đã nói cho em biết rồi!”, Diệp Vận Đồng mỉm cười gật đầu: “Thực ra như vậy cũng tốt, coi như nó đã cởi được một nút thắt trong lòng, cũng không phụ lòng Hoài Việt đã lo lắng cho nó bấy lâu nay. Thực ra, giữa hai anh em, chẳng có chuyện gì giấu diếm nhau cả. Em đừng thấy Hoài Ninh ngoài mặt thì hiền đạm, thời còn trẻ tính khí của nó cũng bộc trực lắm. Nếu đã xem xét kỹ điều gì, muốn nắm bắt cứ điều gì, thì dù thế nào nó cũng sẽ theo đến cùng”.

Lương Hòa nghe những lời ấy thấy có chút mơ hồ. Lâm Khả là vợ của anh hai, sao có thể có mối quan hệ gì với Cố Hoài Ninh được chứ? Cô khẽ nhún mày: “Chị Diệp, Hoài Ninh không nói cho em những điều này. Em, em nghe anh hai nói ả”.

“Không nói với em sao? Nó không nói với em là vì sao nó không kết hôn à?”

Lương Hòa lắc đầu: “Không ả”.

“Vậy, vậy sao hai đứa lại lấy nhau?”

“Em, tụi em... là như vậy thôi ả”.

Có lẽ, cuộc hôn nhân của họ có hơi vội vàng. Nhưng đi đến bước này, trải qua cả chuyện đêm hôm qua nữa, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, chẳng phải vậy sao?

Lương Hòa nghĩ ngợi: “Dù cho kết hôn theo kiểu gì chẳng nữa thì em cũng vẫn yêu anh ấy”.

Diệp Vận Đồng không dám tin vào tai mình, nhưng cuối cùng cũng chỉ khẽ than thở: “Đã như vậy thì những chuyện ấy em thực sự nên đi hỏi Hoài Ninh”.

“Anh ấy sẽ không nói với em đâu. Những chuyện quá khứ, anh ấy không bao giờ nói ra.”

“Nó đã không muốn kể, thì thôi em cũng đừng nhắc tới nữa.”

“Nhưng chị Diệp à”, Lương Hòa nhỏ giọng: “Em rất muốn biết, anh ấy chỉ nói anh ấy với Lục Thời Vũ là bạn, chưa bao giờ nhắc tới Lâm Khả”.

Diệp Vận Đồng nghe thấy vậy không nhịn được cười, nhéo mũi Lương Hòa: “Cái con bé này nghĩ gì mà nhiều vậy! Nói cho cùng thì em vẫn phải tin tưởng Hoài Ninh. Nó đã phải đối mặt với rất nhiều chuyện rồi! Còn về Lâm Khả, những chuyện em có thể không nhắc đến thì đừng nhắc đến”.

“Vì sao?” Cô gắng hỏi, thực tình là vì rất tò mò.

Diệp Vận Đồng nhìn thấy thái độ của Lương Hòa như vậy cũng có chút mỉm cười: “Thôi được rồi, chị nói cho em là được chứ gì! Trước mặt Hoài Ninh em đừng có buột miệng nhắc tới đây, không nó lại suy nghĩ lung tung”.

Lương Hòa lập tức gạt đầu.

Diệp Vận Đồng nghĩ một lúc mới chậm rãi lên tiếng: “Lâm Khả là bạn học cấp ba của Hoài Ninh, rất xinh xắn. Nhà cô ấy có người làm chức cao, khi đi học ở thành phố C đã nhận được rất nhiều sự quan tâm của nhà họ Diệp và nhà họ Cố. Lúc ấy chị vừa kết hôn, ba chị còn chưa chuyển đến thành phố B, ngày nào cũng nhìn thấy Hoài Ninh và Lâm Khả học bài ngoài sân. Mối quan hệ của hai đứa rất tốt”.

Như vậy có thể coi là thanh mai trúc mã không nhỉ? Lương Hòa đang đứng một bên đột nhiên thấy thật khó hiểu. Diệp Vận Đồng thấy sắc mặt của Lương Hòa thay đổi, khẽ nói: “Không giấu gì em, lúc ấy, mọi người đều tưởng hai đứa nó sẽ ở bên nhau mãi mãi. Kết quả thì... ai mà lường được lúc Hoài Ninh sắp thi đại học, đột nhiên lại đi nghĩa vụ, sau đó liền thi vào Học viện Quân sự. Từ đó nó không thường xuyên về thành phố C nữa, hai đứa cũng không có tiến triển gì thêm”.

“Vậy, Lâm Khả có thích Hoài Ninh không?”

“Có thể không thích được sao? Cả ngày cùng đi học cùng về nhà, Hoài Ninh lại là đứa ưu tú như vậy, đến em còn thích nữa là! Chỉ có điều Hoài Ninh không thích cô ấy, chỉ coi như em gái thôi. Sau khi Hoài Ninh đi, vài năm sau Lâm Khả đã kết hôn với Hoài Việt, nói ra thì cuộc hôn nhân này là ý của Lâm Khả”.

“Cô ấy rõ ràng không yêu anh hai mà?” Lương Hòa vội hỏi.

“Nhưng lại yêu Hoài Ninh của em”.

Câu nói ấy khiến Lương Hòa không nói được gì thêm. Thì ra Cố Hoài Ninh vào quân đội là để trốn tránh Lâm Khả, như muốn nói rõ anh sẽ không có bất kỳ liên quan gì với cô ấy nữa. Nếu cô ấy không nắm lấy quân bài Cố Hoài Việt thì sẽ chẳng còn một mối quan hệ nào với Cố Hoài Ninh.

“Vậy tại sao anh hai lại đồng ý?”

“Ừm, điều này thì chị cũng không rõ. Nói chung, kể đến người đi không sao làm rõ được.”

Phụ nữ khi đã giảng bày, đàn ông khó lòng cưỡng lại được. Lương Hòa không biết rốt cuộc Lâm Khả yêu Cố Hoài Ninh đến nhường nào mới có thể không chút do dự bước chân vào cuộc hôn nhân không hề có tương lai này.

Cô lại hỏi, đôi môi khẽ run rẩy: “Vậy, Lâm Khả vì sao lại mất”.

“Cô ấy suốt ngày buồn rầu, trước khi sinh mắc phải chứng trầm cảm và rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cuối cùng mất vì khó sinh. Nhiều khi nhắc đến Lâm Khả, chị vẫn cảm thấy trái tim Hoài Ninh thật là lạnh lùng”.

Nhưng cũng tốt, người mà nó không thích thì sẽ không bao giờ vương vấn, cũng quyết tâm không làm lỡ tương lai của người ta. Cơ bản là con bé Lâm Khả không nghĩ được thông suốt, còn trẻ như vậy mà đã ra đi rồi! Từ sau cái chết của Lâm Khả, Hoài Việt chỉ ở vậy, không lấy ai. Hoài Ninh ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng cũng có tâm sự riêng. Lúc nào nó cũng cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Hoài Việt, nên không hề nhắc đến chuyện kết hôn. Thực ra nỗi khổ trong lòng Hoài Ninh lớn hơn nhiều so với Hoài Việt.”

Diệp Vận Đồng vừa nói vừa cười: “Sau đó, nghe Hoài Ninh nói sắp kết hôn, mọi người đều vô cùng mừng rỡ, cho rằng nó đang nói đùa, kết quả là nó đi đưa thiệp cưới thật”.

Lương Hòa nghe vậy, gượng cười.

Diệp Vận Đồng vỗ vai cô: “Lương Hòa, chị nói với em những điều này không phải vì cái gì khác, mà chính là vì em. Chị không muốn nhìn thấy một cô gái như em ngày nào cũng lo âu mấy chuyện như vậy. Nghe rồi thì cho qua đi! Hãy sống với Hoài Ninh cho thật tốt! Mấy năm nay hai bác đã giới thiệu cho nó bao nhiêu người, nó không hề động lòng, vì thế Hòa Hòa à, em rất khác biệt, hiểu không?”

Cô khác biệt ư?

Lương Hòa im lặng một lúc rồi nhún miệng cười.

Trong bữa tối, Diệp lão gia và “nghịch tử” của ông đã có thể nói chuyện hòa hợp với nhau. Lương Hòa ngồi đối diện với Diệp Dĩ Trinh, không tìm được sự tò mò, nhìn anh dò xét. Đến tận khi anh phát hiện ra, nhìn lại cô, như cười như không, Lương Hòa mới vội vàng cúi gầm mặt xuống, thấp thỏm ăn cơm.

Sau bữa cơm, Diệp lão gia bảo Diệp Dĩ Trinh đưa Lương Hòa về. Anh lái xe đến, rất tiện đường. Lúc Diệp Dĩ Trinh đi lấy xe, Diệp Vận Đồng đứng trước cửa cùng đợi với Lương Hòa, có điều, xe của Diệp Dĩ Trinh còn chưa tới đã thấy Cố Hoài Ninh.

Diệp Vận Đồng vừa nhìn thấy Cố Hoài Ninh đã mỉm cười vỗ vai Lương Hòa: “Xem ai tới kìa!”.

Lương Hòa ngẩng đầu, nhìn theo hướng chỉ của Diệp Vận Đồng, thấy Cố Hoài Ninh trong bộ quân phục. Ánh đèn đường vàng chói lọi, bóng của anh trải dài. Lương Hòa nhìn thấy anh đang bước về phía mình, đột nhiên cay cay khóe mũi. Cố Hoài Ninh đứng trước mặt họ, nhìn Lương Hòa, rồi lại nhìn Diệp Vận Đồng: “Lừa người ta đến đây, không biết định giở trò gì nữa!”.

Diệp Vận Đồng khẽ cười, đẩy Lương Hòa về phía Cố Hoài Ninh: “Bảo đảm cô ấy còn nguyên vẹn, không tổn thất gì, còn chưa được sao!”, sau đó nhìn thấy cánh tay Cố Hoài Ninh, vô cùng bất ngờ, không dừng được liền hỏi một tràng.

Cố Hoài Ninh lạnh lùng nhìn Lương Hòa, khẽ nói: “Đi thôi!”.

“Anh Diệp đi lấy xe rồi, nói là sẽ đưa em về”, Lương Hòa vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Anh Diệp? Là Diệp Dĩ Trinh sao?”

Diệp Vận Đồng cười: “Không nó thì còn ai vào đây nữa!”.

Cố Hoài Ninh chau mày: “Cậu ta còn có thời gian về đây nữa? Không sợ Diệp lão gia mắng cho một trận sao?”.

Diệp Vận Đồng không cười nữa, nói: “Được rồi, hai người mau đi đi! Đợi nó lấy xe qua đây, hai người các cậu lại bắt đầu gây lộn cho coi!”.

Cố Hoài Ninh không phản đối, chỉ nói với Lương Hòa: “Không được gọi cậu ta là anh, gọi là em thôi. Nhớ chưa?!”.

Lương Hòa: “...”.

Sao con người này bỗng nhiên lại ấu trĩ thế cơ chứ!

Cố Hoài Ninh đi bộ tới đây. Con đường này rất khó đi, anh đi phía trước, để lại chiếc bóng dài thườn thượt đằng sau.

Lương Hòa lặng lẽ đi theo bước chân anh, chỉ cảm thấy con đường này quá đổi yên tĩnh. Đôi khi, cô không khỏi suy nghĩ, vì sự ra đi của Lâm Khả, anh đã để lại trong lòng mình một cảm giác tội lỗi chẳng? Với anh hai Cố Hoài Việt, với cháu trai Cố Gia Minh, còn với Lâm Khả nữa. Liệu có phải vì lý do đó mà anh không cho phép mình được hạnh phúc hay không?

Lương Hòa đứng lại; “Cố Hoài Ninh!”

Cố Hoài Ninh nghe thấy liền quay lại, thái độ rất bình tĩnh, ôn hòa; “Sao vậy?”

Lương Hòa nhìn anh bối rối: “Em có thể ôm anh một chút được không?”

Cố Hoài Ninh hơi sững người lại, sau đó, anh nhìn xung quanh, rồi quay sang hỏi cô: “Sao vậy? Em chịu uất ức gì ở nhà Diệp lão gia à?”

Nghe anh nói vậy, Lương Hòa suýt chút nữa muốn nhảy luôn từ trên núi xuống! Con người này, thật là biết cách phá hỏng bầu không khí quá đi! Cô nhẫn nhịn lắm mới không xông tới đánh cho anh một trận. Lương Hòa ủ rũ: “Không ôm thì thôi, không thêm!”

Nói xong, cô bước thẳng về phía trước. Cố Hoài Ninh quay người nhìn cô cười, đợi lúc cô sắp đi ngang qua, anh đột ngột đưa tay nắm lấy bàn tay cô: “Nghe anh nói này, lập trường của em có phải là không vững vàng không?”

Lương Hòa bĩu môi.

Cố Hoài Ninh có chút đau đầu, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy được rồi, để anh ôm em!”, nói đoạn, anh ôm lấy eo cô. Lương Hòa giật mình, bối rối đưa tay ôm lấy cổ anh. Vừa vui vừa buồn, cô cười, khẽ vỗ vào lưng anh; “Anh làm gì vậy? Làm em giật cả mình!”

Cố Hoài Ninh nhíu mày, đang định nói gì đó thì tiếng còi chói tai cùng hai bóng đèn xe rọi ánh sáng thẳng vào họ. Lương Hòa cúi đầu vào lòng anh, tránh ánh đèn chói mắt, còn Cố Hoài Ninh lại cau mày nhìn chiếc xe đang tiến về phía họ với tốc độ rùa bò. Cửa xe mở ra, để lộ một nửa khuôn mặt. Thủ phạm đang ngồi trong xe vẫy tay với họ, nhìn về mặt khó chịu của Cố Hoài Ninh liền cảm thấy rất mãn nguyện, rồi nhấn ga vụt đi.

Cố Hoài Ninh ngẩng đầu nhìn chiếc xe đã đi về phía xa, hừ một tiếng: “Tên nhãi này!”

Cuối cùng Lương Hòa cũng có dũng khí thò đầu ra, thấy mình vẫn đang trong vòng tay Cố Hoài Ninh, vội đẩy cánh tay anh ra. Cô thở phào một tiếng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Cố Hoài Ninh nhìn mình như cười như không.

“Nhìn gì mà nhìn!” Cô bị anh cười nhạo, cảm thấy rất bực mình.

Đoàn trưởng hắng giọng: “Tên phá đám ấy đi rồi, chúng ta có tiếp tục làm việc vừa này vẫn chưa làm xong không?”

Lương Hòa tức điên: “Thôi anh đi đi!”

Nói xong, cô hùng hổ bước đi, bỏ lại Cố Hoài Ninh đứng tại chỗ cúi mặt cười.

Khi về đến nhà khách, điện thoại của Cố Hoài Ninh bỗng đổ chuông. Lương Hòa vào phòng một mình, mặc kệ anh ở bên ngoài nghe điện. Nghĩ lại chuyện lúc nãy, tim Lương Hòa lại đập rộn ràng, soi vào gương thấy khuôn mặt mình đang đỏ ửng lên, cô gơ hai tay ôm lấy mặt, cố gắng bình tâm lại.

Cửa mở ra, Cố Hoài Ninh bước vào, Lương Hòa tỏ ra không có chuyện gì, đi đánh răng rửa mặt, tiện thể hỏi anh: “Có việc gì gấp sao?”

Cố Hoài Ninh lạnh lùng nhìn cô, bước đến bàn, rót nước, giọng điệu hờ hững: “Không có việc gì cả”.

Vừa dứt lời thì điện thoại lại đổ chuông âm ỉ, anh mím môi, nhanh chóng bắt máy. Giọng nói ở đầu bên kia rất lớn, Lương Hòa ở đây cũng nghe rõ ràng. Cô liếc nhìn Cố Hoài Ninh. Sắc mặt anh không hề thay đổi, dường như là đang nghe rất chăm chú.

Một lúc lâu sau anh mới mở miệng nói một câu: “Các cậu đừng uống nhiều quá, ngày mai cô ấy phải lên xe rời đơn vị sớm đây”

Nói xong anh cúp máy rất dứt khoát, liếc nhìn Lương Hòa, bắt gặp ánh mắt tò mò của cô. Nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm nhưng rất có hồn của Cố Hoài Ninh, Lương Hòa biết việc mình nghe lén đã bị phát hiện, vội vàng quay đi, giả bộ không biết gì, rửa mặt xong liền chuẩn bị lên giường đi ngủ.

“Đứng lại!” Cố Hoài Ninh lên tiếng, giơ tay túm lấy cổ áo cô như bắt chú thỏ con vậy. Lương Hòa tức giận, trừng mắt nhìn anh. Hơi thở của anh mang theo mùi hương đặc trưng. Lương Hòa theo phản xạ muốn rụt cổ lại, đột nhiên một bàn tay mềm mại ôm trọn khuôn mặt cô. Cô vừa ngẩng đầu lên đã đối diện với đôi mắt đen láy của Cố Hoài Ninh ở khoảng cách rất gần. Đường như Lương Hòa đã bị đắm chìm trong nụ cười ấy, không thoát ra được.

“Lau sạch mặt đi rồi hãy đi ngủ.”

“Biết rồi!” Cô khẽ trả lời, cầm chiếc khăn mặt lau đi lau lại cẩn thận, nhìn bóng anh, lại không nhìn được cất giọng hỏi: “Anh không đi sao?”

“không đi, ở đó quá ồn ào!”

Nghe qua điện thoại cũng đủ biết không khí ở đó nào nhiệt cỡ nào. Chỉ có điều, anh không đi, liệu có người sẽ cảm thấy mất mát không nhỉ?

“Không đi có được không?”

Anh lẳng lặng nhìn cô. Lương Hòa lo lắng tìm lý do: “Dù sao thì hai người cũng đã cùng làm việc lâu như vậy rồi. Hơn nữa... hơn nữa, em biết là giữa anh và cô ấy không có gì”.

Lời của Diệp Vận Đồng cô vẫn luôn ghi nhớ. Lương Hòa cúi đầu, cô gắng dùng câu nói ấy để thuyết phục bản thân, cũng là thuyết phục anh. Nhưng cô còn chưa kịp quay đầu lại thì đột nhiên anh đã đến trước mặt cô, chiếc khăn trong tay bị giật mất. Lương Hòa ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Cố Hoài Ninh đứng trước mặt, cúi đầu nhìn cô, nói: “Có thể suy nghĩ được như vậy thật không dễ dàng gì!”.

Lương Hòa: “...”.

Cố Hoài Ninh cười cười, cũng không trêu cô thêm nữa: “Anh không đi không phải là vì muốn trốn tránh, mà là vì anh cảm thấy nên dành thời gian cho người cần hơn. Chỉ mong ai đó sau khi say rượu có thể nói hết ra những lời trong lòng. Mặc dù Triệu Kiền Hòa từ xưa đến nay vẫn không ôm mộng quá lớn, nhưng anh nghĩ, cô ấy sẽ hiểu được ý của anh”.

Nói xong, anh nhìn sắc mặt Lương Hòa, chỉ thấy cô nhú mày như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Cố Hoài Ninh thấy buồn cười. Anh đã nói rõ như vậy rồi, trong lòng cô vẫn còn băn khoăn điều gì nữa?

Đột nhiên, Lương Hòa ngẩng đầu lên, mắt sáng bừng: “Hóa ra tham mưu Triệu Kiền Hòa thích Lục Thời Vũ sao?”.

Ra là cô đang thắc mắc điều này, Cố Hoài Ninh im lặng vài giây rồi với tay tắt đèn.

“Sao lại tắt đèn?”

“Đi ngủ.”

“Vậy, vậy sao anh còn chưa đi, em không đồng ý cho anh ở lại đây đâu...”

Trong bóng tối, hai người giằng co qua lại, nhưng chỉ một lúc sau là im bật, không còn động tĩnh gì, bởi đôi môi không chịu nghe lời của cô đã bị ai đó giữ chặt rồi.

Tướng quân Cố Trường Chí sau khi đến thăm Diệp lão gia thì chuẩn bị lên đường quay về thành phố C. Lương Hòa vốn muốn ở lại thành phố B thêm ít ngày nữa, nhưng đột nhiên trưởng bộ phận phóng viên của tòa soạn, Lý Thiệu gọi điện tới nói rằng bài báo mà cô phụ trách có chút trục trặc, kêu Lương Hòa phải về ngay. Trong điện thoại, cô ấy cũng không nói rõ là chuyện gì, Lương Hòa không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Sao vậy?” Cố Hoài Ninh mang cơm từ nhà ăn đến cho Lương Hòa, vừa vào phòng đã thấy bộ mặt ủ rũ của cô.

“Tòa soạn gọi điện nói công việc có chút trục trặc, em phải về ngay”

Cố Hoài Ninh im lặng một lúc rồi nói: “Vây ngày mai em về cùng ba đi, không cần phải đặt vé máy bay nữa”.

Lương Hòa ngẩng đầu nhìn anh trong giây lát rồi lại cúi mặt xuống, lẩm bẩm một câu: “Sao lại trùng hợp thế nhỉ!”.

Nghe giọng điệu là biết anh không định quay về rồi! Vây chẳng phải lần này xa nhau, có muốn gặp lại cũng phải đợi đến Tết hay sao? Hơn nữa, người này có về nhà ăn Tết không cũng còn chưa chắc chắn được, nghỉ phép đâu có dễ dàng như vậy! Mấy hôm nay Lương Hòa cũng thấy, cho dù là cuộc diễn tập đã kết thúc, anh được nghỉ ngơi ba ngày, nhưng cô cũng chẳng dễ gì mà gặp được anh. Bận rộn quá mà!

Bây giờ anh còn thêm cả việc bị gãy tay nữa, sinh hoạt lại càng bất tiện. Nghĩ cho cùng, cô đi thực ra cũng tốt, không gây thêm phiền phức gì cho anh.

Cố Hoài Ninh quay người lại nhìn Lương Hòa, đột nhiên đưa tay, lau giúp cô những giọt nước còn đọng lại là khăn mặt lau chưa khô,

“Không muốn đi sao?” Anh nhướn mày hỏi.

Lương Hòa đỏ mặt, gạt tay anh ra, lẩm bẩm: “Muốn quá đi chứ!”

Theo dự báo thời tiết, ngày mai có tuyết lớn, ông Cố Trường Chí quyết định chiều nay sẽ bay về thành phố C. Trước khi đi, ông xem xét rất kỹ càng vết thương của Cố Hoài Ninh, dặn dò anh phải hết sức cẩn thận.

Cố Hoài Ninh lim dim mắt, thờ ơ nói: “Con biết rồi”.

Ông Cố Trường Chí lên xe, nhường lại không gian cho đôi trẻ. Lần này đến xem như không uống công, mặc dù con trai có trách móc, nhưng những suy nghĩ đơn giản của cô bé Lương Hòa, ông nhìn là biết ngay. Ông có thể yên tâm rồi!

Hôm nay mặc dù không có tuyết rơi, nhưng từ chiều bắt đầu có gió nhẹ. Lương Hòa phải kéo áo sát vào người cho đỡ lạnh. Cố Hoài Ninh đưa cho cô một chiếc áo dày. Lương Hòa nhìn mà đỏ khóc đỏ cười: “Không cần mặc đâu, có vài tiếng là đến nơi thôi mà”.

“Mặc vào đi!” Cô Hoài Ninh nói dứt khoát, anh nhìn Lương Hòa mặc áo, còn giúp cô chỉnh lại khăn quàng cổ. Lương Hòa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm thẳm ấy.

Dường như anh có điều gì muốn nói. Lương Hòa yên lặng chờ đợi.

Nhưng anh chỉ đưa tay lên xoa vào hai má đang ửng hồng vì lạnh của Lương Hòa, dặn dò: “Đi đường cẩn thận!”.

Chỉ có câu này thôi sao?

Lương Hòa bĩu môi, nhìn xuống chiếc khăn quàng rồi lại ngẩng lên, hỏi: “Anh, bao giờ anh về?”.

Cố Hoài Ninh yên lặng một lúc, dường như anh đang tìm một câu trả lời hợp lý. Lương Hòa không nỡ làm khó anh, bèn khẽ than: “Thôi vậy, em không hỏi nữa. Không lại thành cản đường, làm lung lay ý chí của anh”.

Cố Hoài Ninh vốn định nói là đợi qua mấy ngày nữa, nhưng vừa nghe thấy câu nói của Lương Hòa, lại buồn cười. Xem ra gần đây đồng chí nhỏ này đã nâng cao nhận thức được khá khá rồi đây! Anh cất lời: “Em lên xe đi, đừng để bị lạnh!”

Lương Hòa khẽ đồng ý rồi lên xe.

“Đợi một chút! Khi cửa xe chuẩn bị đóng lại, đột nhiên Cố Hoài Ninh lại cất tiếng gọi.

Lương Hòa ngơ ngác: “Sao thế?”

Cố Hoài Ninh không nói gì, chỉ ngẩng lên nhìn Cố lão gia đang ngồi trong xe. Bất gặp ánh mắt anh, lão gia điềm tĩnh quay đi. Lão gia cũng là người từng trải, tâm tư của giới trẻ cũng nắm bắt được. Cố Hoài Ninh rất hài lòng về điều đó. Anh cúi người, hôn lên trán Lương Hòa: “Còn quên cái này!”.

Lương Hòa đăng hắng một tiếng, mặt đỏ ửng, nhìn anh mà không biết nên khóc hay nên cười.

Giây phút tiễn biệt có kéo dài bao lâu thì cũng phải đến lúc chia ly. Cố Hoài Ninh đứng đằng sau nhìn chiếc xe Leopard càng đi càng xa, cuối cùng chỉ còn lại một chấm đen nhỏ bé rồi mất hút. Không còn gì để nhìn nữa, anh nên quay về thôi!

Vừa quay người lại, anh nhìn thấy Triệu Kiên Hòa đứng cách đó không xa. Mặt đối mặt, cả hai không nói gì, chỉ khẽ nở nụ cười.

“Sao vậy, tiễn cô ấy đi rồi à?” Triệu Kiên Hòa hỏi.

“Ừm, đi cả rồi!” Hai người cùng bước đi trên con đường tuyết đã phủ đầy.

“Cảm giác thế nào?”

Cố Hoài Ninh cười nói: “Cảm giác cũng giống với cậu thôi!”

“Tôi? Tôi thì có cảm giác gì chứ?!” Triệu Kiên Hòa cười ngượng.

“Cậu nói thử xem!” Cố Hoài Ninh nhìn anh ta cười, lấy tay xoa ngực: “Có phải là cảm thấy trống rỗng không?”

Triệu Kiên Hòa dừng bước, sau đó đập chiếc dây lưng đang cầm trong tay vào người Cố Hoài Ninh: “Đến cũng không được mà đi cũng chẳng xong. Thời Vũ mà đi thì cậu cũng không còn phải chịu trách nhiệm gì cả”.

Xem ra trong bụng tham mưu Triệu vẫn còn ầm ức lắm, không khích bác Cố Hoài Ninh một hai câu thì không cam lòng. Cố Hoài Ninh nhìn anh ta, không nói năng gì, có điều trong lòng bỗng nhiên lại nghĩ đến câu hỏi ban nãy của Lương Hòa.

Đường như cảnh chia cách mỗi người một nơi thế này sẽ không còn lâu nữa.

11. Chương 11

Về đến thành phố C, Lương Hòa liền có cảm giác vô cùng ảo não. Lúc mới trở về, cô còn chưa ổn định được tâm lý, sau đó, công việc lại gặp nhiều rắc rối, Lương Hòa cho dù có bạc cả tóc cũng phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Hôm trở về, Lương Hòa đã ở lại nhà họ Cố một đêm, hôm sau đến tòa soạn rất đúng giờ. Mặc dù lần này cô có lý do đặc biệt, không kịp xin phép, hơn nữa cũng đã nhờ Hạ An Mẫn chuyển lời giúp, nhưng cô tự thấy, vẫn nên báo cáo lại với Lục Thừa Vãn thì hơn. Dù sao thì lúc đi cô cũng còn rất nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành. Thêm vào đó, phía Công ty Công nghệ Húc Dương lại có rất nhiều việc, nghĩ đến không khỏi thấy bất an. Nhưng không ngờ, Lục Thừa Vãn lại không có ở tòa soạn, chỉ có thư ký đang ở bên ngoài giải quyết công việc.

Lương Hòa nhìn quanh, hỏi: “Tổng biên tập không có ở đây sao?”

Thư ký Tiểu Hứa ngẩng đầu nhìn Lương Hòa rồi lại chăm chú vào màn hình máy tính, tiếp tục công việc của mình: “Sếp đến Công ty Công nghệ Húc Dương rồi”.

“Công ty Công nghệ Húc Dương?”

“Vâng”

“Bên đó xảy ra chuyện gì sao?” Quả nhiên, lo lắng của cô không hề sai! Cô không đi làm mấy ngày liền, hay là chủ tịch Châu Cảnh tức giận không cho phỏng vấn nữa? Nghĩ đến đây, cô sốt sắng cao giọng: “Có phải là gặp trục trặc với chủ tịch Châu Cảnh không?”

Tiểu Hứa là sinh viên mới vào làm, quan hệ với Lương Hòa cũng khá tốt, nhìn quanh không thấy ai, liền nói nhỏ: “Trời ơi, chị Lương Hòa, phía công ty đó đúng là có trục trặc, nhưng tình hình cụ thể thì em cũng không rõ. Bây giờ tổng biên tập đang ở bên Húc Dương, hay là chị sang xem thế nào đi!”

Lục Thừa Vãn mới sáng sớm đã đến công ty Húc Dương, xem ra không phải là chuyện nhỏ. Lương Hòa nghe xong có chút chán nản, gặt đầu một cách bất lực rồi ra ngoài.

Công ty Công nghệ Húc Dương nằm trong khu CBD, khu vực phồn hoa nhất của thành phố C, chiếm trọn năm tầng của một trung tâm thương mại. Thực ra, theo như Lương Hòa tìm hiểu, cơ sở sản xuất của công ty này chủ yếu nằm ở ngoại ô thành phố B, trụ sở chính đặt ở khu CBD chỉ để tiện cho các hoạt động đối ngoại. Trong nước, Húc Dương có thể coi là một công ty có máu mặt. Các thiết bị thông tin mà đơn vị này kinh doanh chủ yếu là để xuất khẩu ra nước ngoài, chiếm thị phần rất lớn trên thị trường quốc tế.

Từ đó đến nay, ông Châu Cảnh chắc chắn đã chi một khoản lớn để thuê năm tầng cùng với mặt tiền của tòa nhà này. Lương Hòa thông qua cuộc phỏng vấn biết được rằng, ông Châu Cảnh xuất thân là một người lính, từ việc quản lý doanh nghiệp cho đến cuộc sống hàng ngày, ông đều thể hiện tác phong quân đội nhanh nhẹn, dứt khoát, nói một là một, hai là hai. Vì thế, một khi đã mắc phải lỗi lầm gì, chỉ e rằng... một đi không trở lại.

Lương Hòa đứng trước cửa tòa nhà, hít sâu một hơi rồi đi vào trong. Quây lễ tân của công ty Húc Dương nằm dưới sảnh tầng một, Lương Hòa không có hẹn trước nên lễ tân không cho cô vào. Lương Hòa bất lực, đành phải nói mình là tác giả bài tự truyện của chủ tịch Châu Cảnh, hy vọng người ta sẽ hiểu, ai dè cô lễ tân mỉm cười nói: “Chủ tịch đã căn dặn, trong thời gian này, tất cả các cuộc hẹn phỏng vấn đều hủy bỏ, quý tòa soạn cũng không ngoại lệ”.

Lương Hòa cảm thấy kỳ lạ, cô mới nghỉ làm có hai, ba ngày, vậy mà sự việc đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao? Trong vô vọng, Lương Hòa đành mở điện thoại, gọi cho Lục Thừa Vấn.

Điện thoại tút tút vài tiếng đầu bên kia đã nhắc máy. Lương Hòa còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy giọng nói của Lục Thừa Vấn, có vẻ như đang ở cách cô khá xa.

“Nói đi!”

Xem ra tâm trạng anh không được tốt!

Lương Hòa vội lên tiếng: “Là tôi, thưa tổng biên tập, tôi đang ở dưới tầng”.

Nghe thấy giọng của cô, đầu dây bên kia im lặng hồi lâu mới cất lời, giọng nói nhỏ nhẹ: “Phóng viên Lương, cô đến rồi à?! Cũng thật đúng lúc đấy!”.

Lương Hòa im bật, không biết nên nói gì. Lục Thừa Vấn cũng không cho cô thời gian suy nghĩ, ra lệnh: “Lên đây đi!”.

Ông Châu Cảnh sinh sống ở Nga, phần lớn công việc trong nước đều giao cho trợ lý giải quyết, tự mình khai thác thị trường nước ngoài. Lương Hòa đã làm phóng viên phỏng vấn cho Châu Cảnh được một thời gian, hôm nay mới là lần đầu tiên được gặp mặt, không khỏi có chút ngỡ ngàng. Theo tư liệu mà Lương Hòa tìm hiểu, ông Châu Cảnh ít nhất đã năm mươi tuổi, nhưng người đàn ông đứng trước mặt cô dường như còn quá trẻ, chỉ có một vài nếp nhăn không đáng kể nơi đuôi mắt, không nhìn thấy rõ.

Lương Hòa khẽ cúi đầu chào hỏi, theo sự sắp xếp của Lục Thừa Vấn ngồi đối diện với Châu Cảnh. Cô liếc nhìn Lục Thừa Vấn, hôm nay anh mặc bộ Âu phục màu đen, sắc mặt bình thản. Cô không thể nhìn ra điều gì khác lạ trên khuôn mặt ấy.

Lục Thừa Vấn lạnh lùng nhìn cô: “Cô hãy giải thích với chủ tịch Châu về vấn đề với bài báo đăng tuần trước”.

Sao cơ? Bài đăng? Lương Hòa chớp chớp mắt, nhìn Châu Cảnh.

Châu Cảnh cười, đẩy tờ tạp chí Pioneer ra trước mặt Lương Hòa. Lương Hòa nhìn thấy dòng tiêu đề nổi bật trên trang bìa khiến người ta kinh sợ.

Lại thêm một vụ nhân viên nhảy lầu ở công ty Húc Dương!

Không những có thêm dấu chấm than, mà dòng chữ còn được in đậm bằng mực đỏ, rõ ràng là muốn đẩy người ta đến chỗ chết mà!

Có điều, Lương Hòa đã viết những tin như thế này từ bao giờ? Mặc dù bình thường cô cũng viết rất nhiều bài báo mang ý đả kích, nhưng một khi đã hạ bút, cô luôn đặt lương tâm lên hàng đầu, không bao giờ viết một bài báo như thế này.

Lương Hòa xem qua một lượt nội dung bài báo, từng câu từng chữ đều thể hiện sự thất vọng và bất mãn với Công ty Húc Dương, sau cùng còn so sánh hàng loạt các vụ nhảy lầu tự tử của Húc Dương với các doanh nghiệp khác. Theo bài báo: “Nếu công ty Húc Dương không thay đổi cách cư xử với nhân viên, chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của những doanh nghiệp đó”.

“Cô Lương đây quả là một cây bút cừ khôi, đã tặng cho đợt kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập Công ty Húc Dương chúng tôi một món quà thật đặc biệt!”

Châu Cảnh dựa lưng vào ghế, đôi mắt nhìn Lương Hòa dường như ẩn chứa một nụ cười mỉa mai.

Lương Hòa thấp giọng nói: “Thưa ông Châu, chắc ông cũng biết, bất cứ bài báo nào được đăng trong tạp chí của chúng tôi đều không phải là những lời nói không thành có. Đây thực sự là vấn đề đang tồn tại của công ty Húc Dương. Hơn nữa...”, cô vừa nói vừa nhìn Lục Thừa Vãn, thấy anh không có ý ngăn cản, mới dám nói tiếp: “Hơn nữa, bài báo này không phải do tôi viết. Chuyện này tôi không hề biết gì cả”.

Châu Cảnh nghe thấy vậy không nhịn được bật cười thành tiếng: “Cô Lương đây thật là biết nói đùa! Dưới bài báo này rõ ràng viết tên cô, sao bây giờ tôi vừa hỏi, cô lại nói là không biết? Tổng biên tập Lục, chuyện này thật khó hiểu!”.

Lương Hòa nghe xong im lặng, cúi gằm mặt, cô không biết Lục Thừa Vãn có biết hay không. Tháng trước anh đi công tác mấy lần, lúc số tạp chí này phát hành, anh đang ở Nhật Bản. Ban biên tập đều là những người có trình độ chuyên môn rất cao, luôn nhận được sự tín nhiệm của anh.

Trong lúc đang lặng người đi, Lương Hòa nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nam trầm ấm nhưng có chút ngốc nghếch: “Ông Châu, vấn đề này tôi sẽ tự xử lý. Lần này chúng tôi đến đây mục đích vẫn là về bài phỏng vấn chuyên đề. Theo quan điểm cá nhân của tôi, hai việc này không liên quan trực tiếp với nhau. Những hạng mục chủ yếu của quý công ty đều phát triển ở nước ngoài, tạp chí của chúng tôi có lẽ sẽ không gây ra bất cứ mối nguy hại nào cho quý công ty”.

Châu Cảnh vừa nghe vừa gõ tay lên mặt bàn. Từ khi tiếp xúc làm việc với người đàn ông này, Lương Hòa hiểu được hành động ấy chứng tỏ ông đang suy nghĩ. Sau vài giây, ông lên tiếng: “Theo như tựa đề bài báo của các anh thì Công ty Húc Dương không phải lần đầu tiên xảy ra sự việc như thế này. Trước đây cho dù giới truyền thông có nói đến chuyện này chúng tôi cũng không truy cứu. Thời gian dài như vậy, những chuyện người ta nói về công ty chúng tôi đã quá nhiều rồi. Nếu chúng tôi muốn truy cứu thì chắc sẽ mệt chết mất. Nhưng tình hình bây giờ đã khác.”

Tình thế thay đổi! Lương Hòa im lặng nghe Châu Cảnh nói. Cô nhớ trong buổi phỏng vấn chuyên đề, Châu Cảnh đã từng nhắc tới, giai đoạn này, công ty Húc Dương đang chuẩn bị đưa cổ phiếu lên sàn giao dịch chứng khoán NASDAQ ở Mỹ. Lần này lại gặp phải chuyện ồn ào như vậy, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Lục Thừa Vãn hỏi: “Vấn đề của ngài là...”.

“Hy vọng quý tòa soạn có thể thể hiện một chút thành ý. Thực ra vấn đề này liên quan đến việc bố trí lịch trình của công ty chúng tôi. Hay là chúng ta hãy dừng việc phỏng vấn ở đây. Anh cũng biết, công ty chúng tôi vừa lên sàn, rất cần tôi đứng ra giải quyết.”

Lương Hòa vừa nghe thấy vậy, vô cùng bất ngờ: “Ông Châu...”

Một cánh tay chặn cô lại. Cô nhìn Lục Thừa Vãn vẫn đang giữ khuôn mặt bình tĩnh mà không thể hiểu nổi, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh: “Tôi hiểu rồi, xin lỗi đã làm phiền!”.

Châu Cảnh cười nham nhảm: “Vậy tôi không phiền nữa!”

Hôm nay thành phố C bất ngờ trở lạnh. Lương Hòa đi bên cạnh Lục Thừa Vãn lại càng cảm nhận được sự lạnh lùng băng giá. Anh sải bước dài và nhanh, khổ một nỗi, Lương Hòa đi giày cao gót, phải lêo đéo chạy theo anh. Mắt cô đang chăm chăm nhìn anh để đi theo cho kịp thì đột nhiên gót giày gãy làm đôi. Lương Hòa bắt lực vô trớn, hôm nay không biết cô bước chân nào ra khỏi cửa nữa, cả gót giày cũng phản lại cô. Cô rầu rĩ tháo giày, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Lục Thừa Vãn đang đứng trước mặt, lo chút biểu cảm “Gót giày của tôi bị...”

Lương Hòa định giải thích, nhưng Lục Thừa Vãn dường như không muốn nghe: “Cỡ giày?”.

Lương Hòa đỡ đầu trả lời: “Ba mươi bảy”.

Lục Thừa Vãn lập tức quay ngoắt người, vào một trung tâm thương mại gần đó, một lát sau xách một đôi giày đưa cho cô. Lương Hòa lặng thinh không nói, Lục Thừa Vãn nhướn mày nhìn cô, hỏi: “Sao, muốn tôi đi cho cô?”

Lương Hòa lập tức phản ứng trở lại, vội vàng đỡ lấy hộp giày, tay chân lóng ngóng, vành tai đỏ ửng lên. Lục Thừa Vãn nhìn bộ dạng của cô, nói: “Xe của tôi ở đằng kia, thay giày xong thì qua đó nhé!”.

“Vâng!”, cô trả lời. Đợi anh đi rồi, Lương Hòa mới dám cởi giày ra thay. Một đôi giày da báo lịch lãm, còn là... giày bệt nữa.

Đôi giày này, cô có nên đi hay không đây? Nhìn Lục Thừa Vãn đã lái xe ra ngoài, Lương Hòa đấu tranh tư tưởng một lúc, đành phải đi vào.

Mặc dù Lục Thừa Vãn có vẻ rất điềm tĩnh, nhưng Lương Hòa cảm thấy mình vẫn nên giải thích: “Tổng biên tập, bài báo đó thực sự không phải do tôi viết”.

“Việc phỏng vấn và viết bài cho Công ty Húc Dương vẫn luôn do cô phụ trách cơ mà?”

“Tôi biết!” Chính vì vậy mới khó nói chứ, “Chỉ tại lúc đó tôi bận quá, không xử lý được nên đã giao lại một phần công việc cho Lý Giai, vì thế...”

“Cô nghi ngờ cô ấy?”

Câu hỏi của Lục Thừa Vãn khiến Lương Hòa vô cùng ngạc nhiên. Chợt nghĩ đến lai lịch của Lý Giai, cô nhanh chóng thanh minh: “Tôi, tôi không nghi ngờ gì cả, mà chỉ cảm thấy việc này nên tìm cô ấy để hỏi cho rõ”.

“Nếu cô ấy đã tham gia vào nhiệm vụ này, ắt phải hỏi. Có điều, chúng ta đã cho đăng rồi, có muốn thu hồi về cũng không được nữa. Việc quan trọng trước mắt chính là bài phỏng vấn, cô hiểu chứ?”

“Hiểu ạ.”

“Về con người của Châu Cảnh, người ta bàn ra tán vào rất nhiều, nói chung, họ đều cho rằng ông ta là một nhân vật thần bí. Thực ra, ông ta cũng có điểm yếu, đó là sự ngoan cố, độc đoán, chuyên quyền. Có điều, theo tôi được biết, trước đây ông ta là lính ở đoàn biên phòng”.

Đoàn biên phòng? Sao nghe quen thế nhỉ?

Nửa sau câu nói Lục Thừa Vãn đã giải đáp được nghi ngờ trong lòng Lương Hòa: “Nói đúng ra, là đơn vị của tướng quân Cố Trường Chí hồi trước”.

Cố... Cố Trường Chí? Là ba chồng cô sao?

Lương Hòa thần người ra một lúc rồi nhanh chóng nhớ lại. Khi phỏng vấn Diệp lão gia, cô đã được biết, ông Cố Trường Chí hồi còn trẻ đã từng làm việc tại đoàn biên phòng.

“Cố lão tướng quân, hẳn là cô không còn lạ gì!” Lục Thừa Vãn nói, giọng rất điềm tĩnh.

Đương nhiên là không lạ gì rồi! Lương Hòa cúi mặt, im lặng không nói. Nhưng tại sao Lục Thừa Vãn lại biết rõ ràng như vậy? Lương Hòa thấp giọng nói: “Ý của anh là...”

Chắc chắn Châu Cảnh cũng phải nể mặt thủ trưởng cũ vài phần.”

Xe chậm chậm đi qua một khúc cua, trước mặt họ chính là tòa soạn. Lương Hòa chăm chú nhìn tấm biển tuyến dụng của tạp chí Pioneer vô cùng nổi bật mà không nói được gì. Lục Thừa Vãn dường như biết hết mọi chuyện, bối cảnh của cô, bối cảnh của Châu Cảnh, ngay cả bối cảnh của ông Cố Trường Chí cũng nắm rõ trong tay. Đột nhiên Lương Hòa có cảm giác, hôm nay Lục Thừa Vãn đến Công ty Húc Dương không phải để giải thích mà để đợi con cá là cô lên thớt.

“Tôi hiểu rồi!” Lương Hòa cụp mắt, khẽ nói.

Xe mau chóng dừng lại trong bãi đỗ xe của tòa soạn. Lương Hòa xuống xe trước, nhìn đôi giày đang mang dưới chân, như nghĩ ra điều gì đó, cô quay người lại, qua lớp cửa xe đã đóng được một nửa, hỏi Lục Thừa Vãn: “Tổng biên tập, đôi giày này bao nhiêu tiền ạ?”

Lục Thừa Vãn nghe xong chợt sững người, dường như rất ngạc nhiên với câu hỏi của Lương Hòa: “Cô hỏi làm gì?”.

Lương Hòa khẽ mỉm cười: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy bỗng nhiên nhận giày mà không có lý do gì thì không thoải mái lắm, nên tôi muốn trả lại tiền cho anh”.

Lục Thừa Vãn không hề thay đổi sắc mặt, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào khuôn mặt Lương Hòa, trầm giọng nói: “Không cần đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà”.

Lương Hòa thấy vậy cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ nói: “Vậy thế này đi, trừ vào tiền lương của tôi vậy!”, nói xong, cô cười cười rồi quay đi. Lục Thừa Vãn nhìn theo bóng dáng Lương Hòa, khẽ nheo mắt.

Lương Hòa có chút khó hiểu về cách cư xử của Lục Thừa Vãn với mình, nhưng bình tâm lại suy nghĩ, lời đề nghị của Lục Thừa Vãn cũng được đấy chứ! Vậy là, cho dù cảm thấy hơi khó xử, nhưng buổi tối, sau khi tan làm, Lương Hòa vẫn đến nhà họ Cố. Nhà họ Cố buổi tối chẳng có ai, trong sân tuyết vẫn chưa tan, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

“Ba không có nhà ạ?”

Bà Lý Uyển nhấp một ngụm trà, chau mày: “Từ thành phố B về là ông ấy đi Lạc Dương luôn, cứ bận suốt thôi!”.

Thật là đúng lúc mà! Lương Hòa cụp mắt không nói năng gì.

“Hôm qua con về muộn, mẹ cũng chưa kịp hỏi. Hoài Ninh sao rồi? Bị thương có nặng không?”

“Không nặng lắm, chỉ bị thương ở cánh tay, bác sỹ nói mấy hôm nữa là khỏi thôi ạ.”

Bà Lý Uyển không đồng tình: “Người xưa có câu, bị thương động đến xương cốt thì phải mất hàng trăm ngày. Bị thương mà lại ở trong doanh trại thì làm sao mà dưỡng thương cẩn thận được? Làm sao có thể băng ở nhà được chứ!”.

Ý của bà, cô hiểu. Bà muốn bảo cô khuyên Cố Hoài Ninh về nhà. Chỉ có điều, việc này không phải cô khuyên là có thể giải quyết được, huống chi, cô còn chưa hề khuyên một lời nào.

Buổi tối, Lương Hòa không ở lại nhà họ Cố. Nhân lúc trời chưa tối, cô liền quay về ngôi nhà mới. Ngôi nhà mấy ngày nay không có hơi người, có chút bí bách. Lương Hòa vội vàng mở tung cửa sổ rồi bắt đầu dọn dẹp. Đột nhiên, điện thoại đổ chuông, Lương Hòa vừa hắng giọng vừa nghe điện thoại.

“Về nhà rồi sao?”

Là Cố Hoài Ninh. Lương Hòa tay cầm điện thoại bản thân, trong lòng cảm thấy ấm áp, giọng nói cũng trở nên mềm mại: “Vâng”.

“Công việc không có rắc rối gì lớn chứ?”

“Không!” Cô tuyệt đối không thể nói cho anh biết.

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, Lương Hòa nhận thấy có điều gì không ổn, bèn khẽ hỏi. “Sao vậy?”.

Anh khẽ thở dài: “Hình như anh còn hiểu em hơn cả chính bản thân em nữa”.

“Sao có thể như vậy được?!” Cô lập tức phản bác: “Thời gian chúng ta ở bên nhau còn chưa đầy một tháng”.

Chỉ ngần vậy thôi sao? Cố Hoài Ninh khẽ chau mày, sau đó mỉm cười: “Khi giọng em trầm xuống, nghe có vẻ ừ đột chán chường thì chắc hẳn em đang có chuyện buồn phiền”.

Bị nói trúng tim đen, Lương Hòa có chút ừ ừ. Cố Hoài Ninh cũng không nói gì, anh đợi cô tự nói ra.

Lương Hòa bóp gáy: “Thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn. Bài phỏng vấn mà em nhận làm xảy ra chút vấn đề, bây giờ đang phải giải quyết”.

Cô chỉ nói đơn giản, ngắn gọn, có lẽ không muốn nhắc tới. Cố Hoài Ninh trong lòng hiểu rất rõ, liền nhanh chóng cho qua chủ đề này. Anh thấp giọng nói: “Nếu chán thì kiếm việc gì đó làm đi! Tốt nhất là em đi học nấu ăn đi, tiện thể dọn dẹp nhà cửa luôn”.

Lương Hòa cười, con người này, ở xa lắc xa lơ như vậy mà còn không quên quản lý mấy chuyện nội trợ trong nhà! Cô bĩu môi: “Anh quan tâm việc này làm gì?”.

Câu hỏi ngược lại của cô khiến người nào đó chột sững người lại, hắng giọng vài tiếng để lấy lại bình tĩnh: “Đây là mệnh lệnh, không còn vấn đề gì thì lập tức chấp hành!”, nói xong, anh không chờ cô đưa ra ý kiến khác đã cúp máy trước rồi.

Lương Hòa nghe điện thoại xong chột bần thần, nhưng tâm trạng hồi phục lại rất nhanh. Nhìn căn nhà trống trải, cô không khỏi thở dài một tiếng. Mới quay về chưa được hai ngày, cô đã nhớ anh rồi!

Mấy ngày sau đó, những việc xảy ra khiến Lương Hòa trở tay không kịp. Châu Cảnh nhanh chóng bay qua Mỹ, phỏng vấn bị buộc phải ngừng giữa chừng, những bài phỏng vấn lúc trước đã sắp xếp trên tạp chí đành dừng lại. Lương Hòa bận tới mất tối mũi, nhưng Lục Thừa Vãn vẫn luôn điềm tĩnh, dường như những chuyện này đều không phải là vấn đề gì to tát. Lý Giai vẫn theo Lương Hòa học hỏi, cứ đi đi lại lại trước mặt cô, nhưng không hề nhắc đến bài báo đó. Lương Hòa mấy lần định hỏi nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào. Nói cho cùng, đây vốn là nhiệm vụ của cô, dù thế nào cô cũng phải gánh trách nhiệm.

Hạ An Mẫn đã lấy tiền lương giúp Lương Hòa. Nhìn bằng lương, Lương Hòa mắt tròn mắt dẹt. Cô không bị trừ một đồng nào, khoản tiền mua giày ấy Lục Thừa Vãn không hề để tâm đến. Đôi giày bệt cũng giống như chiếc kẹp tóc kia, bị chôn vùi trong xó tủ.

Trước khi tan ca, Lương Hòa nhận được một tin tốt. Phùng Đàm gọi đến nói chiều nay xe của lão gia sẽ về thành phố C, khả năng trước bữa tối sẽ về đến nhà. Lương Hòa mừng không kể xiết! Mấy hôm nay cô bị mắc kẹt trong bài báo kia, bây giờ, vị cứu tinh đã về rồi. Cô múa ngón tay thoăn thoắt trên bàn phím, tranh thủ xử lý hết công việc của ngày hôm nay rồi ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Đồng nghiệp ngồi bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ như ngồi trên đồng lúa của Lương Hòa không nhịn được cười: “Tiểu Lương. Sao thế?”.

Lương Hòa chẳng buồn trả lời, cười trừ rồi chạy mất luôn.

Nụ cười thần bí của Lương Hòa khiến đồng nghiệp cảm thấy thú vị, liền quay sang hỏi Lý Giai ngồi bên cạnh đang chỉnh lý văn bản: “Tiểu Lý này, phóng viên Lương hôm nay có chuyện gì vui thế nhỉ?”.

Lý Giai khẽ gật đầu, bóng dáng màu vàng đã mất tiêu ở góc cầu thang. Cô ấy nheo nheo mắt để nhìn cho rõ, rồi lại nhìn đồng nghiệp tươi cười: “Tôi cũng không rõ nữa!”.

Lúc Lương Hòa về đến nhà họ Cố, chị Trương đã bày một bàn đầy thức ăn. Những đĩa thức ăn đầy ắp, thơm ngon, nhìn thôi đã thấy thèm. Lương Hòa không khỏi nhớ lại hôm qua, đoàn trưởng đã bảo cô học chị Trương cách nấu nướng. Xem ra, cô thật sự phải xem xét vấn đề này mới được!

Bà Lý Uyển nhìn Lương Hòa đứng chôn chân một chỗ, vội vàng khua khua tay về hướng cô. Thấy Lương Hòa mặc chiếc áo mỏng manh, bà lại chau mày phàn nàn đôi ba câu. Lương Hòa nghe quen rồi, ngoan ngoãn ra ngồi trên sofa trước mặt hai người họ.

“Sao con không gọi điện trước khi đến?”

Lương Hòa cười cười, trả lời: “Con và Phùng Đàm đã nói chuyện qua điện thoại, nghe nói ba về nên con qua thăm một chút”.

Lời nói ngọt ngào thật dễ lọt tai Cố lão gia. Ông hạ kính xuống, chậm rãi nói: “Sau này không có việc gì thì con cứ đến chơi với mẹ. Dạo này công việc có bận không?”.

Lương Hòa còn chưa kịp mở miệng thì Cố lão gia đã hỏi ngay vào vấn đề, cô có chút ngạc nhiên: “Không hẳn là rất bận...”, cô ngập ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: “Mà là gặp phải chút rắc rối nhỏ ạ”.

“Sao, vấn đề gì?” Cố lão gia chau mày theo thói quen.

“Thực ra, con muốn nhờ ba giúp một việc”, Lương Hòa thẳng thắn nói. Đây cũng là lần đầu tiên cô nhờ cậy đến ba mẹ chồng, trong lòng ít nhiều cũng có chút thấp thỏm.

Cổ lão gia nghe xong chỉ khẽ nhú mày, hơi nhắm mắt lại: “Con nói xem nào!”

Lương Hòa giải thích ngắn gọn sự việc của Châu Cảnh cho Cổ lão gia: “Việc phỏng vấn ông Châu Cảnh đối với con là một việc rất quan trọng, hơn nữa, tòa soạn còn đang có ý định sau khi sắp xếp xử lý lại, loạt phỏng vấn này sẽ gửi cho nhà xuất bản để xuất bản thành ấn phẩm. Nếu phải dừng lại như thế này thì rất nhiều kế hoạch của chúng con sẽ bị đổ bể”.

Lão gia nghe xong không nói gì, bà Lý Uyển thấy nghi ngờ, liền hỏi: “Cái tay Châu Cảnh này ngày xưa chẳng phải làm cùng đoàn biên phòng với ông sao?”

Lão gia gật đầu: “Ừm, cậu ta là cán bộ kỹ thuật cốt cán có tiếng. Lúc ấy phân công cậu ta làm ở đoàn biên phòng có vẻ không phù hợp lắm. Không ngờ bây giờ đã phát triển thế rồi, lại còn tạo dựng một sự nghiệp lớn như vậy nữa”.

Con người ta, một khi địa vị xã hội lên cao thì khí chất cũng trở nên sang trọng hơn. Đây không phải là lần đầu tiên Lương Hòa tiếp xúc với những người khó tính như vậy, nhưng người cao ngạo như Châu Cảnh thì quả thật là lần đầu tiên. Trong lòng cô nguyên rủa con người này trăm ngàn lần!

Bà Lý Uyển vỗ vai cô, cười nói: “Con cũng đừng lo lắng, việc này ba có thể giúp được. Chỉ cần nói với ông ta vài câu là được thôi mà”.

Lương Hòa cười sung sướng: “Vâng, vậy việc này con phiền ba, nếu không thì chắc công việc khó mà hoàn thành được”.

Ông Cổ Trường Chí gật đầu, tiếp tục đọc báo. Còn bà Lý Uyển nghe xong chỉ “ừm” một tiếng khó hiểu. Lương Hòa còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe thấy chị Trương mời vào ăn cơm.

Nghĩ đến bàn thức ăn thơm ngào ngạt khi nãy vừa được thưởng thức khiến Lương Hòa vô cùng phấn khích, lao ngay vào phòng bếp.

Cổ lão gia vẫn chưa đứng dậy, ông nhìn theo bóng Lương Hòa, khẽ mỉm cười: “Thằng bé Hoài Ninh trầm tính như thế mà lại tìm được cô vợ cá tính hoạt bát. Tôi thấy hai đứa nó có thể ở với nhau lâu dài được đấy”.

Bà Lý Uyển cau mày: “Ồ thì ở được, nhưng theo tôi thấy, đứng tưởng con bé này trông ngoan ngoãn hiền lành, khi gặp phải rắc rối, nó cũng là đứa rất có chủ kiến. Phụ nữ lấy chồng rồi thì nên ở nhà chăm chồng dạy con mới phải, kiếm tiền là việc của đàn ông, cả ngày bận rộn bên ngoài, cũng chẳng biết tự chăm sóc cho bản thân, thế này mà làm mẹ thì, trời ạ, tôi chẳng dám nghĩ tiếp nữa”.

Cổ lão gia nghe bà xã nói như vậy, trong lòng cũng có chút băn khoăn, nhưng vẫn nói: “Chúng nó còn trẻ, tham vọng một chút cũng không có gì không hay”.

“Có tham vọng thì cũng tốt, nhưng tham vọng quá thì rất khó quản. Hoài Ninh bệnh con bé lắm. Trước khi kết hôn, nói đến chuyện ra ngoài ở riêng, tôi đã bảo, nó quanh năm không ở nhà, Hòa Hòa ở đây là hợp lý nhất, lại không nghe. Bây giờ thì hay rồi, đứa con dâu này đến giờ tôi cũng vẫn không quản nổi.”

“Thế bà muốn quản kiểu gì?”

Bà Lý Uyển nhìn ông: “Ông không cần quản, đến lúc ấy cứ để tôi.”

Cổ lão gia khẽ nhú mày, không nói câu nào, coi như đã hiểu.

Vấn đề hao tổn biết bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng đưa ra được phương án giải quyết tạm thời. Hôm nay Lương Hòa ăn cơm rất ngon miệng, về đến nhà liền gọi điện cho Cổ Hoài Ninh, kể lại chuyện cười này cho đồng chí đoàn trưởng. Cổ Hoài Ninh chăm chú lắng nghe, đến khi giọng nói ở đầu bên kia dần dần nhỏ xuống, mới lên tiếng: “Em mệt rồi, đi ngủ đi!”.

Cô rầu rĩ “vâng” một tiếng, rồi khi Cổ Hoài Ninh chuẩn bị cúp máy, đột nhiên giữ anh lại: “Cổ Hoài Ninh!”

“Sao?”

“Không có gì, anh về sớm nhé!”

Cô nói xong liền nhanh chóng ngắt máy. Lần này đến lượt Cố Hoài Ninh ngăn người ra một lúc lâu, đến tận khi chủ nhiệm phòng chính trị Châu Bình qua phòng anh gõ cửa.

“Anh Cố, đang gọi điện thoại à?” Châu Bình cười cười bước vào phòng.

Cố Hoài Ninh nhanh chóng định thần lại, nói: “Không, có chuyện gì thế?”.

Châu Bình nói: “Cũng chẳng có việc gì to tát. Hôm nay sư đoàn cử người mang lệnh điều động của chính ủy Trương đến”, nói đoạn, anh ta đưa ra một tập văn bản.

Chính ủy Trương của đoàn anh đã ốm một năm nay. Việc đi lại khá bất tiện, cho dù có khỏe hơn đi nữa cũng khó mà tiếp tục công tác được, cấp trên xem xét điều về tổng cục hậu cần làm công việc đơn giản nhàn hạ hơn, sau đó chọn một người lên thay.

Cố Hoài Ninh cầm lấy, mở ra xem thử: “Cứ thế mà chuyển chuyển người ta đi sao?”. Đúng lúc thời gian này lại đang thiếu quân trầm trọng, phải chuyển người đi như vậy, Cố Hoài Ninh không khỏi chán nản thở dài.

Châu Bình cười: “Cũng chẳng còn cách nào khác. Ở nơi doanh trại sắt đá này, quân đến quân đi cùng là chuyện thường. Thời gian anh và anh ấy làm việc với nhau cũng khá lâu rồi nhỉ? Chính ủy Trương vẫn ở căn nhà tại thành phố C dưỡng bệnh, lệnh điều động này trực tiếp gửi thẳng cho anh ấy hay thế nào?”, nghĩ đến tâm tư của chính ủy Trương, Châu Bình có chút do dự.

Cố Hoài Ninh đã bình tâm trở lại: “Cứ để đây cho tôi là được”.

“Được!” Xong việc, Châu Bình tạm yên tâm, trở về phòng nghỉ.

Đồng chí đoàn trưởng cứ nhìn mãi tờ lệnh điều động, lông mày nhíu lại, đôi mắt như đang ẩn chứa một nụ cười.

Ngày hôm sau, Lương Hòa đến tòa soạn từ rất sớm. không ngờ, Lý Giai còn đến sớm hơn cả cô.

Trong tòa soạn rất ấm áp, Lý Giai chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu xanh ngọc. Lúc Lương Hòa bước vào phòng, cô ấy đang sắp xếp giấy tờ, nhìn thấy Lương Hòa, chỉ khẽ mỉm cười rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

“Chào!” Lương Hòa gật đầu chào.

Lý Giai chào lại cô, đôi mắt to đẹp sáng bừng ngẩng đầu nhìn Lương Hòa: “Phóng viên Lương, chuyện bên Công ty Húc Dương sao rồi? Tôi nghe đồng nghiệp nói hình như xảy ra vấn đề gì đó”.

Lương Hòa đang sắp xếp lại bàn làm việc chợt dừng tay lại: “Không có gì, giải quyết được ngay thôi mà”.

Lý Giai cười vẻ nhẹ nhõm: “Mấy hôm nay tôi cũng lo qua! Lúc ấy tôi chưa xem kỹ đã đi nộp luôn cho cô, không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy”.

Lương Hòa nghe xong khẽ chau mày, nhìn Lý Giai: “Cô nghĩ bản thảo đó là do tôi viết?”.

Lý Giai nhìn sắc mặt Lương Hòa hơi biến đổi, giọng nói liền trở nên thận trọng: “Việc này, tôi...”.

Lương Hòa cười: “Trí nhớ của tôi chưa đến mức tồi tệ như thế! Mặc dù mấy hôm ấy tôi hơi bận, nhưng nếu ngay cả những điều mình viết ra mà còn không nhớ nổi thì tôi còn có thể làm được cái gì nữa?”.

Lý Giai cắn môi: “Phóng viên Lương nói thế là có ý gì?”.

Lương Hòa mỉm cười: “tôi thấy mình nói đã quá rõ ràng rồi. Nhiệm vụ mà chủ nhiệm Lý giao cho tôi, ngoài tôi ra thì ai là người cùng tham gia, tôi và cô đều biết quá rõ”.

Cô gái đối diện nghe xong câu ấy mặt liền biến sắc: “Ý của cô là tôi ngấm hại cô?”.

Ngấm hại? Lương Hòa chớp mắt: “Tôi đâu có nói như vậy?”, nghĩ một lúc, lại nghiêng đầu cười: “Thực ra sau khi sự việc xảy ra, cô chỉ cần nói với tôi một tiếng là được, không cần phải cuống cuống lên như vậy”.

Ngay sau đó, đồng nghiệp lũ lượt kéo đến. Lương Hòa vừa sáng ngày ra đã phải đấu một trận chiến tâm lý, lúc này chỉ cảm thấy mệt mỏi. Cô nhấn nút khởi động máy tính rồi kéo ghế ra ngồi. Ngồi đối diện cô, Lý

Giai vẫn đang bần thần người, Lương Hòa vừa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy cô ấy mím chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi. Vốn dĩ cô định nói gì đó để xoa dịu bầu không khí căng thẳng nhưng sau rồi lại giữ trong lòng. Cô không muốn cãi nhau với Lý Giai trước mặt đồng nghiệp.

Vì những lời của Cố lão gia, Lương Hòa khi đi nộp bài phỏng vấn cho Lục Thừa Vãn đã đề cập đến chuyện Công ty Húc Dương. Sau khi trở về từ Công ty Húc Dương, Lục Thừa Vãn không hề nhắc lại chuyện này nữa. Không biết là anh không để ý đến hay là anh quá tin tưởng vào cô?

Nghe cô nói Cố lão gia đồng ý ra mặt giúp đỡ chuyện này, Lục Thừa Vãn chỉ cười một cách khó hiểu, khiến cho Lương Hòa không thể nắm bắt được suy nghĩ của anh.

“Vậy cô hãy tranh thủ thời gian, số tuần sau đã để chỗ trống cho cô rồi đó!”

Cuối cùng thì Lục Thừa Vãn cũng chịu lên tiếng. Lương Hòa gật đầu cười rồi nhận văn bản đã phê duyệt, sau đó ra khỏi phòng.

Lục Thừa Vãn nhìn theo hướng cô đi, một lúc sau anh gọi điện thoại nội bộ, giọng nói trầm ổn hết sức lạnh lùng: “Gọi Lý Giai vào đây!”.

Mấy hôm nay Lương Hòa cả ngày ngóng tin từ lão gia. Phía Châu Cảnh đương nhiên không thể liên lạc được. Cô đã gọi mấy cuộc cho thư ký riêng của ông nhưng câu trả lời vẫn trước sau như một: “Ông ấy đang ở nước ngoài, tạm thời không có thời gian rảnh”.

Cứ như vậy, Lương Hòa thấy rất chán nản. Nếu quả thực cứ như thế thì lão gia làm sao mà liên lạc được với ông ta chứ!

Nhưng cho dù như vậy, giữa giờ nghỉ trưa, Lương Hòa vẫn nhận được điện thoại của Phùng Đàm, nói lão gia đã liên lạc được với ông Châu Cảnh. Lương Hòa nghe tin vô cùng vui mừng, chỉ có điều, trước khi gác máy, Phùng Đàm còn nói thêm một câu, kêu cô buổi trưa về thì ghé qua nhà. Lương Hòa cảm thấy kỳ lạ: “Có việc gì sao?”.

“Em cũng không rõ, nói chung là chị nên về đây đi”. Phùng Đàm úp úp mở mở, Lương Hòa có linh cảm không hay lắm. Phải chăng lão gia không giúp được gì? Trong lòng cứ thấp thỏm lo âu, cô bèn xin nghỉ sớm nửa tiếng, bắt xe về nhà họ Cố.

Nằm ngoài dự đoán của Lương Hòa, lão gia không có nhà, chỉ có bà Lý Uyển đang ngồi cắm hoa một mình trong phòng khách. Lương Hòa gọi một tiếng “Mẹ!” rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Con đến rồi đấy à?”

“Vâng”, Lương Hòa nhỏ nhẹ đáp: “Mẹ tìm con có việc gì ạ?”

Bà Lý Uyển nhìn cô: “Cũng không có việc gì lớn, mẹ chỉ muốn tìm con nói chuyện thôi”.

Giữa trưa thế này, chuyện trò gì chứ? Lương Hòa chớp chớp mắt, không thốt được lời nào.

“Ba con vừa gọi điện, nói hôm qua Châu Cảnh đã trở về rồi. Con vẫn không liên lạc được với ông ta đúng không?”.

“Vâng”, Lương Hòa cúi đầu, cười khổ sở.

“Mẹ thấy công việc của con cũng vất vả đấy nhỉ?”

Bà Lý Uyển đột nhiên nói, giọng nói quan tâm thân mật khiến Lương Hòa có chút ngạc nhiên. Cô vội lắc đầu, nói: “Con vẫn ổn ạ”.

Bà Lý Uyển lắc đầu: “Mẹ thấy đợt này con đã hao tâm tổn trí quá nhiều vào chuyện này. Vì thế, mẹ đã bàn với ba, con xin nghỉ việc ở tòa soạn luôn đi. Loạt phỏng vấn này ai muốn làm thì cứ để họ làm, con cũng không phải chịu trách nhiệm về sơ suất này nữa”.

“Nghỉ việc sao ạ?” Lương Hòa quá bất ngờ, lập tức đứng phắt dậy: “Như vậy sao được ạ?”

Bà Lý Uyển nhìn cô, kéo cô ngồi xuống rồi nói tiếp: “Mẹ chỉ muốn bàn bạc, sao con phải lo lắng gấp gáp như vậy? Hơn nữa, có gì mà không được? Cái tòa soạn to đùng như vậy, thiếu con cũng chẳng sập được”.

Ba mẹ tham mưu trưởng Lý ở đầu phố chúng ta cũng có đến hai đứa cháu rồi, con với Hoài Ninh bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Con còn cả ngày nghĩ đến chuyện công việc như vậy sao được chứ?”.

Nói đi nói lại vẫn là chuyện con cái. Lương Hòa chán nản: “Hai chuyện đó đâu có liên quan gì nhau ạ? Rất nhiều đồng nghiệp của con mang bầu vẫn đi làm bình thường mà mẹ”.

“Thế lại càng không được!” Bà Lý Uyển quả quyết nói: “Con nhanh nghĩ việc đi! Mẹ sẽ bảo ba nghĩ cách đưa Hoài Ninh về đây. Kết hôn rồi thì phải giống một gia đình chứ! Con thử nói xem, hai đứa có giống hai người sống cùng nhau không? Cuộc hôn nhân này còn ý nghĩa gì nữa không?”.

Có ý nghĩa gì nữa không ư? Câu hỏi này thực sự khiến Lương Hòa phải suy nghĩ. Mỗi người một nơi, anh lo việc của anh, cô sống những ngày tháng của riêng cô. Mấy tháng trời mới ở cùng nhau được vài ngày, vừa mới bắt đầu có cảm giác với đối phương thì đã lại phải xa nhau. Cô cũng chẳng thể nói được cuộc hôn nhân như vậy có ý nghĩa gì không nữa! Sự thật ấy bày ra trước mắt mẹ chồng, dù thế nào đi nữa thì bà cũng không thể không chế được nổi chua xót trong lòng.

Bà Lý Uyển nhìn Lương Hòa không nói gì, cho rằng mình nói như vậy đã khiến cô dao động, liền thấp giọng thủ thỉ: “Hơn nữa, nếu con thực lòng thích làm việc đến thế, chờ khi nào sinh em bé xong vẫn có thể tiếp tục đi làm cơ mà. Đầu nhất thiết phải đúng lúc này. Con phải chăm sóc tốt cho sức khỏe bản thân. Đời người phụ nữ, quan trọng nhất vẫn là gia đình chứ không phải công việc”.

Lương Hòa im lặng, sau khi bình tĩnh lại, cô ghen ngào nói: “Mẹ, con sẽ suy nghĩ về những lời mẹ nói, nhưng con nghĩ câu trả lời của mình vẫn không thay đổi đâu ạ”.

Bà Lý Uyển rõ ràng vô cùng bất ngờ, yên lặng một lúc lâu, cuối cùng bực mình xua tay: “Mẹ thấy con không muốn bị mẹ quản lý thì đúng hơn!”.

Lương Hòa lặng người. Cô đứng nguyên một chỗ, không biết phải làm sao. Phùng Đàm đứng ngoài cửa ra hiệu cho cô đừng làm gì khiến bà Lý Uyển tức giận thêm nữa. Lương Hòa đành phải đứng dậy: “Thôi, con đi trước đây ạ”.

Bà Lý Uyển “hừ” một tiếng, Lương Hòa ngại ngần bước ra ngoài.

Phùng Đàm ở giữa cũng thấy khó xử, nhìn cô, nói: “Chị, để em tiễn chị nhé?”

Lương Hòa lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười từ chối. Khi ra khỏi nhà họ Cố thì đã quá giờ làm, Lương Hòa mua một cốc trà sữa, một mình lang thang dạo phố. Trước khi về nhà họ Cố, cô đã xin nghỉ, buổi chiều không cần đến tòa soạn nữa.

Hôm nay thời tiết thành phố C rất đẹp. Ánh mặt trời ấm áp khiến Lương Hòa có cảm giác buồn ngủ. Vốn dĩ có thể hưởng thụ một buổi chiều thư thái, nhưng cứ nghĩ đến cuộc nói chuyện căng thẳng vừa rồi ở nhà họ Cố, Lương Hòa không sao vui nổi. Lần này, xem ra cô đã làm mẹ chồng tức giận. Hơn nữa, Lương Hòa cũng ngầm hiểu được ý của bà, chuyện của Châu Cảnh vốn không phải ba chồng đồng ý giúp cô là có thể giải quyết được. Bà Lý Uyển dùng cách gây áp lực để ép cô thôi việc. Trưa nay ba chồng cô có lẽ cũng cố ý tránh mặt, để chứng minh cho cô thấy thái độ đồng thuận với mẹ chồng.

Lương Hòa không muốn nghĩ mọi việc tồi tệ đến nước này, nhưng cách bà Lý Uyển ép người như vậy, cộng với ý tứ toát ra từ lời nói của bà, cô có ngốc cũng nhận ra được. Xem ra, việc này vẫn phải dựa vào chính mình giải quyết thôi!

Lương Hòa uống một hơi hết sạch cốc trà sữa trong tay rồi quyết định bắt xe đến Công ty Húc Dương. Thông tin quan trọng nhất cô nắm được thông qua bà Lý Uyển là ông Châu Cảnh đã về nước. Coi như cô vẫn còn may mắn, giờ chỉ đành một mình chiến đấu thôi!

Không hẹn trước thì đương nhiên là không được vào, thư ký lạnh lùng nói: “Chủ tịch đang họp, không có thời gian”.

Bị từ chối quen rồi, Lương Hòa cũng bắt đầu trơ lì. Cô không quay đầu bỏ đi mà cứ ngồi đợi ở ghế dài ngoài văn phòng của chủ tịch. Phải đợi!

Đợi cả nửa ngày trời, bên ngoài trời đã tối mịt, bụng thì đói cồn cào, Lương Hòa đành phải mặt dày đi hỏi thư ký một lần nữa xem cuộc họp của ông Châu Cảnh mấy giờ mới kết thúc.

Thư ký của ông còn không buồn ngẩng đầu lên, buông một câu: “Đợi thêm một tiếng nữa đi!”

Lương Hòa nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi, câu nói này, hôm nay cô đã nghe đến ba lần rồi!

Một tiếng nữa lại trôi qua, thư ký nhìn thấy Lương Hòa vẫn kiên nhẫn ngồi đó, bèn thương tình gọi điện thoại hỏi. Lương Hòa thấy biết ơn vô cùng.

Thư ký bấm vài số điện thoại, một lúc sau mới có người nghe máy. Người ở đầu bên kia giọng điệu có vẻ không tốt cho lắm. Lương Hòa ngậm ngùi cúi mặt xuống, trong lòng cảm thấy thật không phải với cô thư ký vô tội này. Có điều, cô thư ký vẫn không thay đổi sắc mặt, nhanh chóng cúp máy.

“Sao rồi?”

Thư ký nhìn cô, ngập ngừng một lát mới trả lời thành thật: “Chủ tịch Châu đã họp xong rồi, vừa vào thang máy riêng để xuống tầng dưới”.

Thấy Lương Hòa còn chưa phản ứng kịp, thư ký nhắc nhở: “Nếu bây giờ cô đuổi theo, chưa biết chừng có thể...”, còn chưa nói xong, người trước mặt đã chạy xa hàng cây số. Cô thư ký ngơ ngác, mấy từ “đứng từ xa nhìn thấy cái đuôi xe của ông ấy” còn chưa kịp nói hết.

Đúng như dự đoán của thư ký, Lương Hòa không đuổi kịp. Lúc cô chạy xuống dưới cổng Công ty Húc Dương thì xe của Châu Cảnh đã đi rất xa rồi. Cô đứng đó hồi lâu, hơi ảm áp của ban ngày đã tan biến, cơn gió lạnh chợt ủa tới khiến cô ho vài tiếng. Lương Hòa kéo sát áo vào người. Không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả tâm trạng của cô lúc này nữa!

Mất mát, phần nộ, kiệt sức...

Cô không nói rõ được, chỉ cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Lương Hòa thần thờ một hồi, cố gắng trấn tĩnh lại rồi lấy điện thoại ra xem giờ. Có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, Lương Hòa xem qua, đều là Lục Thừa Vấn.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, Lương Hòa theo phản xạ nhắm chặt mắt, hướng về phía có ánh sáng. Một chiếc Bentley màu đen dừng ngay trước mặt cô, cửa xe mở ra, Lục Thừa Vấn bước tới.

Anh nhìn thấy người trước mặt đang run rẩy vì lạnh, thấp giọng nói: “Lên xe đi!”

Lúc đó, Lương Hòa thực sự không muốn thấy Lục Thừa Vấn chút nào.

Khuôn mặt Lục Thừa Vấn nghiêm túc: “Tòa soạn đã quyết định thay đổi đối tượng phỏng vấn, phiên bản nước ngoài của tạp chí sẽ dành thêm mấy số nữa cho ông ấy tuyên truyền”.

“Vậy, vậy còn chuyện này thì sao? Cứ thế mà cho qua sao?” Lương Hòa lắp bắp hỏi.

Lục Thừa Vấn không nói gì.

Lương Hòa chán nản: “Tổng biên tập Lục, nếu đã đơn giản như vậy, hà cớ gì anh còn bắt tôi làm phiền Cố lão gia?”.

Lục Thừa Vấn không tức giận, điềm đạm nói: “Cố lão gia không phải cũng không chịu giúp đỡ cô sao?”. Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, nói: “Lương Hòa, tôi vẫn luôn tò mò, nhà họ Cố ấy có gì tốt mà khiến cô nhất quyết phải gả vào đó?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến anh?” Dường như cô rất tức giận.

Lục Thừa Vấn nhìn bộ dạng của Lương Hòa, tâm trạng có chút bối rối, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh: “Lương Hòa, cô thực sự không nhớ ra tôi sao?”, im lặng một lúc, anh lại nói tiếp: “Ở Bristol”

Lương Hòa nghe thấy vậy chợt sững sờ, tức giận bật cười thành tiếng: “Sao lại không nhớ chứ? Sinh viên xuất sắc của trường Bristol cơ mà! Giành được giải thưởng Pulitzer gây chấn động toàn trường! Ai mà không biết cơ chứ?”

Lục Thừa Vấn nghe cô nói nửa câu đầu còn âm thầm trông đợi điều gì đó, nhưng nghe hết cả câu thì tâm trạng lại trở về lạnh lùng: “Lên xe đi!”, giọng nói của anh không có một chút cảm xúc nào.

“Không cần phiền đến anh, tôi có thể tự về nhà được!” Dù sao cũng đang bức mình, cô đã đắc tội thì đắc cho trót! Lương Hòa không hề muốn che giấu cảm xúc của mình, cô quay ngoắt, vẫy một chiếc taxi, nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Lục Thừa Vãn, sắc mặt vô cùng khó hiểu. Cuối cùng, anh nhếch môi cười tự giễu, như thể đang cười chính sự hoang đường của bản thân vậy... Xem ra cô thực sự đã quên anh rồi!

12. Chương 12

Lương Hòa nhận thấy bản thân chưa bao giờ đen đui như ngày hôm nay. Cô xui xẻo đến nỗi khi xuống xe, bị cửa xe đập vào, hỏng cả gót giày mà cũng không thấy bức mình nữa. Cô đứng ở trạm xe bus, nhìn đôi giày chiếc cao chiếc thấp, bên tháo chiếc giày còn nguyên vẹn, bên luôn gót, chẳng buồn để ý tới ánh mắt của những người đi đường. Lương Hòa xỏ giày vào, vút luôn chiếc gót giày vào thùng rác, đi thẳng.

Về đến cổng chung cư, Lương Hòa nhìn thấy ông lão bảo vệ cười hiền hòa với mình: “Về rồi hả?”.

“Vâng ạ!” Lương Hòa cố gắng nở nụ cười đáp lại.

Ông lão vừa mở cửa giúp cô vừa nói: “Sao hôm nay về muộn thế? Bác cứ tưởng cái anh sĩ quan về rồi thì cháu sẽ về nhà sớm chứ?”.

“Cháu có chút việc ạ!” Lương Hòa trả lời trong vô thức, nhưng đột nhiên định thần lại sau câu nói của ông lão, cô không tin vào tai mình: “Bác, bác nói là ai về cơ ạ?”.

Ông lão bị ánh mắt của Lương Hòa làm cho giật mình: “Khu này chẳng phải chỉ có mình nhà cháu có sĩ quan sao? Hơn bốn giờ chiều bác đã thấy cậu ấy xách đồ về rồi. Phen này, có khi lại đang ở nhà chuẩn bị sẵn cơm canh ngon lành chờ cháu về ấy chứ!”.

Là Cố Hoài Ninh sao? Có thật là anh không?

Lương Hòa chạy như bay với đôi giày gãy gót về khu nhà của hai vợ chồng. Ánh mắt cô cứ nhìn chăm chăm vào tầng căn hộ của mình, chẳng có ánh đèn nào cả.

Ngọn lửa trong lòng như bị một gáo nước lạnh dội vào, dập tan tất cả. Lương Hòa nắm chặt tay, cúi gằm mặt đầy thất vọng. Chắc ông lão chọc cô thôi! Có lẽ ông thấy cô tâm trạng không vui nên cố tình nói đùa. Sao lại đùa như vậy được chứ? Bây giờ cô lại càng cảm thấy thất vọng tràn trề.

Trong lúc Lương Hòa khóc không thành tiếng lấy lại dũng khí đối mặt với căn phòng trống không một bóng người, thì đằng sau bỗng vang lên tiếng cười. Một tiếng cười chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng Lương Hòa lại nghe thấy rất rõ ràng. Cô chầm chậm quay người lại, phát hiện có người đang ngồi bên cạnh bồn hoa. Người ấy mặc bộ quân phục, chính là tên sĩ quan đáng ghét mà vừa nãy ông lão nhắc tới!

Thấy Lương Hòa đứng ngây ra nhìn mình, đồng chí đoàn trưởng đội mũ đứng dậy: “Về rồi đấy à?”.

Câu này không phải nên để cô hỏi anh sao? Lương Hòa vẫn đứng một chỗ không nói không rằng, khiến Cố Hoài Ninh tưởng cô vẫn chưa hoàn hồn lại. Anh bước lại mấy bước: “Sao vậy, ngốc luôn rồi à?”.

Anh đang định đỡ lấy túi của Lương Hòa thì bị tay cô gạt đi. Lương Hòa ngẩng đầu nhìn anh, không chút biểu cảm: “Anh về khi nào? Sao không lên nhà?”.

Đồng chí đoàn trưởng có chút khó hiểu trước ánh mắt dò xét của Lương Hòa: “Về lúc bốn giờ chiều. Anh đi vội quá không mang chìa khóa nên ở đây đợi em”, nói đoạn, anh khề chau mày: “Anh gọi điện cho em, sao không nghe máy?”.

Lương Hòa nghe anh nói như vậy liền mở điện thoại xem nhật ký cuộc gọi, không nhận được cười. Chiều nay có hai người đàn ông không ngừng gọi điện cho cô, lúc đầu là Cố Hoài Ninh, lúc sau là Lục Thừa Vãn, nhưng cô chỉ nhìn thấy cuộc gọi của Lục Thừa Vãn mà không kéo xuống dưới, đã trách lầm anh. Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chú.

Cố Hoài Ninh dường như đã phát hiện Lương Hòa có điều gì khác lạ, định trêu cô vài câu nhưng rồi lại thôi. Thấy bộ dạng cô trông thật tẻ, anh nhíu mày: “Em sao thế?”.

Nói xong, anh thấy người con gái trước mặt bĩu môi, xông tới đá anh một cái: “Anh về sớm mà còn không mau xuất hiện, lại còn ngồi một bên nhìn bộ dạng thất vọng của em, như thế anh mới thấy vui có phải không?”.

Đoàn trưởng cười, bây giờ anh có muốn giải thích với cô rằng mình muốn tạo cho cô một bất ngờ chắc cũng không kịp nữa. Đương nhiên là không kịp rồi! Cô thấy tủi thân, sắp khóc đến nơi rồi kìa! Cố Hoài Ninh đành miễn cưỡng tìm biện pháp tránh khỏi ngọn lửa đang cháy bùng bùng, anh nói: “Được rồi, là anh đáng ghét!”.

Lương Hòa lườm anh một cái, cuối cùng cũng nằm gọn trong lòng anh, thút thít.

Cố Hoài Ninh vòng tay ôm chặt lấy cô. Anh phát hiện, hóa ra ôm cô trong tay lại thoải mái như vậy! Cảm giác cơ thể cô khẽ run rẩy, anh hôn lên trán cô, nói: “Lương Hòa, bây giờ chúng ta vào nhà được không?”.

Lương Hòa ghen ngào đồng ý, theo anh lên tầng.

Lương Hòa bị nhiễm lạnh, vừa vào nhà đã được Cố Hoài Ninh đưa ngay vào phòng tắm nước nóng. Anh quay người, đặt hành lý, cởi áo ngoài rồi đi vào bếp. Anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên nấu cho cô chút đồ ăn, lại phát hiện gian bếp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, không hề dính bụi. Anh mở tủ lạnh ra xem, bên trong ngoài mấy chai sữa và nước lọc ra, không có đồ ăn gì cả, rau cũng hiếm hoi. Anh thở dài một hơi, lần theo trí nhớ, tìm thấy gạo, chuẩn bị nấu chút cháo.

Cửa phòng tắm mở ra, Cố Hoài Ninh không quay đầu lại, ân cần dặn dò: “Anh nấu cháo đã, em đi sấy cho khô tóc đi”.

“Không cần đâu, em chỉ uống hộp sữa là xong bữa tối.”

Sau đó Cố Hoài Ninh nghe thấy tiếng Lương Hòa mở tủ lạnh. Đoàn trưởng chột khựng lại, quay đầu, nhắc lại từng chữ một: “Anh nói là anh nấu cháo rồi, em cất sữa đi”.

Giọng anh vô cùng nghiêm túc, từ khi kết hôn đến giờ Cố Hoài Ninh chưa từng nói với cô nghiêm khắc như vậy. Bàn tay đang cầm chai sữa của Lương Hòa cứng ngắc giữa không trung. Dường như ý thức được thái độ của mình không tốt lắm, Cố Hoài Ninh từ tốn chỉ vào chai sữa Lương Hòa đang cầm trên tay, nói một cách bất lực: “Vừa nãy anh đã xem qua sữa hết hạn rồi”.

Lương Hòa phản ứng lại, kêu lên một tiếng rồi vứt chai sữa vào thùng rác, sau đó đi ra ngoài.

Cố Hoài Ninh nhìn dáng vẻ có chút phiền muộn của Lương Hòa, trái tim hơi loạn nhịp. Anh không muốn làm cô tức giận, chỉ có điều, trong lòng anh có một cảm giác rất phức tạp. Anh khẽ nhắm mắt lại, rồi lại từ từ mở ra, nhìn quanh gian bếp một lượt. Trong này quá sạch sẽ, quá ngăn nắp, khiến anh không có cảm giác của một ngôi nhà. Không thể không thừa nhận, cách sống này thật tồi tệ!

Cho gạo vào nồi xong, Cố Hoài Ninh rửa tay rồi ra phòng khách. Lúc này Lương Hòa đang ngồi trên sofa lau tóc. Bình thường cô không mấy khi chăm sóc tóc, lúc này tâm trạng lại đang ảo não, càng làm tóc tai rối tung lên.

Đột nhiên, chiếc khăn trong tay bị giật mất, Lương Hòa còn chưa kịp ngẩng đầu thì một chiếc khăn khô khác đã được đặt lên, sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô. Bàn tay ấy khẽ vuốt cho tóc thành nếp, hết sức cẩn thận để không làm đau cô, dịu dàng, uyển chuyển hơn cô rất nhiều. Lương Hòa gượng gạo hạ cánh tay đang lững lờ giữa không trung xuống, sòng mũi chợt thấy cay cay. Nước mắt còn chưa kịp khô giờ lại bắt đầu ngân ngấn. Cô phát hiện mình rất dễ xúc động, chỉ cần một hành động dịu dàng ân cần của Cố Hoài Ninh cũng khiến cô xao lòng.

Tóc Lương Hòa gần như đã khô được một nửa, Cố Hoài Ninh bỏ khăn ra. Đôi mắt đỏ hoe của Lương Hòa hiện lên rõ rệt. Cô vô cùng bối rối, vội vàng chộp lấy khăn lau mắt. Cố Hoài Ninh thấy bộ dạng hoảng loạn của Lương Hòa liền bật cười. Nghĩ lại thì, anh cũng thấy chính mình đã làm cô khóc, liền nhỏ nhẹ: “Lúc này anh không nên to tiếng với em, là anh không đúng”.

Nghe anh nói như vậy, Lương Hòa lắc đầu: “Không phải, hộp sữa đó đúng là hết hạn rồi, em mua lâu lắm rồi!”.

Vừa dứt lời, chiếc khăn trước mắt cô đã bị giật lấy. Cô buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt đen láy sâu thẳm, bên trong hiện lên hình bóng nhỏ bé của cô: “Vậy thì đừng khóc nữa!”.

“Em không khóc!” Cô thì thầm, với tay muốn giành lại chiếc khăn để lau nước mắt. Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa hoảng loạn bối rối đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy eo cô, nâng cô đứng dậy khỏi xô pha. Bị kéo mạnh như vậy, Lương Hòa suýt nữa đã hết âm lên, nhưng cuối cùng lại ngồi lên chân anh một cách thật êm ái.

Lương Hòa thấy Cố Hoài Ninh ngồi trên ghế, trong lòng không khỏi cảm thấy bực bội. Anh lôi kéo cô như vậy chỉ để cướp chỗ ngồi thôi sao?

Nhưng Lương Hòa còn chưa kịp phản ứng gì thì Cố Hoài Ninh đã ghì chặt cằm rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt. Lương Hòa theo phản xạ muốn đẩy ra, nhưng hai tay vừa giơ lên thì đã bị giữ chặt lại. Cô giằng co một hồi nhưng không có kết quả gì. Sức mạnh của Cố Hoài Ninh, cô đã lĩnh ngộ từ lâu. Anh bị thương cô còn chẳng đau lại nổi, huống chi là bây giờ.

Sao có thể như vậy chứ? Anh phải an ủi cô mới đúng, sao có thể kích động như thế được chứ?

Sau nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng khiến Lương Hòa như muốn ngưng thở, anh buông cô ra, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, lắng nghe từng tiếng nấc nghẹn ngào.

“Sao anh lại về đột xuất thế?”

Cố Hoài Ninh ổn định lại nhịp thở: “Anh có chút việc phải giải quyết, tiện thể đi thăm chiến hữu”.

Haizzz, thành thật quá!

Cô có chút thất vọng. Con người này, rốt cuộc có biết an ủi người ta không?

Lương Hòa chỉ âm ừ vài tiếng, không nói lời nào. Cố Hoài Ninh không hiểu ra ý của cô, thấy bộ dạng buồn bã của cô, bật cười: “Có phải là rất thất vọng không?”.

“Đâu có!”

Cô nói dối mà mặt không đỏ, tim cũng chẳng đập nhanh, nhưng đôi tai lại cứ nóng bừng lên. Đồng chí đoàn trưởng lại không hề có chút cảm giác tội lỗi gì, anh nhếch môi nở nụ cười bí hiểm: “Nói dối thì phải chịu phạt!”.

Cô giơ đôi tay yếu ớt lên, đánh anh mấy cái rồi lại nằm gọn trong lòng anh.

“Rốt cuộc là hôm nay có chuyện gì?” Anh vừa vuốt tóc cô vừa hỏi.

“Không có gì!” Lương Hòa trả lời.

“Vẫn còn nói dối?” Cố Hoài Ninh bình thản: “Xem ra hình phạt này còn chưa đủ nặng”.

Nói đoạn, anh khẽ đẩy cô ra, nhìn một lượt từ đầu đến chân xem nên bắt đầu “xử phạt” từ đâu. Lương Hòa bị nhìn đến rùng cả mình, vội đẩy anh ra, bịt môi, bắt đầu thành thực kể hết sự việc. Cô không muốn kể tội Lý Giai trước mặt Cố Hoài Ninh, chỉ nói đơn giản về chuyện của Công ty Húc Dương.

Cố Hoài Ninh nghe xong khẽ nhíu mày: “Việc đó vẫn chưa giải quyết được sao?”.

“Vâng”, cô gật đầu rồi lại vội lắc đầu: “Cũng không phải là chưa được giải quyết, nói chung khá phức tạp!”, nói xong cô ngẩng đầu lên, thấy Cố Hoài Ninh đang nhìn mình chăm chú, bỗng thấy hoang mang: “Anh, anh sao vậy?”.

“Hôm nay Phùng Đàm gọi điện cho anh”, Cố Hoài Ninh đột nhiên nói.

“À! Chuyện đó...”, giọng của Lương Hòa chột trầm xuống, cũng giống như tâm trạng của cô lúc này: “Trưa nay nay em đã về nhà ba mẹ”.

Cố Hoài Ninh khẽ nâng cằm cô: “Sao đến đoạn này lại ngập ngừng thế?”.

Anh biết hết rồi còn hỏi cô làm gì? Lương Hòa lên tiếng: “Anh, anh biết rồi còn gì? Vả lại, có gì hay ho đâu chứ? Làm cho mẹ tức giận cũng chẳng phải việc gì quá to tát”.

Đó cũng chẳng phải việc cô có thể làm được, Cố Hoài Ninh nghĩ trong đầu như vậy.

Thực ra, đôi khi Lương Hòa quả thực đã làm những việc nằm ngoài dự đoán của anh. Thế nhưng mẹ anh? Bà là một người hay chỉ trích người khác và chỉ trích chính mình. Luôn luôn sợ sệt cũng không phải là một biện pháp hữu hiệu để ứng phó với bà.

Trong điện thoại, Phùng Đàm nói quanh co, nhưng anh vẫn có thể hiểu được đại khái, chắc chắn là mẹ anh đã làm khó Lương Hòa.

“Cố Hoài Ninh”, Lương Hòa ngập ngừng: “Em, em không muốn nghỉ việc”.

Anh định thần lại, nhìn cô chăm chú: “Anh biết, anh sẽ nói với mẹ”.

Được Cố Hoài Ninh ủng hộ, Lương Hòa vô cùng cảm kích. Cô dịu dàng ôm lấy cổ anh: “Cám ơn anh!”.

Cố Hoài Ninh cười. Đúng là ngốc nghếch!

“Chỉ biết nói mỗi tiếng cảm ơn thì vẫn chưa đủ thành ỷ.”

“Vậy anh muốn làm gì?” Lương Hòa nhìn anh.

Đoàn trưởng nhướng mày, tỏ vẻ khoan dung độ lượng thả cô ra: “Thôi, đi ăn cơm đã, ăn xong thì em sẽ biết!”.

Ăn xong bữa tối, Lương Hòa liền bị Cố Hoài Ninh lôi vào phòng ngủ. Lương Hòa vừa xấu hổ, vừa bất bình, muốn thoát ra khỏi móng vuốt của anh, nhưng không ngờ chỉ vài phút sau đã bị thu phục. Sau khi “cơm no rượu say”, đoàn trưởng vô cùng hài lòng, hôm sau thức dậy từ sáng sớm.

Lần này Cố Hoài Ninh về quả thực là có việc cần giải quyết. Lần trước, sau khi Châu Bình đưa lệnh điều động của chính ủy Trương tới, anh đã suy nghĩ nên làm thế nào cho thoả đáng. Thực ra, chỉ cần gửi cho anh ấy là được, nhưng sát cánh cùng nhau lâu như vậy, Cố Hoài Ninh cảm thấy mình vẫn nên tự đi một chuyến thì hơn, trước là đi thăm bệnh, sau là nói chuyện chuyển công tác. Hơn nữa, anh cũng muốn về thăm nhà. Từ sau lần lão gia đưa Lương Hòa đến đoàn 302, anh cứ thấy không yên lòng. Không phải không yên tâm về Lương Hòa, mà là không yên tâm về ba mẹ mình. Không biết từ khi nào, hai vị trưởng bối lại cùng chung ý kiến, phải dạy bảo con dâu một chút. Điều này không hay chút nào!

Khi Cố Hoài Ninh tỉnh giấc, Lương Hòa vẫn đang ngủ, cả người cuộn tròn, lại còn đắp chiếc chăn dày cộp trông như một cái kén. Anh bất giác nở nụ cười, giúp cô đắp lại chăn, tiện tay vuốt tóc cô, sợ ý chạm vào khuôn mặt cô. Cảm xúc non nớt êm dịu ấy anh còn chưa kịp cảm nhận thì đã thấy người kia khẽ co mình lại.

Cố Hoài Ninh chợt sững sờ, không khỏi cảm thấy nực cười. Một thời gian không ở bên nhau, đêm qua dường như anh đã mất kiểm soát. Chỉ có điều, sức khỏe của cô phải chăng là hơi yếu? Cần phải rèn luyện thêm mới được!

Trước khi ra khỏi phòng, Cố Hoài Ninh không buồn quay lại nhìn “bao gạo” đang nằm lù lù trên giường kia, chỉ chậm rãi nói: “Anh nấu bữa sáng rồi, trước khi đi làm thì nhớ ăn một chút! Anh có việc phải đi trước đây”.

Cuộn tròn trong chăn giả vờ ngủ, nghe thấy anh nói như vậy, Lương Hòa khẽ động, sau khi nghe tiếng cửa phòng đóng hẳn lại, mới dám mở mắt ra. Tận đáy lòng, cô thầm khinh thường bản thân. Đầu phải là lần đầu tiên, sao lại xấu hổ đến mức này cơ chứ? Có điều, đẳng nào kết quả cũng như vậy rồi, cũng may là cô không bị ngứa xiu.

Lương Hòa đứng đỉnh ăn bữa sáng rồi đi làm. Tòa soạn cũng đã có khá đông nhân viên đến. Lâu lắm không nhìn thấy Hạ An Mẫn, lúc này, cô nàng đang uống cốc cà phê to đùng, nhìn thấy Lương Hòa liền lao đến ôm chầm lấy cô. Hạ An Mẫn được tòa soạn cử đi công tác mấy ngày, đã đen đi nhiều rồi!

Lương Hòa không nhịn được cười: “Mấy ngày không gặp mà đã không ra hồn người nữa rồi!”.

Hạ An Mẫn giận dữ lườm cô, rồi nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, sau đó cười sảng khoái: “Mấy ngày không gặp, trông mặn mà hăn ra, sượng quá chứ gì?”, nói đoạn, cô nàng còn dùng ngón tay nhào nặn khuôn mặt của Lương Hòa.

Lương Hòa lập tức lảng tránh, lén nhìn về phía văn phòng của Lục Thừa Vân. Cửa phòng hé mở, hình như ai đó bước vào phòng mà không đóng chặt cửa. Đột nhiên, cửa phòng bật mở, Lục Thừa Vân và Châu Cảnh cùng bước ra, bất chợt bắt gặp Lương Hòa đứng lúc còn chưa kịp nhìn ra hướng khác, khiến cô vô cùng xấu hổ.

Lục Thừa Vân lạnh lùng nhìn cô, rồi đi thẳng, còn Châu Cảnh thì cười rất thoải mái, đi theo Lục Thừa Vân. Ngay sau đó, một đồng nghiệp của Lương Hòa từ trong văn phòng bước ra, đang định tìm Lương Hòa để lấy tài liệu, việc phỏng vấn Công ty Húc Dương chính thức được giao lại cho người khác.

Cảm giác chán nản đương nhiên là có, nhưng dù sao cũng còn hơn là sự việc bị đổ bể hoàn toàn. Lương Hòa nhún vai, lấy tất cả những tài liệu liên quan đưa cho đồng nghiệp kia, tiện thể giải thích một lượt cho cô ấy.

Cô bạn đồng nghiệp mỉm cười, tỏ vẻ đáng tiếc thay cho Lương Hòa: “Phóng viên Lương, thực sự ngại với cô quá!”.

Lương Hòa cười, tỏ ý không sao, nhưng Hạ An Mẫn sau khi nghe chuyện này vô cùng bất mãn, lẩm bẩm một câu: “Cướp không của người ta mà còn nói ngại cái gì chứ!”.

Lương Hòa phải giữ chặt tay Hạ An Mẫn, chuyện này mới coi như qua.

Vì bài phỏng vấn của Công ty Húc Dương, Lương Hòa đã xin rút khỏi rất nhiều nhiệm vụ khác, sau khi bàn giao lại cho người khác, Lương Hòa liền trở thành người rảnh rỗi. Cô với điện thoại, mở ra xem, chợt nở một nụ cười.

“Nhớ ăn trưa!”

Đó là tin nhắn của Cố Hoài Ninh. Mặc dù đó chỉ là một tin nhắn hết sức đơn giản, nhưng chỉ cần anh chịu bỏ tâm tư dằn dò cô chút chuyện vặt vãnh này thôi, Lương Hòa cũng thấy mãn nguyện lắm rồi! Đặt điện thoại xuống, đang định gọi Hạ An Mẫn đi ăn cơm thì chuông điện thoại lại reo lên. Lương Hòa nhún vai, lẽ nào anh lại đích thân gọi điện thoại nữa? Cô vừa tắt máy tính vừa nhấn nút nghe: “A lô?”.

Người ở đầu bên kia dường như hơi bất ngờ vì giọng nhỏ nhẹ của Lương Hòa, một lúc sau mới lên tiếng: “Là mẹ đây”.

Lương Hòa nghe rõ ràng giọng của đối phương, nụ cười trên môi chợt tắt ngấm, sau khi định thần lại mới nói: “Vâng, mẹ ạ”.

Bà Lý Uyển nghe thấy giọng nói ngoan ngoãn của Lương Hòa, có vẻ rất hài lòng, điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhẹ nhàng nói: “Con đang ở tòa soạn phải không? Mẹ đã nói chuyện với lãnh đạo tòa soạn, con ra đây một chút, mẹ có chuyện muốn nói với con”.

Lương Hòa lập tức chau mày: “Nói chuyện ạ?”

Bà Lý Uyển đương nhiên hiểu nỗi băn khoăn của Lương Hòa: “Con yên tâm, mẹ chỉ xin cho con nghỉ nửa ngày thôi. Con xuống đây đi, mẹ đang ở vườn hoa sau tòa soạn của con”.

Lương Hòa nghi hoặc “vâng” một tiếng, không dám chậm trễ, chào Hạ An Mẫn rồi mặc áo, đi xuống lầu. Thời tiết ở thành phố C hôm nay chẳng ra sao cả! Dự báo thời tiết thông báo không lâu nữa sẽ lại có tuyết rơi, may mà hôm nay Lương Hòa mặc chiếc áo gió rất dày, không thấy lạnh.

Xe dừng ở chỗ Phùng Đàm vẫn hay đỗ, nhưng người lái xe lại không phải cậu ta mà là một anh chàng lạ hoắc Lương Hòa chưa gặp bao giờ. Anh ta vừa thấy Lương Hòa liền nhoẻn miệng cười, còn giúp cô mở cửa xe. Bà Lý Uyển ngồi trong xe, ăn mặc kín cổng cao tường, khiến Lương Hòa có cảm giác xa cách.

“Con lên xe đi, tìm nơi nào đó, chúng ta cùng nói chuyện.”

Lương Hòa “vâng” một tiếng rồi ngoan ngoãn lên xe.

Bà Lý Uyển đưa cô đến một tiệm trà, vừa vào đã đặt một phòng riêng. Lương Hòa có chút căng thẳng, không biết bà Lý Uyển định nói điều gì. Bà Lý Uyển nhìn cô, cười: “Con ngồi đi, đừng căng thẳng”.

Lương Hòa cười gượng gạo, ngồi xuống.

“Vốn dĩ mẹ định gọi con về nhà, nhưng thấy công việc của con cũng bận rộn, thời gian nghỉ trưa lại ngắn, nên mẹ đến đây.”

Hơn nữa nơi này rất vắng người, dễ nói chuyện, Lương Hòa tự nhủ trong lòng.

Bỗng dưng, một chiếc túi da dày cộp được đẩy đến trước mặt cô. Lương Hòa định thần lại, nhận lấy chiếc túi, trong lòng thấy rất khó hiểu.

“Lương Quốc Minh và Mỹ Viên, Hòa Hòa, hai cái tên này chắc con vẫn còn nhớ chứ?”

Tay Lương Hòa chợt khựng lại khi đang mở chiếc túi da, sắc mặt tái mét: “Họ, họ là ba mẹ của con”.

“Ồ, nếu mẹ nhớ không nhầm thì ba mẹ con đã qua đời được ba năm rồi, đúng không?”

“Vâng ạ.”

Lúc ấy cô đang học ở Anh, bỗng một ngày nhận được điện thoại của bà ngoại báo tin ba mẹ gặp tai nạn giao thông. Họ gặp tai nạn khi đang trên đường đến Cục Dân chính làm thủ tục ly hôn. Tình cảm của ba mẹ không còn mặn nồng như xưa, chuyện này cô biết, cả đời cứ cãi vã gây lộn với nhau, vậy mà đến khi ra đi, họ vẫn không chia lìa được.

Nhưng Lương Hòa không hiểu một điều, ba mẹ mất đã ba năm rồi, bây giờ bà Lý Uyển còn nhắc lại chuyện này làm gì nữa?

Bà Lý Uyển hiểu ý, liền nói: “Hòa Hòa, con đừng thấy lạ. Khi Hoài Ninh đưa con về nhà, hôn sự đã là chuyện chắc chắn, mẹ thấy con cũng ngoan ngoãn vâng lời liền thuận theo ý nó. Dù sao thì từ bé đến lớn nó vẫn tự quyết định mọi việc. Nó có ý muốn kết hôn, ba mẹ vui mừng còn chẳng kịp. Có điều, người thân của con, ba mẹ chưa gặp được ai nên mới cảm thấy tò mò. Họ đều đã qua đời rồi đúng không?”

Lương Hòa cúi đầu, nghẹn ngào: “Họ đều đã qua đời rồi ạ. Ba mẹ con, và cả bà ngoại nữa. Họ đã ra đi cả rồi ạ”.

Bà Lý Uyển nhìn thần sắc Lương Hòa có vẻ không ổn, nhẹ nhàng nói: “Mẹ không cố ý bắt con nghĩ đến những chuyện không vui ấy, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi con. Theo mẹ biết thì trước khi ba mẹ con qua đời đã nhất quyết đòi ly hôn, con có biết nguyên nhân không?”

Lương Hòa có chút bất ngờ: “Không phải là do tình cảm bắt đầu rạn nứt sao ạ?”

Bà Lý Uyển khẽ mỉm cười: “Xem ra con không biết rõ rồi. Ba con lúc sinh thời công tác ở Bộ Thương mại, ông ấy tham ô bị người ta phát giác. Mẹ con sợ liên lụy nên đã đưa con ra nước ngoài rồi đòi ly hôn với ba con. Ai ngờ...”

Nụ cười nhạt sau cùng của bà Lý Uyển khiến Lương Hòa cảm thấy có chút giễu cợt mỉa mai. Ý tứ của bà rõ như ban ngày, cay nghiệt đến nỗi cô không thể thốt nên lời.

“Nếu không phải ba con chết đúng lúc, e rằng đã vào tù ra tội rồi, con đâu có thể sống một cuộc sống vui vẻ vô lo vô nghĩ như bây giờ. Cái danh ‘con của kẻ phạm tội’ dễ gì mà rửa sạch được!”

Lương Hòa không tin nổi vào tai mình, cầm chiếc túi da mà đôi tay run rẩy. Cô mở ra xem, bên trong không có gì nhiều, chỉ có mấy tờ giấy trắng mỏng tang, nhưng những dòng chữ trên đó lại rõ mồn một, từng chữ, từng chữ như những nhát dao đâm vào tim cô.

Lương Hòa trừng mắt, hít một hơi, cảm thấy thật nực cười. Khoảnh khắc ấy, cô hét to đúng ba từ trước mặt bà Lý Uyển: “Con không tin!”

Nhưng ba mẹ cô ra đi mấy năm rồi, có những ký ức giờ đã trở nên rất mơ hồ.

Cô chỉ nhớ, đúng là mẹ đã đưa cô ra nước ngoài. Sau khi cô đến Anh, tài khoản của cô đã xuất hiện một khoản tiền lớn. Lúc ấy, cô chỉ nghĩ gia đình mình giàu có, chưa từng nghĩ tới điều gì khác, càng không nghĩ

đến việc người cha luôn nở nụ cười hiền từ, luôn yêu thương chiều chuộng cô lại có thể là một kẻ tham ô lừa lọc.

Lúc này Lương Hòa chỉ cảm thấy căm hận sự ngu ngốc của bản thân. Ngay cả một câu biện minh cho ba mẹ mà cô cũng không nói ra được, chứng cứ mà bà Lý Uyển đưa ra quá xác thực. Một lúc sau, Lương Hòa mới lên tiếng, mặc dù giọng nói có hơi nghẹn ngào: “Vậy thì, mẹ nói cho con biết chuyện này là có ý gì?”.

Cố phu nhân Lý Uyển cười nói: “Mẹ chẳng có ý gì cả, chỉ là, mẹ lớn tuổi rồi, thích nói chuyện tào lao, bên cạnh lại chẳng có ai. Mấy lần trước mẹ đã nói với con rất nhiều rồi, bảo con khuyên Hoài Ninh chuyển về thành phố C, con không quên đấy chứ?”.

Nghe thấy câu này, Lương Hòa ngơ ngàng giây lát rồi bật cười: “Con chưa quên”.

Ý của mẹ chồng, cô hiểu rất rõ. Chỉ cần cô khuyên được Hoài Ninh từ thành phố B trở về, thì tất cả những chuyện này coi như chưa từng xảy ra, nhưng nếu như không được... cô cũng không biết sẽ có chuyện gì tiếp theo nữa.

Bà Lý Uyển cười: “Vậy thì tốt. Con đưa được nó về đây, thứ nhất là ba mẹ có thể ở bên cạnh con trai, thứ hai là các con vừa kết hôn, cũng không thể xa cách suốt như thế được. Điều này với mẹ và ba con, với con và Hoài Ninh, với cả anh hai con và Gia Minh, đều có lợi”.

Lương Hòa ôm đầu, khê gật đầu: “Con biết rồi”.

Cô không biết mình ra khỏi tiệm trà bằng cách nào, chỉ thấy choáng váng một hồi, sau đó được một cánh tay mạnh mẽ đỡ dậy, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là anh lái xe. Anh ta còn rất trẻ, được điều đến đây để lái xe riêng cho Cố lão gia, cũng vừa đến chưa được bao lâu. Thấy Lương Hòa có vẻ lơ đãng, anh ta bèn nhỏ nhẹ dặn dò: “Chị dâu, chị cẩn thận một chút!”.

Cô miễn cưỡng cười coi như câu trả lời, tinh thần bỗng trở nên sa sút.

13. Chương 13

Lương Hòa bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Cố Hoài Ninh. Hôm ấy, cô vừa nhận được điện thoại báo bà ngoại bệnh tình nguy cấp, khi đến bệnh viện thì bà đã sắp không qua khỏi, toàn bộ sức lực cuối cùng chỉ đủ để nói lên di nguyện trước khi ra đi. Câu nói ấy, Lương Hòa luôn khắc ghi trong tim mình.

“Hòa Hòa, bà ngoại không cầu mong điều gì, chỉ muốn con tìm được một chàng trai tốt, đừng giống như mẹ con.”

Sau đó bà ngoại trút hơi thở cuối cùng, các bác sĩ, y tá gấp gáp xử lý tình huống. Lương Hòa thần thờ bước trên hành lang một cách vô định, không cẩn thận va vào một người suýt chút nữa thì ngã lăn ra. Người ấy đưa cánh tay đỡ cô, còn nhắc nhở: “Cẩn thận một chút!”.

Giọng nói ấy khiến Lương Hòa định thần lại, ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là chiếc khuy áo đầu tiên của bộ quân phục. Ngược lên trên nhìn, cô bắt gặp một khuôn mặt mà giờ đây đã trở nên quá quen thuộc, Cố Hoài Ninh.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau. Hôm ấy là ngày bà cô ra đi, cô không bao giờ muốn nhớ lại, vậy nên anh cũng không nhắc tới bao giờ. Có điều, cô vẫn nhớ từng câu nói của anh: “Người đã chết không thể sống lại, cô làm theo di nguyện của cụ, cụ sẽ yên lòng nhắm mắt”.

Ánh mắt cô lúc ấy có chút hoài nghi, chỉ thấy anh mỉm cười: “Chiến hữu của tôi nằm bên cạnh phòng của bà ngoại cô, đúng lúc tôi đi qua nghe thấy”.

Sau đó, cô lo việc hậu sự, anh đi thăm chiến hữu. Tiếp sau nữa là đám cưới của họ.

Bà Lý Uyển đã nói rất đúng về số mệnh của Lương Hòa. Cố Hoài Ninh chính là bến đỗ cuối cùng, cô không thể mạo hiểm bất cứ điều gì để mất anh, vì thế, cô không thể không đồng ý.

Bảy giờ tối, Cố Hoài Ninh từ bệnh viện trở về. Phòng khách tối đen, anh bật đèn lên mới phát hiện Lương Hòa đang nằm cuộn tròn trên sô pha, ngủ im lìm, trên người chỉ khoác một tấm chăn mỏng. Anh lại gần nắm tay cô, trong phòng ấm như vậy mà tay cô cứ lạnh cóng.

Cố Hoài Ninh khẽ cau mày, định bế Lương Hòa về phòng, nhưng vừa vòng tay qua eo, cô đã tỉnh giấc. Lương Hòa mơ màng hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt thân quen, bất giác sững sờ. Đến khi Cố Hoài Ninh đưa tay vỗ vỗ vào má, cô mới tỉnh hẳn, ngượng ngùng quá bèn tụt xuống khỏi người anh.

“Anh về rồi à?”

“Ừm”, Cố Hoài Ninh bỏ chiếc túi trong tay xuống: “Sao em lại ngủ ở sô pha?”.

Lương Hòa lè lưỡi, lục chỗ đồ ăn anh mua về, không ngừng than vãn: “Anh mua gì mà nhiều thế?”.

“Để ăn mà.”

“Thì cũng đâu cần mua nhiều như vậy, anh sắp đi rồi, em lại chẳng ở nhà nấu nướng được”, cô vô tư nói, không biết rằng câu nói vô tình của mình đã khiến cho ai đó nghe xong chợt lặng người đi.

Nhìn những bông tuyết bay ngoài cửa sổ, Lương Hòa chợt vui vẻ hẳn lên, vỗ vai Cố Hoài Ninh: “Trời lạnh thế này, tối nay ăn lẩu, anh thấy thế nào?”.

Cố Hoài Ninh nhìn cô một lúc lâu rồi cười: “Được”.

Lương Hòa vỗ tay: “Vậy phải thêm chút rượu, vừa nay, hôm kết hôn có người tặng cho mấy chai rượu, còn chưa kịp uống”.

Thấy cô vui vẻ phấn khích, đồng chí đoàn trưởng không quên nhắc nhở tửu lượng của cô không tốt.

Đồng chí Lương Hòa tự nguyện xuống bếp. Một lát đã chuẩn bị xong hết đồ ăn và đồ nhúng, bật bếp, ngọn lửa bốc lên, khói bốc nghi ngút.

Lương Hòa đưa cho Cố Hoài Ninh chút nước sốt đã pha sẵn, hí hửng nói: “Đợi một chút là có thể cho đồ ăn vào rồi”.

Cố Hoài Ninh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú. Lương Hòa bị anh nhìn như vậy, thấy khó hiểu: “Sao thế? Anh không thích à?”.

Cố Hoài Ninh mỉm cười, thả món mà cô thích ăn vào nồi: “Ồ đơn vị bọn anh ăn lẩu khi đón Tết, không vì lý do gì khác, chỉ là để cho bầu không khí trở nên náo nhiệt”.

Lương Hòa chống đũa lên nhìn anh: “Nhiều người như vậy, lúc nào mà chẳng náo nhiệt chứ? Ăn uống thì phải tranh cướp nhau mới thấy ngon, chứ chỉ có một người ăn thì dù có là sơn hào hải vị cũng chẳng nuốt được”.

Lời nói của cô vô tình để lộ ra nỗi cô đơn trông trải, khiến Cố Hoài Ninh thấy trong lòng buồn bã: “Vì thế nên khi ở nhà một mình em không nấu nướng chứ gì?”.

Lương Hòa sững người, chớp mắt, cười: “Em nấu ăn không ngon, em mà nấu ngon thì đã không phải tốn tiền ra ngoài ăn”.

Cố Hoài Ninh biết cô đang đánh trống lảng, nhưng cũng không muốn phá hỏng bầu không khí, chỉ nói: “Đã bảo em là phải theo chị Trương học nấu nướng rồi mà”,

Lương Hòa lẩm bẩm: “Trình độ của chị Trương, em có thể theo kịp sao? Nếu muốn học, thì để mai em theo học bếp trưởng ở đơn vị các anh, được không?”.

Cố Hoài Ninh đằng hắng một tiếng: “Thôi, anh chỉ lo bếp trưởng bị em đầu độc, không khéo lại không nấu ăn được nữa. Cơm ăn không no thì làm sao mà bảo đảm sức chiến đấu được chứ?”.

“Chỉ giỏi trêu chọc em!” Lương Hòa bĩu môi, vừa đúng lúc đồ nhúng trong nồi đã chín, liền gấp ra, chấm nước sốt, biểu cảm vô cùng hưng phấn, như thể đây là món ăn ngon nhất trên đời vậy.

Cố Hoài Ninh nhìn cô, không nhịn được cười. Anh tự rót cho mình một ly rượu, Lương Hòa nhìn thấy cũng với lấy chiếc chén.

“Em cũng muốn uống.”

“Không cho, tự xem lại từ lượng của mình đi.”

Lương Hòa bị nói trúng tim đen, lông mày nhíu lại: “Quý hẹp hòi, chỉ một chén thôi mà!”.

Cố Hoài Ninh cười, rót cho cô một chén. Lương Hòa uống xong lại giơ chén đòi uống thêm, lần nào anh cũng nói đây là chén cuối cùng, nhưng cứ mỗi lần cô nhõng nhẽo lại không ngăn cấm nổi. Dù sao cũng đang ở nhà, dù sao anh cũng ở bên cạnh cô, còn hơn để cô ở ngoài một mình uống tới say mềm. Lúc này, Cố Hoài Ninh tự thả lỏng bản thân, ngắm nhìn Lương Hòa, chiều chuộng cô.

Lương Hòa uống khá nhiều, hai má đỏ ửng. Cô khoanh chân trên ghế, hai tay ôm mặt, nhìn Cố Hoài Ninh: “Anh có biết trước đây ở nhà em, ai nấu ăn ngon nhất không?”.

“Ai?” Anh lẳng lặng nhìn cô dưới ánh đèn.

“Ba em”, Lương Hòa vừa nói vừa cười khanh khách: “Ngày xưa ở nhà toàn là ba em vào bếp. Ba bảo, một trong những tiêu chuẩn của người đàn ông tốt là phải nấu ăn ngon. Đừng nghe người ta nói cái gì mà để nắm bắt được trái tim của người đàn ông thì phải nắm bắt được dạ dày của anh ta, thực ra với phụ nữ cũng vậy. Người có thể vỗ béo được vợ của mình, ngoài ‘ông xã’ của cô ấy ra, ai dám làm?”.

Cố Hoài Ninh ngồi đối diện, siết chặt bàn tay mềm mại của cô. Anh cảm nhận sâu sắc, để vỗ béo được cho đồng chí Lương Hòa, đúng là một công trình to lớn. Lương Hòa đảo ngược tay lại, vỗ vỗ vào bàn tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt tinh nghịch của cô, với anh lúc này lại vô cùng trong sáng: “Điểm này thì phải chiếu cố lắm anh mới đủ điểm đạt đây!”.

Cùng đứng, anh chỉ đủ điểm đạt thôi. Anh cho rằng, theo tiêu chí của ba vợ thì người chồng như anh lẽ ra phải bị sa thải rồi.

“Vậy em nói xem, ba chúng ta còn có tiêu chuẩn gì nữa?” Anh nói đùa mà vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Hết rồi!” Cô nhìn vào nồi lẩu đang sôi sùng sục, thì thầm: “Cậu này ba nói với em trong bữa cơm gia đình trước khi đưa em sang nước ngoài. Ba sợ em vừa sang đó đã lấy ngay một anh chàng Tây. Ba nói nếu như thế thì chắc chắn em sẽ không về thăm ba nữa”. Lúc ấy tình cảm giữa ba và mẹ đã rạn nứt, nhưng đó là bữa cơm cuối cùng trước khi cô đi xa nên cả nhà ngồi đoàn tụ với nhau.

“Vậy sau đó thì sao?” Anh chỉ biết ba mẹ cô đã qua đời, còn những chuyện khác, cô chưa từng kể. Lúc này, anh đột nhiên rất muốn biết.

“Sau đó ư?” Cô mơ mơ màng màng nhắc lại hai tiếng đó, rồi bỗng nhiên bật cười: “Không có sau đó nữa. Sau đó thì ba em ra đi. Ba em đi rồi, tai nạn giao thông, đưa mẹ em đi theo luôn. Hai người đến chết cũng vẫn ở bên nhau, thật là tốt!”.

Đây là lời một người con gái nên nói sao?! Cố Hoài Ninh cười, rồi sau đó, anh thấy cô cúi gằm mặt xuống, gục đầu vào đầu gối. Cố Hoài Ninh sững người, anh đứng dậy bước về phía cô. Bước lại gần, anh mới phát hiện, đôi vai cô khẽ run rẩy. Cô đang khóc, đến lúc anh vòng tay ôm sát vào cô, tiếng nấc nghẹn ngào mới càng trở nên rõ ràng.

“Hòa Hòa!”, anh gọi tên cô, vuốt mái tóc rồi ôm cô vào lòng: “Đừng khóc nữa, những chuyện đã qua chúng ta hãy quên đi, được không?”.

Thực ra, cô đã quên từ lâu rồi, khoảng thời gian đau đớn đó cô đã quên lâu rồi. Cô ép mình phải quên đi, nhưng đúng lúc cô không muốn nhớ thì có người lại nói cho cô chân tướng mọi việc. Nực cười hơn, người đó chính là mẹ chồng cô.

Nghĩ đến đây, Lương Hòa đột ngột ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Ninh, hỏi anh một câu hết sức nghiêm túc: “Cố Hoài Ninh, anh có thể quay về thành phố C được không? Có được không, quay về bên em?”.

Cố Hoài Ninh sững sờ. Anh nhìn cô đầy ngỡ ngàng. Lương Hòa luôn thấy mình rất ngu ngốc, nhưng lần này, đối diện với đôi mắt Cố Hoài Ninh, cô đã hiểu được ý của anh. Chuyện này quả thực khiến anh vô cùng khó xử.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: “Lương Hòa, anh...”.

“Anh đừng nói gì cả, em hiểu!”, cô đột ngột ngắt lời, hạ giọng nói: “Em hiểu, em mệt rồi, phải về phòng ngủ đây!”, nói xong, cô rời khỏi vòng tay anh, lảo đảo bước về phòng, bỏ lại một mình Cố Hoài Ninh ở đó. Anh nhìn theo bóng dáng Lương Hòa, miệng cứ lắp bắp trong vô vọng.

Sáng hôm sau, Cố Hoài Ninh thức dậy từ sớm, được rèn luyện trong quân đội nên cứ đúng giờ là anh không thể ngủ thêm được nữa. Đồ ăn từ tối hôm qua vẫn bày ở đó, anh đứng lặng trước bàn ăn một lúc lâu rồi thay áo, bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Trong nồi đang là món cháo trứng mà Lương Hòa thích nhất. Anh biết, đêm qua Lương Hòa ngủ không ngon. Đôi lông mày cô nhíu chặt vào nhau như sắp bước vào trận chiến vậy. Anh nhìn thấy cũng chỉ biết than ngắn thở dài, đưa tay lên vuốt hàng lông mày cô cho đến khi dần giãn ra, hơi thở cô đều nhịp trở lại, anh mới thu tay, nằm canh cho cô ngủ.

Sau này anh sẽ không bao giờ để cô uống rượu nữa. Cố Hoài Ninh hai tay đút túi quần, vừa nhìn nồi cháo đang nấu trên bếp vừa suy nghĩ.

Cháo sắp xong, anh đi gọi Lương Hòa dậy. Lương Hòa vùi đầu vào gối, quyết không động dậy.

“Em đau đầu!” Cô rên rỉ thật đáng thương.

Cố Hoài Ninh nhìn cô lười nhác, nhếch môi cười.

Như vậy cũng tốt! Cô là một cô gái tốt như vậy, lại phải gánh trên vai nỗi đau của quá khứ. Vì thế, cô không nên ôn lại chuyện cũ, không nên hoài niệm, anh phải cố gắng không để cô nghĩ về những điều đó nữa.

Cố Hoài Ninh kéo chăn xuống ngang eo rồi ôm chặt lấy cô. Lương Hòa đấu tranh quyết liệt nhưng cuối cùng cũng bị thu phục nhanh chóng.

“Dậy ăn chút cháo đi! Tối qua uống nhiều rượu quá, không tốt cho dạ dày đâu.”

Nhìn bộ dạng lười nhác của cô, anh nói: “Anh đang cố gắng để mua chuộc dạ dày của em đây, đồng chí Lương Hòa ạ, nể mặt anh chút được không?”.

Lương Hòa xấu hổ, đá anh một cái, rồi khoác áo ngủ chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Hoài Ninh cười cười, đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy di động trên sô pha đổ chuông, mà Lương Hòa đang đánh răng trong nhà vệ sinh cũng nói: “Nghe điện thoại giúp em!”

Cố Hoài Ninh vội vàng chạy ra lấy điện thoại, hóa ra là tin nhắn của một người mà cô lưu tên là “Thái Hậu”. Đồng chí đoàn trưởng cũng đoán được đó là ai, liền mở tin nhắn ra xem, trong thoáng chốc, nụ cười trên môi chợt tắt ngấm.

Lương Hòa đi ra, thấy Cố Hoài Ninh đứng sững sờ, liền vừa lau mặt vừa nói: “Sao thế anh?”.

Cố Hoài Ninh ngẩng đầu lên, im lặng nhìn cô một lúc rồi mới hạ điện thoại xuống: “Không có gì, em đánh răng rửa mặt xong rồi thì ăn sáng đi”.

“Vâng.”

Trên bàn đặt một bát cháo mà cô thích ăn nhất Lương Hòa lập tức sà đến nếm thử, nước nỏ khen mùi vị thơm ngon! Xem ra, anh đúng là nói được làm được, bắt đầu khởi động chiến dịch vỗ béo cho cô.

Tài nghệ nấu nướng của Cố Hoài Ninh thật không tệ. Lương Hòa thấy thật xấu hổ cho bản thân mình.

Cô vừa gấp thức ăn trong đĩa, vừa ngại ngần hỏi: “Lần trước em nấu cháo cho anh, có phải là ăn không ngon đúng không?”.

“Hả?” Cố Hoài Ninh ngẩng đầu lên, dường như không nhớ chuyện đó.

Lương Hòa đỏ mặt hờn dỗi: “Bữa sáng đầu tiên em nấu cho anh sau khi kết hôn đó. Hôm ấy anh về đơn vị anh quên rồi sao?”.

Nhìn bộ dạng bối rối của cô, anh cười: “Quên đâu mà quên!”.

Rõ ràng là cố tình chọc tức cô mà!

Lương Hòa trừng mắt nhìn anh, ăn một miếng cháo, rồi như nhớ ra điều gì, nói: “Sáng nay lẽ ra em phải nấu bữa sáng mới đúng”.

Cố Hoài Ninh nghe thấy vậy, im lặng giây lát rồi ngẩng đầu nhìn cô. Lương Hòa sau khi nói xong câu ấy liền lặng lẽ cúi đầu ăn cháo. Một câu nói lỡ miệng này có thể quay về chủ đề của tối hôm qua rồi, Cố Hoài Ninh nghĩ một lát, không nói thêm gì nữa.

Bữa sáng kết thúc trong không khí yên lặng như vậy, Lương Hòa chủ động tranh nhiệm vụ rửa bát.

Cố Hoài Ninh lặng lẽ đứng ngoài cửa phòng bếp nhìn cô, trong lúc tay cô đang đầy xà phòng, anh bỗng nắm chặt lấy cánh tay ấy. Tay Lương Hòa trơn ướt, suýt nữa đánh rơi chiếc đĩa đang cầm.

“Anh làm gì vậy?” Cô bắt ngờ quay sang nhìn anh.

Cố Hoài Ninh lại rất bình thản, giọng nói từ tốn: “Lương Hòa, em có bằng lòng nghỉ việc không?”

“Sao, sao lại thế?” Lương Hòa không tin vào tai mình người này hôm qua vẫn còn an ủi cô, kêu cô đừng lo lắng gì hôm nay lại nhắc tới vấn đề đó, vậy là sao?

“Anh... chẳng phải anh nói là không sao ư?”

Cố Hoài Ninh nhìn nét mặt ngỡ ngàng như chú chim nhỏ thấy mũi tên đang chĩa về phía mình của Lương Hòa. Anh biết trước câu nói ấy sẽ khiến cô bị sốc. Anh liền cười, giải thích: “Đừng căng thẳng, anh chỉ muốn hỏi xem em có bằng lòng đến thành phố B cùng anh không thôi. Nếu em đã không muốn nghỉ việc thì thôi vậy”.

Sao cơ? Cô tròn tròn mắt nhìn anh.

Cố Hoài Ninh chỉ cảm thấy buồn cười. Anh đỡ lấy chiếc đĩa cô đang cầm trong tay, rửa sạch, rồi kéo tay cô, hỏi lại lần nữa: “Em thật sự không muốn sao?”

Lúc ấy, Lương Hòa thấy đầu óc như bị đóng băng. Nghỉ việc sao? Cùng anh đến thành phố B sao?

“Ý anh là sống lâu dài ở đó sao?”

“Ừm.” Cố Hoài Ninh gật đầu.

Lương Hòa đã hiểu. Cô cúi đầu, thăm dò, hỏi: “Vậy tại sao bỗng nhiên anh lại nhắc tới chuyện này?”

Đối với Cố Hoài Ninh, suy nghĩ này không phải bất chợt xuất hiện trong đầu anh.

Buổi sáng hôm ấy, anh lái xe đến bệnh viện thành phố thăm chính ủy Trương, chiến hữu của anh. Chính ủy Trương đã bị bệnh gần một năm nay, chữa đi chữa lại cũng không ăn thua, chân không còn nhanh nhẹn nữa, đi lại rất khó khăn. Anh ấy đã gửi báo cáo lên cấp trên, xin được về thành phố C dưỡng bệnh.

Từ lúc anh ấy bị bệnh đến nay, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, Cố Hoài Ninh lại không dám tin vào mắt mình. Trước khi đổ bệnh, chính ủy Trương là người đàn ông mạnh mẽ có tiếng ở đoàn 302, nhìn thấy ai cũng cười như Phật Di Lặc, nhưng bây giờ trông anh ấy gầy rộc, hai gò má nhô hết cả lên. Cố Hoài Ninh không nói nhiều, chỉ gọi vợ của chính ủy Trương, chị Lâm Nhiên ra ngoài nói chuyện. Sau khi hỏi tỉ mỉ, anh mới biết chính ủy Trương mắc chứng nhiễm độc niệu, cách mấy ngày lại phải lọc máu một lần. Anh siết chặt tờ lệnh điều động trong tay, trong khoảnh khắc, cảm thấy tờ giấy này thật quá vô lý: “Chuyện này đơn vị có biết không?”

“Anh ấy không cho nói, nhưng chính ủy Cố ở quân khu cũng đã đến thăm mấy lần rồi, còn những người khác thì chúng tôi đều giấu hết”, Lâm Nhiên thấy sắc mặt Cố Hoài Ninh có vẻ không ổn, lại quay sang an ủi anh: “Hoài Ninh, lát nữa trước mặt anh ấy, cậu không được nhắc tới chuyện này, biết chưa? Mấy hôm nay anh ấy còn nói linh tinh, bảo là không sống được bao lâu nữa, giống như người ở phòng bên cạnh ấy”, Lâm Nhiên vừa nói vừa rơm rớm nước mắt.

Ánh mắt anh hướng sang phòng bệnh bên cạnh, đó là nơi mà bà ngoại Lương Hòa đã ra đi. Lặng lẽ chuyển hướng nhìn, Cố Hoài Ninh thấy anh Trương đang động đậy trên giường, anh định thân lại, quay sang Lâm Nhiên, khẽ nói: “Ta vào thôi, anh Trương tỉnh rồi. Chị cứ yên tâm, em biết rồi”

Anh Trương rất vui khi nhìn thấy Cố Hoài Ninh. Biết anh đã kết hôn, anh ấy nói, vốn rất muốn được gặp vợ anh nhưng bệnh viện không phải nơi thích hợp để tiếp khách nên đành thôi. Cố Hoài Ninh nghe vậy liền mỉm cười, đắp lại chăn cho anh Trương, im lặng không nói gì. Anh Trương bảo Lâm Nhiên ra ngoài. Lâm Nhiên không muốn, nhưng thấy anh Trương xịu cái mặt xuống, đành phải đi ra ngoài.

“Nói gì thì nói cũng phải giấu chị dâu cậu đấy.”

Anh Trương nhìn Cố Hoài Ninh, khuôn mặt nhợt nhạt mỉm cười một cách khó khăn: “Từ sau khi tôi bị bệnh, ở đơn vị, ngoài cậu ra, còn có Chính ủy Cố đến thăm tôi nữa. Thực ra, cậu không cần phải giấu tôi. Tôi đã biết mối quan hệ của hai người từ lâu rồi”.

Cố Hoài Ninh cười, không nói năng gì.

“Sức khỏe của tôi, tôi biết rất rõ, chính ủy Cố cũng biết rõ. Cấp trên đã dành cho tôi ưu đãi tốt nhất, cấp cho hai mẹ con Lâm Nhiên một căn hộ cấp trung đoàn trong đơn vị, còn nuôi con gái tôi đến năm mười tám tuổi, như vậy tôi cũng yên lòng rồi.”

Cố Hoài Ninh nghe xong, chau mày: “Anh Trương đừng nói linh tinh”.

Anh Trương xua xua tay, rồi lại nở nụ cười: “Thôi được rồi, không phải là tôi nói để cậu thêm phiền não đâu. Tôi muốn nói, đến lúc ấy, hai mẹ con cô ấy đến sống ở đoàn 302, mong cậu chăm sóc cho họ. Tốt nhất là cậu nên đưa cả vợ đến đây sống chung, cô ấy đỡ phải cô đơn ở nhà một mình. Chúng ta là lính, quanh năm xa nhà, điều không phải nhất chính là bắt người ở nhà phải chờ đợi”.

Trời đã vào đông lâu lắm rồi, hoa mai sáu cánh đã nở rộ từng chùm màu hồng nhạt ngoài cửa sổ. Cố Hoài Ninh ngồi lặng yên bên cửa sổ rất lâu, cuối cùng, anh ngẩng đầu lên nói với chính ủy Trương: “Chính ủy, chuyện đã giao cho tôi, anh cứ yên tâm. Chỉ có điều, có một chuyện anh phải đồng ý với tôi”.

“Cậu nói đi.”

“Anh cũng đừng dễ dàng từ bỏ.”

Anh Trương cười vui vẻ, gật đầu.

Trở về từ hồi ức cũ, Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa. Cô vẫn đứng đó, cúi gằm mặt, ngẩn ngơ. Có lẽ anh đã quá vội vàng, cô vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

“Anh sẽ không ép em”, Cố Hoài Ninh nói: “Vì thế, em cũng không cần cảm thấy phải có trách nhiệm”.

Lương Hòa buồn bã ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh như vừa có dòng nước chảy qua.

“Không phải là em không muốn nghỉ việc”, Lương Hòa buồn bã, chậm rãi nói: “Chỉ có điều, mẹ sẽ không đồng ý đâu”.

Cô gái này suy nghĩ vấn đề thật sự quá cầu toàn. Cố Hoài Ninh bắt lặc: “Đó không phải là vấn đề”.

“Đâu có đơn giản như vậy!” Lương Hòa lẩm bẩm “Mẹ vẫn luôn muốn anh trở về thành phố C, sao có thể đồng ý như vậy chứ!”, thấy anh im lặng, Lương Hòa cẩn thận dò hỏi: “Anh có đồng ý quay về không?”.

Cố Hoài Ninh im lặng một lúc rồi hỏi: “Đây là ý của mẹ?”.

“Vâng.” Lương Hòa trả lời.

“Điều này mẹ nói rất nhiều lần rồi, đến giờ cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi, em mà tin lời mẹ thì chẳng làm được việc gì đâu.”

Lương Hòa bị anh nói trúng vào trọng tâm, giậm chân tức giận: “Lần này mẹ nói thật đấy!”, nói xong, cô như nhớ ra điều gì, vội vàng bịt chặt miệng.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Ánh mắt sắc bén của Cố Hoài Ninh cứ nhìn cô chăm chú: “Lương Hòa, có phải em đã đồng ý với mẹ điều gì không?”.

Lương Hòa bị ánh mắt của anh làm cho tâm trí hỗn loạn, lắp ba lắp bắp: “Em... em thì có thể đồng ý điều gì với mẹ chứ?”.

Thấy cô vẫn khổ sở giấu giếm, Cố Hoài Ninh bật cười: “Em giả bộ cũng giống lắm, nếu không phải bị anh bóc mẽ thì chắc còn lâu mới chịu khai ra”, nói xong, anh đưa điện thoại cho cô, giọng có vẻ rất uy nghiêm: “Xem đi, còn giấu được nữa không!”.

Nghe anh nói vậy, Lương Hòa vô cùng bồn chồn. Cô mở điện thoại ra xem, bất ngờ đến nỗi khóc không thành tiếng. Cô nói có sai đâu, lần này, mẹ chồng thật sự muốn anh trở về mà. Biết hôm nay anh phải đi, vừa sáng sớm bà đã nhắn cho cô một tin nhắn cổ vũ tinh thần: “Hòa Hòa, chuyện hôm qua mẹ nói với con, con đã nói với Hoài Ninh chưa? Đừng quên đấy, phải tranh thủ thời gian!”.

Cô đặt điện thoại xuống, tỏ ra biết lỗi.

Cố Hoài Ninh phát hiện, Lương Hòa không được thông minh cho lắm, nhưng thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn, khiến người ta không nỡ trách móc thêm nữa. Cô yên lặng không nói gì, Cố Hoài Ninh thấy lạ bèn đưa tay nâng cằm cô lên, mới phát hiện cô đang cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch. Giật cả mình, anh đưa tay lên sờ trán cô, nhưng lại bị cô hất ra: “Đừng chạm vào em!”.

Giọng nói chua chát đến mức Cố Hoài Ninh phải cau mày, giữ chặt cánh tay đang vùng vẫy loạn xạ của cô: “Sao thế? Không được làm vậy!”.

Lương Hòa bực bội giằng cánh tay đang bị anh giữ chặt, đến nỗi nước mắt trào cả ra. Cô ngồi xuống sofa, òa khóc: “Em nói cho mà biết, sao các người lại đáng ghét thế? Đùa cợt em, chèn ép em vui lắm sao? Trong lòng em bây giờ vô cùng lo lắng, khó chịu, anh có biết không?”.

Đồng chí đoàn trưởng vừa nghe đã thấy không ổn, nhíu mày hỏi: “Ai chèn ép em?”.

“Anh nói xem còn có thể là ai nữa!”, Lương Hòa từ nhỏ đến lớn chưa từng rơi vào hoàn cảnh bị kẻ trước người sau dồn ép như thế này, một bên thì mẹ chồng luôn đe dọa, một bên thì đồng chí đoàn trưởng lại không đứng cùng chiến tuyến, nhất quyết không quay về.

“Có phải bị mẹ bắt nạt không?”

Anh có chút lo lắng, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Lương Hòa chỉ lau nước mắt rồi nói một câu: “Em ghét phải phục tùng người khác!”.

Một câu nói không suy nghĩ, mặc dù anh không hiểu ý của cô, nhưng vẫn vui vẻ trả lời: “Ừm”.

“Em cũng ghét bị người ta lợi dụng!”

“Ừm”, anh lại đồng ý một lần nữa.

“Em lại càng ghét phải làm những việc mà mình không muốn!”

Ngghiêm trọng đến thế sao? Đến mức này cơ à?

“Thôi được rồi!” Cố Hoài Ninh cười, nắm chặt lấy tay cô: “Không được hét lên như thế. Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ giải quyết giúp em, được không?”.

Lương Hòa chớp chớp đôi mắt đỏ hoe nhìn Cố Hoài Ninh. Cô không chắc có nên nói với anh không nữa. Giờ phút này, tất cả những lời bà Lý Uyển nói, cô vẫn chưa thể chấp nhận được. Cô không muốn tin, cũng không biết nên nói thế nào mới được.

Cố Hoài Ninh nhìn ra được sự do dự của Lương Hòa, anh ôm lấy vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Lương Hòa, có chuyện gì vậy? Không nói được với anh sao?”.

Câu nói ấy khiến cô động lòng, lông mi khẽ sụp xuống: “Anh nghe xong sẽ thấy rất đáng ghét”.

“Em nói đi”, anh động viên.

Lương Hòa nhìn sâu vào đôi mắt Cố Hoài Ninh. Đôi mắt anh quả thực rất đẹp, nhỏ, dài, đen láy, sâu thẳm, đuôi mắt hơi nhếch, như một vòng nước xoáy vậy, khiến người ta bị thu hút, muốn lại gần.

Đối diện với anh, cô cảm thấy rất khó mở lời, giọng nói khàn khàn không thành tiếng: “Tối qua, em đã nhắc đến ba em”, ngừng lại một lát, cô nói tiếp: “Thực ra, trước khi mất, ông đã dính vào một vụ tham ô. Nếu ông còn sống thì chắc đã phải ngồi tù rồi”.

“Án tham ô?”, anh cau mày.

“Ông mất đã được ba năm. Mọi quan hệ giữa ba và mẹ không tốt, nhưng lại rất yêu thương em, khi em còn nhỏ cứ về đến nhà là ba lại ôm em vào lòng...”

Cô nhìn anh, đôi mắt chứa đầy nỗi đau xót: “Em thật sự không thể tin được ông lại là người như vậy”.

“Những điều này đều là mẹ nói cho em biết?”

“Vâng”, Lương Hòa gật gù đầu: “Ngay cả lệnh bắt giữ ba em, mẹ cũng đưa ra, chứng cứ quá xác thực”.

Vì thế, cô có muốn tự lừa dối mình cũng không được. Có điều, bây giờ cô không muốn giấu nữa, để bà Lý Uyển nói ra, chi bằng cô tự nói hết với anh còn hơn. Thấy anh im lặng trầm tư, cô bèn hỏi: “Có phải bây giờ anh rất hối hận đúng không?”.

Cố Hoài Ninh vốn đang tập trung suy nghĩ về chuyện này, bị cô cắt đứt dòng suy nghĩ, anh có chút băn khoăn: “Tại sao?”.

Điều đấy mà còn phải hỏi sao?

“Vốn là như vậy mà!” Cô nói: “Em vốn là một người tầm thường, kết hôn với anh đã không môn đăng hộ đối rồi, giờ thì, anh thấy đấy... “, cô cười, nụ cười tự giễu.

Cố Hoài Ninh không thích giọng điệu này của cô chút nào. Anh nâng mặt cô lên, nói giọng nghiêm khắc: “Vì thế giờ em muốn làm tan vỡ mọi thứ, đúng không?”.

“Đâu có!” Cô lấy lại bình tĩnh, phản bác lại anh.

“Vậy sao em lại tự coi thường mình như vậy?”, anh bắt lực hỏi, rồi ôm cô vào lòng: “Hòa Hòa, nếu bây giờ anh nói, điều đó không quan trọng, em có tin không?”.

Lương Hòa không phản ứng kịp, hỏi lại một cách khó khăn: “Điều đó sao lại không quan trọng?”.

“Đó đều là chuyện quá khứ. Em thấy chuyện đó quan trọng là vì mẹ lấy nó ra để dồn ép em”, nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy thật nực cười: “Thực ra, mấu chốt của chuyện này không phải là anh có để ý hay không, mà là ở em”.

Lương Hòa ủ rũ, chẳng nói chẳng rằng.

Anh vuốt tóc cô, nói: “Lương Hòa, ba đã qua đời rồi. Chúng ta đừng phán xét tội lỗi của ông thêm lần nào nữa. Hãy để ông ra đi thanh thản được không? Em vẫn có thể nghĩ về ông như một người cha tốt, đừng tự giày vò mình, cũng đừng đem chuyện đó ra giày vò người khác. Nếu nghĩ được như vậy, chẳng phải mọi chuyện trở nên rất đơn giản sao?”.

Dễ dàng như vậy sao?

Chuyện này khiến cô băn khoăn bao nhiêu, tự mình phủ định nó biết bao lần, vậy mà sao dưới con mắt Cố Hoài Ninh lại trở nên đơn giản như vậy? Chỉ vài câu nói đã có thể giải quyết được. Còn cô, liệu có thể vì thế mà an lòng hay không?

Lương Hòa ngập ngừng: “Em tưởng rằng, anh sẽ để ý đến chuyện đó”.

Nói xong, cô nghe thấy một tiếng thở dài ngay trên đỉnh đầu mình. Lương Hòa không ngừng cảm thán, đoàn trưởng đúng là hơn cô những bảy tuổi.

“Xem ra, lời tỏ tình lần trước của anh đã thất bại rồi.”

Nhắc đến chuyện này, Lương Hòa lại đỏ mặt: “Tại sao?”.

“Vì anh cảm thấy, anh vẫn chưa thể cho em biết, với anh, em quan trọng đến nhường nào!”, nói đoạn, anh ôm chặt lấy khuôn mặt cô, nhìn sâu vào đôi mắt cô: “Anh là người không thích phải suy xét nhiều, vì thời

gian của anh rất ít. Anh muốn dùng quãng thời gian ít ỏi của mình để tận hưởng cuộc sống tốt đẹp với người khác, chứ không phải dành cả đời để tìm kiếm một người hoàn hảo không tỳ vết. Quan trọng là gì?”, anh cười: “Quan trọng là Better life!”.

Better life!

Lương Hòa công nhận điều đó, hai từ này đã khiến cô nghĩ thông suốt.

Cố Hoài Ninh dường như đang chờ đợi phản ứng của cô, nhưng không ngờ Lương Hòa lại chớp chớp mắt, hỏi: “Câu nói vừa rồi có được coi là lời tỏ tình lần thứ hai của anh không?”.

Đồng chí đoàn trưởng không nhịn được bật cười thành tiếng: “Em thấy thế thì cứ cho là thế đi!”. Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, nhưng ít nhiều vẫn có chút bất lực. Đôi khi cũng phải để cô chiếm thế thượng phong một lần, mỗi lần như thế, cô sẽ cười híp cả mắt lại, giống như một bông hoa lê trắng mới nở.

Sau khi đã vén màn mây đen để nhìn thấy bầu trời trong sáng, việc đầu tiên Lương Hòa làm là quay về giường ngủ bù một giấc. Không thể không nói, Lương Hòa nhiều lúc vẫn rất vô tâm, có điều, Cố Hoài Ninh thích thấy cô như vậy. Tính anh không thích làm mọi việc trở nên phức tạp, việc chung sống tuy không chỉ là việc của hai người, nhưng để ý quá nhiều cũng không phải là một chuyện tốt. Đồng chí đoàn trưởng nghĩ vậy, bèn lùi thời gian về đơn vị thêm vài ngày. Anh phải giải quyết xong mọi việc mới có thể đi được.

Sáng sớm hôm sau, Lương Hòa tỉnh dậy, ngồi trước màn hình máy tính. Cố Hoài Ninh đưa cho cô một cốc sữa, nhìn vào máy tính, thấy cô đang soạn đơn xin thôi việc. Đơn đã viết xong, nhưng Lương Hòa vẫn chau mày nhìn vào màn hình.

“Sao vậy?”

“Em đang nghĩ, có nên gửi đơn này cho tổng biên tập không.”

Điều này mà còn phải nghĩ sao?! Cố Hoài Ninh nói: “Ăn sáng đi đã, ăn xong anh sẽ đưa em đi”.

“Nhanh vậy sao?” Lương Hòa thẳng thốt.

Cố Hoài Ninh nhướn mày: “Đương nhiên phải nhanh rồi! Đánh nhanh thắng nhanh, tránh để bắt trắc xảy ra”.

Lương Hòa: “...”.

Ăn sáng xong, Cố Hoài Ninh tới tòa soạn cùng cô. Mặc dù từ lúc xuống xe, Lương Hòa đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị nhiều người nhòm ngó, nhưng khi bước vào tòa soạn, cô vẫn bị sốc bởi những ánh mắt soi xét đó. Đặc biệt là Lục Thừa Vãn, anh đứng cùng một biên tập viên, chỉ ra các vấn đề trong bản thảo, lông mày chau lại theo thói quen, khi nghe thấy giọng nói liền nhìn về phía Lương Hòa. Lục Thừa Vãn có thể cảm nhận rõ ràng, Lương Hòa bị ánh mắt của anh làm cho lúng túng, người đàn ông đi bên cạnh cô nhanh chóng nắm chặt cánh tay cô.

Lục Thừa Vãn định thần lại, bước nhanh về phía họ: “Có việc gì sao?”.

Cố Hoài Ninh vẫn luôn không có thiện cảm với người đàn ông này, anh lờ mờ mắt nhìn Lục Thừa Vãn rồi đưa ra tờ đơn xin thôi việc trong tay Lương Hòa.

Lục Thừa Vãn không nhận, nhìn Lương Hòa, hỏi: “Đây là gì?”.

Lương Hòa nhìn Cố Hoài Ninh rồi mới dám lên tiếng: “Tôi muốn nghỉ việc, đây là đơn xin thôi việc”.

Lục Thừa Vãn cười, chỉnh lại cặp kính trên sống mũi: “Sao vậy? Là do vấn đề đãi ngộ, hay là...”.

“Không phải, không nghiêm trọng như thế đâu ạ.”

Lương Hòa nói, sắc mặt lộ vẻ ngượng ngùng. Cô nhìn Cố Hoài Ninh, Cố Hoài Ninh cũng đã lên tiếng giải vây: “Là do tôi”.

Câu nói ấy khiến Lục Thừa Vãn phải nhìn về phía anh: “Tôi là quân nhân, công tác tại thành phố B, vì thế, tôi muốn Lương Hòa đến thành phố B cùng tôi”.

Lời nói thẳng thắn của Cố Hoài Ninh khiến Lục Thừa Vãn im lặng giây lát, sau đó lại cười: “Vây cũng được. Tôi còn tưởng là vì chuyện của Châu Cảnh nên Lương Hòa thấy không vui”.

“Không phải”, Lương Hòa vội vàng xua tay: “Chuyện đó vốn là do tôi làm không được tốt, sao có thể trách người khác được chứ!”.

“Vây thì tốt!”

Lúc này, Lục Thừa Vãn mới nhận tờ đơn xin thôi việc trong tay Cố Hoài Ninh, lật ra xem rồi gấp lại. Lục Thừa Vãn nhìn Cố Hoài Ninh, một thân quân phục màu xanh, lại nhìn bảng tên trên ngực anh, nói: “Trung tá Cố công tác ở đoàn 302, sư đoàn T à?”.

“Đúng vậy!”

“Trùng hợp thật đấy! Tôi có quen một người, cô ấy cũng đóng quân tại đó”, Lục Thừa Vãn khẽ cười: “Không biết bây giờ cô ấy còn ở đó không nữa!”.

“Bộ đội chúng tôi thường có câu, doanh trại thì cố định nhưng lính thì liên tục thay đổi. Câu này, tôi nghĩ đúng với mọi trường hợp”, Cố Hoài Ninh trả lại cho đối phương nụ cười lạnh nhạt, đưa tay về phía Lục Thừa Vãn: “Dù sao cũng xin cảm ơn sự quan tâm và thông cảm của tổng biên tập Lục dành cho Hòa Hòa”.

“Không có gì, là việc tôi nên làm”, Lục Thừa Vãn bắt tay lại: “Nguyên tắc của tôi là, cho dù nhân viên có nghỉ việc cũng phải để cho họ vui vẻ mà ra đi”.

“Rất tốt!”

Cố Hoài Ninh nhún vai, kéo Lương Hòa theo. Ra khỏi tòa soạn, Lương Hòa thở phào một hơi. Cố Hoài Ninh đứng bên cạnh nhìn cô cười, cốc đầu cô, nói: “Sợ anh ta đến thế sao?”.

Lương Hòa nhìn anh, đột nhiên bật cười: “Anh có biết vừa rồi em có cảm giác gì không?”.

“Gì?” Anh đoán cô gái này sẽ không nói ra được điều gì hay ho.

Quả nhiên, Lương Hòa cười lớn, gõ vào cằm và nói “Giống như là, hai đội quân đang đối đầu với nhau, chuẩn bị bước vào cuộc chiến. Trời ơi, nói chung là vô cùng căng thẳng!”.

Cố Hoài Ninh lườm cô một cái rồi mở cửa xe: “Căng thẳng cái gì! Lên xe đi!”.

“Đi đâu?”

“Về nhà ba mẹ.”

“Cái gì?”

Quả nhiên, Cố Hoài Ninh đưa cô về nhà họ Cố, vừa nhìn thấy cánh cổng quen thuộc, Lương Hòa lại tim đập chân run, theo phản xạ, nhìn một lượt từ trên xuống dưới trang phục của mình. Cố Hoài Ninh mỉm cười xoa đầu cô, làm dịu bớt tâm trạng hỗn loạn lúc này, rồi đưa cô vào nhà.

Chị Trương đang quét sân, nhìn thấy Cố Hoài Ninh đưa vợ về thì tươi cười, nhanh chóng mở cửa phòng khách cho hai người. Trên bàn phòng khách bày một ly trà Long Tỉnh rất đặc. Đó là thức uống mà lão gia thích nhất. Lương Hòa nhìn theo ánh mắt của Cố Hoài Ninh, thấy Cố lão gia đang đeo cặp kính lão, ngồi trên sô pha đọc báo. Nhìn thấy hai người họ, ông khẽ gật đầu ra hiệu.

Hai người họ trở về, người vui nhất đương nhiên là bà Lý Uyển. Bà kéo tay Lương Hòa để cô ngồi cạnh mình, không nhắc một lời nào về chuyện hôm qua, chỉ nhìn cô một lượt, rồi lại bắt đầu trách cô mặc ít áo như mọi khi. Lương Hòa có chút không thích ứng kịp. Hôm nay, trước khi ra khỏi nhà, cô đã nghe lời Cố Hoài Ninh, mặc thêm áo.

“Hoài Ninh lâu lắm mới về một lần, để lát nữa mẹ bảo chị Trương làm thêm vài món con thích ăn, trưa nay hai đứa ở lại đây ăn cơm nhé!”

Đồng chí đoàn trưởng thả mình thư thái trên chiếc sô pha, hai tay buông thõng trên đầu gối theo thói quen, nghe mẹ nói vậy khẽ mỉm cười đồng ý, rồi quay sang phía Lương Hòa, vẫy tay ra hiệu cho cô ngồi cạnh anh.

Lương Hòa trừng mắt, cô thấy hơi ngại, nhưng bà Lý Uyên lại đẩy cô vào, nói: “Thôi được rồi, vợ con thì con phải tự chăm sóc mới thấy yên tâm chứ gì?”.

Cổ lão gia đang chăm chú đọc báo, nghe thấy câu nói ấy cũng phải khẽ bật cười. Lương Hòa đỏ mặt, trước mặt ba mẹ chồng, thật chẳng ra sao cả! Cô ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Cổ Hoài Ninh, bắt gặp ánh mắt đang ẩn chứa nụ cười của anh.

Bà Lý Uyên vui vẻ nhìn hai người họ liếc mắt đưa tình. Quan trọng nhất là, ở phương diện nào đó, bà thấy được tầm quan trọng của người con gái này đối với con trai bà. Bà rót cho hai người một ly trà rồi hỏi: “Lần này Hoài Ninh về được mấy ngày?”.

“Ngày mai con bay”, nói đoạn, anh nhấp một ngụm trà, vị đắng khiến anh phải nhăn mặt lại, từ từ cảm nhận hương thơm.

“Sao nhanh vậy? Không phải con nói có thể ở lại vài ngày sao?”, nói xong, bà nhìn Lương Hòa, thấy bất lực vì cô còn chẳng buồn để ý, cứ mãi cúi gầm mặt vờ về mép áo.

“Cuối năm rồi, đơn vị còn một đồng việc phải giải quyết”, anh lấy đại một cái cớ, vừa dứt lời đã nghe thấy Cổ lão gia đằng hắng một tiếng. Cổ Hoài Ninh cười thầm, liếc nhìn ông, thấy ông đặt tờ báo xuống, nhìn anh, nói: “Nói như anh thì cả đơn vị lớn như thế, không có anh liền tan tành hết?!”.

Bà Lý Uyên thấy chồng đứng về phía mình, tươi cười dịu giọng: “Ba con nói đúng đấy! Hơn nữa, Hòa Hòa vẫn còn ở đây cơ mà. Nghe ý của con thì hình như phải ăn Tết ở đơn vị, thế còn Hòa Hòa thì sao? Con đừng quên đây là năm đầu tiên hai đứa kết hôn đó!”.

Cổ Hoài Ninh trầm tư một lát rồi lên tiếng: “Mẹ nói rất có lý!”, anh lại quay sang nhìn Lương Hòa, nắm lấy tay cô, nói: “Trước kia, anh ở một mình quen rồi, không chú ý đến những chuyện này, hy vọng em sẽ không để ý”.

Hả? Câu nói của anh khiến Lương Hòa sững sờ, nhưng nhìn khuôn mặt anh rất nghiêm túc, không có vẻ gì là giả, cô đành phải phối hợp với anh: “Em không sao mà!”.

“Hòa Hòa!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên rất lớn khiến Lương Hòa giật cả mình, vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy nét mặt rất nghiêm khắc của bà Lý Uyên. Lương Hòa không khỏi cảm thấy căng thẳng, cô nắm chặt tay Cổ Hoài Ninh theo phản xạ, vài giây sau, anh cũng siết lấy tay cô.

“Mẹ, con có ý này, mong ba mẹ sẽ đồng ý.”

Cổ lão gia nhìn sâu vào mắt anh: “Nói đi!”.

“Trước khi về, con đã hỏi đội trưởng Đinh phụ trách khu vực nhà ở trong doanh trại. Anh ấy nói ở khu dành cho cán bộ trong đoàn vẫn còn phòng trống, sắp xếp một phòng là chuyện rất đơn giản. Vì thế con muốn lần này về sẽ đưa Lương Hòa đi theo. Ý của mẹ con rất hiểu. Hai chúng con rõ ràng không thể mỗi người một nơi mãi được. Công việc của Hòa Hòa cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi, không còn vấn đề gì lần nữa.”

Ý của bà Lý Uyên là như vậy sao? Lương Hòa thật bội phục Cổ Hoài Ninh về khoản chuyển hướng câu chuyện.

“Lương Hòa đến thành phố B cùng con sao?”, bà Lý Uyên không thể kiềm chế được, lớn giọng với anh.

“Vâng, tạm thời con chưa thể chuyển về được. Mà vợ của anh Trương cũng sắp đến đó, anh ấy nhờ con chăm sóc chị Trương. Hòa Hòa đến đó cũng coi như có bạn có bè.”

Bà Lý Uyên định nói gì đó thì thấy Cổ lão gia điềm tĩnh nói; “Anh Trương? Là chính ủy Trương ở đoàn các con đúng không?”.

“Ba, ba biết anh ấy sao?” Cổ Hoài Ninh hơi bất ngờ: “Chính là chính ủy Trương, anh ấy mắc phải chứng nhiễm độc niệu, bây giờ xem ra tình hình không ổn lắm, Chú hai đã đi thăm anh ấy. Giao vợ con cho đơn vị chăm sóc, anh ấy xem như cũng có thể yên tâm rồi”.

“Người này ba biết rõ. Lúc đó cậu ta được phân công đến đoàn của ba, còn ra chiến trường một lần rồi. Tật ở chân cậu ta là di chứng của lần đó để lại, giờ lại nghiêm trọng đến mức ấy rồi sao?”

Cố Hoài Ninh chưa từng nghe chuyện này, anh cười: “Ba, sao ba nhớ rõ vậy? Lúc đó Tiểu Trương vẫn chỉ là một anh lính quen”.

Cố Trường Chí thở dài một tiếng: “Chỉ là lính, có điều hơi khác một chút, vết thương ở chân của cậu ta là do cứu ba nên mới bị, nói đúng ra thì, ba đã nợ cậu ấy. Giao cậu ta cho chú hai con, không ngờ lại ra nông nỗi này!”, giọng nói của ông nghe vô cùng thương xót.

“Vết thương này là do tai nạn, sao có thể nói là chúng ta nợ cậu ta được? Theo tôi thấy, chú hai và Hoài Ninh cũng đã tận tâm tận lực rồi, không nhất thiết phải đưa cả vợ con cậu ta về để chăm sóc làm gì cả.”

Bà Lý Uyển không vui, vừa nói dứt lời, Cố lão gia đã ném ánh mắt giận dữ về phía bà: “Sao lại không nợ nần gì? Chúng ta nợ người ta một mạng sống!”. Hề lão gia trở nên kích động là giọng nói lại rất nặng nề. Bà Lý Uyển bị dồn ép lần nữa, sắc mặt không được tốt lắm.

Cố lão gia cũng chẳng buồn để ý đến bà: “Thôi được, chuyện này nếu con đã quyết định rồi thì cứ làm theo ý mình đi. Quân đội mỗi tháng cấp cho gia đình cán bộ một khoản hỗ trợ hơn một ngàn tệ, con hãy tìm cách chăm sóc thật tốt cho vợ con anh Trương, đừng để người ta chịu thiệt thòi”.

Được ba ủng hộ, Cố Hoài Ninh rất mãn nguyện: “Vâng ạ”.

Lão gia lại quay sang nhìn bà Lý Uyển, rồi đứng dậy, đi lên tầng hai với thái độ không mấy vui vẻ. Bà Lý Uyển hơi sốt ruột, vội vàng lên theo, không quên quay lại dặn dò đôi vợ chồng trẻ ở dưới chờ.

Cố Hoài Ninh nhìn họ mỉm cười.

Đột nhiên, cô bị cốc một cái vào đỉnh đầu. Lương Hòa ngẩng đầu lên, thấy Cố Hoài Ninh nói: “Còn đứng thần người ra đó làm gì? Đi thôi!”.

“Đi bây giờ sao?” Mọi việc còn chưa giải quyết xong mà.

Đồng chí đoàn trưởng nhún vai: “Chẳng lẽ em muốn ở lại ăn cơm?”.

Nghĩ đến những món ăn thơm ngon mà chị Trương nấu, Lương Hòa quả thực có chút do dự.

Cố Hoài Ninh khẽ hắng giọng, đưa Lương Hòa rời khỏi.

Ra khỏi cánh cổng nhà họ Cố, Lương Hòa nhìn Phùng Đàm đang đứng một bên đợi, chợt nghĩ ra một chuyện: “Hình như cuối cùng mẹ vẫn không đồng ý chuyện của chúng ta thì phải!”.

Cố Hoài Ninh không buồn nhìn cô, lấy chìa khóa xe từ chỗ Phùng Đàm: “Chúng ta cũng không thật sự cần mẹ phải đồng ý, chỉ là thông báo một tiếng thôi”.

Thực ra trong lòng anh biết rõ, ba đã đồng ý rồi, mẹ có muốn phản đối cũng không được.

“Vậy, chúng ta cứ thế này mà đi sao?”

Cố Hoài Ninh tâm trạng dường như đang rất tốt, anh quay sang cô, mỉm cười: “Hay để anh tổ chức cho em một nghi lễ chia tay nhé!”, nói xong, anh nhún vai ra hiệu cho Phùng Đàm.

Phùng Đàm lập tức cung kính đỡ Lương Hòa đứng thẳng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Hai người... thế này là...”

Phùng Đàm nghe thấy thế liền đứng nghiêm, vừa nhoẻn miệng cười vừa nhanh nhẹn cúi đầu hành lễ: “Nhiệt liệt chào mừng đồng chí Lương Hòa trở thành một thành viên trong gia đình quân đội!”.

Lương Hòa trong thoáng chốc trở nên choáng váng! Cố Hoài Ninh đỡ lấy cô, ra hiệu cho Phùng Đàm kết thúc nghi lễ. Phùng Đàm cười hì hì, xoa xoa gáy, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tự giác rời đi.

Lương Hòa đỏ mặt nhìn Cố Hoài Ninh đầy trách móc, đồng chí đoàn trưởng lại giở điệu bộ ngờ nghệch ra rồi. Cố Hoài Ninh cũng không tức giận, đưa mắt tiễn Phùng Đàm đi xong thì quay lại nói: “Được rồi, giờ đến lượt anh”.

“Anh, anh làm gì vậy?” Lương Hòa mặt đầy cảnh giác.

Cố Hoài Ninh chỉ lặng lẽ cười, nhìn thẳng vào cô vài giây, hạ giọng tuyên bố: “Chào mừng em, Lương Hòa!”.

14. Chương 14

Thành phố B nằm ở phía Bắc của thành phố C, vì thế vào mùa đông, nhiệt độ thấp hơn thành phố C rất nhiều. Lương Hòa vừa xuống máy bay đã cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ, mà điều này lại là do tham mưu Triệu Kiên Hòa đem lại.

Lương Hòa và Cố Hoài Ninh ra khỏi sân bay đã thấy Triệu Kiên Hòa mặc bộ quân phục dày cộp đến đón họ. Triệu Kiên Hòa vừa nhìn thấy hai người liền mỉm cười, sau đó gọi Lương Hòa một cách nghiêm chỉnh: “Chị dâu!”. Một tiếng “Chị dâu” này như tiếng sét đánh vào tận trong xương tủy của Lương Hòa. Cố Hoài Ninh điềm đạm nhìn cô rồi quay sang đánh cho Triệu Kiên Hòa một cái.

“Ý gì vậy?”

Triệu Kiên Hòa ôm đầu kêu một tiếng, phản bác: “Tôi muốn thể hiện lòng kính trọng với cô Lương Hòa đây vì đã ủng hộ sự nghiệp quốc phòng, gọi một tiếng chị dâu thì cậu bị thiệt chắc?”.

Vừa nói dứt lời, ngay lập tức anh ta bị nhét một túi hành lý vào tay: “Vậy hãy làm chút gì đó để thể hiện thành ý của cậu đi. Xách hành lý đi!”. Thấy Triệu Kiên Hòa chau mày, Cố Hoài Ninh lại nói: “Đừng bảo tôi không chăm lo cho cậu, biết cậu sẽ đến đón nên bao nhiêu hành lý tôi đều ký gửi từ trước rồi, san sẻ gánh nặng cho cậu đấy”.

Nói xong anh kéo Lương Hòa lúc ấy đang không nhin nổi cười ra ngoài. Triệu Kiên Hòa đứng đằng sau trừng mắt lên, khệ nệ kéo đồng hành lý chạy theo sau. Xe chậm chậm rời khỏi sân bay, Lương Hòa ngồi yên lặng ở ghế sau ngắm phong cảnh bên ngoài. Không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng chưa lần nào cô ngắm nhìn thật kỹ thành phố B giữa ban ngày, bầu trời cao vời vợi khiến cô có một cảm giác thật thoải mái. Mấy hôm nay hình như lại có tuyết rơi, màu trắng phủ đầy khắp chốn, cộng với mấy bông hoa màu hồng đang nở rộ làm cô thấy vô cùng thích thú. Đây là thành phố B, là nơi mà sau này cô sẽ sinh sống.

Triệu Kiên Hòa sớm đã lấy lại tinh thần sau cú đả kích của Cố Hoài Ninh vừa rồi, anh nhìn Lương Hòa nói: “Chị dâu quen sống ở thành phố C, mới đến đây chắc là sẽ chưa thích ứng được, lúc nào anh trai rồi sẽ đưa chị đi tham quan ngắm nhá một chút”.

Cái tên này vừa mới gọi chị dâu ngọt sớt nên phải đổi cách xưng hô thành anh trai à? Đúng là lưỡi không xương mà.

Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa một cái qua gương chiếu hậu, rồi lại lẳng lặng quay trở về đằng trước, vừa nhìn đường vừa nói: “Kết quả biểu dương của đợt diễn tập đã có chưa?”.

“Có từ lâu rồi. Đoàn chúng ta tặng giấy khen hạng Ba cho Cao Vịnh Quân. Có điều, kết quả này khiến có người không phục.”

Cố Hoài Ninh chau mày hỏi: “Trương Văn thì sao?”.

Triệu Kiên Hòa gật đầu: “Thằng ranh đấy cậy có người nhà ở quân khu, kiêu căng vô độ, chả coi ai ra gì.”

Cố Hoài Ninh cười, thực ra loại người đấy anh gặp nhiều rồi, có rất nhiều người dựa vào ô dù để được làm những việc nhàn hạ trong quân đội, chỉ coi ăn uống là công việc chính. Dạng như Trương Văn, bị ba cậu ta trực tiếp gửi ra mặt trận để huấn luyện quả thực không nhiều. Anh đoán, ba Trương Văn đại để là muốn cậu ta được rèn luyện thành tài, chứ không chỉ sống dựa vào gia đình. Nhưng mọi người lại tâng bốc cậu ta ghê quá, chỉ có ngã từ trên cao xuống mới biết đau. Nghĩ một lúc, anh nói: “Phải đề phòng thằng nhóc Trương Văn này”. Triệu Kiên Hòa gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mặc dù hai người nói chuyện không che đậy gì trước mặt cô, nhưng Lương Hòa cũng nghe ù ù cạc cạc. Cô chán quá, muốn nhào người lên nhìn phía trước một chút thì phát hiện ra xe đã rẽ ngoặt ở đoạn đường nào đó tại Kinh Sơn, Lương Hòa vội vàng đạp đạp vào ghế ngồi của Triệu Kiên Hòa để nhắc nhở anh là đã đi sai đường. Mặc dù Lương Hòa mới đến có vài lần nhưng cô nhớ đường rất tốt. Đa số đường núi đều rất vòng vèo, đường dễ đi như thế này ở Kinh Sơn vô cùng ít.

Triệu Kiên Hòa cười cười: “Không sai đâu, chúng ta đang đến nhà chú Diệp”.

“Đến nhà Diệp lão gia sao?” Lương Hòa hơi lo lắng: “Đến đây làm gì?”.

Cố Hoài Ninh nói: “Mấy hôm nay sắp phải chuyển đồ đến khu tập thể nên cả hai bọn anh đều bận, em ở tạm nhà Diệp lão gia hai ba ngày, sẽ ổn thôi”.

“Phải chuyển đến khu tập thể ư?”

“Ừ.” Anh Đinh trưởng ban nhà ở cán bộ từ lâu đã nói với anh là trong khu tập thể vẫn còn dư phòng cấp trung đoàn, muốn tìm một căn cũng chẳng khó khăn gì.

“Nhưng em ở đây có phiền phức gì không?” Lương Hòa hơi lo lắng sẽ làm phiền đến Diệp lão gia.

“Không việc gì đâu, dù sao cũng đến rồi mà.”

Diệp Vận Đồng đích thân ra đón họ, thấy Lương Hòa cô rất vui, vội vàng khiêng hành lý của Lương Hòa vào trong. Lương Hòa đứng bên cạnh thấy cô ấy tất bật như vậy thì cảm thấy hơi ngại, nhưng Diệp Vận Đồng không cho cô giúp, cứ bắt cô phải ngồi trên ghế, còn dặn em trai Diệp Dĩ Trinh chăm sóc cô.

Diệp Dĩ Trinh. Nghĩ lại lần cuối cùng gặp anh ta, Lương Hòa cảm thấy hơi xấu hổ.

Triệu Kiên Hòa vô cùng phấn khởi khi gặp anh ta. Ba người họ xem như là lớn lên cùng nhau, sau đó khi vào đại học thì Cố Hoài Ninh nhập ngũ, Diệp Dĩ Trinh đi Canada còn Triệu Kiên Hòa thì học ở trong nước. Diệp Dĩ Trinh mấy năm nay mới về nước, nhưng điều khiến cho người ta không hiểu nổi là anh ta đường đường là tiến sĩ kinh tế học của một trường đại học danh tiếng ở Bắc Mỹ, vậy mà khi về nước thì chỉ đi dạy học.

“Dĩ Trinh, bây giờ cậu vẫn đang dạy học à?”

“Ừ, tôi dạy ở trường đại học B.”

“Ồ, cũng khá đấy, ngôi trường danh tiếng hàng trăm năm cơ mà! Nhớ năm ấy tôi cũng thi vào đó, nhưng không đủ điểm đầu vào nên không còn cách nào khác đành phải chọn Đại học Quốc phòng.” Lúc đấy Triệu Kiên Hòa học không giỏi, ở trường chỉ thích gây gỗ làm loạn, đến tận năm lớp 12 mới chăm chỉ học hành, cuối cùng thì kết quả thi đại học mặc dù không phải là xuất sắc, nhưng cũng đủ khiến ba anh hài lòng, vào được Học viện Quân sự, sau đó thì theo đà gia nhập quân đội.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười.

Lương Hòa nghe họ kể chuyện thấy mới như ngày hôm qua, vậy mà không ngờ bây giờ Diệp Dĩ Trinh đã trở thành một thầy giáo, nhìn dáng vẻ ôn hòa nho nhã của anh đúng là có tướng làm giáo viên. Cô đang suy nghĩ thì Cố Hoài Ninh từ ngoài bước vào. Nhìn một lượt ba người, anh giữ chặt vai cô nói: “Em lên tầng hai xem thử đi, phòng chắc dọn xong rồi đấy”.

Cô nghe lời anh đứng dậy. Họ cùng bước lên tầng, bỏ lại hai người đang ở đằng sau nhìn theo với con mắt hí hửng. Diệp Dĩ Trinh cảm thán: “Lúc đầu ai cũng nói cậu ba nhà họ Cố không có hứng thú với việc lập gia đình, nhưng bây giờ cậu ta lại lấy vợ sớm nhất”.

Triệu Kiên Hòa chống tay lên cằm, nghĩ một lúc lâu: “Đừng có đánh giá thấp đối tượng còn lại, cô bé này cũng thú vị phết đấy”.

Diệp Dĩ Trinh nghe vậy liền mỉm cười.

Phòng của Lương Hòa nằm bên cạnh phòng ngủ của Diệp lão gia, ánh sáng rất tốt, chiếu thẳng vào phòng mang lại cảm giác ấm áp. Lương Hòa nhìn một lượt, không thấy Diệp lão gia đâu, tỏ ra tò mò.

Diệp Vận Đồng nói: “Không phải sắp đến Tết sao, bộ tổng tham mưu tổ chức họp cán bộ lão thành, lão gia đi từ sớm rồi. Nhưng ông biết là em đến nên sáng sớm đã dặn chị sắp xếp để em ở phòng này, nói là cho gần nhau”. Nói xong Diệp Vận Đồng cười cười, ngẩng đầu lên lau mồ hôi: “Một già một trẻ không hiểu sao lại có duyên thế không biết, lão gia rất yêu quý em, ưu đãi này đến cả Hoài Ninh nhà em cũng chưa được hưởng đâu đấy”.

Lương Hòa cười ngượng ngịu, còn Cố Hoài Ninh thì nhận hết không chút khách khí: “Vây thì tốt quá, không thì em cũng không yên tâm để cô ấy ở lại nhà chị”.

Lương Hòa nghe thấy vậy trừng mắt nhìn anh vẻ giận dữ. Cô chưa thấy ai mặt dày như anh!

Sau bữa tối, Cố Hoài Ninh và Triệu Kiền Hòa chuẩn bị rời đi, đã gần cuối năm, cả đơn vị đều bận túi bụi. Mặc dù đồng chí đoàn trưởng nói không cần tiễn, nhưng Lương Hòa vẫn quàng khăn vào cổ, lò dò đi theo anh. Cố Hoài Ninh vừa kêu Triệu Kiền Hòa đi lấy xe vừa đứng ngoài sân tạm biệt cô. Nhìn thấy cô cúi gục đầu, anh không khỏi bật cười: “Sao thế?”.

“Em đang nghĩ không biết tối nay em có bị mất ngủ không.”

Giọng Lương Hòa có vẻ thờ ơ nhưng Cố Hoài Ninh có thể hiểu được, tâm trạng cô lúc này vẫn chưa ổn định, để cô ở đây một mình cũng không ổn lắm. Có điều lần này đi gấp quá, nhiều thứ còn chưa sắp xếp xong, anh cũng không muốn ngay đêm đầu tiên đã bắt cô ở nhà khách.

Anh nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh cóng của cô: “Nếu mất ngủ thật thì anh cho phép em gọi điện cho anh, muộn mấy cũng được. Thế nào?”.

“Em sẽ không gọi cho anh.” Cô đỏ mặt thì thầm, nhưng khóe môi hơi nhếch lên đã thể hiện tâm trạng của cô lúc này.

Triệu Kiền Hòa đã lái xe tới, dừng ở cách đó không xa. Cố Hoài Ninh cười, nói lời tạm biệt với Lương Hòa: “Anh đi trước đây”.

“Vâng, tạm biệt!”

Cố Hoài Ninh nghe thấy câu nói ấy chợt đứng yên tại chỗ: “Chỉ nói tạm biệt thôi sao?”.

Lương Hòa thấy thế liền ngẩng đầu lên, đôi mắt anh rất sáng, ý đồ không thể rõ ràng hơn được nữa. Lương Hòa thấy Triệu Kiền Hòa đang đứng ở xa xem kịch hay, bèn nghiêng rằng, bước lên phía trước, ghé sát vào khuôn mặt anh, vờ hôn một cái rồi nhanh chóng lùi lại: “Được chưa?”.

Cố Hoài Ninh nhún vai: “Thôi được rồi, ngày tháng còn dài mà”.

Đúng là được voi đòi tiên! Lương Hòa chỉ muốn giơ chân đá cho anh một cái, may mà đồng chí đoàn trưởng tránh kịp. Nhìn xe đang rời đi, Lương Hòa bất ngờ phát hiện, bóng đèn một hồi, tâm trạng cô đã tốt hơn nhiều.

Lẽ nào ai đó cố tình làm thế để an ủi cô? Lương Hòa giấu mặt trong chiếc khăn quàng mỉm cười một mình, rồi quay vào nhà Diệp lão gia.

Diệp lão gia vừa mới về, thấy Lương Hòa thì vô cùng vui vẻ. Hai người nói chuyện một lúc, cuối cùng vẫn phải để Diệp Vận Đồng nhắc nhở, Diệp lão gia mới chịu đi nghỉ ngơi. Hôm nay cả ngày ông đã mệt, khi nói chuyện dường như phải cố gắng để lấy tinh thần. Diệp Dĩ Trinh thì chỉ ngồi bên cạnh yên lặng xem mớ tài liệu dày cộp, đến lúc Diệp Vận Đồng dìu Diệp lão gia lên gác, anh mới bỏ tập tài liệu sang một bên, nhẹ nhàng xoa bóp chân mày, có vẻ rất mệt mỏi.

Lương Hòa không thân quen với Diệp Dĩ Trinh, phải ở riêng một chỗ với anh, cô thấy không thoải mái cho lắm. Lúc cô xoa gáy định lên gác đi ngủ thì bỗng dưng người đàn ông trước mặt thả lỏng ngón tay, lạnh lùng nhìn cô, đến khi cô hơi hoảng hốt, anh ta mới lên tiếng, cũng chỉ nói đúng một câu khiến cô không thể hiểu nổi.

“Cô và cô ấy, có nhiều điểm giống nhau thật đấy. Chả trách.”

Là sao? Lương Hòa thấy thật mơ hồ, theo phản xạ cô hỏi ngược lại anh ta xem người đang được nhắc đến là ai.

Nhưng Diệp Di Trinh chỉ cười nhạt, sau đó đứng dậy vỗ vai cô: “Không có gì, đi nghỉ sớm đi”.

Lương Hòa lại càng bức bối, cô phát hiện ra những người xung quanh cô hình như đều có một điểm chung, đó là đều thích nói năng và hành động rất tùy tiện, không để ý đến cảm nghĩ của người khác!

Tự đứng sống cảnh nhàn rồi, Lương Hòa thấy không quen lắm, đến thành phố B được hai ngày rồi mà cô chẳng có việc gì để làm. Cố Hoài Ninh thì bận tối mắt tối mũi, cũng may là ở đây không đến nỗi nhột nhột vô vị, ngày ngày cô cùng Diệp lão gia ăn uống vui chơi, cũng coi như là có niềm vui. Nhưng không nhắc đến thì thôi, cứ nghĩ đến là cô lại thấy không yên tâm về sự ra đi lần này, cô luôn cảm thấy bà Lý Uyển sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Cố Hoài Ninh có thể không bận tâm đến chuyện đó, nhưng cô thì không thể. Tính Lương Hòa hay suy nghĩ, cô không thể tháo gỡ được khúc mắc này trong lòng.

Diệp Vận Đồng thấy bộ dạng khổ sở đầy của Lương Hòa thì rất khó chịu, tỏ ra lo lắng cho cô: “Suy nghĩ chu toàn thì tốt, nhưng nếu không đúng lúc đúng chỗ nó sẽ trở thành gánh nặng cho em. Hoài Ninh đã đưa em đến đây rồi, lẽ nào còn không bảo vệ được em? Hơn nữa, chuyện này vốn dĩ là bác gái xử lý không chu toàn, em ở đây nhọc tâm suy nghĩ làm gì chứ”.

Mấy hôm nay Diệp Vận Đồng sợ Lương Hòa buổi tối ở một mình cô đơn nên qua phòng ngủ cùng cô. Tối nào cô tắm xong, Diệp Vận Đồng cũng vừa giúp cô sấy tóc vừa nói chuyện với cô, làn gió ấm áp cùng với bàn tay mềm mại của Diệp Vận Đồng khiến Lương Hòa thoải mái thả mình trên giường, quyết tâm không nghĩ ngợi gì nữa. Cuộc sống như vậy trước đây cô mơ còn chẳng được, bây giờ nó bày ra trước mắt rồi, cô không thể bỏ lỡ được.

Lúc này Lương Hòa đang cầm quyển sách ngồi ở ban công nhà Diệp lão gia ngắm người ra, Diệp lão gia bưng hai tách trà đến, tiếng lạch cạch của tách trà khi đặt xuống bàn mới khiến Lương Hòa định thần lại. Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hiền từ của Diệp lão gia, ánh mặt trời ngoài ban công hơi chói mắt, cô nheo mắt lại theo phản xạ.

“Nghĩ gì mà ngắm người ra thế? Đi, đi lấy cờ đam ra đây, bác cháu mình chơi một ván.”

Lương Hòa vâng lời, đi lấy bàn cờ đam. Cũng không biết tại sao gần đây Diệp lão gia chỉ thích cùng cô đánh cờ, hầu hết thời gian nếu không nghe Côn khúc thì cũng là đánh cờ đam với cô. Mà lúc chơi, ông toàn thích hũy nước cờ, lại còn đi lại nước nữa chứ. Lần nào thấy Lương Hòa trách móc, ông cũng cười ha hả rồi nói: “Quên mất quên mất, lần sau bác sẽ chú ý”.

Lương Hòa bày xong bàn cờ đam, nói: “Lần này bác không được chơi ăn gian, nước nào đi rồi thì không được đi lại đâu đấy”.

Diệp lão gia gật đầu cười, còn không quên xoa xoa chiếc cằm chẳng còn lấy một cọng râu: “Đời người quả thật giống như đánh cờ vậy, bước một bước rồi là không thể lùi lại được nữa”.

Gần đây Diệp lão gia rất hay than vãn. Lương Hòa vừa định nói gì đó thì ngoài sân vang lên tiếng ô tô. Cô nhìn ra thì thấy một chiếc xe Leopard đậu ở ngoài sân, một lát sau, Cố Hoài Ninh từ trên xe bước xuống. Cái người này để cô ở nhà Diệp lão gia hai ba ngày liền chẳng thấy tăm hơi đâu, vậy mà lúc nhìn thấy anh, cô lại cứ muốn đứng bật dậy như một thói quen. Nhưng nghĩ một lát, Lương Hòa lại bĩu môi và từ từ ngồi xuống đánh cờ với Diệp lão gia.

Còn Cố Hoài Ninh cũng không vội, anh khoanh tay đứng trước xe, đôi mắt như đang cười nhìn theo bóng hình nơi ban công tầng hai. Cuối cùng vẫn là Diệp lão gia không chịu được nữa, liền bắt Lương Hòa nghỉ chơi cờ để xuống với anh, đến lúc ấy cô mới chậm chạp đi xuống tầng.

“Sao anh lại đến?”

“Đi thôi, anh đưa em đến chỗ này.” Cố Hoài Ninh mở cửa xe, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp lão gia đang đứng trên ban công tầng hai vẻ rất hí hửng: “Chú Diệp, cháu đưa cô ấy đi dạo này một chút”.

Diệp lão gia mỉm cười gật đầu: “Đi đi”.

Mấy ngày không thềm đến, giờ vừa mới lộ mặt đã đòi đưa cô đi, Lương Hòa cũng muốn có ý kiến, cô bĩu môi ra: “Anh đưa em đi đâu?”.

“Đi rồi em sẽ biết.”

Lại còn giữ bí mật nữa? Lương Hòa “xì” một cái, cô thay đồ rồi đi cùng anh.

Quả nhiên, đi rồi Lương Hòa liền biết ngay, hơn nữa còn hơi bất ngờ, vì nơi Cố Hoài Ninh đưa cô đến là khu chung cư của sư đoàn T nằm ở ngoại ô thành phố. Hôm trước đã nghe anh nhắc đến, chỉ có điều không ngờ là lại nhanh như vậy, tận mắt nhìn thấy tấm biển “khu vực quân sự không được phép xâm phạm” ở cổng khu chung cư, Lương Hòa vẫn còn không tin vào mắt mình.

Đang đứng gác ở cổng là một cậu lính ở phòng hậu cần, cậu ta đứng nghiêm chỉnh cung kính hành lễ với Cố Hoài Ninh, nhìn thấy Lương Hòa, cậu ta cười bên lên rồi chào mọi tiếng “Em chào chị dâu”.

Lương Hòa cơ bản là đã miễn dịch với từ “chị dâu” nhưng lần trước bị Triệu Kiền Hòa chọc tức, lần này tự nhiên bị một anh chàng lạ hoắc tuổi cũng ngang với mình gọi là chị dâu, cô vẫn thấy không thoải mái lắm. Dọc đường đi Lương Hòa nhìn quanh khắp nơi, coi như đã ngấm nghĩa được gần hết khu chung cư này rồi. Đây không phải là doanh trại, chỉ có một sân vận động nhỏ, phòng ốc cũng không ít, có rất nhiều cây xanh, còn có cả một nhà trẻ nữa! Căn phòng trên tầng hai xây đặc theo kiểu kiến trúc phương Tây, nhưng cái tên thì lại hết sức nghiêm túc— Trường mẫu giáo Sao đỏ.

Lương Hòa bước nhanh mấy bước cho kịp với Cố Hoài Ninh, miệng liên tục xuýt xoa: “Thật là chu đáo, đến cả vấn đề giáo dục cho thế hệ sau cũng đều được xem xét kỹ càng”.

Anh nghe thấy thế liền cười tủm tỉm, rồi dẫn cô rẽ vào một dãy nhà liền kề.

Căn hộ ở trên tầng ba, khi Cố Hoài Ninh dừng trước cửa, trong đầu Lương Hòa đột nhiên suy nghĩ: “Tầng một thì bẩn, tầng hai thì loạn, tầng ba và tầng bốn ờ là thích nhất. Nghĩ đến đây Lương Hòa không nhịn được cười khúc khích.

Cố Hoài Ninh điềm đạm nhìn cô: “Cười gì thế?”.

Lương Hòa nghĩ, không thể nói cho anh biết điều này được, thế là cô lắc đầu nói: “Không có gì ạ”.

Cố Hoài Ninh cũng không thêm truy cứu, anh đẩy cửa cho cô vào.

Căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh. So với căn hộ ở thành phố C của họ thì không rộng bằng, thậm chí còn chẳng bằng một nửa, mà cách xây dựng bài trí thì theo cùng một kiểu, muốn trang trí lại theo phong cách cá nhân thì phải tự làm. Cố Hoài Ninh mấy hôm nay khá bận, những việc chuyển nhà, sắp xếp cơ bản đều phải giao cho người khác làm, thói quen sinh hoạt của anh mặc dù rất chỉnh chu nhưng cũng không phải là quá khó phục vụ. Còn Lương Hòa thì, Cố Hoài Ninh phát hiện ra cách sống của cô ấy anh cũng chưa hiểu được hết, cũng không chắc là cô thích phong cách nào.

Về phần Lương Hòa, sau khi mở cửa ra và nhìn thấy tất cả mọi thứ, cô thấy rất bất ngờ. Cô không thích những thứ phức tạp, vì thế cách trang trí đơn giản thanh thoát thế này rất hợp ý cô. Điều khiến cô ngỡ ngàng nhất chính là phòng ngủ. Giấy dán tường màu sáng, rèm cửa in hoa màu xanh lam nhạt cùng màu với ga giường, khiến cô nhớ đến căn phòng của cô ở nhà bà ngoại hồi còn học cấp ba. Khi đó ba mẹ Lương Hòa thường xuyên cãi nhau, cô thấy phiền phức vô cùng, vì thế nhân lúc lên cấp ba đã chuyển đến ở nhà bà ngoại cho gần trường. Căn phòng của cô là do bà ngoại tự tay trang trí, cuộc sống thường ngày của cô cũng là một tay bà sắp xếp. Trước khi rời nhà cô thỉnh thoảng bị mất ngủ và mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhưng ở nhà bà ngoại cô không hề bị lại nữa. Bây giờ nhìn thấy khung cảnh giống như thế một cảm giác ấm áp lại ủa đến khiến sống mũi Lương Hòa cay cay.

“Có thích không?” Giọng nói nhỏ nhẹ đưa cô trở về thực tại.

Lương Hòa quay đầu lại, nhìn anh cười: “Sao anh làm được?”.

“Hả?” Cố Hoài Ninh khề nhún vai.

“Em rất thích.” Cô nhẹ nhàng nói: “Có cảm giác rất quen thuộc, nên em rất thích”.

Thấy cô nói thế, Cố Hoài Ninh mới tạm yên tâm: “Vậy thì anh phải cảm ơn Diệp Vận Đồng”.

“Sao cơ?” Lương Hòa nhìn anh đầy nghi hoặc: “Sao anh lại nhắc đến chị Diệp?”.

Cố Hoài Ninh khề chau mày: “Phòng ngủ là do Diệp Vận Đồng trang trí, có vẻ như anh không hiểu lắm về sở thích của em”.

Hiếm khi thấy anh ngáp ngừng như vậy, Lương Hòa không khỏi thấy buồn cười, cô quay người trải phẳng lại ga giường rồi nhẹ nhàng ngồi lên. Sau đó cô quay ra nhìn Cố Hoài Ninh, ánh mắt cô trong veo, tâm tư của cô đều được thể hiện qua đôi mắt ấy.

“Nếu đã như vậy, thì từ hôm nay chúng ta phải bắt đầu học cách tìm hiểu lẫn nhau được không? Dù sao thì anh cũng luôn thông minh hơn em, nên chắc sẽ không bị thiệt thòi đâu.” Nói xong cô cười khoái chí, đuôi mắt nheo nheo trông thật đáng yêu.

Nghe được câu này, đôi môi vốn đang mím chặt của Cố Hoài Ninh liền nở một nụ cười, anh quay người nhìn thẳng vào cô rồi đột nhiên giơ tay cốc vào đầu cô một cái. Trong lúc Lương Hòa nhắm mắt xoa xoa trán, anh cười sáng khoái, nói: “Được, nghe theo lời em”.

Bữa tối, họ ăn tại chính ngôi nhà mới này.

Lương Hòa mở tủ lạnh thấy vô cùng kinh ngạc, người nào đó đã chuẩn bị đầy đủ để bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển đến ở, hoa quả rau củ đầy ắp tủ, nhiều đồ ăn đến nỗi không biết ăn đến đời nào mới hết. Nghĩ một hồi Lương Hòa thò đầu vào phòng bếp, nhìn thấy Cố Hoài Ninh đang chậm rãi xắn tay áo bắt đầu nhặt rau, ánh đèn mờ ảo phản chiếu hình bóng rất tĩnh lặng của anh, cô nhìn đèn ngẩn ngơ.

Bỗng dưng anh quay đầu lại, nhìn vào mắt cô: “Em nhìn cái gì thế?”.

Lương Hòa lập tức giật mình rút đầu lại, lục tung mọi thứ trong tủ lạnh, rồi gượng gạo chuyển chủ đề: “Em chỉ muốn hỏi anh mua nhiều đồ thế này để làm gì, ăn không hết lại phải vứt đi mất”.

“Là mấy cậu lính ở trung tâm dịch vụ chung cư gửi đến đây, nói cái gì mà chị dâu vừa đến chưa quen.” Anh vừa nói vừa cười khi khi: “Chắc mấy đứa đó nhìn em đấy”.

Lương Hòa cười khúc khích, mới đến mà không ngờ đã được tiếp đãi như thế rồi. Cô hí hửng đi rửa tay, muốn ra giúp anh nấu nướng, nhưng còn chưa cầm được con dao thì đã bị Cố Hoài Ninh ngăn lại. Lương Hòa thấy hơi lạ bèn ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt ngờ vực của anh.

“Hôm nay để anh nấu, em đứng sang một bên đi.”

Tài nghệ của cô mà lại bị anh coi thường? Lương Hòa bực bội muốn đập đầu vào tường luôn cho rồi. Ngồi trong phòng khách chống mắt lên nhìn cái đèn trần nửa ngày trời Lương Hòa quay người đi ra ngoài. Còn Cố Hoài Ninh ở đằng sau quan sát vẻ ngang ngược của cô, cười không thành tiếng. Anh phải thừa nhận là anh rất thích khoảnh khắc này. Vừa mới đến anh đã để cô một mình mấy ngày liền, đồng chí đoàn trưởng không khỏi cảm thấy tội lỗi, biểu hiện rõ ràng nhất của sự hối hận chính là việc tối hôm ấy anh nhất quyết giữ cô ở lại căn nhà mới, quay đi quay lại rồi lại quay vào giường. Đợi đến khi Lương Hòa nhồm được người dậy thì đã là chiều hôm sau, nhìn đồng hồ mà cô khóc không thành tiếng.

Cố Hoài Ninh từ đằng sau bước tới, tinh thần rất sáng khoái: “Thực ra căn hộ này giờ đã ở được rồi, em không cần quay lại nhà chú Diệp nữa”.

Lương Hòa diên tiết nhìn anh, muốn để cô ở lại đây để anh vừa lòng hả? Cô đâu có gốc như thế “Hành lý của em vẫn ở nhà Diệp lão gia.”

Thấy cô đang bực bội, Cố Hoài Ninh khoanh tay cười, anh hất hàm về phía góc tường. Lương Hòa vừa nhìn lướt qua là thấy hai cái va li nhỏ của cô.

Cô nhìn Cố Hoài Ninh với ánh mắt giận dữ.

Cố Hoài Ninh làm ra vẻ vô tội và nhìn cô cười, anh đang định nói gì đó thì điện thoại trong túi áo lại réo chuông.

Anh nhanh chân chạy ra nghe, đồng chí Tiểu Lương thì đứng sau lưng trừng mắt nhìn anh. Đúng lúc ấy Cố Hoài Ninh lại quay đầu lại, Lương Hòa vội vàng nhìn ra chỗ khác, có vẻ rất xấu hổ.

Cố Hoài Ninh cười cười, nhưng nụ cười ấy chợt đóng băng khi nghe thấy giọng nói của người ở đầu bên kia, sau đó thì anh đập máy.

“Sao vậy?” Lương Hòa nhìn sắc mặt anh, sốt sắng hỏi.

Cố Hoài Ninh nhìn cô chăm chăm như thể đang tìm từ ngữ phù hợp, một lúc lâu sau anh mới nói: “Chú Diệp bị ngắt, đang nằm viện rồi”.

“Sao lại thế được?” Lương Hòa ngạc nhiên.

“Trong điện thoại cũng không nói rõ, chúng ta đến bệnh viện xem sao đã.”

Cố Hoài Ninh vừa mặc áo vừa đưa áo khoác cho Lương Hòa, thu dọn xong anh vội lấy chìa khóa xe và ra khỏi nhà.

Diệp Dĩ Trinh gọi điện đến, giọng bình tĩnh, nói rất bé, có lẽ đang đứng ở hành lang bệnh viện. Diệp Dĩ Trinh chỉ nói là ông Diệp Tấn bị ngắt, mặc dù giọng của anh ấy hết sức kiềm chế, nhưng dựa vào sự hiểu biết của Cố Hoài Ninh với anh ấy, anh biết lúc này trong lòng Diệp Dĩ Trinh không hề yên ổn.

Diệp lão gia sức khỏe đã yếu lâu rồi, mấy năm gần đây cứ đi đi về về giữa nhà và bệnh viện. Trước đây Diệp Dĩ Trinh công tác ở thành phố X hai cha con họ vì một vài chuyện mà xảy ra mâu thuẫn, cho dù sau này có chuyển đến thành phố B làm việc, anh ấy cũng rất ít khi về nhà. Nhưng gần đây sức khỏe của Diệp lão gia quả thực không tốt lắm nên anh ấy cũng về thường xuyên hơn.

Nghĩ đến đây Cố Hoài Ninh thở dài một tiếng, không biết là vì chuyện gì mà hai cha con đang sống hòa thuận vui vẻ như vậy lại có mâu thuẫn lớn đến thế. Anh quay sang nhìn Lương Hòa đang ngồi ở ghế bên cạnh, từ lúc lên xe đến giờ cô không nói câu nào, lúc này đang trầm tư nhìn thẳng về phía trước.

“Đừng lo lắng, Diệp lão gia không sao đâu.”

Lương Hòa nghe thấy liền khẽ mỉm cười. Không phải là cô không muốn nói, chỉ là tự dưng trong lòng cô có một cảm giác đè nén khiến cô không nói ra được. Cô cũng không biết là mình bị làm sao nữa, chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, còn trong lòng thì hoảng loạn, cảm giác này từ lúc sinh ra đến giờ cô chỉ gặp có ba lần. Một lần là khi ba mẹ cô qua đời, lần thứ hai là lúc bà ngoại cô ra đi, còn một lần nữa, chính là lần mà Cố Hoài Ninh bị thương. Mỗi lần cô có cảm giác này thì dường như lại có một chuyện tồi tệ xảy ra, Lương Hòa âm thầm cầu nguyện cho Diệp lão gia được bình an.

Khi họ đến thì Diệp lão gia đã được chuyển qua phòng cấp cứu, Diệp Vận Đồng đứng đợi ngoài cửa, nhìn thấy hai người họ cũng chỉ một mỗi gật đầu rồi lại tiếp tục đợi ánh đèn trong phòng cấp cứu tắt sáng.

Cố Hoài Ninh nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Diệp Dĩ Trinh đâu, anh cau mày hỏi: “Diệp Dĩ Trinh đi đâu rồi?”.

Diệp Vận Đồng cười gượng: “Đang trên đường đến”, nói xong cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên: “À phải rồi, hai đứa đến là do Dĩ Trinh gọi điện thông báo đúng không?”.

“Vâng.”

Diệp Vận Đồng lắc lắc đầu, ánh mắt hơi lóe lên sự vui mừng khi nhìn thấy Lương Hòa đứng bên cạnh Cố Hoài Ninh: “Hòa Hòa về cùng em rồi à? Bảo sao hôm nay chị về nhà không thấy đâu, có hài lòng về căn hộ không?”.

Lương Hòa gật gật đầu, cô nhìn về phía phòng cấp cứu nói: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ạ?”.

Diệp Vận Đồng chớp mắt cười, rồi đưa cho cô quyển album đã cầm trong tay từ rất lâu: “Nói thật là chị cũng không rõ nữa, chỉ có điều lúc lão gia bị ngắt thì trong tay đang cầm album của em. Mặc dù hồi thế này không phải cho lắm, nhưng chị vẫn muốn biết...”. Cô ngừng lại một lát rồi ngẩng lên nhìn Lương Hòa: “Trong album của em, sao lại có hình của mẹ chị?”.

Hai người còn lại như thể bị sét đánh, Lương Hòa cúi đầu xuống giở quyển album ra xem, trong đó đều là ảnh của bà ngoại và mẹ cô, sao có thể, lẽ nào lại...

Nghĩ đến đây cô giật mình ngẩng lên, cô nhìn Diệp Vận Đồng cũng bị bất ngờ, sau khi nhìn cô chăm chăm một lúc lâu thì vừa cười vừa nói như đã hiểu mọi chuyện: “Chẳng trách chẳng trách lão gia thương em nhiều như thế!”.

Lương Hòa lớn lên trong tình thương của bà ngoại cô. Những người biết bà ngoại khi gặp cô rồi đều nói rằng, nhìn cô là thấy được hình ảnh của bà ngoại Lương Hòa lúc trẻ, bà ngoại cũng vì thế mà thương yêu cô nhiều hơn.

Từ khi cô sinh ra cũng chưa từng gặp người con thứ hai của bà ngoại sau mẹ cô, cũng chưa từng gặp ông ngoại. Mỗi lần cô nhắc đến ông ngoại, bà đều nói với cô rằng ông ngoại mất rồi, đã không còn trên đời này nữa. Nhưng liên tưởng đến lời của Diệp Vận Đồng, Lương Hòa thở hỗn hển, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Lương Hòa nghiêng rằng kèn kẹt, mắt cô đỏ hoe: “Chắc không phải đâu, chị nhìn nhầm phải không?”.

Diệp Vận Đồng cười một cách bất lực: “Chị nhìn nhầm, lẽ nào ba cũng nhìn nhầm sao?”.

Nãy giờ đứng một bên im lặng lắng nghe, Cố Hoài Ninh xem như đã hiểu lời mờ được mọi chuyện, anh nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay của Lương Hòa, nhìn Diệp Vận Đồng: “Chuyện này đợi đến khi chú Diệp tỉnh rồi nói tiếp, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi một chút đã”.

Cố Hoài Ninh dìu Lương Hòa ngồi xuống, rồi chạy đi mua mấy cốc nước nóng để hai người họ uống cho ấm người, ra đến thang máy thì anh bất ngờ gặp Diệp Dĩ Trinh. Anh ấy mặc một chiếc áo gió màu đen, đang đứng trước cửa sổ lẳng lặng hút thuốc, nhìn thấy Cố Hoài Ninh liền dập thuốc đi theo thói quen. Cố Hoài Ninh vẫy tay ra hiệu cho anh cứ tự nhiên, nhưng Diệp Dĩ Trinh nhìn dưới chân đầy tàn thuốc thì vẫn quyết định dập thuốc.

“Trước đây cậu vẫn luôn phản đối cái trò này, sao giờ lại hút rồi?”

“Tôi chán đời.”

Chỉ đơn giản vài chữ cũng đủ khiến Cố Hoài Ninh cười không thành tiếng. Mặc dù tay này nhìn có vẻ nho nhã, nhưng trong xương tủy thì họ cũng giống nhau thôi, lạnh lùng và quyết đoán, không để cho bất cứ việc gì ảnh hưởng đến tâm trạng, đặc biệt là những vấn đề tiêu cực.

“Bộ dạng này đừng có bày ra trước mặt chú Diệp, không thì chú ấy lại bị cậu làm cho tức đến mức bệnh cũ tái phát mất.”

Diệp Dĩ Trinh nhếch mép, mắt nhìn ra màn đêm mù mịt ngoài cửa sổ: “Thực ra vì chuyện của mẹ mà tôi và ba mới có mâu thuẫn lớn đến như vậy, mấy năm này không thể xóa bỏ được khoảng cách giữa hai ba con, đây là lỗi của tôi”. Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “À phải rồi, Lương Hòa không sao chứ? Mới đến chưa được mấy ngày đã gặp phải chuyện này rồi, cũng không biết cô ấy có chịu được không nữa”.

Cố Hoài Ninh hơi lưỡng lự. Nhìn từ đây thì chỉ thấy được bóng của cô thôi, mái tóc dài đang xoa xuống. Lúc này những gì anh có thể nghĩ đến là đôi mắt đỏ hoe của Lương Hòa trước khi anh rời đi, hẳn là tâm trạng cô đang rất rối bời.

Thở dài một cái, Cố Hoài Ninh nói: “Không sao, Lương Hòa còn có tôi, cậu cứ chăm sóc tốt chú Diệp là được rồi”.

“Cảm ơn nhé.”

Nghe thấy vậy, Cố Hoài Ninh liền vỗ vỗ vai Diệp Dĩ Trinh rồi quay người đi xuống tầng dưới.

Cố Hoài Ninh mua nước nóng về, không lâu sau thì Diệp lão gia đã được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Diệp Vận Đồng và Diệp Dĩ Trinh cùng vào phòng bệnh, Lương Hòa thì vẫn cầm cốc nước ngồi chờ đợi ở trên ghế, suốt một tiếng đồng hồ cô không hề động đậy.

Cố Hoài Ninh nhìn thấy bóng hai người ở xa, bèn quay lại lay nhẹ Lương Hòa: “Hòa Hòa, Diệp lão gia đã không sao rồi, em yên tâm đi”.

Cô dựa vào vai anh không nhúc nhích, như người mất hồn, miệng không nói được lời nào. Thực ra trong đầu cô đang rất hỗn loạn, từ nhỏ, ông ngoại đã là một khái niệm xa vời lạ lẫm đối với cô, nếu cô không chủ động hỏi thì tuyệt đối không có bất cứ ai nhắc đến.

Ngay lúc vừa rồi, Lương Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện hồi còn nhỏ. Lúc đó cô còn chưa đi học, tình cảm của ba mẹ đã không còn mặn nồng, cứ hễ khi nào họ cãi nhau là mẹ lại đưa cô đến nhà bà ngoại. Bà ngoại lớn tuổi rồi, không tránh khỏi việc mắng mẹ vài câu, có một lần mẹ tức quá đã cãi lại bà: “Đàn ông

đều có mới nói cũ, chẳng riêng gì thằng cha đây đâu. Ngay như ba con, ông ta cũng đã vứt bỏ hai mẹ con ta đấy thôi, cái gì mà trách nhiệm, chỉ toàn là lời dối trá!”.

Khi ấy cô còn quá nhỏ, không hiểu câu nói ấy nghĩa là gì, lúc này nhớ lại, tim Lương Hòa thấy hơi nhói đau.

Bỗng dưng, một cô y tá hốt hải chạy ra từ phòng bệnh, Cố Hoài Ninh qua hỏi mới biết là Diệp lão gia đã tỉnh lại. Anh thấy nhẹ cả người, đang định vào trong thì bị ai đó đẩy nhẹ một cái, anh cúi xuống, thấy Lương Hòa đang giương đôi mắt trong veo lên.

“Chúng mình về nhà thôi.”

Anh mím chặt môi, rồi nhìn vào mắt cô. Bên trong đôi mắt màu hổ phách dường như đang ẩn chứa lời khẩn cầu, còn có cả những giọt nước long lanh.

“Em không vào thăm Diệp lão gia à?”

Lương Hòa lắc đầu: “Em, bây giờ em không muốn vào”.

Có lẽ là cô chưa thể chấp nhận được chuyện này ngay lập tức, Cố Hoài Ninh hiểu tâm trạng của cô lúc này nên anh không đành lòng từ chối.

Ngoại ô thành phố B lúc nửa đêm rất vắng người, Cố Hoài Ninh cho xe chạy rất nhanh, về đến nhà thì phát hiện cổng khu chung cư được treo rất nhiều đèn màu, hai bên cổng còn dán một đôi câu đối chúc mừng năm mới, hóa ra hôm nay đã là Tết dương lịch.

Vì đêm đã rất khuya, khu chung cư đã đóng cửa, Cố Hoài Ninh nhấn còi, phòng trực ban ngay lập tức có người ra mở cổng, còn nhét cho anh mấy viên kẹo qua cửa xe nữa. Không khí ngày Tết khiến cho người ta thấy thật nhẹ nhõm, hai cậu lính trẻ trực ban chào Cố Hoài Ninh một cái rồi chúc anh năm mới vui vẻ.

Hai cậu lính vui tính làm giảm bớt sự trầm lắng dọc đường đi, Cố Hoài Ninh nhìn mấy viên kẹo Thỏ Trắng trong tay, miệng nở nụ cười, anh cảm ơn cậu lính trực ban rồi lái xe xuống hầm. Đỗ xe xong anh cũng chưa vội xuống, mà lấy một viên kẹo rồi chìa ra trước mặt Lương Hòa.

“Chúc mừng năm mới.”

Lương Hòa lẳng lặng ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại cúi đầu xuống nhìn chiếc kẹo, viên kẹo nhỏ xíu đặt trong lòng bàn tay anh trông thật buồn cười, nhưng lúc này nhìn anh nghiêm túc như vậy, lại còn rất dịu dàng nữa. Cô lặng người, rút tay từ trong túi áo ra cầm viên kẹo lên rồi bóc vỏ cho vào miệng, vị thơm ngậy của sữa ngay lập tức ngấm vào dạ dày cô.

“Ngọt không?”

Lương Hòa gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Cố Hoài Ninh vuốt vuốt mái tóc hơi rối của cô: “Nào, xuống xe lên nhà thôi”.

Thành phố B về đêm lạnh hơn bình thường, máy sưởi trong nhà vẫn chưa đủ ấm, Lương Hòa chỉ có thể bật nước nóng tắm cho đỡ lạnh. Khi toàn thân đắm mình trong làn nước nóng, cô mới thấy đỡ hơn một chút. Lúc Lương Hòa ra khỏi nhà vệ sinh thì Cố Hoài Ninh cũng vừa nghe xong một cuộc điện thoại. Nghe thấy tiếng cửa mở, anh còn chưa kịp giăn đôi lông mày đang chau lại kia, nhìn về mặt anh có vẻ khá nghiêm trọng, Lương Hòa chột dạ, cũng không buồn lau tóc nữa: “Sao vậy, có phải là Diệp lão gia đã...”.

Anh xoa xoa đầu lông mày, ôm lấy đôi vai cô: “Không phải chú Diệp, em đừng lo”.

Sự lo lắng căng thẳng lập tức biến mất, đôi vai cũng vì thế mà nhẹ nhõm hẳn, Lương Hòa khẽ “vâng” một tiếng, cô cúi đầu xuống không nói gì thêm. Cố Hoài Ninh có thể nhận ra sự gượng gạo của cô, anh liền rút chiếc khăn trong tay cô giúp cô lau đầu. Tóc cô hể vào tay anh là sẽ được chải chuốt rất cẩn thận, có những việc mặc dù anh không thường làm nhưng đều có thể làm rất tốt. Lương Hòa nhìn anh qua mái tóc, chỉ thấy được những ngón tay mảnh mai đang vuốt nhẹ từng sợi tóc của cô như con thoi.

“Anh có biết hôm nay lúc ở ngoài phòng cấp cứu em nghĩ gì không?” Cô đột nhiên lên tiếng.

“Em nghĩ gì vậy?”

“Em nhớ đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“Cái gì?” Anh khẽ nhủ mày.

Lương Hòa thở dài, giọng nói nghe rất ử dật: “Ở bệnh viện ý, anh không nhớ à?”

Nói xong, cô cảm thấy bàn tay đang chải tóc cho cô khẽ ngừng lại, đến lúc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh đã khôi phục tâm trạng bình thường, giọng nói nhỏ nhẹ điềm đạm của anh vang lên rất thông thả: “Nhớ chứ, thì sao?”

“Lúc ấy anh đến bệnh viện làm gì thế?”

“Đi thăm chiến hữu, chính ủy Trương của đoàn bọn anh. Anh ấy mắc bệnh hiểm nghèo, bây giờ không biết thế nào rồi.” Cố Hoài Ninh nhanh tay hong khô tóc cho cô, lúc bỏ khăn xuống anh thấy mắt cô đỏ hoe.

“Lúc đó bà ngoại em vừa qua đời, ba mẹ cũng mất cả rồi, một mình em không biết phải làm thế nào. May mà cuối cùng đã gặp được anh.” Ký ức đó có lẽ là giai đoạn đau khổ nhất trong cuộc đời cô, Cố Hoài Ninh cũng biết lúc này suy nghĩ của Lương Hòa đang rất hỗn loạn, môi anh khẽ động đậy, rồi anh dang tay ra nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Là anh đã giúp cô lo việc hậu sự cho bà ngoại. Lúc đó Lương Hòa thấy biết ơn anh vô cùng, lần đầu gặp mặt mà đã giúp cô vô điều kiện như vậy, ngoài anh ra cô không thể tìm được người thứ hai.

Nhưng đối với Cố Hoài Ninh, có một số chuyện mà Lương Hòa vẫn không hề hay biết. Lần đầu tiên họ gặp mặt không phải ở bệnh viện, mà là trên một chuyến bay từ Luân Đôn về Trung Quốc. Lúc ấy anh vừa kết thúc khóa huấn luyện cán bộ quân đội, quãng thời gian đó anh liên tục phải sống trong môi trường huấn luyện cường độ cao nên rất mệt mỏi, vì thế vừa lên máy bay là dựa vào ghế ngủ thiếp đi, cho đến tận khi có tiếng khóc thút thít vang lên.

Cố Hoài Ninh nghe thấy tiếng khóc liền tỉnh dậy, tròn mắt nhìn người ngồi bên cạnh. Một cô gái trẻ mặc bộ đồ màu trắng, đôi mắt nhắm chặt như đang ngủ, tiếng thút thít anh nghe cũng không rõ lắm. Đến lúc thấy tiếng khóc của cô ngày càng to, anh đành phải đưa tay ra đẩy nhẹ cô một cái, vì nhìn bề ngoài thì không nhận ra được cô là người nước nào, nên anh nhẹ nhàng hỏi thăm bằng tiếng Anh xem cô có ổn không. Câu trả lời của Lương Hòa khiến anh hơi bất ngờ, cô mở mắt nhìn anh, phản xạ đầu tiên là sững người lại, sau khi nhìn rõ anh, cô lại vội vội vàng vàng đứng dậy xin lỗi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ mỗi câu xin lỗi, cô luôn miệng nói: “Xin lỗi anh, thật ngại quá, tôi chỉ... Xin lỗi anh...” Cô nói hơi lộn xộn, nhưng anh cũng có thể hiểu được và nhẹ nhàng an ủi cô.

“Không sao đâu, có lẽ là cô gặp ác mộng thôi.”

Không biết là vì lời nói của anh hay là vì lý do gì khác mà cô nín ngay tức thì, cô ngồi vào ghế và không nói gì nữa. Anh đoán cô có chuyện gì không vui, nhìn thấy cô bình tĩnh lại anh liền thả lỏng cơ thể dựa vào ghế chuẩn bị nghỉ ngơi. Đúng lúc anh sắp ngủ thì lại nghe thấy một giọng nói thì thầm bên tai, dường như là nói một mình: “Nếu thật sự chỉ là một cơn ác mộng thì tốt quá”.

Lúc ấy Cố Hoài Ninh không nói thêm gì, nhưng dáng vẻ yếu đuối của cô khiến anh thật khó quên. Cho đến cuộc gặp bất ngờ tại bệnh viện, vẫn là cô gái với hình ảnh thất thần, buồn bã, đau khổ làm cho anh nhận ra Lương Hòa ngay lập tức, bản thân Cố Hoài Ninh cảm thấy rất kì lạ. Sau sự kì lạ đó thì tất cả mọi việc dường như đã được sắp đặt sẵn, họ kết hôn, từ những cuộc nói chuyện đơn giản anh biết được ba mẹ cô đã qua đời. Thời gian họ qua đời gần với khoảng thời gian lần đầu tiên họ gặp nhau, chỉ cần nghĩ qua anh đã biết được kết quả. Vì thế sau này anh không bao giờ nhắc đến lần gặp mặt chóng vánh ấy. Nói thế nào đi chăng nữa, dù cho tinh thần Lương Hòa có tốt cỡ nào thì đó cũng là những kí ức đau thương mà cô khó lòng quên được. Bây giờ nhìn thấy cô khổ sở như vậy, Cố Hoài Ninh cảm thấy không nói ra thì có lẽ vẫn tốt hơn, anh nhẹ nhàng buông cô ra: “Mình đi ngủ đã, có chuyện gì ngày mai dậy rồi nói tiếp”.

Lương Hòa lại thần thờ một lúc, rồi ngẩng đầu lên khẽ nói một tiếng “vâng”. Thế nhưng vừa bước vào phòng ngủ, cô lại lạng người, chẳng trách cứ hề bước vào căn phòng này, một cảm giác thân quen lại ùa đến. Tình máu mủ ruột thịt đúng là rất kì diệu. Nhưng cứ nghĩ đến việc Diệp Lão Gia có thể là người ông đã bao năm không gặp mặt của cô, một cảm giác buồn bã lại xâm chiếm trái tim Lương Hòa, cô bực bội vò mái tóc.

Cố Hoài Ninh theo cô vào phòng lấy quần áo, nhìn thấy bộ dạng chán nản của cô, anh cũng hiểu được phần nào, anh nhìn khắp phòng một lượt rồi nói: “Có phải là em cảm thấy cách bài trí của căn phòng này hơi gượng gạo không? Để anh sắp xếp lại nhé?”.

“Không cần đâu.” Cô khẽ trả lời, nhìn thấy anh mặc quân phục cô thấy hơi lạ: “Muộn thế này rồi anh còn đi đâu nữa?”.

“Ừ.” Anh cúi xuống cài khuy áo: “Em ngủ một mình được không?”.

Lương Hòa hơi lo lắng: “Muộn thế này mà còn có việc gì sao anh?”.

“Ừ, đơn vị đột nhiên gọi điện tới.” Anh nói rất ngắn gọn, tiện tay đắp chăn cho cô: “Ở dưới có các chiến sĩ trực ban nên rất an toàn, em cứ yên tâm nghỉ ngơi”.

Lương Hòa gật đầu, rồi nhắc nhở anh lái xe cẩn thận.

“Anh biết rồi.” Dứt lời Cố Hoài Ninh còn nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, Lương Hòa nằm trong chăn đưa mắt tiễn anh đi, đến khi cửa đóng lại rồi cô mới biết căn phòng này giờ chỉ còn lại mình cô. Ngược mắt nhìn lên chiếc đèn trần, Lương Hòa nghĩ, chắc hẳn đêm nay lại mất ngủ rồi.

15. Chương 15

Đã 12 giờ đêm, lính gác cổng ở đoàn 302 vừa đổi ca. Cửa vừa mở ra đã nhìn thấy một chiếc xe đang rọi đèn từ bên ngoài lao vào, tốc độ quá nhanh khiến cho hai cậu chiến sĩ đứng sững người, sau khi định thần lại mới vội vàng chạy vào phòng trực ban xem camera quan sát, nhìn rõ biển số xe mới yên tâm.

“Nghe nói người nhà của đoàn trưởng đã đến, căn hộ cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi, vậy sao muộn thế này đoàn trưởng không có việc gì cũng chạy qua đây thế? Cũng không thấy ai nói có chuyện gì gấp.”

Cậu lính kia vừa ngáp vừa thất lại dây lưng: “Có việc gì thì để cho cậu biết chắc. Thay ca rồi thì mau về đi”.

Phòng trực ban ở đơn vị vẫn sáng đèn, cậu chiến sĩ trực ban nhìn thấy Cố Hoài Ninh đi vào thì ngơ ngác đứng dậy hành lễ, Cố Hoài Ninh đáp lễ rồi quay người đi về phòng làm việc của mình. Căn phòng đó của anh đèn cũng sáng trưng, Châu Bình và Triệu Kiên Hòa đang đợi anh trong phòng.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Hoài Ninh vừa bước vào phòng đã hỏi.

Triệu Kiên Hòa báo cáo tình hình: “Vừa mới nhận được điện thoại của cấp trên, có ba chiếc xe trên đường cao tốc bị chặn lại kiểm tra. Họ nói là biển số xe quân đội, tra biển số thì phát hiện ra đó là xe của đơn vị chúng ta”.

Vừa dứt lời thì Châu Bình lập tức xen vào: “Không thể nào! Đợt cuối năm này xe ra xe vào đơn vị đều được kiểm tra rất nghiêm ngặt, hôm qua vừa ra thông báo rằng bất cứ xe nào ra ngoài đều phải có lệnh phê chuẩn của cấp trên, không có lệnh thì ai dám to gan chạy xe trên đường cao tốc chứ?”.

“Tôi lừa anh chắc?” Triệu Kiên Hòa cũng rất sốt ruột: “Tòa án quân sự đã bắt giữ rồi, họ cũng gọi điện đến các cơ quan liên quan của quân khu! Hơn nữa không chỉ một người mà có đến ba người, đối chiếu biển số xe là tra ra được ngay xe của đơn vị nào, tra ra rồi là gọi điện tới ngay!”.

Cố Hoài Ninh đã hiểu được đại khái: “Lái xe cũng là người của đơn vị mình à?”.

Triệu Kiên Hòa đập bàn, nghiêng rằng: “Khốn nạn là thằng lái xe lại là dân địa phương. Mấy hôm trước Tổng cục hậu cần khi họp có nói đến chuyện xử lý nghiêm việc giả mạo xe quân đội, mấy hôm nay tình hình vô cùng căng thẳng, nếu biển số này là thật thì to chuyện rồi”.

Vừa nghe xong câu nói ấy thì sắc mặt của Cố Hoài Ninh sầm xuống, Châu Bình còn chưa biết chuyện này, anh ta do dự hỏi: “Nếu như tra ra thì phải xử lý thế nào?”.

Triệu Kiền Hòa nhìn anh ta một cái rồi gằn giọng; “Chắc chắn là sẽ bị kỉ luật, nghiêm trọng nữa có khi còn bị gửi lên cơ quan có liên quan để giải quyết. Năm kia có ông cục phó cục hậu cần, vì vụ mua đi bán lại biển số xe quân đội bị phát giác, mặc dù chỉ có một cái, nhưng kết quả là bị giáng chức, đến thời hạn còn phải chuyển giao toàn bộ nhiệm vụ cho người khác. Quyết định xử lý như vậy cũng là vì ông cục phó này có người ở trên đỡ đầu, chỉ đạo cho qua”.

Châu Bình nghe xong có vẻ bất mãn: “Không hổ danh là cấp trên, tòa án quân sự thật là nhanh tay nhanh mắt yểm trợ cho lính cấp dưới, đúng là chó cạy chủ”.

Sự so sánh này có vẻ không hợp lý thì phải, Cố Hoài Ninh gõ tay vào bàn, nói: “Người ta cũng chỉ phục tùng mệnh lệnh mà thôi. Cấp trên đã có lệnh, cấp dưới bắt buộc phải tuân theo. Ai làm việc người đấy, người ta muốn tra thì người ta tra, chuyện này đừng để lộ ra ngoài, ngộ nhỡ động đến những người có liên quan họ sẽ ra tay làm hỏng việc mất”.

Châu Bình vâng lệnh đi sắp xếp mọi việc.

Trong phòng làm việc giờ chỉ còn lại hai người, Cố Hoài Ninh cũng không câu nệ quan hệ quân tướng với Triệu Kiền Hòa nữa, anh khẽ chau mày lại: “Hôm nay cậu sao vậy, sao lại nổi giận như thế?”.

Triệu Kiền Hòa khạc một cái rồi nói: “Đến Tết rồi mà còn xui xẻo như vậy, gây rắc rối cho bố mày”. Sau đó anh lại nhìn Cố Hoài Ninh cười thầm: “Không làm phiền cậu đây chứ? Ở nhà chẳng phải là có một viên ngọc trắng nõn thơm mát đang cuộn tròn trong chăn chờ cậu hay sao?”.

Lời vừa nói ra, Cố Hoài Ninh đã lườm anh ta một cái: “Cậu cũng rành quá nhỉ”.

Hàm ý sâu xa của câu nói này khiến Triệu Kiền Hòa thấy nhói đau, anh ta đội mũ lên đầu rồi quay gót đi thẳng ra ngoài, đã không chọc tức được Cố Hoài Ninh lại còn mua cái bực mình vào người nữa!

Cố Hoài Ninh hạ mũ xuống, trông có vẻ rất bất lực.

Viên ngọc trắng nõn thơm mát ư? Anh cũng muốn lắm chứ! Chỉ có điều bây giờ chắc chưa có phúc được hưởng. Một đồng việc bày ra trước mắt, những ngày tháng thế này khó lòng mà vui vẻ được.

Hôm sau, Lương Hòa tỉnh giấc bởi tiếng điện thoại.

Cô trần trọc suốt đêm đến gần sáng mới ngủ được, lúc tỉnh dậy mí mắt nặng trĩu không mở nổi ra. Lương Hòa than thở một tiếng rồi sờ sờ dưới gối, bàn tay ướt ươn khiến cô nghĩ chắc là đêm qua cô đã khóc.

Lương Hòa mặc chứng lạ giường, mỗi lần đổi chỗ ở là cô lại bị khó ngủ và hay nằm mơ. Đêm qua cô mơ thấy ba mẹ và bà ngoại. Nói ra thì cô cũng thấy lạ, lần nào đến thành phố B cô cũng hay nằm mơ thấy những người thân quá cố của mình. Diệp Vận Đồng gọi điện tới, nghe giọng chị ấy rất mệt mỏi, xem ra chị ấy đã ở bệnh viện chăm sóc cho Diệp lão gia cả đêm. Nghĩ đến việc tối qua mình chưa chào tạm biệt đã ra về, Lương Hòa thấy hơi bất an, ngược lại, Diệp Vận Đồng chẳng hề nhắc đến chuyện này.

“Hòa Hòa, em có còn tấm ảnh nào của bà ngoại và mẹ em không? Lão gia muốn xem.”

Cô nắm chặt lấy di động, một lúc sau mới nghẹn ngào nói tiếng đồng ý.

“Em mang qua đây được không? Hay để chị qua lấy?”

Lương Hòa nhồm dậy nhìn quanh một lượt, căn nhà vô cùng yên tĩnh, xem ra Cố Hoài Ninh vẫn chưa về. Cô đương nhiên là không thể tự mình qua bệnh viện rồi, nên nghĩ đi nghĩ lại, cô đồng ý để Diệp Vận Đồng qua đón. Có lẽ thời gian Lương Hòa ngừng lại để suy nghĩ đã khiến Diệp Vận Đồng tưởng rằng cô đang do dự, trước khi đập máy Lương Hòa đã nghe thấy một tiếng thở dài ở đầu dây bên kia mặc dù rất nhỏ.

Lương Hòa thực sự giữ lại không nhiều đồ đạc của bà ngoại. Lúc bà mới mất, rất nhiều thứ đã đốt đi, chỉ còn giữ lại vài tấm ảnh. Những tấm ảnh này được chụp khi bà ngoại còn trẻ, vì thế cô cẩn thận đặt vào trong quyển album này để lưu giữ lại.

Lương Hòa giở ra xem một lượt, đang định cho quyển album vào trong túi thì bất chợt cô nhìn thấy một quyển album màu đen nhét dưới đáy tủ, lấy ra xem mới biết là của Cố Hoài Ninh. Đồ đạc của anh ở căn nhà mới tại thành phố C rất ít, ngoài mấy bộ quần áo để thay thì chẳng còn gì. Đừng nói là cả quyển album,

tìm được một tấm ảnh nhỏ đã là giỏi lắm rồi. Lương Hòa bĩu môi, nổi tính tò mò, thấy còn ít thời gian nên liền mở ra xem.

Đa phần đều là ảnh hồi nhỏ của anh. Khi anh khoác bộ quân phục của những năm 80, đeo thêm cái túi lính, trông thật là thần kỳ. Chỉ có điều, khuôn mặt anh chẳng để lộ bất cứ biểu cảm nào, trông vừa lạnh lùng lại đứng đưng, không giống một đứa trẻ gì cả. Lên trung học thì đỡ hơn một chút, quan trọng nhất là đã biết cười. Ảnh thời kỳ sau đó thì rất ít, chỉ có vài tấm từ hồi trung học đến khi vào học viện quân sự, đầu tóc nghiêm chỉnh mặc quân phục, trong tay là tờ giấy chứng nhận học viên xuất sắc do Tổng cục chính trị cấp. Thời gian ấy dường như anh lại quay trở về bộ dạng lúc nhỏ lạnh lùng bí hiểm.

Lương Hòa quay ra xem ảnh của mình, từ mái tóc tết hai bên hồi nhỏ đến mái tóc tằm sau này, bất luận là ở tư thế nào thì khuôn mặt cô luôn mang một nụ cười ngốc nghếch, nhìn có vẻ không được thông minh cho lắm. “Đúng là nhìn lúc nhỏ cũng suy ra được lúc lớn.” Lương Hòa lẩm bẩm một câu rồi tiếp tục xem ảnh.

Bỗng nhiên một tấm ảnh bị rơi ra, Lương Hòa nhặt lên xem, vừa nhìn một cái mắt liền tròn lên. Cô lật đi lật lại album chẳng hề thấy bóng dáng của bà Lý Uyển đầu, đúng lúc ấy thì lại thấy tấm ảnh của một người phụ nữ khác. Người trong ảnh trông rất nghiêm túc, đó là một cô gái khoảng 17, 18 tuổi, tóc búi cao, mặc một chiếc váy hoa trắng, nhìn thật có phong thái. Là ai được nhỉ? Lương Hòa lục lại trí nhớ về hình ảnh của Lục Thời Vũ, cô lắc đầu tự phủ nhận. Khi có ánh sáng chiếu vào, Lương Hòa phát hiện ra đằng sau tấm ảnh hình như có chữ mờ mờ. Cô lật lại xem, nội dung trong đó khiến cô sững sờ.

Lương Hòa rất ít khi nhìn chữ của Cố Hoài Ninh, vì thế nét chữ này cô nhìn một lúc lâu cũng chưa dám chắc có phải là của anh hay không, đến cả dòng chữ viết hoa bằng tiếng Anh trông cũng rất lạ PRINCESS LIN.

Bàn tay Lương Hòa đang nắm chặt tấm ảnh trở nên run run.

Đúng lúc ấy dưới tầng có tiếng còi xe, điện thoại để bên giường bắt đầu rung ầm ầm, Lương Hòa định thần lại, cô tắt điện thoại rồi xách túi đi xuống nhà.

Diệp Vận Đồng đã ở phía dưới khu chung cư, cô vẫn lái chiếc xe Jeep nhỏ chuyên dùng trong quân đội mà lần trước đã đưa Lương Hòa về đoàn 302. Thấy Lương Hòa xuống, cô liền mở cửa xe ra chờ sẵn. Lương Hòa đứng trước cổng ngập ngừng giây lát, cuối cùng thì vẫn bước lên xe.

Không khí trên xe hơi ngột ngạt, Lương Hòa lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Diệp Vận Đồng – người có thể sẽ trở thành dì của cô lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước: “Lần này lão gia đã làm cho nhiều người muốn ngất xỉu cùng ông luôn, có phải em cảm thấy rất đáng trách đúng không?”.

Lương Hòa động đậy khóe môi, thực ra hôm qua khi Diệp Vận Đồng bắt đầu nói câu đầu tiên, cô đã có thể hiểu được mọi chuyện rồi, chỉ có điều cô thấy thật khó chấp nhận. Cô đã quen với những ngày tháng sau khi bà ngoại qua đời, quen với việc bên cạnh cô chỉ có một người đàn ông vừa là chồng lại vừa là người thân duy nhất. Vì thế tự nhiên bây giờ lại xuất hiện thêm mấy người thân nữa, cô thấy thế giới của mình như bị đảo lộn. Có rất nhiều người và rất nhiều chuyện Lương Hòa không muốn để ý giờ lại đột ngột xuất hiện, cô nhất thời không biết phải làm thế nào.

Hơn nữa, Lương Hòa thừa nhận người ông như Diệp lão gia khiến thâm tâm cô có một cảm giác thất vọng.

“Chị Diệp.” Cất tiếng gọi xong Lương Hòa lập tức ngừng lại, cách xưng hô này bây giờ trở nên thật gượng gạo, cô quay sang nhìn Diệp Vận Đồng: “Em nên xưng hô thế nào cho phải nhỉ?”.

Diệp Vận Đồng bật cười: “Thôi nào, em đừng nghĩ gì nữa, chúng ta sẽ nói chuyện này sau”.

Xe chậm chạp dừng ở một quán cà phê trong trung tâm thành phố, Lương Hòa xuống xe đã nhìn thấy tấm biển lớn của bệnh viện thành phố ở xa xa, cô lập tức hiểu ra. Cô thở dài một tiếng rồi đi vào trong.

“Ở thành phố B ư ràng phải một thời gian dài mới thích nghi được, đợi khi nào bệnh tình lão gia ổn định, chị sẽ đưa em đi vài vòng tham quan. Công việc của Hoài Ninh rất bận, thằng quý Triệu Kiên Hòa cũng chẳng nhờ vả được.”

Lương Hòa nghĩ đến câu nói lúc trước của Triệu Kiên Hòa, khẽ mỉm cười. Cô lấy quyển album từ trong túi ra quyển album đưa tới trước mặt Diệp Vận Đồng.

“Ảnh của bà ngoại em giữ lại không nhiều, tìm được cái nào em đều mang đến hết rồi, chị đưa cho Diệp lão gia xem đi.”

Diệp Vận Đồng cầm quyển album trong tay, nụ cười trên môi méo xệch: “Lương Hòa, chị biết trong lòng em rất khó xử. Nhưng trước khi mọi việc được làm rõ, em thực sự không định đến thăm Diệp lão gia sao? Máy hôm nay ông cụ luôn nhớ đến em”.

Lương Hòa sụp mắt xuống, một lúc lâu sau cô mới thì thầm: “Chị Diệp, chị và bà ngoại em xa cách lâu như vậy, chị có từng nhớ đến bà không?”.

Diệp Vận Đồng lặng người trước câu hỏi của cô.

Có từng nghĩ đến không ư? Người đó từ nhỏ đã không ở bên cô, chỉ có thể thấy người đó qua mấy tấm ảnh. Rốt cuộc là cô đã từng nhớ đến người đó hay chưa? Thực lòng tình cảm của Diệp Vận Đồng dành cho mẹ rất phức tạp.

Lúc đầu Diệp Vận Đồng rất hận lão gia vì sự ích kỷ của ông đã khiến gia đình này tan vỡ. Nhưng từ sau khi mẹ bỏ cô ấy lại một mình, chỉ mang theo chị gái một đi không trở lại, tình cảm của cô đã nhạt nhòa đi rất nhiều, cô an phận ở lại bên cạnh ba.

“Chị nghĩ, chị mãi mãi không thể quên được bà.” Diệp Vận Đồng chậm rãi nói: “Người đó vẫn luôn tồn tại trong cuộc sống của chị, đã hằn sâu vào trong xương tủy của chị rồi. Trong cơ thể chị có một nửa là của bà, chị muốn quên cũng không quên nổi”. Nói xong cô nhìn Lương Hòa, ánh mắt rất dịu dàng và bình thản: “Khi mẹ bỏ đi chị còn rất nhỏ, nói đúng ra thì lúc ấy chị vẫn rất hận ba. Nhưng Lương Hòa, em có biết không, ranh giới giữa sự thù hận và tình yêu của con người đôi khi rất mong manh, nhất là lúc chẳng còn ai cần đến em. Khi bà ngoại em ra đi đã không đưa chị theo cùng, chị ở bên lão gia, trong lòng còn hận bà một khoảng thời gian dài. Bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười, thực ra đã bao năm trôi qua rồi, cái gì đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi”.

Lương Hòa không nói gì, cô chỉ lắng nghe rất chăm chú.

“Đây cũng coi như là nỗi đau trong lòng lão gia và mẹ Dĩ Trinh. Mẹ cậu ấy sức khỏe không tốt, lại đa sầu đa cảm, hay lo âu buồn bực nên đã sớm qua đời. Sau đó sức khỏe lão gia cũng ngày một yếu dần, còn Dĩ Trinh thì cả năm ở nước ngoài không về nhà, nên mấy năm nay lão gia vô cùng cô đơn.”

Tự nhiên Lương Hòa lại nhớ đến câu nói của Diệp lão gia khi đánh cờ vào ngày hôm ấy: “Đời người như quân cờ, đã bước đi rồi thì không thể rút lại được nữa. Không thể hủy nước cờ, không thể ăn gian, không thể lùi lại phía sau, chỉ có thể chấp nhận số phận bước lên phía trước, cho dù có để vuột mất thứ quý giá nhất trong cuộc đời cũng không thể lấy lại được”.

Dường như cô đã hiểu được vì sao lúc ấy ông lại nói như vậy, chắc hẳn là trong lòng ông có tâm sự.

Diệp Vận Đồng bỗng nắm lấy bàn tay của Lương Hòa. Lương Hòa ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Diệp Vận Đồng, đôi mắt đen láy giống hệt bà ngoại. Hồi nhỏ cô rất ngưỡng mộ những ai có đôi mắt to đen như thế mẹ và bà ngoại đều giống nhau, chỉ có mình cô là không giống.

“Khi nào em đến thăm lão gia nhé?”

Cô cúi gằm mặt im lặng giây lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý: “Em vẫn luôn muốn đến thăm”. Cô không thể cứ trốn chạy mãi được. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Lương Hòa đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Chị Diệp, chị có thể giúp em một việc được không?”.

“Chuyện gì vậy?” Diệp Vận Đồng vừa uống cà phê vừa nhìn Lương Hòa, có thể thuyết phục được Lương Hòa, trong lòng cô đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, quay về có thể ăn nói với Diệp lão gia rồi. Đừng tưởng cô gái này ít nói, thực ra tính tình cô rất thẳng thắn, rất kiên định.

“Em muốn nhờ chị xem giúp, người trong tấm ảnh này là ai.”

“Ảnh?” Diệp Vận Đồng cầm lấy tấm ảnh, mặt lập tức biến sắc: “Đây chẳng phải Lâm Khả sao?”.

“Là Lâm Khả vợ của anh hai sao?”. Lương Hòa nhắc lại từng chữ một để xác nhận.

“Đúng là cô ấy. Lúc đó cô ấy đứng ở trước sân trông thật xinh đẹp, chị và Lâm Khả quen nhau, không thể nhận nhầm được.” Diệp Vận Đồng cười, tự nhiên cô nhìn thấy mấy chữ viết đằng sau tấm ảnh: “Công chúa? Tên gọi này có vẻ rất hợp với cô ấy, Lâm Khả từ nhỏ đến lớn đều sống trong tình yêu thương của mọi người”.

Thật sao? Lương Hòa thấy hơi tức mắt.

Thấy Lương Hòa im lặng bất thường, Diệp Vận Đồng dường như nhận ra điều gì đó: “Hòa Hòa, tấm ảnh này em tìm thấy ở đâu?”.

Lương Hòa đặt tay lên bàn rồi siết chặt lại: “Em tìm thấy trong quyển album của Hoài Ninh”.

Đúng như cô dự đoán, Diệp Vận Đồng rất bất ngờ, định thần lại rồi mới mở lời: “Chắc là đùa thôi, lúc ấy hai đứa chơi rất thân, khó tránh khỏi mấy trò đùa linh tinh”.

Lương Hòa chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cô uống một ngụm cà phê, vị đắng tràn vào cổ họng, đến cả nụ cười trông cũng thật miễn cưỡng: “Chắc là vậy rồi”.

Sau cuộc gặp với Diệp Vận Đồng, Lương Hòa một mình về nhà, trên hành lang phảng phất mùi thuốc. Chị Nhiệm ở tầng hai đang sắc thuốc ngoài hành lang, nhìn thấy cô liền mỉm cười hiền lành. Chồng chị Nhiệm là tiểu đoàn phó một tiểu đoàn cấp dưới của Cố Hoài Ninh, anh ấy được đề cử từ đội ngũ quân tự nguyện, trước công tác ở cơ quan quân nhu, sau thì xuống tiểu đoàn chuyên quản lý công tác hậu cần, bồi dưỡng các sĩ quan quân nhu ưu tú, cấp trên tin nhiệm giao cho chức vụ tiểu đoàn phó. Sở dĩ cô nhớ rõ như vậy là vì hôm qua khi Cố Hoài Ninh giới thiệu hàng xóm cho cô đã vô tình nhắc đến, nói là trước kia chị Nhiệm đã từng mở một quán ăn ở quê nên nấu ăn rất ngon, bảo cô khi nào rảnh thì xuống nhà chị học mấy món. Ý của anh, Lương Hòa rất hiểu. Cố Hoài Ninh công việc bận rộn, cô ở nhà một mình cũng không thể tùy tiện như trước kia, những thứ cần học thì đều phải học. Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Hòa hơi rung rinh, thực ra cô có thể nhìn thấu được rằng dù là việc gì thì anh cũng đều có kế hoạch dài hơi. Trước khi đến đây Lương Hòa dù vẫn thấy bất an, nhưng lòng cô vẫn tràn ngập sự thích thú và kỳ vọng vào cuộc sống tương lai. Bây giờ sở dĩ cô thấy hơi hỗn loạn là vì một số việc xảy ra quá bất ngờ.

Lương Hòa định thần lại, đáp lại chị Nhiệm bằng một nụ cười. Chị Nhiệm nói: “Chị thấy sắc mặt em không tốt, có phải là thấy trong người không được khỏe không?”.

Xem ra chị Nhiệm là người rất nhiệt tình, Lương Hòa cười: “Chắc là vì mới đến nên em chưa quen lắm, không sao đâu chị ạ”.

“Cũng có thể, hồi chị mới đến cũng không hợp phong thủy, mất bao nhiêu lâu mới đỡ đấy. Em phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Phụ nữ mà sức khỏe yếu, với đàn ông không tốt chút nào.”

Lương Hòa nghe xong mặt tự nhiên đỏ bừng lên. Chị Nhiệm này, nói chẳng giữ ý gì cả, làm cô không biết phải trả lời thế nào, nghĩ mãi mới nặn ra được một câu: “Cảm ơn chị đã quan tâm, em lên tầng trước đây ạ”.

“Ừ, về đi. Vừa nãy chị nhìn thấy đoàn trưởng Cố về rồi đấy. Em không biết đâu, ở khu chung cư này gặp được đoàn trưởng không dễ chút nào.”

Anh về rồi ư? Lương Hòa không dừng được, chạy vội lên tầng ba.

Cửa phòng bật mở, hơi ẩm khê ủa đến. Phòng khách tối om, chỉ có phòng bếp đang sáng đèn, ánh đèn mờ mờ khiến lòng cô thấy nhẹ nhõm, cô thay giày đi vào nhà. Cởi bỏ bộ quân phục, đoàn trưởng Cố lúc này đã biến thành người đàn ông nội trợ của gia đình, Lương Hòa cởi áo ngoài, rửa tay rồi vào bếp phụ anh.

Cố Hoài Ninh nhìn người vừa lặng lẽ vào phòng bếp mà không nói tiếng nào, anh nhướn mày hỏi: “Em về rồi à?”.

Lương Hòa khẽ “vâng” một tiếng, với tay lấy cái muôi: “Để em làm cho”.

Cô vừa nói dứt lời, anh quay sang nhìn cô một cái khiến cô thấy hơi lúng túng, Lương Hòa thì thầm một câu: “Nấu cháo em làm được mà, anh đừng có nghĩ em vô dụng đến thế có được không?”.

Bộ não nhạy cảm của đồng chí đoàn trưởng đã phát hiện ngay ra là tâm trạng của Lương Hòa có gì đó bất ổn, anh liền nhanh tay đưa muối cho cô rồi đứng sang một bên nhìn cô nấu nướng.

Trong ấn tượng của anh, Lương Hòa không hề béo lúc này cởi áo khoác ngoài ra rồi, trông cô lại càng gầy gò. Chiếc áo sơ mi dài ôm sát thân, khiến những đường nét trên cơ thể cô lại càng hiển hiện rõ hơn. Cơ thể cô với anh không còn là thứ xa lạ nữa, những xúc cảm êm ái đến giờ anh vẫn nhớ như in. Cố Hoài Ninh nhìn lướt một cái, cuối cùng ánh mắt anh lại dừng nơi vòng eo thon gọn của cô.

Lương Hòa bị anh nhìn thấy hơi khó chịu, chiếc muối trong nồi cứ khuấy một cách vô định. Cái người này đã bị cô giằng mất muối rồi mà còn không biết đường tránh ra đi, cứ đứng ở đằng sau, làm sao mà cô tập trung nấu cơm được chứ! Lương Hòa đang định quay người lại đuổi ai đó ra ngoài thì đột nhiên eo cô bị siết chặt lại, tim Lương Hòa đập thình thịch: “Anh, anh làm gì vậy?”.

Trong lúc chống cự, đến cả tay phải đang cầm muối của cô cũng bị giữ chặt khiến cô thấy hơi sững sốt. Trong lúc Lương Hòa đang rối bời, một giọng nam trầm ấm thủ thỉ bên tai cô: “Nấu cơm với độ khó thế này, em thấy sao?”.

Dường như sự vụng về của cô lại càng khiến Cố Hoài Ninh hứng thú. Có vẻ như tâm trạng của anh rất tốt, đôi mắt chan chứa niềm vui. Lương Hòa đỏ bừng mặt giằng co với anh: “Đừng đùa nữa, em vẫn đang nấu cơm đây này”.

Dứt lời, cô vung tay phải ra, suýt chút nữa thì đổ cả nồi, Cố Hoài Ninh nhanh tay ổn định lại tình hình, giành lại quyền nấu nướng. Anh rửa rau nấu cơm một cách thành thạo, mặc dù động tác rất nhanh nhẹn, nhưng đôi lông mày thì cứ nhíu lại không giãn ra được.

Lương Hòa đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn anh, một lúc sau cô mới lên tiếng: “Chuyện tối hôm qua anh giải quyết được chưa?”.

Anh khẽ hắng giọng, lông mày vẫn nhíu chặt lại.

“Có chuyện gì quan trọng đúng không? Hôm qua muộn thế rồi mà vẫn phải ra ngoài?”

“Chuyện vặt thôi mà.” Anh cười, rồi quay lại xoa đầu cô: “Em ra ngoài trước đi, cơm nấu xong bây giờ đây”.

Thấy anh có vẻ không muốn nói tiếp chuyện này, Lương Hòa hơi cụt hứng.

Không biết là vì thời tiết ở thành phố B hanh khô hay là do tâm trạng không vui mà khi Lương Hòa tắm xong, tự nhìn vào gương thấy sắc mặt của mình thật tệ, da mặt thì ngứa ngáy, sờ vào lại còn khô ráp nữa. Lương Hòa soi tỉ mĩ, càng nhìn càng thấy không hài lòng về bản thân chút nào, cô liền ra kệ tìm mặt nạ đắp mặt.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, một giọng nói vang lên: “Anh vào được không? Anh lấy cái khăn mặt”.

Lương Hòa đồng ý, cô ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, chắc chắn là không có gì bất thường mới mở cửa ra. Một luồng hơi đàn ông khẽ phả vào người cô, Lương Hòa liền đứng nép sang một bên nhường chỗ cho anh. Phòng vệ sinh vốn chẳng rộng rãi gì, bây giờ anh vừa vào đã thấy hơi chật chội rồi. Hình như anh không cảm nhận được sự chật chội này, nhìn cô vừa tắm xong rồi cũng không thềm ra ngoài luôn, lại còn vịn vào nước ở bồn để rửa tay nữa, miệng tùm tùm cười.

Rõ ràng là cố ý mà!

Lương Hòa thấy bực cả mình, đang chuẩn bị trừng mắt lên nhìn anh thì lại thấy người đàn ông trong gương cũng đang nhìn mình, cô giật mình vội vàng cúi đầu xuống. Một lát sau trong phòng đã vang lên giọng cười của anh, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh kéo vào lòng rồi.

“Em nhìn gì anh hả?” Cố Hoài Ninh ra vẻ nghiêm túc hỏi cô.

Lương Hòa ú ớ: “Em nhìn anh á? Đâu có, chỉ tại mắt em hơi khó chịu thôi”.

Cố Hoài Ninh cũng không phản ứng gì, một tay đặt trên dây đai của chiếc áo choàng tắm của cô, tay kia thì ngoan ngoãn không động đậy gì: “Bị bắt quả tang mà còn dám nói dối? Thái độ này là không ổn rồi”.

Dứt lời, anh kéo tay xuống một cái, chiếc áo vốn đã rộng thùng thình giờ bị tung ra, lộ ra cả nửa người. Lương Hòa ra sức giằng co với anh, nhưng Cố Hoài Ninh đã ép sát trước mặt cô, chiếc áo kaki kẻ mặc ngoài áo sơ mi màu bộ đội cọ sát vào người cô, khiến cô rùng mình.

“Cố, Cố Hoài Ninh...” Lương Hòa lắp ba lắp bắp, cô muốn giơ tay lên để ngăn anh lại nhưng lại phát hiện ra mình quá yếu ớt, cơ bản không đẩy nổi anh ra: “Em, em có lời muốn nói...”.

Không thèm để ý đến sự đấu tranh vô vọng của cô, Cố Hoài Ninh đặt cơ thể mềm nhũn của cô dựa trên bồn rửa mặt, như vậy là có thể dễ dàng khống chế được cô.

Cố Hoài Ninh nhìn cô: “Nhắm mắt lại đi”. Ánh mắt của Lương Hòa quá đẹp, khiến anh không thể kiềm chế được, anh nghĩ một lúc rồi nói thêm một câu: “Không được ngắt đi đâu đây”.

Trong khi Lương Hòa cắn răng chịu đựng, anh lại nói những lời ngọt ngào, thủ thỉ vào tai cô, khiến cô cảm thấy rằng như thế là tốt rồi. Vậy là cô từ từ thả lỏng cơ thể, sẵn sàng đón nhận anh.

Cuối cùng, quả thực là Lương Hòa không bị ngắt đi, nhưng lúc nằm trên giường thì chả còn chút sức lực nào, nằm trong chăn chỉ muốn ngủ thiếp đi luôn. Nhưng Cố Hoài Ninh thì vẫn khỏe re, còn đứng ở đầu giường ôm đầu cười cợt chế giễu cô.

“Xem ra chị Nhiệm nói không sai, phụ nữ mà cơ thể yếu thì đối với đàn ông không tốt chút nào.”

Lương Hòa bối rối, cô ngồi bật dậy: “Anh, anh nghe thấy hết rồi sao?”.

Cố Hoài Ninh nhướn mày: “Hành lang nằm ngay dưới bếp nhà mình mà”.

Lương Hòa xấu hổ: “Chị Nhiệm này nói to thật đấy”

Cố Hoài Ninh mỉm cười, không chế nhạo cô nữa, anh đắp chăn cho cô: “Thôi được, xét thấy hôm nay em đã lao lực quá rồi, nên anh không thêm truy cứu nữa”,

Thằng cha này mặt dày thế không biết! Lương Hòa phẫn nộ vô cùng, đang định đáp trả một câu thì lại cảm thấy có gì đó không ổn: “Anh biết hôm nay em làm gì à?”.

Đúng là vợ vắn, đồng chí đoàn trưởng còn chẳng buồn để ý.

Một lúc sau cô lại hỏi: “Thế theo anh thì em có nên đi thăm Diệp lão gia không?”.

Đợi một lúc không thấy Cố Hoài Ninh trả lời, Lương Hòa nhòm người dậy nhìn thì thấy mắt anh đã nhắm chặt, hình như đang ngủ. Trong lòng cô khẽ than thở một tiếng, sau đó cô lại chui vào chăn. Đúng lúc cô đang mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ thì đột nhiên anh lên tiếng: “Hoà Hoà, đối với em tội lỗi của Diệp lão gia là không thể tha thứ được sao?”.

Lương Hòa lạng người đi, phải một lúc lâu sau cô mới có thể thốt ra lời: “Em, em chỉ cảm thấy ông rất vô trách nhiệm, quá tàn nhẫn với bà ngoại và mẹ em. Ông khiến em thất vọng, thật sự quá thất vọng”.

“Anh hiểu.” Anh dang tay ôm lấy bờ vai cô, nhẹ nhàng an ủi: “Nhưng anh nghĩ, chú Diệp mãi mãi không quên được bà ngoại, trước đây chưa từng quên, bây giờ cũng sẽ không thể quên được”.

“Tại sao?”

“Có những người một khi đã hằn sâu trong trái tim em, sẽ không cách nào có thể khiến em quên được, cho dù họ đã chết.” Anh nói: “Vì em sẽ chẳng bao giờ có được cơ hội làm điều gì cho người đã khuất để cảm giác tội lỗi của mình vơi bớt đi”, chỉ có thể cả đời sống trong sự dằn vặt của lương tâm, khó mà giải thoát được.

Lương Hòa chớp mắt suy tư, Cố Hoài Ninh không hay nói triết lý với cô, lúc này xem như là cảm xúc đang dâng trào mà thốt ra những lời đó chăng? Anh đối với Lâm Khả, có phải cũng giống như Diệp lão gia với bà ngoại?

Lương Hòa ngẩng đầu lên muốn hỏi anh cho rõ ràng nhưng anh đã nhắm nghiền hai mắt lại, hơi thở cũng đều đều như thể đã ngủ say lắm rồi.

Nghĩ đến việc tối qua anh không chợp mắt được chút nào, Lương Hòa không nỡ gọi anh dậy.

“Thôi kệ, cứ đợi đi vậy.” Cô tự nhủ trong lòng.

Từ lúc Lương Hòa đồng ý sẽ đi thăm Diệp lão gia, cô vẫn luôn tìm cơ hội thích hợp. Tính cách của cô không hề mạnh mẽ, khi gặp phải những chuyện mà cô không muốn đối mặt, Lương Hòa luôn chọn cách trốn tránh. Tuy nhiên có những chuyện không thể trốn tránh được, như chuyện của Diệp lão gia, vì thế Lương Hòa chỉ còn cách đối mặt với nó.

Trước khi đến gặp Diệp lão gia, Lương Hòa đã chuẩn bị sẵn sàng về mặt tâm lý, cô còn chọn một ngày mà Cổ Hoài Ninh rảnh rỗi để đi cùng cô.

Phía ngoài bệnh viện rất đông người, Cổ Hoài Ninh khó khăn lắm mới tìm được một chỗ để đậu xe. Lúc bước vào sảnh, còn chưa đi được mấy bước thì anh nhìn thấy Lương Hòa vẫn đứng ở một chỗ trước cửa, lẽ ra cô phải vào từ lâu rồi mới phải. Anh không nén được tiếng thở dài, bước tới vỗ vai cô: “Nếu em không muốn thì mình về nhà đi”.

Giọng nói trầm ấm dịu dàng của anh như một liều thuốc giúp cô trấn tĩnh lại, Lương Hòa lắc đầu: “Không cần đâu, mình vào thôi”.

Cổ Hoài Ninh gật gật đầu, anh quàng vai cô cùng bước vào trong.

Phòng bệnh của Diệp lão gia ở cuối hành lang, không gian tĩnh mịch rất thích hợp để dưỡng bệnh, mà nhìn kỹ thì bên cạnh còn sắp xếp riêng một phòng trực ban, 24 giờ đều có bác sĩ của bệnh viện trực sẵn. Đối với khung cảnh này, Lương Hòa nhìn nhiều cũng thành quen rồi.

Cô gõ cửa, người mở cửa là một cô y tá. Cô y tá đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng, rồi chỉ chỉ vào bên trong, ra hiệu là mọi người đều đang nghỉ ngơi. Lương Hòa và Cổ Hoài Ninh hiểu ý, nói cảm ơn rồi nhẹ nhàng đi vào trong.

Diệp lão gia vẫn đang ngủ, còn có một người đang nằm ghế sofa ở bên ngoài nữa. Người đó ngủ rất say, giày còn chưa kịp tháo cà vạt đã được nói lỏng ra, trên người cũng chỉ khoác một chiếc áo gió mỏng manh.

Diệp Dĩ Trinh, thì ra là anh ta.

Thực ra cô mới chỉ gặp Diệp Dĩ Trinh có hai lần, lần nào gặp anh cũng ăn mặc rất chỉnh tề, toát lên một sự nghiêm trang nho nhã, bộ dạng suông sẻ như bây giờ thật hiếm thấy. Anh ta rất đẹp trai, nhìn kỹ thì không có nhiều nét giống với Diệp lão gia, xem ra thì Diệp Dĩ Trinh thừa hưởng nhiều nét từ mẹ anh. Từ đó có thể suy ra, thời trẻ bà ấy nhất định là một mỹ nhân.

Nghĩ đến đây, mắt cô sáng bừng lên, cô nắm tay người bên cạnh: “Em muốn tự mình vào thăm Diệp lão gia, được không?”.

Cổ Hoài Ninh mỉm cười, không hề có ý ngăn cản cô.

Phòng bệnh của Diệp lão gia rất rộng, rất sạch sẽ, một màu trắng bao phủ, chỉ có màu hồng của mấy bông hoa mai cắm trong chiếc bình đặt ở tủ đầu giường là toát ra chút sinh khí. Còn nhớ lần nói chuyện nào đó trước khi đi ngủ, Diệp Vận Đồng từng nói là Diệp lão gia thích hoa mai, lúc đó Lương Hòa còn kêu thật trùng hợp, bà ngoại cô cũng thích hoa mai loài hoa có thể tự nở giữa trời đông giá rét, giờ nghĩ lại cô chỉ có thể cất tiếng cười chua xót.

Cuốn album của cô nằm ngay ngắn trên nóc tủ bên cạnh giường, cho dù cô giữ gìn rất cẩn thận, nhưng nhuộm màu thời gian, bìa của nó cũng đã cũ sần, cầm trong tay, cô cảm nhận được sự thô ráp. Lương Hòa lật giở từng trang khuôn mặt tươi cười của bà ngoại và mẹ, cô đã khắc sâu trong tim từ lâu.

Cô nhớ khi bà còn sống đã nói một câu. Bà nói ảnh là một thứ không đáng tin, nó dễ bị ố vàng mất đi tính chân thực, chỉ có ghi nhớ trong đầu thì mới vĩnh viễn không quên được. Lương Hòa đột nhiên rất muốn biết, trong ký ức của Diệp lão gia, bà ngoại là người như thế nào.

Một tiếng ho khe khẽ kéo suy nghĩ của cô về hiện thực, Diệp lão gia đang ngủ say bỗng chuyển mình, một phần chân bị kéo ra. Lương Hòa vội vàng đặt quyển album xuống rồi giúp ông đắp lại chăn, động tác hết sức nhẹ nhàng sợ làm ông thức giấc. Lúc cô sắp đắp xong chăn cho ông và đang định thu tay về thì bỗng dưng Diệp lão gia mở mắt, ánh mắt tràn đầy nụ cười.

Lương Hòa giật mình: “Cháu làm ông tỉnh giấc phải không ạ?”.

Diệp lão gia lắc đầu, ông cự mình muốn ngồi dậy nhưng khổ nỗi có dốc hết hơi cũng không tài nào ngồi lên được, lại còn bị ho một tràng không dứt. Lương Hòa hơi do dự, cô bước tới đỡ Diệp lão gia ngồi dậy tựa vào một cái gối mềm, để ông cảm thấy thoải mái hơn.

Diệp lão gia rất vui vì sự chu đáo của Lương Hòa, nở nụ cười tươi rói, ông vỗ vỗ vào tay cô, nói: “Ta già rồi, ngủ không được sâu, rất dễ bị tỉnh giấc, không phải tại cháu đâu”. Ông vừa nói vừa cười: “Ta còn đang nghĩ, không biết bao giờ cháu mới đến thăm lão già này”.

Lương Hòa ngồi tựa bên giường, cô không dám ngẩng đầu nhìn ông. Một lúc lâu sau cô nghe thấy tiếng thở dài, rồi ngay sau đó, một bàn tay lớn vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô: “Làm cháu khó xử rồi”. Trong giọng nói nghẹn ngào của ông ẩn chứa sự bất lực và cảm giác tội lỗi.

Lương Hòa nắm chặt tay, cô ngẩng đầu lên: “Không sao ạ, ông phải chú ý dưỡng bệnh để phục hồi sức khỏe trước đã”.

Thái độ ấy, dịu dàng nhưng lại xa cách, khiến Diệp lão gia lặng lẽ nhú mày, ông yếu ớt thu tay về.

“Hoài Ninh đâu, nó để cháu đến đây một mình à?”

Lương Hòa lắc đầu: “Anh ấy đang đợi ở ngoài ạ, ông có muốn gặp anh ấy không ạ? Để cháu gọi anh ấy vào đây”.

Diệp lão gia cười rồi lắc đầu: “Bây giờ nó có rất nhiều việc phải tự mình giải quyết, chắc chắn là rất bận, có thể bớt chút thời gian đến thăm ta thật chẳng dễ dàng gì.” Nói rồi ông nhìn Lương Hòa, thấy cô cúi mặt không nói gì, ông liền nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Hòa Hòa, Vận Đồng đã nói hết với cháu rồi đúng không?”.

Giọng nói cẩn trọng của ông khiến Lương Hòa thở dài: “Bây giờ chúng ta có thể dừng nhắc đến chuyện này được không ạ? Hôm nay khi cháu đến đây, cháu vẫn coi ông là Diệp lão gia, những chuyện khác cháu còn chưa nghĩ đến, hy vọng ông cho cháu chút thời gian”. Có lẽ tự cảm thấy mình hơi cứng nhắc, Lương Hòa ngừng lại một chút rồi nói thêm: “Lần này cháu chỉ muốn đến thăm ông”.

Xem ra đứa trẻ này vẫn còn đang bị gượng ép.

Diệp lão gia cười gượng và lắc đầu: “Được được, ta không ép cháu”. Nói xong ông không nén được tiếng thở dài: “Nói đúng ra thì lão già này cũng không có đủ tư cách”.

Lương Hòa không nói gì, cô đưa tay ra đỡ ông nằm xuống nghỉ ngơi. Đợi Diệp lão gia ngủ xong, Lương Hòa khẽ mở cửa đi ra ngoài, vừa quay người, cô bắt gặp ngay đôi mắt đen lầy sâu thẳm của Diệp Dĩ Trinh, cô lập tức giật nảy mình. Còn Diệp Dĩ Trinh thì chỉ nhướn mày lên rồi tiếp tục lau mặt bằng chiếc khăn trắng trong tay.

Lương Hòa không nhận được bấu môi một cái, cô nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng Cố Hoài Ninh đâu cả, đang định hỏi cô y tá bên cạnh thì nghe thấy Diệp Dĩ Trinh nói: “Hoài Ninh vừa nhận được điện thoại, đơn vị có việc gấp, bảo tôi đưa cô về.” Anh quay ra cười với cô: “Chào buổi sáng, cô Lương Hòa”.

Lương Hòa như kẻ thất trận, cô nghe thấy nửa câu sau của đối phương thì bất giác nhìn ra ánh mặt trời phía bên ngoài, rồi nhếch mép: “Không còn sớm nữa”.

Diệp Dĩ Trinh xoa xoa cái cổ cứng đờ vì nằm ngủ, nở một nụ cười hiền lành: “Được thôi, có cần tôi đưa về không?”.

Lương Hòa thực lòng rất muốn từ chối thẳng thừng, nhưng nghĩ đến đoạn đường xa lắc từ bệnh viện về đến khu chung cư, cô liền đổi giọng: “Đương nhiên, quân lệnh như sơn!”.

Diệp Dĩ Trinh nghe vậy bật cười.

16. Chương 16

Hôm nay nhiệt độ thành phố B đột nhiên giảm xuống, Lương Hòa sau khi lên xe liên tục xoa xoa tay cho đỡ lạnh, Diệp Dĩ Trinh lạnh lùng nhìn cô rồi với tay mở điều hòa, một lát sau nhiệt độ trong xe đã ấm lên.

Suốt chặng đường, cả hai người chẳng nói năng gì, tới lúc sắp về đến khu chung cư Diệp Dĩ Trinh đột nhiên hỏi cô: “Có phải cô thấy hơi gượng gạo đúng không?”

Lương Hòa im lặng thừa nhận. Diệp Dĩ Trinh cười cười, anh bật xi nhan rẽ ngoặt một cái, rồi chậm chậm dừng xe trước cổng chung cư.

“Xe tôi là biển địa phương, không được vào trong nên tôi đưa cô đến đây thôi nhé.”

Lương Hòa xuống xe, chào tạm biệt anh.

Diệp Dĩ Trinh nhìn qua cửa kính xe đã được hạ xuống một nửa: “Lương Hòa, hãy cứ coi tôi như người anh em của Cố Hoài Ninh, không cần phải nghĩ gì nhiều, hãy sống thật vui vẻ ở đây”.

Cô nghe anh nói vậy thì sửng người lại: “Hoài Ninh đã nói gì với anh à?”

“Đồng chí đoàn trưởng ấy mà lại đi than phiền với tôi à, chẳng qua là tôi có thể nhìn thấu tâm tư của người khác thôi.” Nói xong anh cười hả hê, rồi nhả ga lao đi.

Nhìn thấu tâm tư sao? Con người này cũng thú vị đấy chứ.

Lương Hòa khẽ mỉm cười, đột nhiên lạnh quá hắt xì một cái, cô mới vội vã kéo sát áo vào người rồi chạy lên nhà.

Đến tối Cố Hoài Ninh về, Lương Hòa kể lại chuyện cho anh nghe. Đồng chí đoàn trưởng đang cởi áo ngoài chợt khựng lại, trên mặt biểu cảm rất buồn cười: “Sao lại nói đến chuyện đấy?”

Lương Hòa đỡ lấy áo cho anh, nhìn anh với con mắt đầy tò mò.

“Tay đây đã học thêm ngành tâm lý học hồi đại học, thực sự là có tài nghiên cứu tâm lý người khác. Giáo sư nước ngoài của hắn đã từng trêu rằng, FBI không thu nạp hắn đúng là một tổn thất.” Anh lắc đầu cười, rồi quay sang hỏi Lương Hòa: “Cậu ta không nói ngoa đâu, mà cái gì cậu ta cũng nói cho em à?”

Lương Hòa lườm anh: “Dù gì thì người ta cũng không giống anh, chuyện gì cũng giấu em”.

Câu này nghe có vẻ bất bình thường, Cố Hoài Ninh vừa cảm cốc nước đã đặt ngay xuống, neho mắt nhìn Lương Hòa: “Này, anh giấu em chuyện gì hả?”

Lương Hòa im bất, đã giấu giếm rồi thì cô làm sao mà biết được chứ. Cô trừng mắt nhìn anh, rồi quay đầu định vào bếp nấu cơm, nhưng còn chưa đi được bước nào đã bị lôi lại.

“Đừng đi vội, nói rõ tội trạng của anh đã rồi hẵng đi.”

Cái con người này đúng là da mặt ngày càng dày mà, Lương Hòa tức khí, quay lại hỏi anh: “Vậy anh nói xem, cả ngày hôm nay anh đi đâu?”. Vừa nói dứt lời, cô liền cảm thấy người anh cứng đờ lại, còn chưa đợi cô quay ra nhìn, Cố Hoài Ninh đã làm ra vẻ không có chuyện gì bước lên trước mặt cô: “Không có chuyện gì to tát cả... “. Còn chưa nói xong thì cánh tay anh đã bị cô véo một cái, nghĩ đến câu nói vừa rồi, Cố Hoài Ninh lại quay ngoắt 180 độ: “À, ở đơn vị có mấy cái xe gặp trục trặc, anh đi giải quyết một tý”.

Sau khi nói xong không thấy Lương Hòa phản ứng gì, Cố Hoài Ninh cảm thấy có gì đó không ổn, liền ôm mặt cô, hỏi: “Em sao vậy?”.

Lương Hòa ngẩng lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, thực ra cô không hề muốn truy cứu ngọn ngành vấn đề này, cô chỉ muốn lúc rảnh rỗi, hai vợ chồng có thể ngồi xuống nói về những chuyện đã xảy ra trong ngày, chia sẻ cùng nhau những cảm xúc buồn vui. Chỉ có như vậy mới có thể thấu hiểu được nhau, chẳng phải như vậy sao?

“Cố Hoài Ninh.”

“Ừ?”

“Chúng mình nói về chuyện của anh, có được không?”

Cố Hoài Ninh cười: “Anh thì có cái gì hay ho mà nói chứ”. Thấy vẻ mặt cô đầy sự nghiêm túc và chờ đợi, anh đành chiều lòng cô: “Em muốn biết gì nào?”.

Thấy anh đồng ý, Lương Hòa vô cùng hí hửng: “Anh yên tâm, không thêm hỏi bí mật quân sự của anh đâu”. Cô ngồi xuống trước mặt anh, mắt đảo lia lịa, nói: “Hay là nói về mối tình đầu của anh đi?”.

“Tình đầu ư?” Cố Hoài Ninh hơi buồn cười nhắc lại hai chữ đó: “Anh không có!”.

“Sao lại thế được?” Lương Hòa bất ngờ: “Trước đây anh chưa từng có bạn gái à?”.

Cố Hoài Ninh nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực: “Thỉnh thoảng mẹ lo lắng cũng có giới thiệu cho anh vài đối tượng, nhưng đây đâu gọi là mối tình đầu, toàn là để làm yên lòng các cụ thôi”.

“Ồ, thế có phải là sau đây anh thấy phiền phức quá nên kiếm đại một người để kết hôn cho xong phải không?” Cô trừng mắt.

“Nói cái gì thế hả?” Anh vươn tay ra xoa xoa đầu cô: “Có phải là hôm nay em đi gặp Diệp lão gia nên tâm trạng không tốt?”.

“Anh đừng có đánh trống lảng.” Lương Hòa nghiêm túc nói: “Em hỏi anh một việc nữa”.

Còn nữa cơ à? Cố Hoài Ninh khóc thầm trong lòng, nhưng thôi thì tùy cơ ứng biến vậy: “Em nói đi”. Giọng anh nghe thật bất lực.

“Người này có tính không?” Lương Hòa bĩu môi hỏi.

“Ai?” Cố Hoài Ninh không mấy hứng thú.

“Lâm Khả.” Lương Hòa nói rất nhanh cái tên này.

“Hả?” Cô Hoài Ninh đang uống nước, hình như anh không nghe rõ nên nhướn mắt lên hỏi lại.

Lương Hòa liếm môi, nhắc lại hai chữ đó: “Lâm Khả”.

Lần này anh chắc hẳn phải nghe rất rõ, vì lúc này cả căn phòng trở nên im lặng lạ thường.

Lương Hòa cúi đầu xuống, cô không dám nhìn nét mặt của Cố Hoài Ninh, một lúc sau, cũng không biết là bao lâu sau nữa, mới nghe thấy tiếng lạch cạch của tách trà chạm vào bàn, sau đó là một tiếng cười khúc khích.

Lương Hòa thấy hơi bất ngờ liền ngẩng đầu nhìn anh: “Anh, anh cười cái gì?”. Câu hỏi này buồn cười lắm sao? Dù sao đi nữa thì cô cũng đã dần vật mấy ngày liền mới dám hỏi!

Cố Hoài Ninh cố nhịn cười, nhìn thẳng vào Lương Hòa: “Đồng chí Tiểu Lương à, anh có thể hỏi em trước một câu được không?”.

Cô nghi ngờ gật gật đầu.

“Em nghe ở đâu ra cái tên Lâm Khả này thế?”

Lương Hòa nghĩ lại, cái tên này đầu tiên là do anh hai nói ra, còn tìm hiểu sâu xa hơn thì là từ chỗ Diệp Vận Đồng.

Cố Hoài Ninh nghe xong hừm một tiếng, rồi bất chợt cốc lên đầu Lương Hòa một cái: “Không lẽ anh hai không nói cho em biết Lâm Khả là vợ của anh ấy?”.

Lương Hòa xoa xoa đầu nói: “Chị Diệp còn nói Lâm Khả là bạn thanh mai trúc mã của anh nữa cơ, điều này sao không thấy anh nói bao giờ?” Lần tránh vấn đề, không giải thích thẳng thắn, thái độ không thể dung thứ được.

Hóa ra là trò quây phá của Diệp Vận Đồng! Đồng chí đoàn trưởng hơi bực mình, nhưng nhìn bộ dạng ôm đầu có vẻ rất tử thân của Lương Hòa, anh lại không thể tức giận nổi. Nghĩ đi nghĩ lại, anh đành nuốt hận vào trong vây. Anh giơ tay ra ôm đầu cô, vuốt ve rất dịu dàng: “Lâm Khả là vợ của anh hai, cô ấy qua đời mấy năm nay rồi. Hơn nữa cô ấy không phải là bạn thanh mai trúc mã của anh, trước đây anh chỉ coi Lâm

Khả như em gái, sau khi cô ấy lấy anh hai thì trở thành chị dâu của anh. Đối với anh, cô ấy mãi mãi chỉ có hai thân phận này thôi”.

“Vậy tấm ảnh là thế nào?” Cô hỏi.

Cố Hoài Ninh khẽ chau mày: “Anh ư?”.

Biết là anh không nhớ, nên Lương Hòa đã mang ra cho anh xem. Cố Hoài Ninh nhìn tấm ảnh không nhìn được cười, đúng là đã bỏ ra rất nhiều công sức đây, lại còn đưa ra cả chứng cứ nữa. Tấm ảnh này chụp hồi cấp ba, hôm ấy là sinh nhật của Lâm Khả, họ cùng nhau đi chơi, còn chụp rất nhiều ảnh. Mỗi kiểu được in ra ba tấm, tấm của anh đã không còn nguyên vẹn nữa, anh chỉ còn giữ lại đúng một tấm ảnh này của Lâm Khả, dòng chữ đằng sau tấm ảnh là do anh hai viết. Thời gian đã trôi qua quá lâu rồi, anh rất ít khi giữ ảnh ra xem.

Nghe xong chân tướng sự việc, Lương Hòa thấy rất đang ngờ: “Không thế nào! Chẳng nhẽ chị Diệp không nhận ra chữ của anh sao?”.

Cố Hoài Ninh không thêm tức giận nữa: “Chị ấy quên rồi à? Từ nhỏ chị Vận Đồng đã không phân biệt được chữ của ba anh em rồi”.

Lương Hòa thua trận chỉ còn biết cắn cắn môi bất lực.

“Em hỏi xong chưa?” Giọng điệu của anh vô cùng lạnh lùng.

Lương Hòa rút cổ lại: “Cơ bản là xong rồi”. Thấy anh đang tiến lại gần, Lương Hòa nuốt nước bọt một cái rồi nói, “Anh, anh đợi một lát, cái này cũng không thể trách em được, ai bảo anh cái gì cũng giấu em...”.

Mới nói được một nửa thì Lương Hòa đã bị Cố Hoài Ninh phạt tại trận rồi.

Hạ An Mẫn người tự xưng là chuyên gia tình yêu đã từng lên lớp khai sáng cho Lương Hòa: Người đàn ông thông minh không bao giờ nhắc lại quá khứ trước mặt người phụ nữ của anh ta. Tượng tự như vậy, người phụ nữ thông minh cũng sẽ không bao giờ chủ động khơi lại quá khứ của người đàn ông. Châm ngôn của Hạ An Mẫn là, hãy yêu trong chính thời khắc này. Cho dù giây phút này yêu đến chết đi sống lại, hận một nỗi không thể ở bên người ấy từng giờ từng phút, thì ngay phút sau cũng có thể lên giường với kẻ khác. Vì thế mới nói, tính toán nhiều làm gì, nó cũng đâu thể giải quyết được việc gì. Người đã từng trải qua “sự trừng phạt về thể xác” như Lương Hòa đang vùi đầu trong gối, cảm nhận được sâu sắc rằng câu nói này vô cùng chính xác.

Ít nhất là bây giờ cô cũng đã tự mình kiểm chứng được một chân lý, đó chính là tính toán nhiều quá thì dễ thiệt thân.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Hòa đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của Cố Hoài Ninh, không biết là ai gọi, nói một lúc lâu mới ngừng. Cố Hoài Ninh từ đầu đến cuối chỉ nói đúng hai câu: “A lô” và “Biết rồi”, đơn giản nhanh gọn đến nỗi cô nổi hứng tò mò, căng tai lên nghe xem câu chuyện là gì, nhưng đáng tiếc là loa điện thoại quá bé, chẳng nghe được gì cả.

Đang định chui lại vào chăn thì cô bị anh gọi giật lại: “Em không buồn ngủ nữa thì dậy đi, lát nữa nhà mình có người đến đây”.

“Có khách ư?” Lương Hòa lập tức từ trong chăn ngồi dậy: “Ai đến vậy ạ?”.

Cố Hoài Ninh vừa thay đồ vừa nhẹ nhàng thả xuống hai quả bom nặng ký: “Lão gia và chú hai”.

“Cái gì?” Đúng như dự đoán, Lương Hòa kêu thảm thiết rồi bật dậy.

Cố Hoài Ninh nhìn theo bóng dáng hoảng loạn của cô, vừa đau đầu vừa buồn cười.

Thực ra lần này lão gia đến không hề bất ngờ chút nào.

Mặc dù Diệp Vận Đồng và Diệp Dĩ Trinh giấu nhem chuyện bệnh tình của Diệp lão gia, nhưng vẫn còn rất nhiều người biết được thông qua các tin tức từ bệnh viện và đến thăm ông. Diệp lão gia thích sự yên tĩnh, người đến đông sẽ khiến ông mệt mỏi, cuối cùng ông đành phải bảo bác sĩ lấy lý do “bệnh tình của bệnh nhân không ổn định, cần được nghỉ ngơi yên tĩnh” để tránh nhiều người vào thăm. Cố Trường Chí và Cố

Trường Minh do phải trải qua khâu phân loại danh sách vào thăm bệnh nên đến sau mấy ngày, cũng vì muốn nhân lúc sức khỏe của Diệp lão gia đã cơ bản hồi phục rồi thì mới đến.

Cố Hoài Ninh muốn đích thân ra sân bay đón, nhưng lão gia đã gọi điện thoại dặn là sẽ đến thẳng chung cư, bảo hai người cứ ở nhà đợi là được.

Gần mười giờ mọi người mới tới nơi, cả mẹ con Lâm Nhiên cũng đi cùng, khiến Cố Hoài Ninh hơi ngạc nhiên. Nhưng nhìn một cái, thấy dải băng đen trên tay hai người thì anh đã hiểu ra ngay. Cố Hoài Ninh mỉm cười rồi quay sang đỡ hành lý giúp họ.

“Vất vả rồi, chị dâu.”

Lâm Nhiên cười gượng, lắc lắc đầu, ánh mắt cô nhìn lướt qua Cố Hoài Ninh và dừng lại ở Lương Hòa: “Đây chắc là vợ của Hoài Ninh, trông xinh thật đấy”.

Lương Hòa cười dịu dàng, vừa bước vào đến hành lang, Cố Hoài Ninh khẽ chặn lại: “Em đưa chị đi xem nhà trước đi, là tòa liền kề ở đằng sau, anh đưa ba và chú hai vào nhà”.

Đơn vị sắp xếp cho hai mẹ con Lâm Nhiên ở căn hộ trên tầng hai, diện tích cũng khá lớn. Đồ còn chưa chuyển đến hết, chỉ có một vài vật dụng mà phòng hậu cần chuẩn bị cho, vì thế nhìn căn hộ vẫn trống không. Lương Hòa đặt hành lý xuống, vừa nhìn lên đã thấy dải băng đen trên cánh tay Lâm Nhiên, cô cũng người lại. Lâm Nhiên mỉm cười, lấy từ trong túi ra tấm ảnh của anh Trương, đặt ngay ngắn trên bàn: “Anh Trương đi rồi, chắc là cô không biết anh ấy, anh Trương khi còn sống là chính ủy ở đoàn 302”.

“Chị à, mong chị bớt đau buồn.” Lương Hòa khẽ nói.

Lâm Nhiên vuốt nhẹ đôi mắt đã khô cạn: “Không sao đâu, ngày anh ấy ra đi, nước mắt tôi đã cạn kiệt cả rồi, giờ có muốn khóc cũng không nổi nữa. Đơn vị đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cũng coi như tôi có chỗ dựa dẫm. Con người ta trong lúc đau đớn có được chỗ dựa là có thể bước tiếp được”. Lương Hòa nghe cô ấy nói vậy, liền mỉm cười thư thái.

Anh Trương có một cô con gái tên Trương Hân, năm nay 13 tuổi, sắp lên lớp bảy, tính tình rất hoạt bát đáng yêu. Cô bé sống xa ba nên không gần gũi nhiều với ba, do vậy nỗi đau mất người thân không sâu sắc như người lớn. Thu xếp hành lý xong nó chạy tới bên mẹ, hỏi nhỏ Lương Hòa: “Chú Cố vẫn đẹp trai thật đấy, làm sao mà cô lại tán được chú Cố thế ạ?”.

Trương Hân vừa nói xong thì ăn ngay một cái cốc vào đầu, con bé bĩu môi nhìn mẹ vẻ bất mãn, Lâm Nhiên lườm nó một cái: “Vớ va vớ vẩn, mau đi thu dọn đồ đạc đi”.

Lương Hòa bật cười, cô nhanh nhẹn quay sang giúp họ sắp xếp hành lý. Nhưng còn cô bé Trương Hân, nó phùng má đứng ở một chỗ không chịu nhúc nhích: “Lúc nào cũng thế mà”.

“Mau làm việc đi, con mà còn nói linh tính trước mặt cô là mẹ đánh đít con đấy!”

Con bé rụt cả cổ lại, ngoan ngoãn đi làm việc. Lâm Nhiên nhìn theo con bé, vừa mệt mỏi vừa bất lực lắc lắc đầu. Chị cười, nói: “Con ranh này được chiều quá sinh hư rồi, ăn nói không biết trước sau gì cả, cô đừng trách nó”.

Lương Hòa lắc lắc đầu: “Thật tốt, có con bé này bên cạnh nói nói cười cười cũng hay, chẳng bao giờ thấy cô đơn”.

Lâm Nhiên cười, đôi mắt cô ấy ánh lên niềm kiêu hãnh của người làm mẹ: “Cũng phải, lúc nào cũng làm người ta vui vẻ, học hành cũng không để tôi phải lo lắng gì cả”.

Lương Hòa khẽ cười, có một đứa con thích thật đấy.

Về phần Cố lão gia, sau khi vào nhà rồi thì ung dung nhìn ngó khắp căn hộ, Cố Hoài Ninh cũng để họ tự đi xem. Pha trà cho hai người xong, anh liền ngồi xuống ghế không nói câu nào. Chú hai Cố Trường Minh sau khi tham quan căn hộ xong thì nhìn anh cười: “Thật sự đã làm đến bước này cơ đấy, phen này khiến mẹ cháu tức chết rồi”.

Cố Hoài Ninh cười, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Cố lão gia “e hèm” một tiếng, ông xem xong xuôi hết thì ra ghế ngồi: “Thằng ranh này từ nhỏ đến lớn có coi hai ông bà già này ra cái gì đâu. Mẹ nó có tức chết thì cũng không có tác dụng gì”.

Cố Hoài Ninh không chấp nhận được lời này của Cố lão gia, anh quay sang hỏi chú hai: “Anh Trương mất khi nào vậy vì sao lại không phát cáo phó?”.

“Đó là yêu cầu của cậu ấy, tang lễ cũng cử hành hết sức đơn giản, không tổ chức gì cả mà đưa đi hỏa thiêu luôn.” Chú hai ngừng lại, nhớ đến cảnh tượng cuối cùng ấy, nét mặt hiện lên sự tiếc nuối: “Đến phút cuối cậu ấy bị đau đớn nhìn không ra hình người nữa, chắc là không muốn để người khác nhìn thấy”. Cái anh Trương này! Cố Hoài Ninh không nén được nụ cười đau xót.

Lão gia nghe xong chau mày lại: “Cậu Trương thành ra nông nổi này, Trương Minh cậu cũng chạy không thoát đâu, bây giờ đã nằm trong tay cậu rồi, cậu phải chịu trách nhiệm”.

Cố Trường Minh xấu hổ cười: “Đưa hai mẹ con họ đến đây cũng là muốn Hoài Ninh thay em gánh vác trách nhiệm này, dù sao thì Lương Hòa cũng ở đây, có thể chăm sóc lẫn nhau”. Ông đặc biệt căn dặn: “Đừng để họ phải chịu thiệt thòi! Cô con gái của cậu ấy, năm nay sắp lên lớp bảy rồi, bảo người trong đơn vị liên hệ với trường cấp hai nào tốt tốt một chút”.

“Được.” Cố lão gia hỏi Cố Hoài Ninh: “Đợt này hai đứa sống thế nào?”.

“Nhờ phúc của ba, bọn con vẫn ổn.”

Lão gia hắng giọng: “Ba thấy thời gian này con thoải mái quá rồi, nếu không thì đã không để lại kẻ hở lớn đến thế”.

Lão gia đang muốn nói đến chuyện ba chiếc xe quân sự, Cố Hoài Ninh cau mày: “Chuyện này con tự biết cách giải quyết, trước đó chú hai cũng đã giúp con rồi, coi như giúp đỡ thằng cháu ruột”.

Cố Trường Minh gật đầu. Cố Trường Chí và Cố Trường Minh lần này đến đây cũng khá gấp, còn chưa ngồi được bao lâu thì đã chuẩn bị phải đi rồi, đến khi Lương Hòa về thì nhà chỉ còn lại một mình Cố Hoài Ninh. Từ đầu đến cuối Lương Hòa chẳng nói được câu nào với ba và chú, điều kỳ lạ hơn là hai hôm nay Cố Hoài Ninh rảnh hơn trước rất nhiều, chỉ toàn ở nhà.

“Anh không đến đơn vị à?” Lương Hòa vừa thay giày vừa hỏi.

“Mấy hôm nay nhiệm vụ chính là đón thủ trưởng, chỗ vợ con anh Trương sắp xếp thế nào rồi?”

“Ổn cả rồi, cô bé đó cũng rất thú vị.”

Cố Hoài Ninh khẽ chau mày: “Nó giống Gia Minh, lúc nào cũng khiến người ta đau cả đầu”.

Lương Hòa không nhịn được cười: “Sao, anh không thích trẻ con à?”.

Cố Hoài Ninh nói một cách hiển nhiên: “Anh chỉ thích con của mình thôi”.

Lương Hòa quay đầu lại nhìn anh: “Đồ thiên vị”.

Anh nghe xong ngẩng đầu lên cười, ôm chặt lấy cô rồi nói: “Hòa Hòa, chúng mình có con đi”.

Giọng nói nhỏ nhẹ, mang theo cả sự dịu dàng và yêu chiều mà cô không thể cưỡng lại được, thậm chí cô còn vô cùng mong đợi nó. Lương Hòa quay người lại nhìn anh, đôi mắt long lanh: “Chẳng phải là anh thích làm chuyện bậy bạ giữa ban ngày sao? Đừng viện cớ nữa!”.

“Đúng là vậy.” Anh siết chặt eo cô: “Em cũng muốn có em bé còn gì?”.

“Nhưng em bé đâu phải muốn có ngay là được.”

“Không sao, chứng minh cố gắng đẩy nhanh tiến độ”

Cứ thế cứ thế anh ngả người cô ra, Lương Hòa đẩy anh một cái: “Tâm không trong sáng!”.

“Ừ thì tâm không trong sáng.” Anh cười: “Em có cho không?”.

Ở đâu ra cái kiểu nói như vậy? Lương Hòa mặt đỏ bừng, nhưng thật sự là không thể từ chối được, cuối cùng thì cô để mặc cho đồng chí đoàn trưởng biến cái tội danh “tâm không trong sáng” thành sự thật.

Đứa con, đó chính là bảo bối mà cô đang trông đợi.

17. Chương 17

Cổ lão gia và Cổ Trường Minh được Cổ Hoài Ninh đưa đi thăm Diệp lão gia.

Trước khi anh ra khỏi cửa, Lương Hòa nằm lỳ trong cái tổ chim của mình, trong lòng Cổ Hoài Ninh hiểu rõ nên anh cũng không ép buộc cô. Anh đắp chăn lên cho cô rồi mới rời đi. Thực ra Lương Hòa không đi cũng tốt, mấy hôm nay chỗ Diệp lão gia lúc nào cũng đông người, cứ đi ra đi vào, nhìn thấy Lương Hòa kiểu gì họ cũng hỏi han. Anh không sợ mấy câu hỏi đó, anh chỉ không muốn để Lương Hòa liên quan nhiều đến mấy người đấy.

Lúc họ đến chỉ có người nhà họ Diệp ở đó, Diệp Vận Đồng lâu rồi không gặp các vị trưởng bối nhà họ Cổ nên cô ngồi cùng họ hàn huyên một lúc lâu. Cổ Hoài Ninh giờ chẳng còn việc gì để làm nữa rồi, anh ngó nghiêng tìm Diệp Dĩ Trinh.

“Ông chủ lớn làm việc sớm thế cơ à?”

Diệp Dĩ Trinh nghe lời chế giễu của anh liền đặt mấy tờ tài liệu trong tay xuống, bỏ kính ra rồi xoa xoa sống mũi: “Một hạng mục sắp hoàn rồi, không xem không được”.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng của Lương Hòa, xem ra phen này lão gia phải thua thật rồi. Diệp Dĩ Trinh nhìn Cổ Hoài Ninh cười nhạt: “Hai hôm nay làm gì mà rảnh thế? Ngày trước bác trai đến cũng đâu có thấy cậu kè kè bên cạnh thế này đâu”.

Cổ Hoài Ninh đang nhàn rỗi nghịch bông hoa cẩm trong lọ, nghe thấy câu nói ấy liền nhếch mép: “Có chút việc, cấp trên bảo tôi cứ nghỉ ngơi vài ngày đi đã”.

Mặc dù anh nói rất bình tĩnh điềm đạm nhưng với người lớn lên trong môi trường nhà binh như Diệp Dĩ Trinh đã phát hiện ra ngay có điều gì đó bất thường. Ý của việc cho nghỉ vài ngày rõ ràng là tạm thời đình chỉ công tác của anh, chuyện đến mức này tuyệt đối không phải là “chút chuyện nhỏ”, nghỉ đến đây anh ta khẽ cau mày lại: “Có chuyện gì vậy?”.

Bất chợt Cổ Hoài Ninh bị một cái gai đâm vào tay làm chảy máu. Anh nhú mày lại, rút tay về rồi nói: “Đột trước tòa án quân sự bắt giữ ba chiếc xe biển quân đội trên đường cao tốc, đáng tiếc là lái xe lại không trình ra được thẻ sĩ quan cũng không báo cáo được ký hiệu đơn vị, tòa án quân sự đã tra ra được là biển số của chỗ chúng tôi”.

“Vậy là có người trong đoàn bán lại biển quân đội à?”

“Cậu đoán thử xem chuyện này rốt cuộc là do ai làm?”

Diệp Dĩ Trinh lắc lắc đầu, mặc dù anh cũng quen biết nhiều người trong quân đội nhưng thường thì anh rất ít khi quan tâm.

Người này cậu cũng biết, là con trai tham mưu trưởng Trương trên quân khu, Trương Văn.” Nói xong anh cười nhạt: “Cũng khổ cho tham mưu Trương phải hao tổn tâm trí để đưa nó vào quân đội, nhưng theo tôi thấy thì cậu ta rèn luyện mấy năm trong quân ngũ cũng chẳng được tích sự gì cả”.

Thằng ranh này Diệp Dĩ Trinh cũng đã từng nghe nói, Trương Văn quậy phá có tiếng, ba cậu ta cũng bắt lực quá rồi mới phải tống Trương Văn vào quân đội để rèn luyện mấy năm, mong thằng con sẽ thay tính đổi nết. Ai dè nó cũng không biết trời cao đất dày là gì, gia nhập quân đội rồi cũng vẫn quậy phá, mấy thằng có chút gia thế như nó có bao giờ thềm biết trước biết sau đâu. Nghĩ đến đây anh ta bèn hỏi: “Đây là việc của nó, sao lại liên lụy đến cậu?”.

Lần trước khi vừa có danh sách biểu dương trong đợt diễn tập quân sự, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2 Cao Vĩnh Quân được bằng khen hạng Ba, bằng khen còn nóng hổi chưa được bao lâu thì đột nhiên quân khu gửi thông báo tạm thời đình chỉ công tác của anh ta, yêu cầu anh ta phối hợp điều tra. Theo như họ nói thì mấy tay tài xế người địa phương bị bắt kia thừa nhận rằng biển số quân đội là do một thiếu tá trong đơn vị bán lại, còn chỉ đích danh người đó là Cao Vĩnh Quân.

Triệu Kiên Hòa vừa nghe thấy thế thì đập bàn ầm ầm, chưa nói gì đến việc Cao Vĩnh Quân là tiểu đoàn trưởng nhưng lại chẳng phải là con ông cháu cha gì, riêng chuyện một mình anh ta tự đi bán ba cái biển số kia cũng đáng để xem xét lại rồi. Có thể mua chuộc được người nhưng làm sao mua chuộc được luật pháp. Nói gì thì nói, không đưa ra được chứng cứ gì để phản bác thì cũng không được. Phía tài xế thì vì thái độ thành khẩn nhận tội, nên nộp tiền phạt xong là được thả ra rồi, còn phía Cao Vĩnh Quân thì còn phải chờ kết quả điều tra.

Diệp Dĩ Trinh suy nghĩ: “Liệu có phải Trương Văn đã nhúng tay vào không?”

“Cũng không chắc, có điều đòn phủ đầu này cũng rất đáng nghi ngờ.” Cố Hoài Ninh nói: “Con người Cao Vĩnh Quân tôi hiểu rất rõ, cậu ta là sinh viên ưu tú của đại học kỹ thuật quốc phòng, chưa biết chừng vì chút chuyện này mà hủy hoại cả tiền đồ phía trước, hơn nữa cậu ta là do tôi nâng đỡ, nói thế nào thì tôi cũng phải bảo vệ đến cùng.”

Diệp Dĩ Trinh im lặng trong giây lát: “Chuyện này không hề đơn giản, đơn vị không điều tra ra thì thôi, nhưng nếu tra ra thì cũng không thể giải quyết trong một sớm một chiều được.”

“Ừ, tôi hiểu.” Cố Hoài Ninh cười thản nhiên, hất hàm về phía phòng bệnh: “Không phải là đã có hai vị thần tôn kính được cử đến đây rồi sao, sẵn tiện mấy ngày này tranh thủ nghỉ ngơi cũng hay đấy chứ”.

“VẬY, chuyện này Lương Hòa có biết không?”

Cố Hoài Ninh lặng người đi: “Cho cô ấy biết làm gì?”

“Tôi dám chắc là cậu vẫn chưa nói cho cô ấy biết chuyện bị đình chỉ công tác”. Diệp Dĩ Trinh cười rồi nói: “Có một vài chuyện đừng giấu giếm thì tốt hơn, nếu không có thể cô ấy sẽ cảm thấy mình không được tôn trọng”.

Cố Hoài Ninh nghe vậy nhướn nhướn lông mày, anh lại không nghĩ nhiều đến thế.

Thấy Diệp Dĩ Trinh vẫn nhìn mình chằm chằm, anh vỗ vỗ vai Diệp Dĩ Trinh: “Được, tôi biết rồi”.

Chiến hữu gặp nhau lúc nào cũng có rất nhiều chuyện để nói, nhưng sức khỏe Diệp lão gia không cho phép, nên Cố lão gia đành phải về sớm.

Trước khi ra về, Cố Hoài Ninh vào phòng chào hỏi Diệp lão gia một tiếng, Diệp lão gia cười, ánh mắt nhìn quanh như tìm kiếm cái gì đó. Cố Hoài Ninh hiểu rõ, cũng không phải anh không thấy vẻ thất vọng của Diệp lão gia, một bên là trưởng bối, một bên là vợ. Không thể công bằng, vậy thì cứ thiên vị đi vậy, chuyện cô không muốn làm thì anh sẽ không ép. Nhưng sắc mặt của Cố lão gia trông rất khó coi, lên xe được một lúc thì không thể im lặng được nữa phải lên tiếng.

“Hoài Ninh, thân thể của Hòa Hòa con có biết không?”

“Làm sao nhiều bằng ba mẹ.”

Lão gia nghe xong liền sa sầm mặt mày, Cố Trường Minh ngồi bên cạnh không nhịn được cười. Thăng nhóc này đúng là biết tận dụng cơ hội chọc tức ba mẹ nó.

Cuối cùng thì lão gia cũng tự mình nghĩ thông suốt, ông khẽ thở dài một tiếng: “Cho dù thế nào chẳng nữa, anh Diệp đã thừa nhận thì chúng ta cũng buộc phải thừa nhận”.

“Lương Hòa vẫn chưa chấp nhận chuyện này.”

Lão gia nhíu mày: “Ồ, con bé này đúng là khác biệt, rất nhiều chuyện đã nằm ngoài dự liệu của ta.”

Giọng điệu mang hàm ý rất sâu xa, Cố Hoài Ninh khẽ chau mày: “Ba và cô ấy tiếp xúc với nhau cũng chưa nhiều, sao lại có nhiều vấn đề nằm ngoài dự liệu đến thế?”

Cố Trường Minh ngồi bên cạnh mà đầu hết cả đầu, hai người này đầu có phải đang bàn luận với nhau chuyện gì, rõ ràng là đang mượn lời để chế nhạo nhau mà. Cố lão gia bực bội, nhìn thấy xe sắp rẽ vội hỏi: “Có phải là con đang về khu chung cư không đây?”.

Cố Hoài Ninh vẫn cứ nhìn thẳng phía trước, anh nói với lão gia, lúc này đang rất bất mãn: “Chung cư không có chỗ ở, ba về nhà khách đơn vị ở tạm mấy ngày vậy”.

Lão gia tức điên lên.

Lương Hòa chính thức nói chuyện với Cố lão gia là vào ngày thứ ba sau khi ông đến thành phố B. Công việc của lão gia vốn rất bận, trước kia khi Lương Hòa ở thành phố C, muốn gặp ông cũng chẳng dễ dàng gì. Bây giờ ông chủ động gặp cô, Lương Hòa tự nhiên thấy hơi lo lắng. Cố Hoài Ninh nhìn cô đứng trước gương ngó trước ngó sau, quay trái quay phải lượm bộ này vứt bộ kia, bộ dạng rất căng thẳng: “Anh đi cùng em nhé”.

Lương Hòa quay lại: “Không cần đâu, anh cũng không cần phải tiễn nữa, em muốn tự đi”.

“Một mình em đi sao được, ba đang ở nhà khách của đơn vị, đây là nơi em có thể tự ý vào được à?”

“Kể cả thế cũng không cần anh tiễn.” Lương Hòa cụp lông mi xuống: “Em nghĩ chắc chắn ba có điều muốn nói với em, để anh đi cùng chẳng phải biến em thành kẻ nhát gan sao?”

Cố Hoài Ninh không nhịn được cười, cũng không nài nỉ cô nữa, anh gọi tài xế Tiểu Trương lái xe đưa cô đi.

Khi Lương Hòa đến, đơn vị đang tổ chức huấn luyện buổi chiều, không có nhiều người ra vào, Lương Hòa cứ thế đi mà không hề có cảm giác xấu hổ ngượng ngùng khi bị người khác nhìn ngó, bất chợt một đôi giày đen lọt vào tầm nhìn của cô. Lương Hòa vội dừng bước, ngẩng lên xem người đó là ai.

Nhìn thấy Triệu Kiên Hòa, Lương Hòa nhẹ cả người.

“Đến gặp bác Cố à?”

Lương Hòa gật đầu: “Anh đến nhà khách làm gì?”

“Tôi cũng đến thăm bác Cố”. Triệu Kiên Hòa cười rồi cúi xuống nhìn đồng hồ: “Sắp đến giờ rồi, không đi cùng cô nữa, tôi đi trước đây”.

Lương Hòa nhìn dáng vẻ của anh ta thì thấy ngạc nhiên vô cùng. Trong Triệu Kiên Hòa bận rộn thật đấy, thế mà sao cái người kia lại ngồi ở nhà nhân rồi thế được nhỉ.

Cố lão gia được sắp xếp một phòng ở cuối dãy, cửa đang khép hờ. Lương Hòa hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa mấy cái nhưng lại không thấy ai trả lời, cô nghĩ một lát rồi tự đẩy cửa, nhẹ nhàng bước vào.

Cố lão gia đang gọi điện thoại, nhìn thấy cô, ông chỉ khẽ ra hiệu. Lương Hòa ngồi xuống nhìn quanh một vòng, cô không thấy ai khác ngoài cô và lão gia, mà vẻ nghiêm túc của lão gia khi nghe điện thoại cũng khiến cô hơi căng thẳng. Người ở đầu bên kia hình như cứ nói tràng giang đại hải, lão gia nghe đến phát chán lên, ngón tay ông cứ gõ gõ liên tục vào mặt bàn kính, lông mày nhú chặt lại: “Thôi được rồi, có bản lĩnh thì đi mà khuyên con trai mình, đừng có lấy tôi ra làm bình phong”.

Câu nói này khiến Lương Hòa chợt dạ, người ở đầu dãy bên kia là bà Lý Uyển?

Chẳng biết là người kia lại nói cái gì mà lão gia phì cười: “Tôi khuyên thế nào được, tính tình của chúng nó, thằng nào thằng đấy đều cứng đầu khó bảo. Nghe tôi nói này, mấy chuyện này cứ để kệ chúng tự giải quyết”. Ngừng một lát, ông lại nói: “Thôi được rồi, dập máy đi”.

Lão gia cúp máy rất dứt khoát nhanh gọn, Lương Hòa còn chưa kịp nhìn ra chỗ khác thì lão gia đã quay ra nhìn cô, ánh mắt trầm ngâm của cô lọt ngay vào mắt của lão gia, Cố lão gia cười cười: “Đừng lo lắng, là ba của Kiên Hòa”.

Ra là vậy.

Lương Hòa muốn thở phào một cái, nhưng lão gia vẫn đang nhìn cô, cô mà thở hắt ra, chẳng hóa ra là tự nhận mình đang lo lắng à!

Cố lão gia dường như không cảm nhận được sự căng thẳng của cô, ông chậm chậm ngồi xuống, bưng tách trà lên uống thử một ngụm rồi mới từ tốn nói: “Đến thành phố B mấy ngày rồi mà chẳng thấy con và Hoài Ninh gọi điện về nhà, để mẹ con lo lắng. Sao rồi, thích nghi được chưa?”.

“Mọi thứ đều rất ổn ạ, lúc mới đầu con chỉ hơi không quen thôi, nhưng gần đây thì tốt hơn nhiều rồi ạ.”

Lão gia gật gật đầu: “Chuyện của con và nhà họ Diệp hôm rồi ba đã nghe được kha khá, thái độ anh Diệp thế nào ba biết rõ. Nhưng Hoài Ninh nói con vẫn chưa chấp nhận, điều này là thật à?”.

Đối diện với ánh mắt thăm dò của lão gia, Lương Hòa nghĩ ngợi giây lát: “Nhà họ Diệp đối xử với con rất tốt. Nếu ông ấy chỉ là Diệp lão gia, thì con vẫn sẽ tôn trọng ông như một vị trưởng bối đáng kính. Nhưng nếu đối lại đó là ông ngoại của con, thì con e rằng rất khó nói. Dù sao thì ông cũng nợ bà ngoại con”. Những câu cô nói ra ít nhiều gì cũng là một cách để trốn tránh.

Có điều lão gia không chê trách cô: “Thôi bỏ đi, ai cũng có cái lý của mình, con tự quyết định đi”. Nói rồi ông nhìn Lương Hòa với ánh mắt mang hàm ý sâu xa: “Thực ra đứng ở góc độ là người ngoài cuộc, ba thấy quyết định của con thật ngốc nghếch. Cơ hội này nếu rơi vào tay người khác thì quả thật là chim sẻ hóa phượng hoàng, có người thân, có gia thế lại có chỗ dựa”.

Lương Hòa cười gượng: “Quãng thời gian con cần chỗ dựa nhất đã qua rồi, bây giờ con sống rất tốt. Còn về người thân, con nghĩ có lẽ con cần thời gian để thích nghi”.

Lão gia đã hiểu ra, ông không nói gì thêm về chuyện này nữa, ông chỉ hỏi: “Sắp đến Tết rồi, Tết năm nay con không định về à?”.

Câu hỏi này thật khó trả lời, Lương Hòa ứng biến linh hoạt: “Con nghe theo Hoài Ninh ạ”.

Câu trả lời khiến Diệp lão gia cau mày lại: “Nếu rảnh rồi thì về thành phố C một chuyến đi. Mẹ con vẫn luôn hy vọng Hoài Ninh sẽ trở về thành phố C. Ba không ép con, nhưng thỉnh thoảng con cũng nên khuyên nó, có thể về thì hãy về đi”.

“Vâng ạ.”

Lương Hòa khẽ mỉm cười, đợi đến lúc ra khỏi cửa cô mới dám thở phào một hơi, coi như đã đá được quả bóng này sang chân Cố Hoài Ninh!

Trời sắp tối rồi, Lương Hòa khoác áo đội mũ đi ra xe. Đang định giơ tay ra mở cửa thì “cạch” – cửa xe đã bật mở, Lương Hòa vừa lên xe vừa cười cười nói cảm ơn, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tươi cười của Cố Hoài Ninh.

“Không phải em đã nói là không cho anh đi đón hay sao, anh đến làm gì?” Lương Hòa hơi bất ngờ.

Anh nhìn cô thất dây an toàn: “Sắp tới giờ cơm rồi, anh bảo Tiểu Trương đi trước”.

“Bảo sao nhiều người thế.” Cô lầm bầm, vừa dứt lời thì anh đã bỏ mũ của cô xuống. Lương Hòa đang định trừng mắt lên nhìn thì nhìn thấy ở phía trước anh có người ở ngoài đang nhòm vào: “Đừng làm ồn, có người đấy”.

Cửa xe hạ xuống, Cao Vịnh Quân thò đầu vào.

Cao Vịnh Quân nhìn thấy Cố Hoài Ninh mặt mày rạng rỡ hẳn lên, nhìn thấy Lương Hòa anh lại hơi do dự: “Không có chuyện gì, em đến để chào hỏi thủ trưởng thôi”.

Cố Hoài Ninh cười: “Đến giờ ăn rồi, mau đi ăn cơm đi, tôi đi trước đây”.

Cao Vịnh Quân ngập ngừng gật đầu.

Xe chạy một quãng xa, Lương Hòa tò mò hỏi: “Đấy là ai vậy?”.

“Là một tiểu đoàn trưởng, cấp dưới của anh.” Cố Hoài Ninh vừa nhìn đường vừa nói, về đến cổng anh dừng lại một lúc, phối hợp với vệ binh kiểm tra biển số.

“Em thấy mọi người đều rất bận rộn, sao anh nhàn rồi thế?”

“Anh rảnh thì tốt quá còn gì, có nhiều thời gian ở bên em, cái này gọi là có trách nhiệm chăm sóc gia đình.”

Lương Hòa: “...”

Cố Hoài Ninh nhìn cô cười: “Nói chuyện với ba vui chứ?”

“Cũng được. Nhưng ba nói, Tết này muốn chúng ta về nhà.”

“Em muốn về à?”

Lương Hòa hơi do dự: “Em muốn về, mà cũng không muốn về”.

Cố Hoài Ninh nghe xong mỉm cười, một lúc lâu sau anh mới nói: “Thế nào cũng được, anh nghe theo em.”

Lương Hòa không nhịn được quay sang nhìn anh, trong lòng trở nên sôi sục. Về đến nhà cũng đã bảy giờ tối rồi, có tuyết nên đường hơi trơn, vì thế, anh đưa cô đến cửa thang máy rồi mới đi đỗ xe. Lương Hòa giậm chân nhìn lên trên tầng, thấy bóng chị Nhiệm đang sắc thuốc.

“Muộn thế này còn sắc thuốc hả chị?” Lương Hòa thấy lạ bèn hỏi.

“Thành tật rồi, không uống thuốc thì thấy khó chịu, thói quen mà em.” Chị Nhiệm cười, rồi quay sang vặn nhỏ lửa đi một chút.

“Chị thấy khó chịu trong người à?”

Chị Nhiệm lắc đầu, chỉ chỉ vào trong phòng: “Là lão ấy, lần nào bị ốm cũng làm mình làm mẩy, bắt chị sắc thuốc cho bằng được”.

Lương Hòa bật cười, dễ dàng thấy được vai trò của chị Nhiệm trong nhà. Xem ra, cho dù là người đàn ông mạnh mẽ oai phong ngoài xã hội, về đến nhà vẫn cần sự chăm sóc của vợ như một đứa trẻ. Như vậy thật tốt, nhất là khi có một người vợ đảm đang như chị Nhiệm, thế mới xứng danh là vợ của lính chứ! Còn cô, e là phải đợi một cuộc cải cách, Lương Hòa cười thầm.

Sáng sớm hôm sau, Lương Hòa nhận được điện thoại của bà Lý Uyển. Cô bị bất ngờ nên không tránh khỏi căng thẳng lo âu, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bàn chải đánh răng, đứng nguyên trong phòng khách nghe mẹ chồng nói.

Bà Lý Uyển chẳng nói chuyện gì, chỉ hỏi han sức khỏe lão gia. Bà nói cô mới biết, lão gia trước khi đi trong người không được khỏe, còn phải mang theo thuốc nữa. Nghĩ đến đây, cô toát mồ hôi, may mà bà Lý Uyển không truy cứu, chỉ nói cô nhắc nhở lão gia một chút.

Đến cuối cuộc nói chuyện, bà Lý Uyển mới hỏi: “Chỉ còn mấy ngày nữa là Tết rồi, con có định về không?”.

“Con...” Lương Hòa vừa kéo dài thời gian vừa đưa mắt cầu cứu Cố Hoài Ninh.

Cố Hoài Ninh nhanh tay cầm điện thoại. Anh đã có kinh nghiệm đối phó với mẹ, chỉ hai ba câu là có thể chuyển ngay chủ đề, cuối cùng vẫn không trả lời rõ ràng có về hay không, khiến bà Lý Uyển bực bội gác máy.

Lương Hòa đứng bên cạnh nghe rõ mồn một, có chút lo lắng: “Như thế có được không?”.

Cố Hoài Ninh trêu cô: “Bao nhiêu khó khăn đã đẩy hết sang cho anh rồi, em còn lo gì nữa?”.

“Haizzz, anh đừng tưởng, chuyện đối phó với mẹ quả thực rất khó với em.”

Cố Hoài Ninh hơi nhướng mày, bắt đầu soi gương cạo râu: “Chuyện này để anh trả lời thì hợp lý hơn”. Thứ nhất là công việc của anh không thể tùy tiện muốn về thì về, thứ hai là anh không muốn mẹ suốt ngày lấy chuyện đó ra để làm khó cô.

Lương Hòa thấy anh nói cũng có lý, nhưng cô chợt nghĩ ra một chuyện: “À đúng rồi, sao anh thà chôn chân trên núi cũng không bằng lòng về thành phố C?”.

Cố Hoài Ninh đang lau mặt cũng phải khựng lại, khi bỏ khăn ra thì lại trở về nét mặt như ban đầu, thậm chí còn nhìn Lương Hòa mỉm cười nữa. Anh lấy kem đánh răng đưa cho cô, còn tiện tay véo má cô một cái: “Đánh răng đi đã, khi nào có thời gian, anh đưa em đến một nơi, khi đó em sẽ hiểu”.

Lại còn làm ra vẻ thần bí! Lương Hòa bĩu môi, chán nản soi gương đánh răng.

Một lúc sau, Cố Hoài Ninh mặc xong áo khoác ngoài của bộ quân phục, đi ra khỏi phòng ngủ, Lương Hòa nhìn thấy bèn hỏi: “Anh phải đi đâu à?”.

“Ừm, anh đi gặp ba, sau đó cùng chú hai đến sư đoàn một chuyến.”

“Vậy à, vậy thì anh nhớ nhắc ba uống thuốc, mẹ nói dạo này ba không được khỏe.”

“Anh biết rồi!”

Cố Hoài Ninh lái xe Leopard về phía đoàn 302. Suốt mấy ngày nay, đây là lần thứ hai anh về đoàn. Về lý mà nói, một sĩ quan quân đội bị đình chỉ công tác nhất định phải ăn năn suy nghĩ lại hành vi của mình, nhưng đồng chí Cố Hoài Ninh lại ngang nhiên coi đó là một kỳ nghỉ phép, thoải mái nghỉ ngơi. Còn chưa vào đến phòng làm việc, anh đã thấy Cao Vịnh Quân đứng đợi ngoài cửa. Cố Hoài Ninh cười rồi mở cửa.

“Sớm thế mà đã đứng gác sao?”

Anh vui vẻ nói đùa một câu, nhưng Cao Vịnh Quân lại không hề vì câu nói đùa ấy mà thả lỏng cơ mặt. Anh ta vẫn đứng nghiêm một chỗ. Đến tận khi Cố Hoài Ninh ra lệnh, anh ta mới ngồi xuống ghế: “Đoàn trưởng, người hôm qua là vợ anh sao?”.

“Ừm.” Cố Hoài Ninh thừa nhận không chút do dự, tiện thể dặn dò: “Chuyện này khoan hãy nói cho cô ấy biết, giải quyết xong ngay thôi, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá”.

Cao Vịnh Quân gật đầu. Thực ra trong lòng anh ta cảm thấy rất có lỗi với Cố Hoài Ninh. Anh ta vốn là lính của đơn vị trực thuộc sư đoàn, có lần đơn vị tổ chức thi đấu, anh ta đã xếp hạng nhất, sau khi trở về, trừ tám bằng khen, anh ta còn nhận được sự bồi dưỡng tận tình của Cố Hoài Ninh và được cất nhắc lên vị trí cao hơn. Có thể nói, anh ta có được địa vị ngày hôm nay, không thể không kể đến công lao của đoàn trưởng Cố Hoài Ninh.

Chuyện biến số xe rõ ràng là một chuyện rất mờ ám, về điểm này, tuy anh ta không đưa ra được chứng cứ, nhưng anh ta có thể không thẹn với lòng, chỉ có điều, trong thoáng chốc đã làm liên lụy đến Cố Hoài Ninh, anh ta thấy rất có lỗi.

“Đoàn trưởng, hay là anh đừng nhận trách nhiệm về chuyện này. Cấp trên muốn phạt thì cứ phạt, tôi nhận hết.” Anh ta đã nghĩ rồi, cùng lắm là ra đi, dù sao người có năng lực cũng không sợ không kiếm được cơm, chỉ là không cam tâm thôi.

“Chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ.” Cố Hoài Ninh nghiêm túc nhìn anh ta: “Cậu nói cho tôi biết, cậu có mối quan hệ gì với mấy người mua biển ấy không?”.

Cao Vịnh Quân lập tức bảo đảm: “Không hề, tuyệt đối không có quan hệ gì cả”.

“Vậy thì được”, Cố Hoài Ninh vỗ vai anh ta: “Chuyện này cậu không cần lo lắng, trong lòng tôi đã có định liệu cả rồi”.

Lời này của Cố Hoài Ninh không phải để an ủi, mà thực sự anh đã có quyết định, dù sao lão gia cũng đang ở nhà khách hỗ trợ cho anh.

Cố Hoài Ninh thông thả tới nhà khách, đến phòng trọ của lão gia nghe thấy có tiếng ho khê từ bên trong, vừa mở cửa ra đã xộc lên mùi khói, ngay cả anh cũng vì hít phải khói mà bị ho.

Cố Hoài Ninh gõ cửa phòng hỏi: “Mấy hôm nay ba không uống thuốc mà quay sang hút thuốc sao?”.

Cố lão gia lạnh lùng nhìn anh: “Hút mấy điếu cho nhẹ người thôi”.

“Chú hai đâu ạ?”

“Một lát nữa sẽ đến, đến lúc ấy con lái xe đưa chú hai về, tiện thể đi gặp một vài người, cùng chú ấy ăn bữa cơm. Con cũng đừng chán nản, ba sẽ không ra mặt nữa.”

“Con biết rồi.” Cố Hoài Ninh có chút buồn cười, lão gia vẫn coi anh như đứa trẻ: “Con xuống dưới chờ chú hai, ba cũng đừng hút thuốc nhiều như thế, phải chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Lão gia cười: “Đi làm việc của con đi”.

Lương Hòa ăn sáng xong liền đến nhà Lâm Nhiên. Mấy hôm nay cô đang kèm Trương Hân là học sinh chuyển từ trường khác đến nên phải thi tuyển. Con bé từ nhỏ đã không giỏi tiếng Anh, thành tích rất yếu, lần nào may mắn thì điểm vừa đủ đạt, còn bình thường thì chỉ đạt sáu mươi điểm trở xuống, khiến chị Lâm Nhiên vô cùng lo lắng. Con bé lại không thấy lo gì cả, vì theo cách nói của cô nàng thì khi lớn sẽ không ra nước ngoài, học tiếng Anh không có tác dụng gì. Nhưng trước mắt, vì phải thi đầu vào, không học thêm không được.

Khi nhận được điện thoại của Diệp Vận Đồng, Lương Hòa đang bận sửa câu dịch cho Trương Hân: “Dạo này em bận gì vậy, không thấy đến nhà chơi?”.

“Em bận giúp một cô bé học tiếng Anh, không đi được”.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười sảng khoái: “VẬY em đưa cả cô bé ấy đi cùng, nhân tiện chị trả lại album cho em luôn”.

Lương Hòa đang do dự thì Trương Hân đã kéo kéo vạt áo, đôi mắt tràn đầy mong đợi. Cô bé bị ép học mấy ngày nay rồi, nghỉ đi nghỉ lại, Lương Hòa bèn đồng ý.

Khó khăn lắm Trương Hân mới được bay nhảy, vừa nhìn thấy vườn nhà Diệp lão gia tràn đầy cảnh đẹp, cô bé không nén được nổi kinh ngạc thích thú. Lương Hòa buồn cười vuốt tóc cô bé.

Diệp Vận Đồng ở thành phố B mấy năm, cũng quen biết chính ủy Trương, nên đối xử với Trương Hân vô cùng thân thiết, còn tìm phim hoạt hình cho con bé xem, sau đó cùng Lương Hòa ngồi trong phòng khách nói chuyện.

Diệp Vận Đồng trả album lại cho Lương Hòa: “Mấy hôm nay lão gia lúc nhàn rồi không có việc gì làm đều ngồi xem album, cũng không biết ông đang nghĩ gì nữa”.

Diệp Vận Đồng uống ngụm trà, thông thả nói: “Mấy hôm nữa có thể xuất viện rồi. Thực ra ông cụ tuổi cũng cao, bác sĩ nói cứ theo dõi thêm thì tốt nên nhất quyết không cho xuất viện, bây giờ ông cụ đang bực mình lắm”.

Lương Hòa mím môi cười, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khuôn mặt ưu tư của Diệp Vận Đồng đang nhìn mình, cô tò mò hỏi: “Chị sao vậy?”.

Diệp Vận Đồng lắc đầu, cười: “Chị chẳng còn ấn tượng gì về mẹ nữa, mấy hôm nay nhìn ảnh, nhìn đi nhìn lại thấy quả thật là rất giống”.

“Mẹ em khi còn sống cũng nói như vậy”. Lương Hòa khẽ cười: “Nhưng bà ngoại kiên cường hơn em rất nhiều”.

“Chị đã từng nói với em là chị rất hận mẹ đúng không?” Diệp Vận Đồng thở dài, nói: “Mặc dù thời gian trôi qua lâu rồi, cảm giác ấy cũng đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều khúc mắc”.

“Em hiểu” Lương Hòa khẽ nói.

Diệp Vận Đồng cười gượng: “Nhưng em biết không, mấy hôm trước, khi lão gia rảnh rồi không có việc gì cũng đã nhắc đến mẹ. Ông nói, lúc đầu mẹ không có ý rồi bỏ chị, là ông van xin bà, van xin bà để lại cho ông một đứa con, vì thế nên bà đã không đưa chị đi cùng”.

Lương Hòa ngỡ ngàng.

“Em nói xem, chị thật là ngớ ngẩn. Lúc đầu, chị tưởng chẳng ai cần đến mình nữa, nhưng chưa từng nghĩ mọi chuyện lại như vậy. Lương Hòa, em nói cho chị biết, mẹ sống có tốt không?”

Lương Hòa muốn nói, nhưng đột nhiên thấy lòng đau thắt, không thể mở miệng được. Sống có tốt không ư? Sau khi bỏ đi, bà ngoại không đi bước nữa, một mình cô độc đến già. Còn mẹ của cô, cả đời không tin vào đàn ông, đến cuối cùng lại qua đời vì tai nạn giao thông. Như vậy có được coi là tốt không?

“Cả đời bà ngoại đã chịu rất nhiều khổ cực, nhưng bà chưa bao giờ nói với em những điều này. Khổ đến mấy bà cũng đều tự mình gánh chịu”. Chớp chớp mắt, Lương Hòa nói tiếp: “Em không biết bao năm nay Diệp lão gia có từng vì bà mà cảm thấy tội lỗi không, nhưng cho dù là có thật đi chăng nữa, em nghĩ, ông cũng không thể đau khổ bằng bà. Chính vì điều này, em rất khó có thể thoải mái được với ông”.

Diệp Vận Đồng đã tìm ra được câu trả lời trong câu nói của Lương Hòa, nắm tay Lương Hòa, khẽ nói: “Chúng ta không nói chuyện này nữa, không nói nữa”.

Họ ăn cơm trưa ở nhà họ Diệp. Đến chiều, mặc dù tuyết rơi nhưng Lương Hòa và Trương Hân vẫn rời đi. Đường không hề gần, nhưng vì Trương Hân thích tuyết nên cứ tung tăng suốt đường đi mà không thấy lạnh. Lúc đưa con bé về đến nhà thì Lâm Nhiên đã tan ca. Chị làm giáo viên ở trường mẫu giáo trong khu chung cư, hôm nay là ngày cuối tuần, vì thế được về sớm hơn mọi khi một chút. Lâm Nhiên nhìn thấy hai người mặt đỏ ửng vì lạnh, có chút xót xa, vội vàng đưa cả hai vào phòng để sưởi ấm, pha cho mỗi người một cốc trà nóng.

Lương Hòa ném thử một ngụm, luôn miệng khen ngon: “Chị giỏi thật đấy!”.

Lâm Nhiên cười: “Đây chỉ là chút tài lẻ thôi, có gì đâu chứ!”, nói rồi giục Trương Hân vào phòng làm bài tập. Cô bé không muốn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẹ, đành phải cầm cốc trà đi vào phòng.

Thấy cửa phòng con gái đã đóng, Lâm Nhiên mới lên tiếng: “Hòa Hòa, việc của Hoài Ninh giải quyết sao rồi?”.

“Việc? Việc gì ạ?” Lương Hòa thấy khó hiểu.

Lâm Nhiên sốt ruột: “Còn có thể là chuyện gì nữa, mấy hôm nay chung cư đồn ầm hết cả rồi. Mấy chị vợ biết chúng ta sống gần nhau, lúc đưa con đến trường ai cũng hỏi thăm, chị chỉ biết thoái thác nói là không rõ. Thế chuyện biến số ấy đã làm rõ được chưa?”.

Thấy Lương Hòa vẫn còn ngơ ngác mơ hồ, Lâm Nhiên dường như đã hiểu ra điều gì, ngừng vực hỏi Lương Hòa: “Em, em không biết sao?”.

“Em không biết”. Lương Hòa lẩm bẩm.

“Thế thì Hoài Ninh giấu em kỹ thật đấy!” Lâm Nhiên lẩm bẩm, thấy sắc mặt Lương Hòa không ổn, lại cười ha hả: “Trời ạ, thực ra cũng chẳng có gì đâu, Hoài Ninh không nói cho em chắc là sợ em lo lắng, Đừng nghĩ nhiều, Lương Hòa nhé!”

Lương Hòa cắn môi, cười gượng gạo rồi gật đầu. Về đến nhà, Lương Hòa ngồi đợi Cố Hoài Ninh. Đợi suốt cả một buổi tối, đến tận mười một giờ đêm, cô mới nghe thấy âm thanh quen thuộc từ vang lên từ dưới tầng. Lương Hòa ngồi im trên sofa lắng nghe, một lát sau đã thấy tiếng mở cửa. Cô đặt chiếc gối ôm trong tay xuống, thò đầu ra nhìn, đúng lúc thấy bóng anh đi vào cửa.

“Sao em còn chưa ngủ?” Cố Hoài Ninh khẽ cau mày, thay giày rồi vào phòng khách.

Lương Hòa ngửi thấy phảng phất hơi rượu: “Anh uống rượu đấy à?”.

“Ừm.” Cố Hoài Ninh tựa vào ghế rồi đưa tay xoa xoa chân mày, ngọn đèn mờ ảo cũng không che giấu được nét mệt mỏi của anh.

Lương Hòa ngồi bên cạnh nhìn một lúc, sau đó giúp anh cởi nút đầu tiên của chiếc sơ mi. Thấy lông mày anh đã giãn ra một chút, cô đang định quay về phòng thì bị cánh tay anh giữ chặt, còn chưa kịp phản kháng thì anh đã gục đầu xuống vai cô. Hành động của anh khiến Lương Hòa sửng sốt, một lúc lâu sau mới cúi xuống hỏi: “Sao anh uống nhiều thế?”.

“Không có gì, đi gặp mấy chiến hữu cũ với chú hai”, anh thấp giọng trả lời. Dạ dày anh không tốt, uống rượu vào lại càng dễ đau.

Lương Hòa phát hiện Cố Hoài Ninh đang nhẹ nhàng xoa xoa bụng, thở dài, nói: “Em pha cho anh một cốc nước mật ong nhé, vừa làm nhẹ dạ dày vừa giải rượu”.

Quả nhiên, vừa uống cốc mật ong nóng vào bụng, Cố Hoài Ninh đã cảm thấy đỡ hơn một chút. Anh khẽ thở dài rồi nhìn Lương Hòa đang ngồi trên sofa, chau mày: “Em đi nghỉ đi, anh ngồi một lát là khỏi”.

“Em không buồn ngủ.” Lương Hòa lẩm bẩm: “Sao lại uống nhiều rượu thế chứ, gần đây anh có chuyện gì đúng không?”.

Kết hôn đã lâu như vậy, lần duy nhất anh uống rượu mà cô biết chính là hôm đám cưới. Tỉu lượng của anh rất tốt, hôm ấy uống nhiều vậy mà mặt không hề biến sắc, không bù cho cô, uống chút rượu là nôn hết ra cả ruột gan. Anh uống nhiều như hôm nay, chẳng lẽ sự việc vẫn chưa giải quyết được sao?

“Không có chuyện gì cả!”

Nghe giọng là đã thấy có gì đó không ổn rồi, nhưng con người này cứ cứng đầu nói là không có chuyện gì. Lương Hòa bực bội trừng mắt nhìn anh.

Cố Hoài Ninh cười, tiện tay lấy chiếc gối để ra sau lưng, rồi khẽ day vầng trán đang đau nhức, trong bụng thầm nguyên rủa, muốn nhờ vả người khác thì trước tiên phải uống với người ta một chén thừa sống thiếu chết. Nếu không nhờ chú hai khéo léo hòa hoãn thì e rằng hôm nay anh phải uống đến say mềm mới được về. Nhưng may mà việc chính cũng đã giải quyết xong rồi.

Anh xoa tay về phía Lương Hòa: “Không sao, anh chỉ mệt thôi. Em nghỉ sớm đi nhé”.

Thấy anh sắp ngủ đến nơi, Lương Hòa lặng lẽ thở dài: “Được”.

Đêm hôm ấy, Cố Hoài Ninh ngủ rất say, nhưng Lương Hòa thì cứ trừng mắt nhìn trần nhà một lúc lâu.

Mấy hôm nay cô học nấu ăn với chị Nhiệm ở tầng dưới, lúc rảnh rỗi cũng tâm sự vài chuyện. Chị Nhiệm nói làm vợ bộ đội thực ra rất cực, đôi khi chỉ một đợt diễn tập mà hơn hai tháng trời họ không gặp được chồng, có chuyện gì cũng phải tự mình gánh vác. Cũng muốn trách móc người đàn ông lắm chứ, nhưng nghĩ lại thì họ đã chịu nhiều vất vả ở đơn vị rồi, chút chuyện này không đáng để nói ra.

Chị Nhiệm còn nói đùa, làm vợ bộ đội phải kiên nhẫn và có nghị lực nữa, lúc quan trọng còn phải vác trên vai cả một ngọn núi.

Lương Hòa nghe xong không khỏi suy nghĩ.

Sáng hôm sau cô dậy rất sớm, nhìn Cố Hoài Ninh còn đang chìm trong giấc mơ, cô liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng, bận rộn một hồi, vừa bày được thức ăn ra đĩa thì chuông cửa reo lên. Cô chạy ra mở cửa, người mới đến khiến Lương Hòa rất bất ngờ, phải mất một lúc cô mới cung kính nhường đường cho người đó đi vào.

“Dậy sớm thế? Xem ra ta không làm phiền hai đứa.” Giọng người đó trầm ấm mạnh mẽ, không ai khác ngoài Cố lão gia.

Lương Hòa đỏ bừng mặt: “Ba đến sớm vậy chắc chưa ăn sáng, con đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, nếu ba không chê thì ném thử chút đi ạ”. Có điều Lương Hòa hơi toát mồ hôi, lão gia đã ăn quen đồ do chị Trương nấu, ăn mấy món cô làm chắc hẳn sẽ là một cực hình.

Nhưng Cố lão gia lại đồng ý, còn cười tươi rói nữa.

Cố Hoài Ninh ngủ dậy thấy lão gia đang ngồi ở bàn ăn nhà mình chỉ khẽ nhún vai mấy cái, anh nhanh nhẹn rửa mặt rồi ngồi xuống bàn ăn. Hai người ngồi đối diện, một mình Lương Hòa kẹp giữa, hơi lo lắng rằng mình sẽ không tiêu hóa nổi. Cả bữa ăn cô chỉ vui đầu vào ăn cháo, ăn xong thì chuồn ngay tắp lự.

Nhân lúc Lương Hòa đang bận rộn dưới bếp, Cố Hoài Ninh lấy hai viên thuốc dạ dày ra uống. Cố lão gia ngồi bên cạnh nhìn thấy, lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình.

“Hôm qua uống nhiều lắm à?”

“Có việc nhờ vả người ta, con không uống nhiệt tình cũng không được.”

“Chú ý sức khỏe đấy.” Lão gia dặn dò anh: “Ngày kia ba chuẩn bị về nhà, mẹ con nói sắp hết năm đến nơi rồi còn chưa chịu về, ý của hai con thế nào?”.

Hóa ra sáng sớm lão gia đã đến thăm hai vợ chồng, chính là vì chuyện này. Cố Hoài Ninh uống ngụm nước, chậm rãi nói: “Năm nay là năm đầu tiên sau khi anh Trương mất, không thể để hai mẹ con họ đón Tết trong cảnh lạnh lẽo được”.

Ý của anh đương nhiên là sẽ không về. Lão gia không nói gì, chỉ khẽ động đậy chòm râu, hình như đang cười. Thằng ranh này kiêu cố cũng giỏi đấy, ông muốn phản bác cũng không được. Việc chăm sóc người

nhà của cán bộ đã mất của đơn vị là rất tốt, nhưng Tết đến luôn có người qua thăm hỏi an ủi, đâu chỉ có mình con trai ông. Nhưng cứ hễ nhắc tới anh Trương, ông lại không thể phản đối được, dù sao ông cũng từng có lỗi với người ta.

Lão gia thở dài: “Bao nhiêu năm nay, Hoài Thanh và Hoài Việt không về thì khỏi bàn đi, nhưng điều khiến mẹ con không yên tâm chính là việc con cũng không về. Giờ đôi cánh cứng cáp rồi phải không?”

“Không phải ba mẹ đều đã quen rồi sao.” Cố Hoài Ninh lạnh lùng đáp, ánh mắt nhìn về phía Lương Hòa, chỉ thấy cô đang rửa tay, dáng điệu chăm chỉ nghiêm túc khiến anh bị cuốn hút.

Cố lão gia đưa mắt theo ánh nhìn của anh, vừa nhìn đã hiểu ra: “Ba biết con trách mẹ vì những chuyện mẹ đã làm với Lương Hòa, tuy có hơi quá đáng nhưng rút cuộc thì cũng vì bà ấy muốn tốt cho hai đứa. Đừng có bỏ mặc như vậy, có nhà thì vẫn phải về”.

Cố Hoài Ninh cười, nói một câu: “Con biết rồi”.

Thực ra theo anh thì, ở nhà cũng không có gì không tốt. Nhưng căn bản là Lương Hòa không cần phải về nhà để ứng phó với nhiều người, nhiều việc đến như thế.

Đến lúc Lương Hòa từ phòng bếp đi ra thì hai người đàn ông đã nói xong chuyện, lão gia chuẩn bị rời đi. Trước khi đi ông nói một câu mang ý nghĩa rất sâu sắc: “Lần này lại thất bại trở về rồi, chỉ thị của mẹ con, ta chẳng hoàn thành được cái nào cả”.

Cố Hoài Ninh cười, cầm áo khoác của lão gia tiễn ông ra về.

Lương Hòa cũng muốn theo xuống dưới nhưng Cố Hoài Ninh ngăn lại: “Em cứ dọn dẹp trước đi, đợi lát nữa anh đưa em đến chỗ này”.

“Đi đâu?” Lương Hòa truy hỏi, nhưng Cố Hoài Ninh đã theo lão gia xuống nhà rồi.

Đứng tần ngần trước cửa một lúc lâu, Lương Hòa về phòng lấy áo khoác rồi xuống lầu. Cố Hoài Ninh đang ngồi trong xe đợi cô, Lương Hòa lên xe, vừa tháo khăn vừa hỏi: “Đi đâu vậy?”.

“Bí mật.”

Lương Hòa bĩu môi, không nói năng gì.

Thời tiết hôm nay rất tốt, hôm qua có tuyết rơi nhưng sáng sớm đã tan hết rồi. Nghe giọng Cố Hoài Ninh, Lương Hòa nghĩ nơi anh đưa cô đến phải rất thần bí, nhưng nhìn khung cảnh Kinh Sơn quen thuộc, cô đỡ khóc dở cười. Nản quá, cô quay lại nhìn anh.

“Anh đưa em đến cái nơi bí mật này đây hả?”

Nhưng Cố Hoài Ninh lại chỉ mỉm cười nắm lấy tay cô: “Kinh Sơn rất rộng lớn, em mới chỉ đến nhà họ Diệp và doanh trại, còn rất nhiều nơi em chưa được đi”.

Nghe anh nói vậy, cô liền thôi trách móc anh và cùng anh vào trong. Dãy núi Kinh Sơn vì có doanh trại bộ đội đóng quân nên không thể tùy tiện phát triển thành khu du lịch, còn rất nhiều điểm vẫn giữ được diện mạo vốn có. So với những dãy núi khác, điều đặc biệt nhất của dãy núi này chính là đường núi rất dễ đi, kể cả tuyết rơi thì cũng không bị lầy, đi vào trong có cảm giác rất tươi mới, tâm trạng Lương Hòa trở nên nhẹ nhõm.

Anh vẫn nắm tay cô không buông: “Năm anh học lớp 12, đó là lần đầu tiên anh đến Kinh Sơn. Lúc đấy dãy núi này vẫn chưa được sửa đẹp như bây giờ, tuyết nữa thì anh bị lạc đường. Vì thế sau đó khi anh đến Kinh Sơn, điều đầu tiên anh làm chính là làm quen với địa hình nơi đây”.

“Rồi tại sao anh lại đến đây công tác?” Lương Hòa hỏi, nhưng một lúc sau mới nghe thấy câu trả lời của anh.

“Có nhớ là em đã từng hỏi anh về Lâm Khả không?”

Lương Hòa im lặng, đương nhiên là cô nhớ rồi!

Cố Hoài Ninh mỉm cười: “Khi còn học cấp ba, anh học cùng lớp với Lâm Khả và Kiên Hòa. Hồi đó quan hệ của bọn anh rất tốt. Đi học hay bỏ học cũng đều rủ rê nhau”.

“Lúc ấy anh hai vừa mới vào bộ đội, không hay về nhà, nhưng lần nào về cũng mang về rất nhiều quà tặng cho mẹ và Lâm Khả. Anh hai không giỏi ăn nói, nhưng anh nghĩ anh ấy thích Lâm Khả.” Nói đến đây Cố Hoài Ninh ngừng lại, Lương Hòa có thể cảm nhận được bàn tay anh đang siết chặt tay cô: “Nhưng anh cũng biết Lâm Khả thích anh, chuyện này anh vẫn luôn rõ ràng, chỉ là chưa bao giờ hỏi rõ thôi”.

“Vì sao?”

“Vì anh không giỏi xử lý việc người khác thích mình, nhất là còn là chuyện tình tay ba nữa”. Cho dù là có người bằng lòng rút lui trước thì vẫn khó tránh khỏi sự tranh giành.

“Vì thế anh đã chạy trốn vào quân đội à?” Lương Hòa lè lưỡi, cảm thấy không thể tin được.

“Cứ coi như chạy trốn đi.” Cố Hoài Ninh cười: “Bây giờ nghĩ lại thì ban đầu anh vào quân đội cũng chẳng vì lý do vĩ đại gì cả, thậm chí còn hơi nóng vội và ngu ngốc nữa”.

“Anh đến đây một mình à?”

Cố Hoài Ninh ngừng một lát rồi nói: “Lục Thời Vũ đi cùng anh, nhà cô ấy ở Thầm Dương, nhưng học ở thành phố C, cùng lớp với anh. Lúc ấy anh đi rất vội vàng, nhìn thấy cô ấy ở ga tàu anh cũng rất ngạc nhiên, lúc ấy còn sắp thi đại học nữa, nếu muốn tốt cho Thời Vũ thì anh không thể đưa cô ấy đi cùng được. Nhưng anh lại không thể từ chối. Vì khi đó anh chỉ nghĩ có người cùng đi thực hiện chuyện này thì càng chứng tỏ quyết định của anh là chính xác”.

Lương Hòa đột nhiên nói: “Chắc không phải vì lý do này mà cô ấy luôn cảm thấy có một khoảng thời gian anh đã thích cô ấy đấy chứ?”.

“Đại khái là thế.” Nhìn ngọn núi xa xa phủ đầy tuyết trắng, Cố Hoài Ninh thở dài: “Tính ra thì là lỗi của anh, lúc đó mà kiên quyết từ chối thì tốt biết bao”.

Anh lắc lắc đầu rồi dẫn Lương Hòa đi tiếp về phía trước.

“Sau đó anh hai kết hôn, anh không tham dự lễ cưới của họ. Đến tận khi Lâm Khả mang bầu, ở bệnh viện chờ sinh, anh mới đến thăm cô ấy, sau đó thì vì khó sinh mà cô ấy đã qua đời.”

Cố Hoài Ninh không nói gì nữa, không gian giữa hai người trở nên tĩnh lặng. Lương Hòa nắm tay anh, dường như cô muốn kéo anh ra khỏi những ký ức xưa cũ.

“Thời gian Lâm Khả mới qua đời, anh hai gần như không nói chuyện với anh. Sau đấy mới nói cho anh biết, trước khi anh đến, Thời Vũ đã qua thăm Lâm Khả, hai người đã nói chuyện với nhau. Từ sau lúc Thời Vũ rời đi, tâm trạng Lâm Khả không hề tốt. Cô ấy liên tục bị stress trước khi sinh, gây nguy hiểm đến thai nhi, lúc ấy anh hai đã không còn hy vọng gì nữa, không ngờ sau đó lại giữ được đứa trẻ, còn mẹ nó thì đã ra đi.”

Lương Hòa im lặng, cô có thể tưởng tượng ra cảnh hai người phụ nữ cùng yêu say đắm một người đàn ông phải đối mặt. Họ đã từng là bạn cùng lớp, trong quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời đã cùng phải lòng một chàng trai ưu tú. Có lẽ họ đã từng âm thầm ganh đua nhau, chỉ khi nhận được một sự quan tâm từ anh mà vui mừng khôn xiết. Cuối cùng thì cũng đến một ngày Lâm Khả không thể chờ đợi anh nữa mà lấy người khác, còn Lục Thời Vũ thì vẫn luôn ở bên anh, cho dù vẫn không có được tình cảm từ phía anh, nhưng lại có thể dễ dàng đánh bại đối thủ. Chỉ vì cô ấy đã được ở bên anh, nên sự thất bại này e rằng Lâm Khả mãi mãi không thể chấp nhận được.

Yêu một người, cách thể hiện rõ ràng nhất là ở bên người ấy, cùng người ấy chia sẻ mọi thứ.

Cố Hoài Ninh và Lương Hòa dừng lại trước cổng một nghĩa trang.

Cô hơi ngạc nhiên: “Sao lại đến đây?”.

Cố Hoài Ninh nhìn sâu vào mắt cô, cúi xuống nói: “Lâm Khả được chôn ở đây”.

Lương Hòa tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Hôm qua tuyết rơi, cả nghĩa trang phủ một màu trắng, nhưng phần mộ của Lâm Khả lại được quét dọn rất sạch sẽ. Cố Hoài Ninh cúi người xuống xoa xoa tấm bia mộ mát lạnh, cười rồi nói: “Xem ra anh hai đã tới rồi”.

Lương Hòa chậm chậm bước lại gần, lặng lẽ nhìn người trên di ảnh. Chả trách cô chỉ cảm thấy quen mà không nhớ ra, cô mới chỉ nhìn thấy Lâm Khả hồi 17 tuổi qua ảnh, lúc đó cô ấy tràn đầy sức sống, nụ cười hạnh phúc nở trên môi. Thế nhưng nhìn tấm ảnh đen trắng đầy nỗi bi thương hiện lên từ nét mặt trầm lặng như mặt nước của cô, niềm hạnh phúc trước đó đã biến mất hoàn toàn.

“Anh hai chắc hẳn cũng rất đau khổ.”

“Đôi khi anh rất khâm phục anh hai.” Cố Hoài Ninh nói: “Trước khi Lâm Khả gặp nạn anh ấy vừa hoàn thành một đợt diễn tập quân sự, sau khi kết thúc diễn tập thì nhận được tin Lâm Khả sinh khó nên đã qua đời. Tang lễ do danh hai đứng ra tổ chức, mọi thứ diễn ra nhanh chóng khiến người ta không nhìn ra sự thay đổi của anh ấy. Thực ra anh biết trong lòng anh ấy rất đau buồn, nếu không thì anh hai sẽ không rời bỏ một đại đội đặc chủng chỉ để chuyển đến đây ở bên cạnh cô ấy lâu như vậy”.

Cố Hoài Ninh thở dài: “Giống như đã chôn vùi hết những đau đớn tù túng, mọi người đều được giải thoát, chỉ còn lại mình anh ấy phải đối mặt với sự tù đày của con tim suốt một thời gian dài. Nút thắt trong lòng không biết bao giờ mới cởi bỏ được”.

Lương Hòa có chút choáng váng, cô không tưởng tượng nổi một người đàn ông dịu dàng vui vẻ như thế mà lại tự giam cầm mình lâu đến như vậy. Nếu nói anh có lỗi gì thì có lẽ chỉ vì anh mong muốn có một cuộc sống hạnh phúc như bao người mà thôi. Giờ đây, cô chỉ hy vọng nỗi đau của chính anh sẽ không dày vò anh suốt một đời. Bởi lẽ, anh có quá nhiều lý do để được hạnh phúc.

“Có phải vì chuyện này mà anh cũng ở lại đây?”

Dựa vào tính cách luôn sống vì người khác của Cố Hoài Ninh, cô chắc rằng anh sẽ vì chuyện này mà mang cảm giác tội lỗi. Dù sao thì Lâm Khả cũng rất yêu anh.

Cố Hoài Ninh cười đau xót: “Anh đâu có vĩ đại đến thế”.

Chỉ vì hành động giống như chuộc tội này có thể khiến lòng anh dễ chịu hơn mà thôi, nói cho cùng thì cũng vì muốn tĩnh tâm.

Lương Hòa nghe điều này chợt thấy rất khó chịu.

Một người con gái như thế, cùng lúc khiến hai người đàn ông mang trong mình cảm giác tội lỗi. Tình yêu mê muội không hối tiếc như thế, liệu có đáng không? “Em hiểu rồi.” Lương Hòa nói: “Đây chính là lý do anh ở lại thành phố B”.

Chẳng trách lão gia và phu nhân bao nhiêu lần khuyên, anh vẫn nhất quyết không quay về, lý do này khiến họ nghe xong không khó chịu mới lạ.

“Có phải em thấy anh quá vô dụng không, khi cần nhiều thời gian đến vậy?” Cố Hoài Ninh nhìn cô, anh đang tự chế giễu mình.

Lương Hòa im lặng lắc đầu: “Em hiểu mà”.

Dưới con mắt của cô, anh là người kiên cường không bao giờ chịu khuất phục, vì thế nhìn thấy sự yếu đuối của anh, cô không nén nổi sự đau lòng.

Cố Hoài Ninh, đến bao giờ em mới có thể chia sẻ cùng anh tất cả nỗi niềm?

18. Chương 18

Sau khi giải quyết xong chuyện biển số xe, Cố Hoài Ninh lại bận rộn trở lại.

Còn Lương Hòa thì mấy hôm nay dạy thêm cho Trương Hân một mỗi muốn chết, hơn nữa cứ nhìn vào đôi mắt to nhanh nhẹn và tò mò của con bé, Lương Hòa lại cảm thấy không thoải mái: “Sao vậy nhỉ?”. Cứ như thế cô sợ nó sẽ nhìn ra điều gì vậy.

Con bé thích thú phấn khích sán lại gần Lương Hòa: “Cô ơi, cháu gọi cô là chị được không? Cháu thấy cô cũng không hơn mấy diễn viên chính trong phim thần tượng nhiều tuổi lắm”.

Lương Hòa bối rối.

Lâm Nhiên quát Trương Hân một tiếng, con bé rất sợ mẹ, nó bĩu môi rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Lâm Nhiên mỉm cười ngại ngùng: “Con bé này mấy hôm nay xem nhiều phim quá rồi, ăn nói không ra làm sao cả”.

Lương Hòa lắc lắc đầu: “Không sao đâu ạ”.

“Hòa Hòa, từ khi em đến thành phố B đã bao giờ nghĩ tới chuyện đi làm chưa?”

Lương Hòa đang gọt táo bỗng ngừng tay lại. Cô đổ mồ hôi, chuyện công việc quả thực cô chưa từng nghĩ đến, một là vì khi đến đây bản thân cô quá vội vàng, hai là sau khi đến đây nhiều chuyện cứ xảy ra liên tiếp, cô không hề có thời gian.

Lâm Nhiên nhìn Lương Hòa là hiểu ra ngay, cô ấy cười cười: “Đừng vội, bây giờ chính sách của đơn vị dành cho người nhà cán bộ rất tốt, thêm vào đó Hoài Ninh lại đang công tác, chuyện gì cũng dễ nói”.

Lương Hòa chớp chớp mắt: “Chuyện công việc em không muốn dựa vào anh ấy, bản thân em có bằng cấp nên em có thể tự mình tìm được”.

Lâm Nhiên nhìn cô cười: “Ồ, vẫn có chí khí lắm”.

“Chị này!” Lương Hòa quả trách, đột nhiên nghe thấy chuông di động vang lên, cô vội vàng nghe máy. Cổ lão gia gọi điện tới, nói là ngày mai sẽ đáp máy bay về thành phố C. Lương Hòa nhất thời không biết nói gì, cuối cùng lão gia lại phải lên tiếng giải vây cho cô: “Chiều ngày mai ba sẽ tự ra sân bay, Hoài Ninh rất bận không có thời gian, con cũng không cần đến tiễn ba đâu”.

“Con phải đến tiễn chứ ạ.” Cô lập tức thốt lên, không thể về nhà đón Tết cùng cha mẹ chồng đã là không được rồi, giờ lại còn không đi tiễn ba về thì thật là không còn mặt mũi nào nữa.

Lão gia thở dài rồi cúp máy.

Lương Hòa cảm thấy dường như có một tiếng thở dài đã âm thầm đi vào trong lòng cô, khiến cô cảm thấy chán nản bức bối.

Nghe giọng điệu của lão gia hôm qua, có thể thấy rằng lần này ông đến ngoài việc thăm Diệp lão gia thì còn là để thăm hai vợ chồng Lương Hòa nữa. Kết quả là họ đã để ông phải thất vọng, Lương Hòa cảm thấy vô cùng hối hận.

“Xem ra tướng quân mặt sắt như lão gia, xưa nay không nể tình ai bao giờ, nhưng đối với con trai và con dâu lại quan tâm tận tình đến thế”. Lâm Nhiên cười: “Chuyện biển số xe em đã hỏi Hoài Ninh chưa, đã giải quyết xong chưa?”.

Lương Hòa lắc đầu: “Em không hỏi kỹ, nhưng nếu giờ anh ấy đi làm bình thường rồi, thì chắc là mọi chuyện phải giải quyết ổn thỏa rồi ạ”.

“Vậy thì được.” Lâm Nhiên yên tâm gật đầu, rồi lại quay sang khuyên bảo Lương Hòa: “Tâm tư đàn ông không hề khó hiểu, họ đều sợ phiền phức. Em nghĩ mà xem, em vừa đến đơn vị chưa được bao lâu, còn chưa quen với cuộc sống ở đây, chỉ chút chuyện nhỏ em cũng coi thành chuyện lớn. Hoài Ninh không kể chắc chắn là có lý do riêng của cậu ấy. Trước kia anh Trương cũng thế, vậy nên em cũng không phải bận tâm, bọn họ có thể tự giải quyết được”.

“Đây là kinh nghiệm chị tích lũy được sau bao nhiêu năm làm vợ bộ đội đấy à?”

“Không hẳn vậy.” Hai người nhìn nhau cười, Lâm Nhiên lại nói: “Có điều đối với đàn ông, em đừng có chuyện gì cũng làm theo họ, có người thì như gỗ đá ấy, chỉ số EQ rất thấp, vì thế em phải chớp thời cơ.

Cần thờ ơ thì phải thờ ơ, thỉnh thoảng cứ từng từng một chút cũng chẳng sao, phải để họ biết là vợ của họ không dễ bị coi thường!”.

Chị ấy nói cũng có lý.

Chỉ số EQ của Cố Hoài Ninh có cao không nhỉ? Lương Hòa chau mày suy nghĩ. Tổng kết lại tất cả các biểu hiện của anh từ sau khi kết hôn, Lương Hòa phát hiện ra, thật sự không thể hy vọng gì ở chỉ số EQ của anh.

Thờ ơ... thì sao nhỉ?

Khi Cố Hoài Ninh về đến đoàn 302 thì đã quá giờ ăn sáng rồi, Triệu Kiên Hòa vừa nhìn thấy anh đã bỏ mũ xuống rồi theo anh vào văn phòng. Bên ngoài ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng tâm trạng của anh ta trông rất khổ sở, Cố Hoài Ninh tò mò nhìn Triệu Kiên Hòa: “Cậu sao vậy?”.

Triệu Kiên Hòa cầm cốc nước lọc trên bàn tu ực một hơi: “Còn chuyện gì ngoài chuyện sắp Tết rồi, hai ông bà già liên tục gọi điện giục về. Tết chẳng qua cũng chỉ là dịp để gặp gỡ tìm hiểu đối tượng kết hôn”. Ngừng lại một lúc anh ta lại oán than: “Nói thật là mấy năm nay hết cô này đến cô khác, cô nào trông cũng phát chán lên được, thế mà hai cụ nhà tôi vẫn chưa biết điểm dừng, hôm trước lại còn gọi điện làm phiền đến bác Cố nữa chứ...”.

Cố Hoài Ninh cười, xem ra thời gian anh không ở đây, tên tiểu tử này cũng chịu không ít khổ sở. Lúc này thấy anh ta đang tạm nghỉ, Cố Hoài Ninh vội vàng rót cho Triệu Kiên Hòa thêm cốc nước nữa để hạ hỏa: “Vậy cậu cứ nói dứt khoát với hai cụ, bảo là đã có ý trung nhân rồi, để hai cụ dẹp ngay ý định đẩy đi”.

Nghe thấy câu này, Triệu Kiên Hòa đang đưa cốc nước gần đến miệng bỗng dừng lại, anh ta cười một cách bất lực: “Thôi đi, tôi đã nghĩ thông từ lâu rồi, tôi và Thời Vũ không có tương lai gì đâu”.

“Không thử sao biết?”

Triệu Kiên Hòa trừng mắt lên: “Đừng có trêu tôi nữa, cậu muốn bị ăn mắng à? Thiếu gia tôi đây bây giờ có muốn thì người ta cũng không ở đây nữa rồi, tôi tìm ai để thử được hả?”.

Không khí bỗng nhiên trầm xuống. Cố Hoài Ninh đặt chiếc mũ trong tay xuống rồi vỗ vai Triệu Kiên Hòa: “Được rồi, gọi Nhạc Khải qua đây đi làm quen với chính ủy mới cùng tôi, tiện thể bàn về phương án trực ban dự phòng cho đợt cuối năm”.

Triệu Kiên Hòa nghe xong mặt càng nhăn lại: “Thôi đừng có nhắc đến chuyện đấy nữa, năm nay việc trực ban dự phòng cuối năm của đơn vị đã có sự thay đổi rồi. Mấy hôm trước họp cán bộ cấp tiểu đoàn trở lên, thông báo là để cho các chiến sĩ đón Tết vui vẻ, cán bộ cơ quan và sĩ quan quân đội cấp cơ sở đều phải đứng gác đêm giao thừa thay cho các chiến sĩ, để họ yên tâm đón Tết”.

“Đêm giao thừa ư?” Cố Hoài Ninh nhún mày.

Triệu Kiên Hòa thấy vậy liền nở nụ cười nham hiểm: “ Có phải cậu thấy tiếc nuối không hả?”. Nhận lại cái nhìn sắc lạnh từ Cố Hoài Ninh, trung tá Triệu đành phải cụp đuôi lại, vỗ vai anh: “Thôi được, ca trực của cậu từ 6 giờ đến 8 giờ, chạy nhanh về nhà thì có khi vẫn kịp tiệc tất niên đấy! Thế nào, anh em có lòng tốt đấy chứ?”.

“Đa tạ.”

Đồng chí đoàn trưởng cũng không khách khí.

Dù gì thì cũng là người đã có gia đình, thời khắc quan trọng nhất vẫn phải về với sự ấm áp của gia đình chứ. Triệu Kiên Hòa than thở: “Thôi đi đi, gặp chính ủy rồi thì tiện thể đi uống một ly để giải đen”.

Cố Hoài Ninh vốn không muốn uống rượu, nhưng chính ủy vừa được điều đến, không đến chúc mừng thì không hay lắm.

Tiệc tổ chức ở nhà hàng của đoàn, rượu thịt đủ cả, không khí vô cùng vui vẻ. Lúc tàn tiệc, Cố Hoài Ninh đã hơi ngà ngà say rồi, không lái xe về nhà được, anh đang chuẩn bị gọi điện báo cho Lương Hòa một tiếng.

Vừa lúi di động ra thì màn hình hiện sáng, có cuộc gọi đến.

Anh nhấn phím nghe, giọng nói mạnh mẽ của lão gia vang lên: “Con đang ở đoàn à?”.

“Vâng, sao ạ?” Cố Hoài Ninh bóp thái dương, anh cảm thấy đau đầu kinh khủng.

“Mau về nhà đi!”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Vợ con đột nhiên gọi điện tới bảo con phải về.”

“Về ư? Chuyện gì xảy ra vậy ba?”

“Ba không ở đây, tài xế nghe điện thoại, bảo chính vợ con nói sẽ về nhà cùng ba luôn.” Lão gia vẫn chưa hết ngạc nhiên: “Hai đứa rốt cuộc có chuyện gì vậy?”.

Cố Hoài Ninh dập máy, cau mày lại đi ra ngoài.

Châu Bình mới uống một ít rượu, nhìn thấy Cố Hoài Ninh ra ngoài liền giữ anh lại: “Đợi chút, cậu uống rượu không lái xe được đâu, để tôi tìm người đưa cậu về!”.

Nhưng Cố Hoài Ninh còn chả buồn nghe, anh đã đi ra xa rồi.

Châu Bình cuống cả lên, vội đi gọi lái xe.

Trong nhà vô cùng yên ắng. Đồng hồ phòng khách đã điểm 12 giờ, Lương Hòa ngồi chờ trên sofa, nghe thấy tiếng mở cửa liền lập tức ngồi thẳng người dậy, nhìn ra phía cửa.

Cố Hoài Ninh bước nhanh vào nhà, vừa quay sang thấy Lương Hòa vẫn ngồi đó, đôi lông mày đang nhíu lại của anh giãn ra: “Sao em còn chưa ngủ?”.

Lương Hòa không nói gì, cô đưa cho anh cốc nước mật ong vẫn còn ấm, anh hơi ngạc nhiên, nhướn mắt nhìn cô.

“Chủ nhiệm Châu gọi điện đến bảo buổi tối anh đã uống rượu.” Cô đến gần anh, quả nhiên vẫn còn mùi rượu: “Hai hôm nay sao anh cứ uống rượu thế?”.

Cố Hoài Ninh ngửa mặt uống hết cốc nước mật ong: “Sao, không thích anh uống rượu à?”. Anh bóp trán: “Lần này là vì chào mừng chính ủy mới, anh không trốn được, lần sau anh sẽ lấy nước lọc để đối phó”.

“Mặc kệ anh dùng cái gì, uống cho bụng dạ dày đi là tốt nhất.” Lương Hòa lẩm bẩm, chuẩn bị về phòng đi ngủ.

Cố Hoài Ninh nhanh tay tóm lấy Lương Hòa, cô giằng co thế nào anh cũng không buông tay, đôi mắt như nước hồ sâu thăm thẳm và vô cùng tĩnh lặng đang nhìn cô. Hai người nhìn nhau một lúc, lần này anh chịu thua trước, anh thở dài: “Sao vậy? Sao tự nhiên em lại quyết định về nhà?”.

“Anh buông em ra trước đi.”

Cô bị anh siết thấy hơi đau, anh thấy cô nhíu cả mày lại. Thở dài một tiếng, Cố Hoài Ninh buông cánh tay Lương Hòa ra, rồi anh áp bàn tay lên xoa nhẹ giúp cô: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”.

“Nghĩ đi nghĩ lại, em thấy mình cứ nên về thì tốt hơn, không thể để ba mất công đến đây được. Lúc đầu chúng mình đến đây đã là rất bướng bỉnh rồi, bây giờ nếu lại để ba về một mình nữa, em e là sau này ba mẹ sẽ trách em”.

“Em nghĩ nhiều quá rồi.” Anh nói: “mà giao thừa năm nay anh còn phải trực hai tiếng ở đơn vị, làm sao mà về được”.

“Vậy thì em về một mình.”

“Ý em là anh sẽ đón Tết một mình ở thành phố B à?” Cố Hoài Ninh cười, cốc vào đầu Lương Hòa một cái: “Em nhần tâm đến thế cơ à?”.

“Quan trọng là khi mình đi đã không giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, để ba mẹ bức mình. Bây giờ nhượng bộ một chút không được sao?” Lương Hòa nói: “Hơn nữa, hơn nữa em về cũng không phải chỉ vì chuyện này”.

“Còn có chuyện gì à?” Cố Hoài Ninh không kìm được cất cao giọng.

“Là chuyện công việc, em nghe Hạ An Mẫn nói hiện tại một tòa soạn lớn của thành phố C đang tuyển biên tập. Tòa soạn này trước đây em đã từng liên hệ vì lý do công việc, vì thế em muốn về thử xem.”

“Vậy nếu như các điều kiện đều phù hợp thì sao?” Cố Hoài Ninh hạ giọng.

“Thì... thì em ở lại đó làm việc một thời gian rồi tính tiếp.” Lương Hòa nói khẽ: “Em vẫn là người mới, chưa có kinh nghiệm làm việc, ở một thành phố lớn như thành phố B rất khó tìm việc, đợi em có đủ năng lực rồi sẽ quay lại đây”.

Lý do quá đầy đủ, nhưng không có nghĩa là Cố Hoài Ninh sẽ đồng ý.

“Vậy ý em là, không những là về đón Tết, mà còn phải tiếp tục làm việc ở thành phố C đúng không? Và như thế có nghĩa là chúng ta sẽ lại quay trở lại tình cảnh mỗi người một nơi, mấy tháng hoặc có khi cả nửa năm mới được gặp nhau một lần đúng không?”

Lương Hòa cứng họng, chẳng phải là anh ấy uống say rồi sao? Sao đầu óc vẫn còn tỉnh táo thế?

Cố Hoài Ninh nói xong, chớp mắt nhìn Lương Hòa, có phải là cô quá ngốc nghếch không? Lẽ nào cô không nhận ra, mối quan hệ của họ mới đang dần dần bước vào giai đoạn mặn nồng? Sau đó cô lại nhầm đúng lúc ngọt ngào, đột ngột nhắc đến chuyện chia đôi ngã? Anh muốn hỏi cô, rốt cuộc là có trục trặc ở mắt xích nào.

Hồi lâu sau, Cố Hoài Ninh mới lên tiếng: “Lương Hòa, em đừng mất bình tĩnh, muộn thế này rồi, nghỉ ngơi trước đã, vấn đề này mai chúng ta sẽ bàn tiếp”.

“Không phải là em đang mất bình tĩnh, em nói rất nghiêm túc.” Lương Hòa giậm chân: “Chưa nói gì đến chuyện công việc, nhưng em nhất định phải về nhà đón Tết, mặc kệ anh có đồng ý hay không!”.

“Ý kiến của ba và mẹ quan trọng thế cơ à?” Cố Hoài Ninh bắt lực hỏi.

“Đương nhiên là anh có thể không để ý.” Lương Hòa lẩm bẩm: “Anh là con ruột của họ, dù gì cũng là máu mủ ruột thịt. Nhưng em thì khác, vì thế em nhất định phải cư xử thật tốt”.

Xem ra nỗi ám ảnh về mẹ với cô vẫn chưa biến mất, Cố Hoài Ninh ôm chặt lấy đôi vai Lương Hòa: “Vậy ăn Tết xong bao giờ thì em về?”.

“Em không biết.” Lương Hòa cúi gầm mặt xuống.

“Ăn Tết xong thì về”. Cố Hoài Ninh nói: “Chuyện công việc anh có thể liên hệ giúp em, không nhất thiết phải ở thành phố C”.

Lương Hòa gật đầu: “Vậy anh đồng ý rồi đúng không?”.

Cố Hoài Ninh chẳng vui vẻ gì: “Anh còn có thể nói không à?”. Nếu không phải vì chuyện trực ban thì anh đã về cùng cô, giờ thì nói gì cũng muộn rồi. Quanh đi quẩn lại thì cũng chỉ có mấy ngày thôi, cùng lắm là đến lúc ấy anh lại về nhà đón cô đi. Cũng chỉ có thể xử lý như vậy.

Nhưng trong lòng Lương Hòa không hề vì chuyện được anh đồng ý mà nhẹ nhõm đi chút nào, ngược lại cô còn thấy hơi nặng nề. Thôi thì cứ quay về đã.

Thời gian đến thành phố B rất ngắn, vì thế khi trở về, Lương Hòa không phải mang theo nhiều đồ đạc, trông túi hành lý bé tí thật đáng thương.

Trương Hân tóc tết hai bên đeo bịt tai đứng trước mặt Lương Hòa kéo kéo áo cô: “Cô ơi, cô phải về nhà à?”.

Lương Hòa vuốt vuốt mấy sợi tóc mái trên trán con bé, gật đầu. Lâm Nhiên lôi Trương Hân sang một bên, vừa giúp cô xách hành lý vừa hỏi cô: “Tết đến nơi rồi, có mua được vé máy bay không?”.

“Em đi cùng ba chồng, không phải tự đặt vé ạ.”

Lâm Nhiên nhìn sắc mặt cô, không thấy biểu hiện gì cả bèn tò mò hỏi: “Sao lại đi đúng lúc quan trọng thế này hả?”.

Lương Hòa không nói gì, ngẩng lên nhìn thấy Cố Hoài Ninh đang lái xe rẽ vòng vào rồi dừng lại trước mặt họ. Cố Hoài Ninh vừa xuống xe, Trương Hân đã bám lấy, anh cốc vào đầu con bé một cái.

Nhìn thấy Lâm Nhiên và Lương Hòa, Cố Hoài Ninh quay sang đỡ lấy hành lý: “Ba vừa gọi điện, nói là ba sẽ không qua đây, bảo anh đưa thẳng em ra sân bay”.

Lương Hòa gật đầu, quay lại chào tạm biệt Lâm Nhiên và Trương Hân. Lâm Nhiên mấp máy môi muốn nói điều gì đó, nhưng thấy vẻ mặt trầm tư của hai người đứng trước mặt, lại nuốt lời muốn nói vào trong bụng, cuối cùng chỉ dặn cô đi đường cẩn thận.

Xe đi chậm chậm qua cổng lớn, cậu cảnh vệ ra mở cửa Lương Hòa cũng quen. Lần đầu tiên đến đây, người cô gặp chính là cậu ta, sau đó mỗi lần cậu ta đứng gác gặp Lương Hòa cũng đều đứng rất nghiêm trang chào một tiếng chị dâu, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Lương Hòa mỉm cười rồi từ từ kéo cửa kính xe lên.

“Em có lạnh không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên cạnh cô, Lương Hòa quay đầu sang thì thấy nửa mặt anh, quai hàm nhỏ nhắn hoàn hảo, khiến cho chiếc cằm lại càng đầy đặn. Định thần lại, Lương Hòa nói: “Không lạnh, em thấy rất ấm”.

Cố Hoài Ninh nhếch mép, suốt chặng đường anh không nói gì thoát cái xe đã tới sân bay.

Khi đến đây lão gia đi ô tô, nhưng khi về vì hơi gấp nên đành phải điều một chiếc trực thăng tới. Sân bay thành phố B lúc nào cũng rất đông người, xách trên tay túi to túi nhỏ đi ra đi vào, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng hạnh phúc. Đây mới đúng là những người thực sự muốn về nhà ăn Tết, Lương Hòa thầm than thở.

Định thần lại, cô quay người sang xách hành lý, vừa chạm tay vào quai túi thì một bàn tay cơ bắp cuộn cuộn áp lên tay cô. Lòng bàn tay ấm áp khiến cô lạnh người, ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt anh, đôi mắt ấy ánh lên một hàm ý sâu xa nào đó mà cô không hiểu rõ.

Lương Hòa bị anh nhìn nên cảm thấy không thoải mái, lập tức rút tay lại đứng sang một bên. Cố Hoài Ninh cười bất lực, rồi xách túi hành lý đăng sau lên.

Vì lý do thời tiết nên trực thăng đến sân bay thành phố B chậm nửa tiếng, Cố lão gia đang đọc báo ở phòng chờ máy bay, nhìn thấy hai người đẩy cửa vào, lông mày ông dần giãn ra.

“Đợi chút đã, máy bay chắc đến muộn một chút.”

Cố Hoài Ninh gật đầu, ngồi xuống sofa cùng Lương Hòa. Lão gia ẩn sau tờ báo quan sát hai người, một đứa thì khuôn mặt không chút biểu cảm, một đứa thì mặt trắng bệch tái mét, bộ dạng như vậy khiến ông chỉ biết nhún vai rồi lấy báo che kín mặt.

“Hòa Hòa này, con nghĩ kỹ chưa, con có thật sự muốn về không?”

“Thật ạ.” Lương Hòa đáp, trong lòng thắc mắc sao lão gia lại hỏi câu này làm gì.

Còn lão gia thì chỉ khẽ “ừm” một tiếng, rồi nhìn chằm chằm Cố Hoài Ninh, thẳng rãnh này vẫn ngồi im bất động.

“Còn Hoài Ninh thì sao?”

“Tết con phải trực, không về được.”

Thái độ rất dứt khoát. Lão gia căng tờ báo ra, không nói năng gì. Phòng chờ đang yên ắng bỗng dưng vang lên tiếng chuông điện thoại thật chói tai, Cố Hoài Ninh nhìn điện thoại, là cuộc gọi của phó đoàn Nhạc Khải, chắc là trong đoàn có việc rồi. Quả nhiên, tiểu đoàn tân binh xảy ra một vụ đánh nhau nghiêm trọng, cần phải giải quyết khẩn cấp.

Cúp máy xong, Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa. “Nếu có việc thì anh đi trước đi.” Lương Hòa ân cần nói.

Cố Hoài Ninh nhú mày: “Em muốn anh đi đến thế à?”.

Lương Hòa bị bất ngờ nên không biết phải nói gì, lão gia lại phải lên tiếng: “Thôi đi đi, cũng đâu phải là Hòa Hòa không quay lại nữa”.

Biết phải nói sao, quả thật là anh lo lắng cô sẽ không quay lại đây nữa.

Trong lòng Cố Hoài Ninh nghĩ vậy, nhưng khuôn mặt vẫn rất điềm đạm: “Vậy được, con đi trước đây”. Nói xong anh vuốt tóc Lương Hòa: “Đến nơi thì gọi cho anh”.

Lương Hòa gật đầu, cô nhìn anh đẩy cửa đi ra ngoài mà trong lòng tự dưng trào lên một cảm giác mất mát vô cùng lớn, nhất thời khó mà kìm lại được. Phản ứng của cô, Cố lão gia thấy rất rõ ràng, nhưng ông không nói gì, để cô tự bình tĩnh lại.

Một lúc lâu sau, chuông điện thoại của Lương Hòa reo lên, lão gia cũng nhìn theo hướng chiếc di động, ánh mắt chăm chú của ông khiến Lương Hòa chỉ còn cách nhấc máy, ấn vào phím nghe.

“Sao vậy, còn chuyện gì nữa ạ?”

“Không có gì.” Giọng Cố Hoài Ninh nghe có vẻ xa xăm: “Anh quên không nói tạm biệt, bây giờ nói bù”.

Nói xong anh dập máy, tiếng tút tút kéo dài đập vào tai khiến Lương Hòa đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, như thể có giọt nước mắt chực tuôn ra.

Cuối cùng lão gia cũng phải hạ tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn Lương Hòa: “Hòa Hòa, nói chuyện với ba”.

19. Chương 19

Nháy mắt một cái đã tới đêm giao thừa, Lương Hòa đi cũng đã được hai, ba ngày.

Mấy hôm nay công việc của đồng chí đoàn trưởng vẫn bận tít bụi như mọi ngày. Nhưng Triệu Kiên Hòa vẫn có thể tinh ý nhận ra được sự bất bình thường của Cố Hoài Ninh. Từ bài huấn luyện trở về, Cố Hoài Ninh cứ ngồi lý trước bàn làm việc xem phương án dự phòng, nhưng cả nửa ngày trời mà chẳng xem được trang nào, điều này không giống mọi ngày.

“Nghe tôi nói này Hoài Ninh, lão gia đến đâu phải chỉ một hai lần. Những lần trước sau khi ba cậu đi không thấy cậu phản ứng mạnh mẽ như vậy, sao lần này lão gia quay về hai ngày rồi mà cậu vẫn chưa trở lại bình thường được thế?”

Cố Hoài Ninh nhìn anh ta không nói gì.

Triệu Kiên Hòa đoán mò: “Không phải là vì đêm nay phải trực, bỏ lại vợ ở nhà một mình nên sợ cô ấy cô đơn đấy chứ?”.

“Làm gì có chuyện đó.”

“Sao?” Triệu Kiên Hòa tò mò.

Đồng chí đoàn trưởng cố gắng giải thích ngắn gọn súc tích: “Lương Hòa về cùng ba tôi rồi, năm nay chỉ có mình tôi đón Tết ở đây thôi”.

Câu này chẳng khác gì một quả bom hạng nặng đối với Triệu Kiên Hòa: “Không phải chứ? Cứ thế mà đi sao? Ba cậu mới đến có mấy ngày thôi mà? Lão gia còn to hơn cậu nữa hử, đến cả vợ của cậu mà cũng lòi đi được?”.

“Là cô ấy tự muốn về đấy chứ.” Cố Hoài Ninh lạnh lùng bổ sung thêm: “Mà tôi cũng đồng ý rồi”. Nói đúng ra thì đây là cái hố mà anh tự đào cho mình, không biết bao giờ sẽ bị rơi xuống đó nữa. Nghĩ đến đây anh liền tự cười bản thân.

“Chắc là cậu lạnh nhạt với người ta rồi.” Triệu Kiên Hòa nói có vẻ rất nghiêm túc: “Cậu đừng thấy ở chung cư có nhiều chị em chuyển đến theo chồng mà tưởng lầm, thực ra mấy chị em phụ nữ bọn họ một tuần cũng

chỉ hai ba lần được gặp người đàn ông của mình thôi. Lương Hòa chắc chắn không quen, trong lòng thấy khó chịu”.

Cố Hoài Ninh nhún nhún vai, còn chả buồn cắt ngang màn thuyết giáo của thiếu gia họ Triệu.

E là anh ta đã quên rằng, từ khi kết hôn họ đã sống trong cảnh mỗi người một nơi, một tuần hai ba lần gặp nhau đã là gì, một tháng mà gặp được hai ba lần cũng đã là nhiều rồi.

Trong lúc anh đang trầm tư suy nghĩ, Triệu Kiên Hòa lại vỗ vai anh: “Hoài Ninh, đừng lo lắng. Theo kinh nghiệm của tôi, Lương Hòa thuộc nhóm phụ nữ vô cùng dễ dỗ dành”.

Dễ dỗ dành ư? Cố Hoài Ninh hơi chau mày lại.

Từ sau khi Lương Hòa về đến giờ, ngoài một cuộc điện thoại thông báo đã đến nơi bình an thì không gọi cho anh cuộc nào nữa. Nghe ý tứ của ba anh, vì sắp đến Tết nên không để Lương Hòa về căn hộ mới một mình, cứ giữ cô ở lại nhà họ Cố. Lần nào anh gọi điện về nhà, nếu không phải là chị Trương thì cũng là ba hoặc mẹ anh nghe máy, khi anh bảo Lương Hòa ra nghe điện thì câu trả lời mà anh nhận được là ...cô không có nhà, gọi vào di động của cô thì cũng chẳng thấy nhấc máy.

Cố Hoài Ninh than vãn: “Cô ấy mà đã giận thật thì một hai câu lời ngon tiếng ngọt không dỗ nổi cô ấy đâu”.

Triệu Kiên Hòa bật cười, nói: “Quan trọng là, cậu có biết nói lời ngon tiếng ngọt không?”.

Cố Hoài Ninh quyết định không trả lời câu hỏi này, anh đứng dậy đi ra ngoài.

“Làm gì thế?”

“Về thay đồ, sắp đổi ca trực rồi.”

Triệu Kiên Hòa lập tức tự đập bóp một cái vào đầu, ôi thật đáng chết, quên luôn cả nhiệm vụ. Toàn bộ sư đoàn T đều đặt tại Kinh Sơn, mà đoàn 302 cũng thiết lập mấy trại lính gác ở đây, Cố Hoài Ninh và một cán bộ phòng chính trị khác cùng trực thay cho hai chiến sĩ ở trại gác, để họ về tham gia tiệc tất niên.

Cán bộ phòng chính trị chỉnh lại dây lưng của mình, trước khi đứng gác còn lẩm bẩm một câu: “Cũng không biết là đơn vị làm trò gì nữa, bà xã tôi còn đang chờ tôi về nhà đón giao thừa đây này”.

Cố Hoài Ninh cười: “Các thiếu tướng cũng đều phải làm nhiệm vụ cả rồi, chúng ta còn có thể oán trách được chắc”.

Nói thì nói vậy, nhưng trong đầu anh lại nghĩ đến Lương Hòa. Nếu cô ở đây thì e là phải ở nhà một mình chờ anh về. Trong khi nhà nhà vui vẻ thì cô lại rất cô đơn. Như vậy thì cô về thành phố C cũng tốt, quan trọng nhất là không phải ở một mình.

Hai tiếng trôi qua rất nhanh, Triệu Kiên Hòa cùng một sĩ quan khác đã đến thay ca trực.

“Này tôi bảo, sau hai tiếng trực xong tôi còn được gặp cậu không hả?” Triệu Kiên Hòa hỏi anh khi hai người đi lướt qua nhau.

“Sao?”

“Về nhà bắt thỏ đi nhé.”

Cố Hoài Ninh: “...” Lại còn nói nữa, mấy hôm nay không phải là anh không hề nghĩ đến chuyện này.

Về đến phòng làm việc ở đoàn, Cố Hoài Ninh đặt mũ sang một bên, nhìn chiếc điện thoại trên bàn suy nghĩ mãi về việc có nên gọi điện cho Lương Hòa hay không. Ngộ nhỡ lại phải nghe câu cô không có nhà thì sao đây? Nhưng nghĩ lại thì không thể nào, đón giao thừa mà không ở nhà thì đi đâu được nữa chứ, hay là cứ gọi một cuộc nhỉ?

Trong lúc Cố Hoài Ninh ở thành phố B đang do dự chưa quyết được, thì nhà họ Cố ở thành phố C lại vô cùng náo nhiệt, vui vẻ hơn hẳn ngày thường.

Chị Trương vừa bày đồ ăn lên đĩa vừa hỏi tay sai Phùng Đàm: “Tiểu Phùng này, cậu không về nhà ăn Tết à?”.

Phùng Đàm vừa giúp chị bày biện vừa lắng nghe: “Không về ạ, ở nhà chỉ còn một ông anh trai, tụi em cũng không thân thiết với nhau, ăn Tết ở đâu cũng giống nhau thôi. Mà về rồi thì sao có thể được ném tay nghề của chị Trương chứ”. Nói rồi cậu ta cười hì hì: “Hơn nữa, trước khi lão gia về còn nói một câu”.

“Nói gì?” Chị Trương tò mò hỏi.

Phùng Đàm cười hì hì: “Lão gia bảo em, Tết năm nay sẽ tương bình lắm, nếu không cần về thì đừng về nữa, ở lại chơi cho vui”.

Chị Trương lặng người đi một lúc rồi sau đó phì cười: “Ồi khỏi nói đi, bây giờ chị sợ nhất là nhận được cuộc gọi của Hoài Ninh”. Vừa dứt lời thì điện thoại ở phòng khách réo chuông, chị Trương lập tức méo cả mặt: “Cậu thấy chưa, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay rồi”.

Than phiền xong chị chạy ra ngay phòng khách nghe điện, nói theo đúng lời căn dặn của lão gia: “A lô, Hoài Ninh hả? Cậu hỏi Lương Hòa à? Cô ấy ra ngoài rồi. À, cậu gọi vào di động cho cô ấy cũng không được đâu, chắc là con bé này chỉ mang điện thoại còn pin thì vứt luôn ở nhà rồi”.

Cố Hoài Ninh ở bên này nhú nhú mày: “Tết nhất rồi mà cô ấy còn đi đâu được?”.

“Đúng vậy đấy, cậu nói xem Tết nhất mà còn đi đâu nữa chứ.” Chị Trương vô tâm nói một câu, vừa nói xong thì biết ngay là mình lỡ lời vì thấy đầu bên kia im bật.

“Hoài Ninh?”

Cố Hoài Ninh vừa gõ ngón tay lên bàn một cách vô thức vừa nói: “Thế này đi, em về nhà một chuyến”.

“Cái gì? Bây giờ cậu về nhà ư?” Chị Trương rất ngạc nhiên: “Sao cậu lại về?”.

“Chuyện này chị không cần lo đâu.”

“Như thế, như thế sao được?”

Trong lúc chị Trương còn đang thất thần thì lão gia đã giắt lấy điện thoại: “Hoài Ninh”.

Nghe thấy giọng của ba, Cố Hoài Ninh không thấy bức mình nữa, anh ngồi lại xuống ghế: “Cuối cùng thì ba cũng chịu nói chuyện với con rồi”.

Lão gia cười: “Sao vậy, con chuẩn bị về nhà đấy à?”.

“Ba bảo Lương Hòa ra nghe máy đi.”

“Vội gì chứ? Không nói với ba được vài câu à?”

Lão gia đang làm khó anh, nhưng Cố Hoài Ninh chỉ cười: “Ba, sắp hết năm rồi mà ba với Lương Hòa định chơi trò gì vậy hả?”.

Lão gia không thèm để ý đến thái độ của anh: “Con muốn về thì về đi, công việc ở đơn vị sắp xếp ổn thỏa rồi thì ba cũng không ép con, nhưng nói thật với con, Lương Hòa không về cùng với ba”.

Cố Hoài Ninh nghe thấy vậy liền đứng bật dậy, anh nắm chặt tay thành nắm rồi thốt hai chữ: “Cái gì?”.

Thực ra, Lương Hòa – người khiến Cố Hoài Ninh lòng dạ không yên chưa hề về thành phố C, mấy hôm nay cô ở nơi cách đoàn 302 vô cùng gần.

Hút hết điếu thuốc, trong đầu anh lóe lên – nhà họ Diệp!

Ánh mặt trời của ngày 30 Tết rực rỡ chói lọi, Lương Hòa ngồi phơi nắng ở ban công, bị nắng chiếu vào không mở được mắt ra. Đột nhiên một cốc trà nóng được đưa đến trước mặt cô, Lương Hòa nghiêng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tỉnh bơ của Diệp Dĩ Trinh. Anh ta nhìn bộ dạng lười nhác của cô, nhún vai: “Tâm trạng cũng tốt đấy nhỉ”.

Lương Hòa uống một ngụm trà nóng hổi thơm phức, lòng mày chau lại vì đắng: “Eo ơi”. Lời than thở của cô cũng gần như là “dở ẹc” vậy.

Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế mây, để tập tài liệu đang cầm trong tay sang một bên, nhìn Lương Hòa đẩy về thích thú.

Diệp Dĩ Trinh vẫn nhớ hai hôm trước, khi tuyết vẫn còn rơi, anh đọc tài liệu về các hạng mục đến nỗi phát chán, đang định ra sân đi lại một chút thì chị Tề thông báo là con dâu út nhà họ Cố đến. Anh thân người một lúc mới thốt ra được câu “con dâu út nhà họ Cố”. Lúc đó Lương Hòa đeo bịt tai màu hồng, giấu kín người trong chiếc áo gió to sụ, trời lạnh nên mũi cô đỏ ửng, trông bộ dạng thật đáng thương. Diệp Vận Đồng không có nhà, anh vội vàng mời cô vào nhà, tiện tay lấy cho cô một cốc nước nóng để uống cho ấm người.

Anh thấy hơi lạ, vì từ khi thân phận cô được phơi bày, Lương Hòa không hề chủ động tới nhà họ Diệp, bây giờ lại xách hành lý tới đây, không khỏi khiến Diệp Dĩ Trinh thấy kỳ lạ. Hơn nữa họ hỏi gì cô cũng không nói, chỉ nói là cho ở nhờ hai hôm, còn không cho họ báo với Cố Hoài Ninh.

Lão gia vẫy tay đồng ý. Còn có thể không đồng ý sao, ngày ngày đều mong người ta đến, giờ đến rồi thì giữ người ta lại chăm nom cho ăn cho uống còn không xong, sao nỡ đuổi đi chứ.

Lương Hòa bị ánh mắt Diệp Dĩ Trinh làm cho rung cả mình, cô ngần ngại giật giật tóc và dùng cái cốc trước mặt để ngăn ánh mắt của anh lại.

Diệp Dĩ Trinh thấy vậy bình tĩnh cười, anh ngồi dựa vào chiếc ghế mây tỏ vẻ hết sức thư thái: “Có phải cô gặp phải phiền phức gì không?”.

Lương Hòa bối rối: “Sao anh lại hỏi thế?”.

“Vì hai hôm nay cô cứ như người mất hồn ý.”

Lương Hòa: “...”.

“Nếu cô bằng lòng thì kể cho tôi nghe đi, chưa biết chừng tôi có thể giúp được cô đấy.”

“Không có gì.” Lương Hòa chau mày, cô kể tóm tắt lại mọi chuyện cho Diệp Dĩ Trinh nghe. Kìm nén trong lòng đã hai ba hôm nay, cô cũng rất bất an, có lẽ cô thực sự cần phải tìm người nào đó để nói chuyện.

Diệp Dĩ Trinh nghe xong chỉ dùng một câu để tổng kết: “Nói như vậy, cô liên kết với bác Cố để chơi Hoài Ninh một vỏ hả?”.

“Như thế đâu thể gọi là chơi đũa hả?” Quả thật là cô định về nhà ăn Tết, tuy rằng bây giờ cô vẫn đang ở đây. Nhưng dù nghĩ như thế nào thì Lương Hòa vẫn không thể tìm ra từ nào để phản bác lại, cô bèn lờ luôn Diệp Dĩ Trinh.

Chị Tề mang điện thoại từ dưới tầng lên: “Hòa Hòa, có người nhà họ Cố gọi điện thoại tìm em này, chị nghe giúp em rồi”.

Lương Hòa vừa nghe thấy mấy chữ nhà họ Cố là đã giật mình thon thót, tay giữ chặt lồng ngực, cô hỏi: “Là ai thế ạ?”.

Bộ dạng của cô làm chị Tề buồn cười quá: “Là Phùng Đàm, bảo là có việc tìm em”.

Lương Hòa nhẹ hết cả người, cô đỡ lấy điện thoại, thực ra trong lòng cô đang rất hỗn loạn, nửa muốn nhận điện thoại của anh, nửa lại thấy sợ, đầu dây bên kia vang lên giọng nói sang sảng của Phùng Đàm: “Chị dâu à, đoàn trưởng mấy hôm nay ngày nào cũng gọi điện tìm chị, tụi em ở đây không giấu nổi nữa rồi”.

“Lão gia bảo với anh ấy là chị không về cùng rồi à?”

“Vẫn chưa.” Phùng Đàm thì thầm: “Nhưng em thấy chị cứ chuẩn bị đi, đoàn trưởng lúc nổi giận thì đáng sợ lắm”.

Lương Hòa nghe thấy thế cũng hơi rùng mình: “Ừm, chị biết rồi”.

Phùng Đàm cười khúc khích: “À đúng rồi, suýt nữa thì quên chúc Tết chị, em chúc chị và đoàn trưởng năm mới vui vẻ!”.

Cúp máy rồi, Lương Hòa lẩm bẩm: Còn có thể vui vẻ được chắc.

Trời tối rất nhanh, đã có vài nhà bắt đầu đốt pháo.

Lương Hòa từ nhỏ đã không thích tiếng pháo nổ, lần nào cũng có cảm giác như sấm sét nổ bên tai. Mà ở ngôi nhà nằm ở lưng chừng núi thế này thì pháo nổ lại càng thêm phần náo nhiệt. Nhà họ Diệp vì vấn đề sức khỏe của Diệp lão gia nên chỉ đốt một dây, vậy là cũng đầy đủ ý nghĩa rồi.

Năm nay Diệp lão gia có Lương Hòa ở bên cạnh nên cười nhiều hơn, còn đích thân đưa một chiếc phong bì đầy cộp để lì xì cho cô. Lương Hòa hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, trong lúc mọi người đang vui vẻ thế này, cô quyết định tạm quên đi những chuyện không vui.

Quả nhiên, Diệp lão gia thấy cô chịu nhận, nụ cười trên môi lại càng rạng rỡ.

Điều khiến Lương Hòa ngạc nhiên là gặp được anh hai Cố Hoài Việt và thằng nhóc Cố Gia Minh tại nhà họ Diệp. Rất lâu rồi cô không gặp thằng nhóc này, Gia Minh vừa nhìn thấy Lương Hòa cũng nhào đến ôm chầm lấy cô, không nhẽo: “Cô bé này thật chẳng có lương tâm gì cả, cô chạy đi tận đâu vậy?”.

Nghe thấy những lời đấy, mọi người đứng đó đều cười ngặt nghẽo.

Cố Hoài Việt bóp trán một cách bất lực, không còn cách nào khác đành phải kéo cánh tay nhỏ bé của Cố Gia Minh ra, hai tay ôm nó lôi ra khỏi chân của Lương Hòa. Hai bố con nhìn nhau đầy vẻ tức tối.

Lương Hòa cười một lúc rồi giải cứu cho Gia Minh, cô xoa xoa mái tóc ngắn xoăn tít của thằng bé, miệng thì hỏi Cố Hoài Việt: “Năm nay sao anh lại đón Tết ở đây?”.

“Anh và Gia Minh năm nào cũng đón Tết ở doanh trại tại Kinh Sơn, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì đến nhà Diệp lão gia chơi.” Cố Hoài Việt mỉm cười.

Lương Hòa có thể hiểu được. Kinh Sơn, dù sao cũng là nơi yên nghỉ của Lâm Khả.

“Tết năm nay hai đứa ăn Tết ở đây à? Sao không thấy Hoài Ninh đâu?”

Lương Hòa há hốc mồm, nửa ngày trời mới thốt ra được bốn chữ: “Chuyện dài lắm ạ”.

Anh hai phì cười, không làm khó cô nữa, giao Gia Minh cho cô rồi ra ngoài đốt pháo bông.

Thằng nhóc Cố Gia Minh trông thì tướng gan to bằng trời, nhưng đến pháo bông cũng không dám đốt. Lương Hòa vừa chọc quê vừa châm pháo bông giúp thằng bé, rồi nghe nhóc Gia Minh reo lên sung sướng.

Đứng từ đây nhìn về phía núi Kinh Sơn, trong màn đêm dày đặc thấp thoáng vài điểm sáng lấp lánh, sáng nhất phải kể đến phía doanh trại giăng đèn rực rỡ. Từ sớm Lương Hòa đã nghe Diệp Vận Đồng nói, đêm này doanh trại mở tiệc, sáu giờ đã nghe thấy tiếng còi ăn cơm.

Cô cúi xuống nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi, thời khắc nhà nhà sum vầy chào năm mới đã đến gần, thế mà cô vẫn đứng ở đây run cầm cập gì gió to. Không biết Cố Hoài Ninh đang làm gì, phải chăng vẫn đang bận công việc?

Lương Hòa ngẩn người ra, bỗng nghe thấy thằng nhóc bên cạnh gọi cô tíu tít.

Cô xoa đầu thằng bé, cười: “Gia Minh, ở doanh trại đón Tết có vui không?”.

Thằng bé bĩu môi: “Cháu chẳng thấy vui gì cả”.

Nhưng dù sao thì thằng bé này cũng đã cùng ba nó đón mấy cái Tết ở đây rồi. Đùng tưởng Gia Minh là một thằng nhóc chuyên thích phá đám, thực ra thằng bé vẫn luôn ngoan ngoãn thấu hiểu tâm tư của ba nó, ở đây cùng ba và người mẹ đã mất.

Lại một cơn gió thổi qua, Lương Hòa nắm lấy tay của Gia Minh, nói: “Đi thôi, về ăn cơm nào”.

Thằng bé nắm tay cô, thích thú đi về cùng cô.

Họ đi cách nhà không xa, nhưng bầu trời phủ kín một màu đen nên rất khó nhìn đường.

Lương Hòa đi rất từ từ, cẩn thận, lúc sắp về đến nhà họ Diệp, họ nhìn thấy có hai người đang đứng đợi ở cổng, vì đèn hơi mờ nên không nhìn rõ, đến lúc lại gần rồi cô mới nhìn rõ là ai. Một người là Diệp Vận Đồng, người còn lại là Cố Hoài Ninh!

Đúng lúc ấy, Lương Hòa bị vấp vào một hòn đá trên đường nên suýt bị trật chân. May mà có người kịp thời đỡ cô. “Cẩn thận một chút.” Cố Hoài Ninh hạ thấp giọng, gần từng chữ một, có lẽ anh đang rất nhẫn nại.

Lương Hòa cúi xuống đẩy anh ra rồi đứng thẳng dậy. Cố Gia Minh nhìn thấy Cố Hoài Ninh thì kêu lên rồi chạy tới, ôm lấy chân của anh lay lay: “Chú út ơi, tôi nay cho thím ở lại đây với cháu, cháu muốn ôm thím ngủ”.

Cố Hoài Ninh quay lại vuốt mái tóc xoăn của Cố Gia Minh: “Tôi nay thì không được. Chú có chuyện phải nói với thím, mà này, ai dẫn cháu đi làm kiểu tóc này thế hả? Làm hỏng cả cái đầu thông minh này rồi”.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt anh vẫn không kiểm chế được mà lướt qua Lương Hòa, làm cô thấy hơi rùng mình.

Thằng bé nghe thấy thế định trề môi ra khóc, Diệp Vận Đồng cười cười rồi xoa đầu Cố Gia Minh, đưa nó vào nhà.

“Vậy em không vào nữa, chị nói với chú Diệp một tiếng giúp em.” Cố Hoài Ninh nói.

“Được.” Diệp Vận Đồng cười đáp: “Vậy còn Lương Hòa thì sao?”.

“Em...” Lương Hòa có phần do dự.

Cố Hoài Ninh nhìn ánh mắt xúi giục của Diệp Vận Đồng rồi đưa tay ra bám lấy vai Lương Hòa: “Lương Hòa sẽ về nhà cùng em”.

Sắc mặt Cố Hoài Ninh không tốt lắm, vừa lên xe đã phóng rất nhanh, Lương Hòa không dám nói gì với anh, chỉ sợ một hành động không cẩn thận là gây tai nạn ngay. Xe vừa dừng ở dưới khu chung cư, cô đã giữ ngay bàn tay Cố Hoài Ninh, lúc ấy đang định mở cửa xe: “Cố Hoài Ninh, anh phải nghe em nói”.

Anh quay đầu lại nhìn bàn tay cô đang giữ chặt tay anh, ngược mắt lên nhìn, đôi mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô: “Về nhà rồi nói”.

Lương Hòa đành phải lên nhà cùng anh. Cửa vừa mở, cô còn chưa kịp thay giày thì đã bị anh ôm chặt, đằng sau cô vang lên tiếng đóng cửa “rầm” một cái. Cô nhìn khuôn mặt ngày càng phóng đại trước mặt, định hét lên thì anh đã hôn tới tận mắt. Cánh tay anh ôm chặt lấy vòng eo cô, hai chân cô dù có giãy đạp thế nào cũng không thể chạm xuống đất. Trong cơn hoảng loạn, cô chỉ có thể bám chặt lấy cổ anh, anh giữ chặt gáy cô, khiến cô không cựa quậy được, đành phải mặc kệ nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Lý trí của Lương Hòa ngay lập tức bị anh cướp mất, mơ màng không biết nên phản ứng thế nào, cho đến khi anh lột hết quần áo của cô làm vờ vai Lương Hòa trợ trợ giữa khoảng không. Cảm giác lạnh lẽo ủa đến, cô mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, cắn Cố Hoài Ninh một cái, anh mới buông cô ra.

Cô thở chậm chậm và nhìn anh, nụ hôn bất ngờ của anh khiến cô khiếp sợ, lúc ấy dường như Lương Hòa bị sốc. Đôi mắt thất thần đã dần sáng trở lại, chuyển sang ngân ngấn nước.

Cố Hoài Ninh nhìn thấy cô như vậy, thở dài một cái rồi ôm hai má vợ: “Anh xin lỗi, chỉ vì anh quá nhớ em”.

Câu nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến Lương Hòa rơi nước mắt.

“Anh hãy nghe em nói trước đã.” Cô vẫn kiên trì.

“Làm đã rồi nói.” Anh không vì thế mà lay chuyển, bế cô lên đi vào phòng ngủ.

“Anh nghe em nói đã.”

Sự kiên quyết của cô khiến anh đau cả đầu, anh nhanh tay cởi bỏ quần áo trên người cô, hành động dứt khoát đó đã thay cho câu trả lời. Lương Hòa vô cùng bức bối, cô dùng hết sức cắn vào cổ anh, Cố Hoài Ninh đau đến nỗi toàn thân căng cứng.

Được rồi, thật sự không còn cách nào ép buộc cô.

Cố Hoài Ninh buông cô ra, xoa xoa cổ, bật cười: “Có ai vô tổ chức như em không?”. Cứ cuống lên là cắn, giống như một con chó Bắc Kinh vậy.

Lương Hòa xoa xoa môi: “Có ai không biết điều như anh không? Đã bảo là nghe em nói rồi, cắn cho một cái vào má thì còn đau hơn!”.

Ừ thì cô có lý. Cố Hoài Ninh ôm chặt má: “Có gì thì nói đi, nói xem em cấu kết với cả nhà chơi để anh thế nào?”.

Lương Hòa im bật, hể anh tỏ vẻ nghiêm túc là cô lại không thể thẳng thắn được.

“Em không chơi xấu anh.” Lương Hòa lẩm bẩm.

“Cái gì?”

“Em bảo là em không chơi xấu anh!” Lương Hòa hét lên: “Quả thực là em định về đón Tết cùng ba, cũng muốn dựa vào bản lĩnh của mình để làm một việc gì đấy. Em không muốn cái gì cũng ỷ lại vào anh mà lại không thể chia sẻ cùng anh điều gì. Anh gặp phải rắc rối, người làm vợ như em vẫn phải nghe từ miệng người khác nói, cảm giác này quả thực rất khó chịu”.

Anh đã ôm trọn cả thế giới của cô, nhưng cô thì lại không biết rằng mình có thể lấp được bao nhiêu phần trong thế giới của anh. Tất cả những chuyện của anh, anh đều có thể tự mình giải quyết, không cần phải nói với cô, thậm chí còn chẳng thể gọi là giấu giếm, anh khiến cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Lần đầu tiên Cố Hoài Ninh nghe Lương Hòa nói những điều này, anh không khỏi bất ngờ, càng không ngờ là cô lại nghĩ nhiều như thế.

Một lúc sau, anh thở dài rồi nói: “Vậy sao em lại không về nữa?”.

“Vì lão gia đã nói với em một vài chuyện.”

Ngày hôm ấy, sau khi anh rời sân bay, lão gia ngồi trong phòng chờ đã nói chuyện với cô rất lâu, nghe cô kể xem họ đã kết hôn thế nào, rồi làm sao để đi được tới bước này. Nghe xong, lão gia nhìn cô đắm chiêu: “Hòa Hòa, con có nhớ lúc đó ba đã nói gì với con ở nhà khách không?”.

Lương Hòa gật gật đầu: “Nhớ ạ”.

Lão gia cười: “Con nói thời gian con cần chỗ dựa nhất đã trôi qua rồi, con có từng nghĩ rằng ai đã giúp con vượt qua ngưỡng cửa này không?”.

Lương Hòa lặng người. Lão gia nhìn thấy thái độ của cô, ôn tồn nói: “Đó là vì con có chỗ dựa, điều này e rằng con chưa từng ý thức được”.

Lương Hòa chớp chớp mắt, suy nghĩ về lời của lão gia.

“Mẹ ở nhà luôn một lòng mong con và Hoài Ninh sẽ quay về thành phố C, nhưng con vẫn cố chấp đến đây với nó. Sở dĩ con bú sữa bình với ba mẹ, với cả anh Diệp, là vì con biết rằng mình có chỗ dựa, và đó chính là Hoài Ninh. Bây giờ thì sao, con lại tự trách mình vì đã quá dựa dẫm vào nó ư? Sao có thể qua cầu rút ván như thế được chứ?”

Lão gia nói đùa làm Lương Hòa hơi lung túng: “Ba à”.

“Thực ra suy nghĩ của Hoài Ninh, con cũng chưa thấu hiểu hoàn toàn. Không riêng gì nó, mà cả anh hai con cũng vậy, trong mắt của chúng nó, đàn ông làm chỗ dựa cho phụ nữ là chuyện đương nhiên. Nói như vậy thì có hơi độc đoán, nhưng con cũng nên hiểu cho hai đứa nó. Hoài Ninh và Hoài Việt đều là quân nhân, tiếp xúc với phụ nữ không nhiều, suy nghĩ về tình yêu cũng vì thế mà rất giản đơn.” Lão gia cười: “Nói cho dễ nghe một chút thì là ngây thơ trong sáng, còn nói trắng ra thì đó là EQ thấp”.

Lương Hòa đột nhiên cười khúc khích. EQ thấp thì đúng quá rồi, còn ngây thơ ư? Lương Hòa thử đem cái mác ấy gắn lên Cố Hoài Ninh, cô thấy có phần khó khăn.

“Vậy ba nói xem con nên làm thế nào?”

“Rất đơn giản, con đừng nghĩ gì cả, hãy tận hưởng cuộc sống hiện tại đi.”

Lương Hòa không nói nên lời, lão gia đang khuyến khích cô lười biếng sao?

Lão gia hiểu được suy nghĩ của cô, cười hiền từ: “Vợ chồng thì phải hỗ trợ lẫn nhau, nếu Hoài Ninh đã có bản lĩnh đem hạnh phúc đến cho con, thì hà cớ gì con phải tính toán nhiều như thế. Đương nhiên, nó cũng có lúc không đúng, có những chuyện nó không để ý đến tâm tư của con, nhưng như ba thấy thì con cũng đừng gây phiền phức cho nó”.

Lương Hòa thấy hơi ngại, cuối cùng vẫn là Cố lão gia cho cô một lời khuyên: “Hạnh phúc của con người xưa nay chỉ chê ít chứ chẳng ai chê nhiều, con phải cảm thấy may mắn vì nó có thể làm chỗ dựa cho con, con cũng nên biết thế nào là đủ và phải biết trân trọng niềm hạnh phúc này”.

Khó có cơ hội nào mà lão gia có thể khai sáng cho cô như thế, nếu cô vẫn không biết đủ thì đúng là quá nực cười rồi. Lương Hòa mỉm cười, nhìn lão gia gật đầu.

Đồng chí đoàn trưởng nghe xong, trong lòng tự nhủ rằng lão gia đúng là anh minh, những lời nói ra đều rất chí lí.

“Vậy sao sau khi quay về lại không về nhà?”

Đồng chí Lương Hòa rất thẳng thắn: “Ba nói anh cũng có phần không đúng, vì thế em đơn phương chiến tranh lạnh với anh vài ngày cũng chẳng có gì là sai cả. Như thế anh càng có thể nhận ra lỗi của mình một cách sâu sắc, ngài trung tá ạ”.

Cố Hoài Ninh bị hàng loạt những từ nặng nề bủa vây khiến anh đứng hình, một lúc lâu sau mới bật ra được hai chữ: “Đồ ngốc”.

Lương Hòa bĩu môi, gằn giọng nói: “Em là đồ ngốc thì anh cũng chẳng ra làm sao đâu nhé, anh hãy tự suy ngẫm về lỗi lầm của mình đi, đừng có nghĩ đến chuyện trốn tránh”.

Cố Hoài Ninh bắt đầu suy nghĩ lại: “Được thôi. Sau này gặp phải chuyện gì anh sẽ bàn bạc nhiều hơn với em, nhưng em cũng phải tin tưởng vào năng lực của anh, phải tin là anh có thể giải quyết. Được không?”.

Lương Hòa nhìn anh một cái, không dám trả lời: “Anh nói thật à?”.

“Đương nhiên.” Cố Hoài Ninh giơ tay lên thể hiện thành ý: “Mà em cũng đừng tự ti quá. Có những việc em có thể giúp anh, mà cũng chỉ có em mới giúp được anh”.

“Là việc gì?” Lương Hòa lắp bắp hỏi lại.

“Yêu anh.” Anh cười, rồi sau đó nói rất chân thành: “Hơn nữa còn phải làm thật tốt đấy”.

Lương Hòa lặng người: “Vậy thì không công bằng”. Việc này rõ ràng là hai người phải đồng lòng cố gắng thì mới làm được!

Cố Hoài Ninh nghe vậy chỉ than một tiếng: “Vậy anh phải luyện thêm nội công mới được”.

“Cái gì cơ?” Lương Hòa căng thẳng kéo kéo áo anh.

“Anh yêu em”. Anh nói.

Rõ ràng là anh đang cười, nhưng Lương Hòa lại thấy có một sức nặng trong câu nói của anh.

Câu này không phải là nói đùa.

Đối với Cố Hoài Ninh, tình cảm này ban đầu rất âm thầm lặng lẽ, có lẽ nó bắt đầu từ lần đầu tiên cô cười với anh, lần đầu tiên, không thể nói rõ ràng được. Đến lúc anh phát hiện ra điều đó, thì đã như một kẻ nghiện rồi.

Anh là quân nhân, vị tướng quân mà anh tôn sùng nhất đã từng nói thế này: “Người lính phải có khả năng tự kiềm chế bản thân một cách tuyệt đối, bất cứ chuyện gì cũng có thể từ bỏ chỉ trong 30 giây”.

Nghiện rồi ư? Đúng là một đòn chí mạng mà.

Vì thế, anh ra lệnh cho mình phải tìm ra được nguồn gốc của sự mê hoặc này. Cho đến một ngày nhìn thấy nụ cười trên khóe môi cô, nụ cười đó không thật tươi, nhưng nó dâng đầy lên đôi mắt cô, vừa giống ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời, lại vừa giống như thứ gì đó vô cùng trong sáng thuần khiết, khó mà hình dung được. Không thể phủ nhận rằng, cô là người duy nhất có thể đơn thương độc mã tước đoạt vũ khí của anh.

Cố Hoài Ninh nhìn thẳng vào Lương Hòa: “Anh yêu em, điều này đã đủ nặng chưa?”.

Không rõ ai là người mất kiểm chế trước, nhưng nụ hôn của anh ngày càng nồng nhiệt. Ban đầu, Lương Hòa còn khẽ cự quạ phản kháng, sau thì bị ép buộc nên buông xuôi đón nhận, họ cuốn vào nhau mãi không rời.

Chỉ một câu nói “anh yêu em” đã khiến cô choáng váng, nói gì đến nụ hôn cháy bỏng đang rũ bỏ hết lý trí của cô. Rõ ràng là một ngày đông giá rét, vậy mà cô lại cảm nhận được sức nóng khiến bản thân muốn tan ra. Tuyến phòng thủ của cô quả thực hùng mạnh như thế, chẳng bao lâu sau Lương Hòa đã bị tước hết cả còn gì.

Sự dịu dàng chết người của anh sau đó, cô lấy gì để chống cự bây giờ? Lương Hòa chỉ có thể rướn người lên ôm chặt lấy cổ anh, hôn lên môi anh, dùng hành động để trả lời. Cố Hoài Ninh nhanh chóng lấy lại quyền chủ động, anh ép mạnh cơ thể cô vào người anh, cứ siết chặt như thế, dịu dàng như thế, mới khiến anh cảm thấy được rằng cô đang ở bên mình không rời xa.

Đối với anh thì điều tuyệt vời nhất cũng chỉ đến thế này mà thôi.

20. Chương 20

Lương Hòa thấy không hài lòng với Tết năm nay chút nào, nguyên nhân nằm ở chỗ: quá nhanh, quá mạnh, khiến cho hôm sau cô bị đau eo, mỗi lưng, chân còn bị chuột rút nữa.

Cố Hoài Ninh tinh thần rất sáng khoái đầy sức sống, thấy cô xoa hông, đã không an ủi thì chớ, lại còn đổ thêm dầu vào lửa: “Nhịn mất mấy ngày liền, qua đêm qua coi như để bù đắp lại năng lượng cho mấy đêm trước”.

Lại còn thế nữa? Cái con người này đúng là mặt dày mà. Trước sự phản đối của Lương Hòa, Cố Hoài Ninh chỉ nhún nhún vai, rồi cười một cái. Anh khoác quần phục, đội mũ rồi đi ra ngoài.

Lương Hòa gọi giật anh lại: “Anh đi đâu đấy?”.

“Anh về đơn vị cái đã, em ở nhà đợi anh.”

Hóa ra mừng một Tết cũng phải trực, Lương Hòa chán nản.

Cố Hoài Ninh thì rất vội vàng, hôn lên trán cô một cái rồi đi ngay. Lương Hòa lại càng chán, dứt khoát chui vào chăn ngủ bù. Ngủ một giấc đến 12 giờ trưa, Lương Hòa bị tiếng gõ cửa làm thức giấc. Cô mơ mơ màng màng nghĩ bụng anh ấy có chìa khóa sao còn gõ cửa, kết quả là vừa mở cửa ra đã nhìn thấy mẹ con Lâm Nhiên.

Không phải Cố Hoài Ninh, Lương Hòa thất vọng tràn trề, nhưng nhờ thế mà cô đã tỉnh cả ngủ.

Lâm Nhiên nhìn cô cười: “Sáng nay trước khi đi Hoài Ninh đã nói với chị, bảo chị nếu không có việc gì thì qua đây gọi sưởi nắng với em”.

Lương Hòa lập tức bất ngờ, không phải là anh sợ cô lại chạy đi đâu đó mà gọi chị ấy đến trông chừng đây chứ? Đứng trước hai đôi mắt một to một nhỏ đang nhìn mình đầy hứng thú, Lương Hòa chạy vù vào phòng vệ sinh rửa soạn.

Hiểu rõ đầu đuôi sự tình nên Lâm Nhiên vừa trộn nhân sưởi nắng vừa trêu chọc Lương Hòa: “Hôm ấy nhìn thấy bộ dạng của em, chị còn tưởng em sẽ về thật, ai dè, người ta nói không sai mà... thùng rỗng kêu to.”

Lương Hòa ngại ngùng cụp mắt xuống, bắt đầu nhào bột. Cho dù khởi điểm ban đầu có thế nào, kết cục tốt là được rồi.

Ấy, kết cục như vậy gọi là tốt được à? Hông cô còn đau, lưng còn đang mỏi đây này.

Lâm Nhiên trợn nhân xong đặt trước mặt Lương Hòa: “Này, em xem xem nhân thể này đã được chưa?”.

Lương Hòa giơ tay đỡ, ngửi thấy mùi nhân cô đột nhiên cau mày lại, Lâm Nhiên thấy vậy liền cau mày theo: “Sao vậy, mùi vị không ổn à?”.

Lương Hòa lắc đầu: “Không phải ạ, tự nhiên em thấy dạ dày không ổn lắm, em hơi buồn nôn...”.

Vừa nói dứt lời Lương Hòa đã không chịu nổi, chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cảm tưởng như lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn hết cả lên.

Lâm Nhiên vừa vuốt lưng cho cô dễ thở vừa hỏi: “Em sao vậy?”.

Lương Hòa đã thấy dễ chịu hơn, cô lắc đầu cười: “Chắc là bị cảm lạnh rồi chị ạ”.

Tối qua đột pháo bông với Gia Minh, cô đứng ngoài hít gió lạnh một lúc lâu, lúc về còn lặn lội suốt cả đêm nữa, không cảm lạnh mới lạ. Nghĩ đến đây Lương Hòa không khỏi đỏ mặt, cô súc miệng xong lại đi ra ngoài, còn Lâm Nhiên thì vẫn đứng một chỗ chau mày lại.

Lương Hòa không nhịn được cười: “Chị à, không vấn đề gì đâu, chị không phải lo”.

Lâm Nhiên nhướn mắt nhìn cô, một lúc sau chị nói: “Hòa Hòa, không phải là em có rồi đấy chứ?”.

Lương Hòa sững người, có rồi á? Có cái gì cơ?

Lâm Nhiên nhìn bộ dạng không hiểu gì của cô thì cuống cả lên, kéo tay cô vào phòng ngủ, vừa giúp cô lấy quần áo vừa nói: “Chị thấy em tốt nhất là đến bệnh viện kiểm tra xem sao, khẩn trương lên, nhân lúc bây giờ còn chưa tối”. Nói xong Lâm Nhiên lại nghĩ ra điều gì đó, liền vỗ bốp bốp vào trán: “Giời ạ, hôm nay là mừng một Tết, bệnh viện làm gì có ai chứ?”

Phản ứng của bà chị này khiến Lương Hòa hơi căng thẳng, cô vội vàng nắm tay Lâm Nhiên: “Chị ơi không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, em không cần phải đến bệnh viện”.

“Như vậy không được”. Lâm Nhiên quả quyết nói, “Lúc đầu chị cũng giống em, khi mới có phản ứng cũng không để ý, sau đấy đi kiểm tra mới phát hiện ra, bị bác sĩ mắng cho một trận. Giai đoạn đầu mang thai phải hết sức chú ý”.

Mang thai ư? Họ vừa mới nói đến chuyện mang thai đấy ư? Cô chớp chớp mắt, một cảm giác khó hiểu bỗng ập đến với Lương Hòa. Cô tóm lấy tay Lâm Nhiên, lắp bắp nói: “Chị, chị nói là em đã có bầu rồi á?”.

Lâm Nhiên nhìn bộ dạng của cô bật cười: “Cũng không chắc chắn, nên chị mới bảo phải đến bệnh viện xem thể nào đã”.

Lương Hòa lập tức có một cảm giác trông mong rất chân thành: “Được ạ”.

Mừng một Tết, bệnh viện cũng khá đông người, Lương Hòa khoác cái áo to sụ theo sau Lâm Nhiên vào khoa phụ sản. Các bác sĩ và y tá ở đây đều rất tốt, họ tận tình giúp cô làm các bước thử thai, sau khi xong cô phải ra ngoài đợi kết quả.

Lâm Nhiên cẩn thận đỡ cô ngồi xuống rồi thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy bác sĩ hỏi, Lương Hòa mới nhớ ra là dạo này mình quả thực thấy có gì đó không bình thường. Theo như cách nói của bác sĩ thì bà chắc chắn đến tám phần là cô đã mang thai.

Lương Hòa ngồi trên ghế thần người ra, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô nắm chặt tay Lâm Nhiên, có vẻ rất căng thẳng, “Bọn em, bọn em hôm qua vừa mới...”. Nói được một nửa cô im bật, cắn chặt môi, mặt đỏ ửng lên.

Lâm Nhiên nhìn là hiểu ngay, vỗ vỗ tay Lương Hòa an ủi: “Đợi lát nữa xem bác sĩ nói gì”.

Lương Hòa gật đầu, cô cảm thấy mỗi giây trôi qua dài như cả năm vậy. Chờ đợi không biết bao lâu, cửa phòng mới mở, Lương Hòa hồi hộp đứng lên, bác sĩ từ trong phòng bước ra, trên tay cầm tờ phiếu xét nghiệm, bà mỉm cười: “Chúc mừng cô”.

Lương Hòa sững sờ, mắt chớp chớp, rồi lại chớp thêm lần nữa, sau đó nước mắt bỗng rơi lã chã.

Nghe xong một loạt những lời dặn dò, và cầm trên tay cuốn sổ tay bà bầu, Lâm Nhiên cùng Lương Hòa rời khỏi bệnh viện. Bên ngoài trời đã tối rồi, tuyết rơi lả tả. Lâm Nhiên đứng đợi xe ở vệ đường cùng Lương Hòa mà liên tục giậm chân vì không chịu được lạnh: “Sao lại chậm thế được nhỉ, không phải là chưa nhận được tin nhắn đấy chứ?”.

Lương Hòa trùm kín mít từ đầu đến chân, cả người chỉ lộ ra mỗi hai con mắt được phủ một lớp nước mỏng, dưới ánh đèn trông thật long lanh: “Sao thế ạ?”

Lâm Nhiên đang định trả lời thì nhìn thấy từ xa có ánh đèn chiếu rọi. Chị cười cười, giúp Lương Hòa chỉnh lại quần áo, rồi hất hàm về phía bên đó: “Này này, đến rồi kìa”.

Lương Hòa vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy chiếc xe Leopard chậm chậm dừng trước mặt. Cửa xe mở ra. Cố Hoài Ninh bước xuống. Anh nhìn như hơi vội, còn quên cả đội mũ, toàn thân lạnh cóng, nhìn thấy cô đứng đó, liền cau mày lại, rồi bước nhanh về phía cô.

“Sao lại đứng chờ ở đây?”.

Lương Hòa nhìn anh mắt sáng bừng lên, không nói gì.

Cố Hoài Ninh thở dài, anh hơi cúi xuống áp má vào trán cô xem thử nhiệt độ thế nào. Cũng còn may, trán không lạnh lắm.

Lương Hòa lập tức giật mình, đẩy anh ra: “Chị Lâm Nhiên còn đang ở đây mà anh”.

Cố Hoài Ninh cười: “Chị ấy tưởng anh muốn hôn em nên đã lên xe từ lâu rồi”.

Lương Hòa trừng mắt lên nhìn anh, cái đồ mặt dày này! Đang định phản bác lại thì cô ngay lập tức rơi vào vòng tay ấm áp, Lương Hòa đập đập vào vai anh, muốn đẩy anh ra, nhưng vòng tay anh lại siết chặt lấy eo cô. Lương Hòa đành phải yên lặng trong vòng tay anh, nghe nhịp đập của trái tim anh.

Chỉ ở khoảng cách gần đến như vậy, cô mới cảm nhận được anh đang run rẩy, cô hơi ngạc nhiên, muốn ngẩng mặt lên nhìn anh nhưng bị anh giữ chặt đầu lại.

“Ngoan nào, đừng động đấy”.

Giọng nói cương nghị của anh rơi vào khoảng không, Lương Hòa bất giác lặng người đi. Sau khi định thần lại, cô dụi đầu vào lòng anh cười thầm. Cô còn tưởng anh bình tĩnh điềm đạm lắm cơ, hóa ra cũng chỉ là giả vờ thôi. Xem ra tâm tư của anh và cô cũng giống nhau, đều dễ kích động, phấn khích. Đợi đến lúc mọi cảm xúc lắng xuống thì cô lại càng mong đợi nhiều hơn.

Nhưng tâm tư của Cố Hoài Ninh dường như phức tạp hơn cô rất nhiều, ngoài những cảm xúc đó, trong anh còn có một cảm giác khác, đó là cảm giác thần kỳ. Anh thấy thật thần kỳ, anh chỉ xa cô có một ngày, vậy mà cô lại đem tới cho anh một niềm hạnh phúc ngỡ ngàng đến thế, cô khiến anh bất chợt thấy choáng váng vì cảm xúc gì đó rất khó nói, còn muốn kéo anh ra xa nữa hử? Thật là ác mà.

“Lương Hòa”

“Dạ?”

“Cảm ơn em”. Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm.

Lương Hòa mỉm cười, ôm anh: “Chúng mình cùng chờ đợi đứa con này nhé”.

“Được”.

Từ bệnh viện trở về, Lương Hòa bắt đầu thời kỳ dưỡng thai.

Sáng sớm tỉnh mơ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào. Đồng hồ báo thức ở đầu giường reo đúng giờ đã định, Cố Hoài Ninh xoay người, nhanh chóng tắt chuông đi. Phía bên kia giường có tiếng sột soạt, anh quay đầu lại nhìn, thì ra là Lương Hòa lật người trong lúc ngủ say, làm tuột một bên chân ra. Anh vòng tay sang đắp lại chăn cho cô, động tác vô cùng cẩn thận để không chạm vào bụng cô.

Cứ lúc nào Cố Hoài Ninh ở nhà, anh đều dành thời gian làm bữa sáng cho cô. Món cháo được nấu cẩn thận, đồ ăn tươi ngon bổ dưỡng, anh còn chưa kịp bày ra bàn thì đã nghe thấy một tiếng động lớn trong phòng

ngủ, tìm anh giật thót, vừa mở cửa phòng ngủ ra thì nhìn thấy Lương Hòa vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Động tác mau lẹ hoàn toàn không giống với người đang mang thai.

Nghĩ một lúc, Cố Hoài Ninh vẫn bày đồ ăn ra bàn trước, sau đó quay vào nhà vệ sinh xem Lương Hòa thế nào. Anh chỉ thấy mái tóc bù xù của cô giấu vào trong lớp áo ngủ, đang gục đầu nôn thốc nôn tháo. Khó khăn lắm mới kìm lại được, cô quay đầu lại nhìn thấy anh, liền xì mặt ra như sắp khóc đến nơi.

Bộ dạng đáng thương đó khiến anh nhăn mặt lại, anh rút một tờ giấy ăn đưa cho cô: “Sao nôn khiếp thế?”.

Lương Hòa lại càng rầu rĩ, cô lấy nước để đánh răng, mùi kem đánh răng cũng làm cô buồn nôn, khó khăn lắm mới kiềm chế được cảm giác khó chịu trong dạ dày để đánh xong răng. Cố Hoài Ninh đứng bên cạnh nhìn thấy cả quá trình đó, lòng mày cứ nhíu chặt lại.

Lương Hòa hơi hốt hoảng: “Anh nói xem, em cứ nôn như vậy liệu có ảnh hưởng đến em bé không? Không khéo lại hỏng thai thì biết làm sao?”. Đúng là càng nghĩ càng thấy sợ.

“Không được nói linh tinh”. Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa một cái, ánh mắt dừng ở nơi bụng cô, thấy nó vẫn yên ổn như lúc đầu, anh thở dài: “Rõ ràng là mới có bảy tuần, sao lại làm khổ người ta thế được chứ?”.

Lương Hòa cũng vô cùng sầu não, nghe chị Lâm Nhiên nói lúc chị mang bầu cũng bị nghén nhưng không nghiêm trọng chút nào, chị thấy thèm ngủ thèm ăn thôi. Ban đêm thì hay bị tỉnh giấc vì đói, những thứ muốn ăn cũng rất kỳ lạ, làm anh Trương ngày nào cũng quay như chong chóng, coi như đã làm anh khổ một phen. Sao bây giờ đến lượt cô lại ngược lại chứ, người phải chịu đau đớn là cô, Cố Hoài Ninh thì vẫn giữ cái vẻ khỏe khoắn sáng khoái như thế, cô nhìn mà thấy bức mình. Vì đa phần thời gian Cố Hoài Ninh không ở nhà, nên cô không khỏi thấy chán nản. Được Cố Hoài Ninh đồng ý, Lương Hòa đến trường mẫu giáo của chị Lâm Nhiên làm giáo viên.

Không biết có phải vì đang mang bầu không mà bây giờ Lương Hòa nhìn đứa trẻ nào cũng đáng yêu vô cùng. Lúc rảnh rỗi cô luôn thích nhìn chúng chơi đùa, cười nói, sau đó còn nghĩ về con của mình nữa. Cô thử đoán về giới tính của con, hình dáng của con và nhiều điều khác nữa, tất cả những điều đó đều khiến Lương Hòa vui vẻ quên hết mệt mỏi.

Có một lần trong giờ ăn trưa, Lâm Nhiên cười và nói với cô: “Hòa Hòa, em có biết không, đoàn trường bảo em đến đây làm giáo viên là còn có một nguyên nhân khác nữa”.

“Là gì ạ?”. Lương Hòa rất tò mò.

Lâm Nhiên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Cậu ấy sợ em ở nhà một mình buồn chán, sẽ mắc chứng stress trước khi sinh. Chị thấy buồn cười quá, cái anh chàng này lúc căng thẳng mà cũng suy nghĩ chu toàn ra phết”.

Lương Hòa gầy gầy mấy hạt cơm trong bát, khẽ mỉm cười. Có lẽ chị Lâm Nhiên không hiểu, nhưng cô thì biết rõ, có lẽ Cố Hoài Ninh vì chuyện của Lâm Khả nên mới lo sợ, không chỉ sợ ảnh hưởng đến thai nhi, mà còn ảnh hưởng đến sức khỏe của cô nữa.

Vậy cô có nên nói với anh không nhỉ? Rằng thực ra không cần phải lo lắng điều này, bây giờ tâm trạng của cô rất tốt, cũng đỡ nghén nhiều rồi.

Cuối tuần, Cố Hoài Ninh đưa Lương Hòa đến nhà Diệp lão gia. Diệp Vân Đồng nhìn thấy cô béo lên trông thấy thì rất ngạc nhiên, hỏi ra mới biết là cô có bầu rồi, vui mừng không nói lên lời. Chị Diệp vội vàng dặn chị Tề chuẩn bị đồ ăn, phải tẩm bổ cho cô thật kỹ càng. Lương Hòa lập tức giữ tay chị lại.

“Không phải làm gì đâu chị, dạo này em ăn sắp thành heo rồi đây này”.

Tình trạng của cô cũng giống với chị Lâm Nhiên, toàn đói về đêm. Đoàn trưởng Cố Hoài Ninh cuối cùng cũng bắt đầu thấm mệt, nửa đêm phải mò dậy chuẩn bị đồ ăn cho vợ, thỉnh thoảng gặp phải hóm Cố Gia Minh ngủ lại, đoàn trưởng Cố còn phải nấu cho hai người ăn nữa. Đêm nào cô cũng chuyển mình mấy lần liên, anh cũng tỉnh giấc theo, độ nhạy cảm của anh đến Lương Hòa cũng thấy bất ngờ.

Diệp lão gia nghe tin cô có bầu cũng mừng không kể xiết: “Tốt quá, lại có thêm một sinh mệnh nữa. Không biết là ta có thể chứng kiến nó lớn đến mấy tuổi nữa đây”.

Nói dứt lời, ông thấy Lương Hòa đang nhìn thẳng vào ông, Diệp lão gia định thần lại, cười ha hả: “Nhìn ta đây à, ta không nên nói như vậy”.

Lương Hòa yên lặng cúi đầu xuống, một lúc lâu sau cô đưa tay ra nắm lấy tay ông: “Ông phải sống thật lâu thật lâu”.

Diệp lão gia lặng người, nhìn cô rất lâu rồi mới khẽ nở nụ cười: “Được”.

Có lẽ vì đang mang thai nên Lương Hòa nhìn nhận vấn đề cũng khoan dung độ lượng hơn. Như ba chồng đã dạy cô, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, hãy tận hưởng cuộc sống hiện tại.

Cô đang cố gắng để làm được điều đó, cũng hy vọng là những người bên cô cũng có thể được hạnh phúc. Giống như Diệp lão gia, Diệp Vân Đồng cũng nói với cô, từ sau khi cô đến, Diệp lão gia rõ ràng là cười nhiều hơn. Có vẻ như trước đây ông đã sống quá cô đơn, cũng có thể là ông cảm thấy tội lỗi và muốn bù đắp cho cô nên ông đối xử với cô rất thân thiết gần gũi.

Lương Hòa cố hết sức để không kháng cự, vì đây là cách tốt nhất để mọi người trong cả hai gia đình đều hài lòng.

Mang thai đến tuần thứ mười sáu, Cố Hoài Ninh lần đầu tiên đưa cô đi khám thai. Các số liệu cho thấy mọi thứ đều bình thường, khi cầm được tờ giấy xác nhận giai đoạn B, Lương Hòa không tìm được mình. Cô bước lên phía trước xem, chỉ một tờ giấy mỏng manh như vậy, mà trong thoáng chốc cô có thể nhìn ra được đầu là tay em bé, đầu là chân của em bé. Điều này còn khiến Lương Hòa kích động hơn cả lúc cô biết mình mang thai đôi. Nhìn vào tấm ảnh, bất giác Lương Hòa thấy sống mũi mình cay cay.

Các bác sỹ và y tá đứng bên cạnh đều hiểu được cảm giác của cô nên mỉm cười, tuy rằng một cặp song sinh có thể khiến ba mẹ chúng vô cùng mệt mỏi lúc đầu, nhưng với người làm cha làm mẹ, đó cũng là điều cam tâm tình nguyện.

Thời gian gần đây Cố Hoài Ninh thực sự rất bận, đoàn vừa nhập về một loạt các trang thiết bị mới, đó là những chủng loại trước đây chưa từng dùng. Những kiến thức cần thiết về cách sử dụng, công tác bảo dưỡng bảo trì cũng phải nắm bắt lại từ đầu, đoàn liên tục mở các buổi tập huấn lớn nhỏ. Điều khiến anh đau đầu nhức óc hơn nữa là mấy hôm trước Đảng ủy quân khu hạ lệnh xuống, thông báo rằng đợt diễn tập đối kháng mới sắp triển khai ở căn cứ huấn luyện thành phố N, so với lần trước thì quy mô đợt diễn tập này lớn hơn rất nhiều.

Cả ngày thì bận huấn luyện, tối về đến nhà thỉnh thoảng lại phải chịu chứng stress trước khi sinh của bà mẹ trẻ Lương Hòa, cho ăn ngon mà vẫn phải dỗ ngon dỗ ngọt nữa. Thế là sau một hồi hành hạ, Lương Hòa thì béo ra trông thấy, còn Cố Hoài Ninh thì gầy xẹp đi. Lương Hòa rất xót anh, cô thấy là thật sự không thể tiếp tục như thế được. Cố lão gia ở tận thành phố C cũng đã nghe nói về việc này, ông đặc biệt yêu cầu Lương Hòa về nhà chờ đến ngày sinh. Lý do ông đưa ra trong cuộc gọi cũng đã được chuẩn bị kỹ lưỡng: “Công việc của con bây giờ bận rộn, để Lương Hòa một mình ở khu chung cư như thế có được không? Ở nhà không có cái gì, thì chị Trương và Phùng Đàm cũng luôn sẵn sàng 24/24 giờ, như vậy còn không đủ phục vụ cô vợ của con sao? Lần này không phải là ba thương lượng với con mà là đang hạ lệnh cho con, nếu con nhất quyết không đưa nó về đây, ba sẽ trực tiếp cử người đến đón nó, con xem làm thế nào thì làm”.

Lương Hòa thấy Cố Hoài Ninh lạnh lùng đập máy, cô nghĩ ngợi rất lâu rồi quyết định làm theo yêu cầu của lão gia, lý do của cô rất chính đáng: “Lần này không thể để ba bức mình nữa, sao không cho em về nhà? Đến lúc ấy anh bận một lèo tận một hai tháng trời không nhìn thấy mặt, em lại không thể suốt ngày làm phiền chị Lâm Nhiên được”.

“Vậy thì anh sẽ đưa em đến nhà chú Diệp, đến lúc ấy muốn gặp em cũng dễ”

“Thế lại càng không được, con mình rõ ràng mang họ Cố, lại ở nhà người khác chờ sinh thì còn ra thể thống gì nữa”. Lương Hòa cười: “hơn nữa, bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để làm lành với mẹ, đương nhiên em phải về rồi”.

Anh thật không ngờ là cô lại nghĩ nhiều như vậy, xem ra tư tưởng của đồng chí này cũng nâng cao đáng kể đấy.

Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hòa, cuối cùng thì cũng phải đồng ý với cô. Nói đi nói lại thì cô về nhà sẽ khiến anh yên tâm hơn cả. Nghĩ được như vậy thì mấy tháng xa cách có đáng là gì.

Cố lão gia biết được quyết định của Cố Hoài Ninh thì thấy hài lòng, sợ anh đổi ý, ông liền lập tức cử Phùng Đàm đến thành phố C phụ trách việc hộ tống Lương Hòa về nhà an toàn.

Trước khi đi, Cố Hoài Ninh dành riêng một khoảng thời gian để đưa họ ra sân bay. Đến sân bay rồi thì không còn nhiều thời gian, Phùng Đàm đi đổi thẻ lên máy bay, cũng là để cho Cố Hoài Ninh và Lương Hòa có không gian riêng để từ biệt.

Lương Hòa vẫn còn nhớ cảnh tượng trước ở sân bay, rõ ràng lần này khác hoàn toàn với lúc đó, nhưng tâm trạng của cô vẫn không thể tốt lên chút nào.

Cô cúi đầu nhìn Cố Hoài Ninh đang chỉnh lại áo khoác ngoài cho mình bộ dạng mệt mỏi của anh khiến mắt cô lại đỏ hoe. Cố Hoài Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thấy như vậy giật nảy mình, sau đó thì thấy thật bật khóc.

Anh đưa tay ra vuốt tóc cô: “Không được rơi nước mắt, phụ nữ mang bầu mà khóc là không tốt đâu”.

Lương Hòa thở dài một tiếng rồi hất tay anh ra: “Ai khóc, anh chỉ vợ vẫn”.

Cố Hoài Ninh cười, rồi ôm cô vào lòng mặc kệ mọi người xung quanh: “Ngoan ngoan ở nhà đợi anh nhé, diễn tập kết thúc anh sẽ về ngay”.

“Vâng”. Lương Hòa nheo mắt đồng ý, lúc sau lại nói thêm một câu nữa: “Chắc chắn rồi ạ”.

Nhất định em sẽ đợi anh, anh cũng nhất định phải quay về.

Về đến thành phố C, thời tiết dần nóng lên, Cố phu nhân đích thân ra đón Lương Hòa. Sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ như vậy khiến cô có cảm giác mình được nâng lên tận mây xanh. Nhìn thấy bà Lý Uyển, Lương Hòa vẫn thấy hơi căng thẳng, nhưng bà mẹ chồng này còn lo lắng cho cháu nội của bà hơn cả. Bà không nói một lời nào thừa thãi, còn dặn dò cô phải yên tâm dưỡng thai, không để cô phải làm bất cứ việc gì.

Nếu như bình thường, Lương Hòa sẽ cảm thấy mình đúng là bà mẹ được hưởng phúc từ con, may mà trước khi đi, Diệp Vân Đồng đã dạy dỗ cô một bài: “Đứa con là sợi dây gắn kết tình thân, em đừng cho rằng bác gái đối xử tốt với em là vì đứa con, việc đó là việc nên làm, cũng là lẽ đương nhiên”.

Lời nói ấy lại vang lên trong đầu, Lương Hòa liền mỉm cười nhìn bà Lý Uyển, những vướng mắc trong lòng cũng tan biến đi rất nhiều. Bà Lý Uyển sắp xếp cho Lương Hòa ở cùng là để tiện chăm sóc. Lương Hòa nghĩ đến tình trạng sức khỏe của mình nên không từ chối, cô yên tâm ở nhà ba mẹ chồng dưỡng thai.

Hạ An Mẫn nhìn thấy cái bụng lùm xùm của cô bất ngờ hết chỗ nói, chạy qua chạy lại mấy vòng liền, còn lấy tay sờ mãi không thôi nữa. Lương Hòa bật cười, đẩy tay cô ấy ra.

Ba chúng nó còn chưa được sờ như thế bao giờ nữa là! Ba còn đang bận tối mắt tối mũi ở tận đoàn 302 thành phố B, chỉ có thể thể hiện tình cảm nhớ nhung với ba mẹ con qua điện thoại được thôi. Điều này khiến Lương Hòa vừa hạnh phúc lại vừa rầu rĩ.

Mang thai đến tháng thứ 7, Lương Hòa đã rất hạn chế lên phố, sợ hai ông bà ở nhà lo lắng nên chỉ đi dạo quanh gần nhà thôi. Lúc nào Hạ An Mẫn đến tìm, cô mới đi xa hơn một chút.

Hôm nay cô cùng Hạ An Mẫn đi ngắm mấy cửa hàng bán đồ sơ sinh, Hạ An Mẫn ngáp ngáp dài đứng bên cạnh nhìn cô lựa đồ, không nhịn được cười: “Sinh em bé thật là phiền phức, nhất là sinh một lúc hai đứa liền, đến quần áo cũng phải chuẩn bị thành hai bộ. Lương Hòa à, cậu không thấy thế sao?”.

Câu trả lời của Lương Hòa có phần thâm sâu: “Đợi đến khi cậu kết hôn thì sẽ hiểu thôi”.

Ý của cô là người chưa kết hôn, chưa có em bé thì không có tư cách phát biểu ý kiến hả, Hạ An Mẫn ầm ục: “...”

Xuống đến tầng một của khu trung tâm mua sắm, Lương Hòa bất ngờ nhìn thấy một người.

Vẫn là vóc dáng thanh mảnh cao gầy, những bước đi rất điềm tĩnh mạnh mẽ, anh cũng đã nhìn thấy cô, bước chân chợt khựng lại, rồi tiếp tục bước về phía cô.

Người đó là Lục Thừa Vãn.

Lương Hòa còn chưa nghĩ được sẽ đối mặt với anh như thế nào, chân cô quay đi muốn trốn tránh, nhưng đáng tiếc là động tác của cô không còn nhanh nhẹn nữa, đi được vài bước đã bị anh gọi giật lại: “Lương Hòa”

Lương Hòa nhắm tịt mắt, thôi thì đành phải quay lại vậy.

Lục Thừa Vãn nhìn thấy bụng bầu to đùng của cô thì không bất ngờ chút nào, anh chỉ đưa tay phải ra phía cô, nở nụ cười nói: “Lâu lắm không gặp”.

Lương Hòa đưa tay ra đầy nghi hoặc, cô bắt tay anh. Hạ An Mẫn dù sao cũng đang làm việc ở tòa soạn, hơi khép nép trước mặt Lục Thừa Vãn, chào hỏi xong liền chuồn luôn ra một góc, dù gì thì cô cũng nhận ra được đây là lúc hai người họ hồi tưởng lại chuyện cũ.

Lục Thừa Vãn nhìn Lương Hòa: “Đến đây mua đồ à?”

“Vâng”. Chìa cho anh xem túi đồ vừa mua, Lương Hòa khẽ mỉm cười.

“Để tôi xách giúp cô rồi đưa cô về nhà cho an toàn”.

“Không cần đâu”. Lương Hòa vội vàng lắc đầu từ chối: “Mẫn Mẫn lái xe đưa tôi đi mà, cô ấy sẽ đưa tôi về”.

Lục Thừa Vãn đang đưa tay ra bắt chợt khựng lại giữa khoảng không, ngay sau đó anh thu tay về như chưa có chuyện gì xảy ra. Không khí chợt trở nên thật ngưng ngù, Lương Hòa cúi đầu xách cái túi lên, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Thừa Vãn: “Tôi có thể hỏi anh một câu được không?”

Ánh mắt của cô rất thành thật và cũng rất trong sáng, Lục Thừa Vãn buộc phải gật đầu. “Tôi muốn hỏi, sao ngay từ đầu anh đã biết đối tượng tôi kết hôn là người nhà họ Cố?”.

Lục Thừa Vãn hơi nghi ngại, anh im lặng một lúc rồi nói: “Cô có biết Lục Thời Vũ không?”.

Đương nhiên là Lương Hòa biết. “Anh cũng quen cô ấy à?”. Lương Hòa bất ngờ, nhưng cô nhanh chóng hiểu ra điều gì đó. “Hai người đều họ Lục, lẽ nào?”.

Cô đột nhiên nhớ ra khi cô xin thôi việc, Lục Thừa Vãn đã nhắc đến người nào đó cũng là lính đoàn 302, phải chăng đó là Lục Thời Vũ?

“Cô ấy là em họ của tôi”. Lục Thừa Vãn nói: “Hơn nữa ba tôi lại công tác ở quân khu Thẩm Dương, cũng quen biết Cố tướng quân”.

Thật là trùng hợp! Lương Hòa thầm kêu lên, nhưng cũng vì thế cô lại thấy rất nhẹ nhõm. Kể cả khi có nhiều sự trùng hợp đến như vậy, sau này bọn họ cũng chỉ có thể càng ngày càng xa cách thôi. Lục Thừa Vãn đã thế, Lục Thời Vũ cũng vậy.

Lương Hòa đột nhiên nghĩ ra một việc bèn lập tức hỏi anh: “À, phải rồi, trước đây anh nói chúng ta là bạn cùng trường, lại còn hỏi tôi không nhớ anh à, như vậy là có ý gì?”.

Lục Thừa Vãn hơi sững người, lúc đó anh rõ ràng có ý đồ, nhưng giờ thì không nhất thiết phải nhắc lại chuyện đấy nữa. Anh cười, và cho cô một câu trả lời không thể là câu trả lời: “Không có gì, chắc là bị ma ám thôi mà”.

Lương Hòa không hỏi thêm gì nữa, rồi sau đó chào tạm biệt anh.

Nhìn bóng dáng cô ở đằng xa, Lục Thừa Vãn bật cười. Anh chắc chắn rằng cô quên anh rồi, mà đến giờ thì cũng thực sự không cần nhắc đến nữa. Nhưng nghĩ đến chuyện này, Lục Thừa Vãn không khỏi nghĩ tới ba năm trước. Chắc chắn là Lương Hòa không biết lần đầu tiên anh gặp cô chính là vào lúc đó.

Khi đấy anh vừa tốt nghiệp, vì thành tích xuất sắc nên mấy công ty ở Luân Đôn đã mời anh về làm việc, cũng có những công ty mà anh muốn được tiếp cận gần hơn nữa. Nhưng cũng đúng vào thời điểm đó anh nhận được bưu kiện của giáo sư ở học viện nghệ thuật nhân văn Bristol cùng với điện mừng của ủy ban giải thưởng Pulitzer. Tác phẩm lịch sử nước Mỹ mà anh là đồng tác giả đã giành được giải thưởng này. Trong chớp mắt, cả trường xôn xao hết cả lên vì thông tin đấy, bản thân anh vốn là một người sống rất khiêm tốn khép kín lại trở thành ngôi sao của trường, điều này khiến Lục Thừa Vãn không khỏi mệt mỏi. Có không ít

tòa soạn trong nước đã nhanh chóng gửi lời mời anh đến làm việc, lựa chọn trong chớp mắt của anh đã biến thành công việc theo anh suốt hai năm qua. Nếu anh muốn tiếp tục làm công việc liên quan đến chuyên ngành của mình, thì anh phải ở lại nước Anh. Còn nếu anh nhận lời mời của tạp chí trong nước, vậy Lục Thừa Vãn buộc phải trở về nước. Vì chuyện này, anh đã gọi điện về cho ba anh ở Trung Quốc để xin ý kiến, hy vọng ông có thể giúp anh suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Trong lúc Lục Thừa Vãn đang cân nhắc chuyện công việc thì ở Bristol lại chào đón hội bóng bay được tổ chức mỗi năm một lần. Bạn cùng phòng của anh đi tham gia từ sớm rồi, bỏ mỗi mình anh ở lại. Đến lúc trời sắp tối, các quả bóng bay mới được thả chậm chậm từ sông Avon. Hôm ấy cả bầu trời Bristol đều ngập tràn ánh sáng rực rỡ, trên trời có biết bao quả bóng bay đầy màu sắc, còn có một vài quả nhỏ được thắt những dây duy bằng rực rỡ, mọi người viết ước nguyện của mình lên đó.

Trên phố toàn những người xa lạ, khắp nơi ngập tràn những đoàn người mặc bộ đồng phục xanh đậm, xanh nhạt, cả màu xám nữa. Anh hướng tầm mắt ra xa, lúc này Lục Thừa Vãn cảm nhận vô cùng sâu sắc cảm giác tha hương nơi đất khách quê người.

Đột nhiên một quả bóng bay nhỏ xíu rơi xuống chân anh. Lục Thừa Vãn cúi xuống nhặt lên, vô tình nhìn thấy phía dưới quả bóng thắt một sợi dây ruy băng đỏ, là một dòng chữ viết bằng tiếng trung: “Mong Thượng đế hãy bảo vệ cho gia đình con, bà ngoại con và ba mẹ con”.

Anh cười, đúng là một lời cầu nguyện ngây ngô. Bao nhiêu người đề lên lời nguyện cầu gửi tới Thượng đế, mặc dù biết chúng khó mà thành hiện thực nhưng họ vẫn luôn mang trong mình những niềm mong ước tốt đẹp.

“Xin lỗi anh, đây là bóng của tôi”.

Một giọng con gái ngọt ngào đã làm gián đoạn dòng suy nghĩ của anh là giọng chuẩn Luân Đôn, anh ngược lên, nhìn cô gái đang mỉm cười nhìn anh, ánh mắt mang chút ngượng ngùng, đôi mắt hổ phách khiến anh hơi kinh ngạc, ngay lập tức nhận ra cô gái này là người Trung Quốc. Cô mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần Jeans cạp trễ, mái tóc xoăn dài nhẹ tung bay trong gió, con người cô toát ra một vẻ hết sức lười biếng, nhưng đôi mắt lại rất trong sáng, khóe miệng cô đang nở một nụ cười. Ánh mắt nhìn chằm chằm hồi lâu của anh khiến cho cô gái trước mặt lộ vẻ nghi ngại, vành tai ửng đỏ lên. Anh cười, và trả lại cô quả bóng bay đang cầm trong tay.

“Hy vọng mong ước của cô sẽ thành hiện thực”.

Từng chữ từng chữ rất rõ ràng lạnh mạch, là giọng phổ thông chuẩn mực, tròn vành rõ chữ. Cô mỉm cười, sau khi cầm quả bóng lại nhoẻn miệng cười.

“Cảm ơn”.

Anh cũng cười, rồi hai người đi lướt qua nhau.

Sau một tuần suy nghĩ, anh quyết định về nước, Giáo viên hướng dẫn của anh tỏ ra vô cùng tiếc nuối, anh chỉ khẽ mỉm cười. Sau khi ký gửi hành lý, Lục Thừa Vãn chuẩn bị đi Luân Đôn. Xe tới cổng trường, anh giảm tốc độ, ánh mắt vô tình lướt một vòng và dừng lại ở một góc nào đó. Còn chưa nghĩ được gì thì nụ cười đã trực sẵn trên môi anh, họ lại gặp nhau rồi.

Cô đang xách túi hành lý, bước đi vẻ rất vụng về, xem ra cô không thể xử lý được, thế là anh dừng xe rồi bước chậm chậm về phía cô.

“Xin chào”, anh chào cô bằng tiếng Trung.

Cô quay đầu lại, khi nhìn thấy anh cô không khỏi sửng sốt. Anh cũng sửng sốt, nguyên nhân là vì cô gái trước mặt anh mắt đang đỏ hoe. Im lặng giây lát, anh quyết định không hỏi gì thêm nữa, chỉ chỉ vào túi hành lý rồi hỏi: “Cô có cần tôi giúp không?”.

Cô vẫn lặng lẽ nhìn anh, một lát sau, nước mắt rơi lã chã. Mái tóc dài mềm mại rủ xuống, nước mắt ướt đầm mu bàn tay, cô khóc rất thảm thiết, khuôn mặt vì khóc mà đỏ ửng lên. Lúc này anh có một suy nghĩ thật không đúng đắn, anh thấy cô khóc trông thật xinh đẹp.

Nghĩ lại, Lục Thừa Vãn thấy thật buồn cười: “Trông cô như thế thì cũng xinh thật đấy, nhưng mà cô không thể khóc mãi được”.

“Cô đi đâu, tôi đưa cô đi một đoạn”.

Sau đó anh đưa cô đến sân bay Heathrow, cô đang chuẩn bị về nước, còn anh thì phải chuyển chuyến bay đi Paris để thăm một người bạn nên không thể đồng hành cùng cô được, cô cảm ơn rồi nói lời tạm biệt anh.

Khi vào đến cửa an ninh, anh ngoái đầu lại nhìn, hành động này đối với anh không quen thuộc cho lắm. Anh đã ở cùng phòng với một người bạn chuyên ngành tâm lý học, cậu ấy nói với anh, trường hợp này rất có thể chứng minh được một điều, đó là anh đã thương nhớ ai đó rồi.

Lúc đó Lục Thừa Vãn cười ngặt nghẽo, còn bạn cùng phòng anh thì vẫn tiếp tục nói, cậu có thể kiểm chứng sự phát triển của cảm giác này, chưa biết chừng nó chuyển thành tình yêu lúc nào không hay đấy.

Tình yêu ư? Anh cười rồi tỏ vẻ không thêm bận tâm đến, nhưng sự vô tư của anh lại trở nên hơi buồn cười khi anh gặp cô sau khi về nước được hai năm. Vì chuyện này mà anh đã phải gọi điện cho anh bạn năm nào ở tận Luân Đôn, bắt chấp ở bên đó đang là một giờ sang, chỉ để hỏi một câu: “Nếu như, cứ phát triển tiếp thì thật sự sẽ biến thành tình yêu hả?”.

Còn người bạn đang ngái ngủ của anh thì chỉ trả lời một từ: “Vớ vẩn”.

Anh cũng cười rồi khẽ lắc đầu, cái kiểu tâm trạng mù mờ không rõ thế này, có lẽ là ma ám thật rồi.

Sau đó, Lục Thừa Vãn đến giảng dạy tại trường đại học truyền thông Trung Quốc và đã quen được rất nhiều sinh viên trong nước cần cù chịu khó. Rất nhiều người ngưỡng mộ uy danh của tòa soạn Pioneer, họ chuẩn bị sau khi tốt nghiệp sẽ tới đó làm việc, anh cười rồi cổ vũ họ, nhưng cũng không quên nhắc nhở học rằng trên thế giới có rất nhiều cơ hội đều do chúng ta tự nắm bắt, nếu không nắm được thì chỉ có thể nhìn nó trôi đi mất. Đây là bài học của chính anh.

Khi anh còn chưa kịp làm gì thì Lương Hòa đã bất ngờ kết hôn, lúc cô xin anh nghỉ phép năm, vẻ thận trọng của cô khiến anh nhớ lại cô của hai năm trước ở sông Avon, vẫn ánh mắt ấy khiến anh lơ đãng. Cảm giác này khiến anh thấy trống rỗng và hỗn loạn, vì thế anh miễn cưỡng đồng ý cho cô nghỉ với sắc mặt không dễ chịu chút nào.

Nhìn đôi mắt Lương Hòa, anh hơi hoài nghi, lẽ nào cô thật sự không nhớ anh là ai ư?

Vào dịp tuyển dụng tháng 11, đã có hàng loạt người mới được tuyển chọn, anh xem xét cẩn thận CV của tất cả nhân viên mới, đột nhiên dừng lại ở tấm ảnh trên đơn xin việc của một người. Đó cũng là một cô gái rất xinh xắn, tóc búi cao, chiếc áo phông trắng sạch sẽ gọn gàng, rất giống cô – người anh gặp ở Bristol.

Vậy nên anh đích thân giao cho Lương Hòa phụ trách cái cô Lý Giai đó, anh muốn xem cô có nhìn thấy một thời của chính mình qua hình ảnh cô gái này không.

Anh lạnh lùng, bàng quan nhìn cô ta ngẫm làm hại cô, trong lúc Lương Hòa không có chỗ dựa lại đưa ra lời đề nghị đó cho cô, thực ra vấn đề giải quyết rất đơn giản, nhưng bỗng dưng anh lại không bằng lòng làm vậy.

Đáng trách là cô không chỗ dựa dẫm chỉ vì đã chọn một anh bộ đội. Lấy quân nhân tức là đã tự chọn lấy sự cô đơn, rất nhiều việc phải tự mình đứng ra gánh vác, điều này Lục Thừa Vãn hiểu quá rõ bởi từ thuở bé anh đã sống trong một gia đình quân đội. Anh muốn xem liệu rằng Lương Hòa không có nơi nương tựa như thế, cuối cùng có phải dựa dẫm vào anh không.

Kết quả là anh đã nhầm, nhầm to.

Định thần lại, Lục Thừa Vãn mỉm cười rồi quay đi, lẩn vào dòng người đông đúc. Việc gì cũng đều có ngoại lệ, vậy thì anh đành chúc cô sống hạnh phúc vậy.

Chỉ còn bốn ngày nữa là đến ngày dự sinh, Lương Hòa phải vào nằm viện. Sức khỏe của cô không phải là tốt, thêm vào đó kết quả kiểm tra cho thấy phần đầu của thai nhi hơi cao, sẽ khó sinh, vì thế bác sĩ đề nghị cô sinh mổ. Lương Hòa vừa nghe đến mấy chữ đấy thì đã phát hoảng, không phải vì sợ đau mà cô sợ ảnh

hưởng không tốt đến hai bảo bối. Mẹ chồng cô sau khi biết chuyện thì đã khuyên cô không nên nghĩ nhiều và kiên quyết bắt cô vào viện sớm.

Lúc này Lương Hòa rất muốn gọi điện cho Cố Hoài Ninh, nhưng nghĩ đến việc không nên làm anh phân tâm, cô lại bỏ ngay ý định đó. Cuối cùng thì cô cũng quyết định sinh mổ.

Hôm nhập viện, bà Lý Uyển và chị Trương đã chuẩn bị hết những đồ dùng cần thiết từ rất sớm, họ đều là những người có kinh nghiệm, không cần Lương Hòa phải lo nghĩ nhiều. Lương Hòa ngồi trên sofa xoa xoa bụng, không biết là Cố Hoài Ninh có kịp về không nữa, về kịp thì đương nhiên là tốt rồi, nếu không kịp, cô cũng không thể oán trách anh được. Có điều, chắc chắn là cô sẽ thấy tiếc nuối.

Lương Hòa thở dài, bà Lý Uyển nghe thấy liền vội chạy lại: “Sao vậy? Có phải con thấy không khỏe không?”.

Lương Hòa lắc đầu: “Không ạ”.

“Thế thì làm sao?”.

Tuy bà Lý Uyển đã từng mang thai hai đứa con, nhưng đều là sinh thường, bà không có chút kinh nghiệm nào về sinh mổ, nói ra thì có lẽ bà còn căng thẳng hơn cả Lương Hòa.

“Mẹ, mẹ nói xem Cố Hoài Ninh có tiếc vì không được tận mắt chứng kiến giây phút em bé ra đời không?”.

Bà Lý Uyển cười, vén mấy sợi tóc đang xòa xuống ra sau tai cho cô: “Cái đồ ngốc này, có người đàn ông nào mà lại không thấy tiếc chứ! Nhưng chuyện này bất lực tòng tâm rồi”.

Lương Hòa cười, làm vợ quân nhân đã lâu thế rồi, vậy mà cô vẫn còn hoài nghi về điều đó. Cô hít một hơi rồi tự dờ người đứng dậy.

“Đi thôi mẹ”.

“Ừ”.

Bà Lý Uyển dìu Lương Hòa ra cổng, xe đang dừng ngay bên ngoài nhưng không biết là tài xế chạy đi đâu mất rồi. Bà Lý Uyển nhìn trước ngó sau: “Cái thằng nhóc Phùng Đàm này, lúc quan trọng thì lại chẳng thấy người đâu! Phùng Đàm! Phùng Đàm!”.

Vừa dứt lời, đã thấy anh chàng vừa đội mũ vừa cài khuy áo khoác chạy từ trong sân ra làm Lương Hòa và bà Lý Uyển giật cả mình.

“Có” Phùng Đàm đứng nghiêm nói đồng dục.

Bà Lý Uyển nhìn cậu ta đầy trách móc: “Mau mở cửa xe đi”.

“Cứ thế mà đi ạ?”.

“Đương nhiên! Thu xếp đồ đạc xong xuôi rồi không đi thì còn làm gì nữa? Mở cửa nhanh lên”.

Phùng Đàm tỏ vẻ ngập ngừng khó nói: “Phu nhân, chúng ta không thể đợi một chút nữa sao?”.

“Sao lại phải đợi?”.

“Thì cứ đợi một chút đi ạ”. Phùng Đàm gãi gãi đầu.

Bà Lý Uyển bị anh ta làm cho rối tung lên: “Thằng ranh này, có chuyện gì thế hả? Hay là hỏng xe rồi?”.

Lương Hòa cũng nhận ra Phùng Đàm có gì đó là lạ: “Phùng Đàm, cậu phải chờ ai à?”.

“Vâng ạ, phải đợi một người ạ”. Phùng Đàm gật đầu lia lịa, cậu ta quay ra sau nhìn một lượt rồi mặt lại tỏ vẻ lo lắng: “Đã bảo là vào đến thành phố rồi sao mà vẫn chưa thấy đâu nhỉ?”.

“Đợi ai vậy?” Lương Hòa hỏi.

Phùng Đàm ấp a ấp úng.

Bà Lý Uyển mất hết kiên nhẫn: “Thôi được rồi, đến bệnh viện đã rồi nói”.

Nói xong bà lên xe luôn, không chờ đợi thêm gì nữa, Phùng Đàm cuống cả lên, bỗng nghe thấy tiếng còi ở cách đó không xa, mặt cậu ta hớn hở hẳn lên: “Đến rồi”.

Xe còn chưa đến nơi, nhưng Lương Hòa đã có linh tính, cô hơi ngạc nhiên bùm miệng lại, cho đến tận khi chiếc xe dừng ngay trước mặt, người trên xe nhảy vội xuống. Anh thực sự đã nhảy phốc xuống, không hề giống dáng vẻ điềm đạm mọi khi.

Trên người Cố Hoài Ninh vẫn khoác bộ quân phục đã chiến bám đầy khói bụi, anh dầm mưa dãi nắng đã đen đi rất nhiều nhưng trông vẫn đẹp trai tuấn tú như trước. Vì anh chạy tới đây vội quá nên còn chưa kịp hít thở lại bình thường, tất cả những điều này đều quen thuộc đến nỗi Lương Hòa không ngăn được những giọt nước mắt.

Cố Hoài Ninh cũng đứng đó nhìn cô, tiếng nói của Phùng Đàm đã xóa tan bầu không khí im lặng: “Đoàn trưởng, thế là anh đã về rồi!”.

Một giờ trước cậu ta nhận được một cuộc gọi của Cố Hoài Ninh, nói là anh phải một tiếng nữa mới về tới nhà, bảo họ dù thế nào cũng phải chờ anh về. Anh quả quyết muốn cùng Lương Hòa đến bệnh viện. Hành động có chút lãng mạn này của Cố Hoài Ninh, Phùng Đàm có thể hiểu được nên cố gắng hết sức để phối hợp, vì vậy mới có cảnh tượng vừa rồi. Vừa mới cảm nhận được một câu thì Phùng Đàm đã bị ai đó đẩy ra đằng sau. Là phu nhân, khi Phùng Đàm né sang một bên, bà đã lặng lẽ lau nước mắt.

Nhìn nhau một lúc, Cố Hoài Ninh bước về phía Lương Hòa, anh vòng tay ôm vợ và lau nước mắt cho cô, động tác vẫn dịu dàng tình cảm, chỉ khác là giọng nói có chút nghẹn ngào: “Nhìn em khóc kìa, có vẻ không chào đón anh về nhà thì phải”.

Ở trong vòng tay anh, Lương Hòa khóc thút thít và lặng lẽ lắc đầu, nhưng không nói câu nào. Nỗi nhớ thương của cô đã được truyền hết tới anh qua cái nắm tay ấm áp nồng nàn.

“Em còn tưởng trước khi con chào đời sẽ không đợi được anh về”.

“Giờ phút quan trọng này nếu để trôi qua mất thì anh sẽ hối tiếc suốt đời”. Anh cười, ôm cô hết sức nhẹ nhàng: “Chúng mình cùng đợi bảo bối ra đời nhé, được không?”.

Nói rồi, hai bàn tay anh nắm chặt lấy hai bàn tay cô đặt lên bụng. Trong bụng Lương Hòa đang mang hai đứa con của họ, mỗi lần con đạp cô đều cảm nhận được sức sống của hai sinh linh nhỏ bé, chúng thuộc về cô và cũng thuộc về anh. Sinh linh đó là tượng trưng cho sự kết thúc của quá khứ và sự khởi đầu cho một tương lai.

Lương Hòa vô cùng mong chờ sự khởi đầu này, cô ngược lên nhìn anh, nở nụ cười dịu dàng, giọng nói không lớn nhưng rất kiên định: “Vâng ạ”.

Bởi lẽ, hạnh phúc mà cô muốn có được không thể thiếu những điều như vậy.

21. Chương 21: Ngoại Truyện 1: Câu Chuyện Về Hai Nhóc Tì

“Này thằng nhóc Cố Gia Niên kia!” Vừa sáng bảnh mắt, một giọng nói đánh sắc nhưng lại không hề chói tai đã vang lên ở nhà họ Cố, chị Trương đang làm cơm ở dưới tầng chỉ nhún vai mấy cái rồi lại tiếp tục quay lại với nồi cháo đang nấu trên bếp. Cũng bó tay thôi, không phải chị Trương không thêm để ý, mà bởi chị đã quá quen rồi.

Thằng nhóc bị gọi tên đang mặc đồ ngủ, ngón tay thì bám vào cửa sổ, môi dẩu ra, còn đôi mắt lơ lơ thì đang tràn đầy sự uất ức. Thế nhưng nhìn thấy cái ga giường mẹ đang cầm trên tay, thằng bé liền bĩu cái môi, dẩu dẩu: “Con cũng chẳng biết thế nào nữa, con ngủ dậy thì đã thấy tè ra cả một bạn Doraemon rồi...”

Doraemon ư?

Vốn dĩ Lương Hòa đang rất bức mình, nhưng nghe thằng nhóc nói như thế, liền sờ sờ vào cái đệm trong tay, rồi nhìn cái bãi tè dầm của cu cậu, quả đúng là hình con mèo Doraemon mà. Bây giờ cô nên khen con trai có trí tưởng tượng phong phú hay là tiếp tục mắng cho nó một trận đây? Vô hình trung, cơn giận dữ của mẹ Lương Hòa đã vơi đi một nửa, cô quay sang nhìn thằng nhóc đang tỏ vẻ hết sức ngoan ngoãn: “Tối qua mẹ đã nói với con thế nào?”

Cu cậu đảo mắt lia lịa, trả lời mẹ: “Mẹ bảo trước khi đi ngủ không được uống nhiều nước ngọt ạ”.

Vẫn còn nhớ rõ thế cơ mà: “Vậy con đã uống mấy cốc?”.

Mắt bạn nhỏ Cố Gia Niên lại đảo ngược xuôi, rồi rút rề gờ cái ngón tay ngắn ngắn ra, ý nói là nó chỉ uống có một cốc thôi.

“Cái gì?” Lương Hòa thốt lên tỏ vẻ không tin.

Thằng bé hơi do dự, nghĩ đi nghĩ lại nó gờ thêm một ngón tay nữa ra.

“Hai cốc ư?” Cô lại lên giọng: “Có thật không?”.

Thằng bé chẳng còn cách nào khác, bèn dứt khoát dơ ba ngón tay ra, sau đó lén nhìn trộm Lương Hòa một cái. Thấy cô không nói không rằng, nó liền chạy ào tới ôm chầm lấy chân mẹ rồi dụi dụi đầu vào người cô. Lương Hòa vừa xoa đầu thằng bé, vừa cười ra nước mắt. Còn nhớ hồi đầu ông xã cô cứ chê tóc của thằng nhóc Cố Gia Minh xoắn xoắn nhìn thật là xấu, thế mà không ngờ chính con nhà mình cũng có mái tóc xoắn tự nhiên, mặc dù tóc thằng bé cũng chỉ hơi xoắn xoắn thôi.

Lương Hòa đã từng nói với Cố Hoài Ninh việc tính tình bướng bỉnh và láu cá của Cố Gia Niên là được di truyền từ ai. Lương Hòa thành thật trình bày rằng hồi nhỏ cô rất ngoan, lúc nào cũng biết nghe lời. Đồng chí thủ trưởng nghe xong thấy rất buồn cười. Chỉ “ừm” một tiếng, giọng điệu của anh khiến Lương Hòa có một dự cảm không tốt đẹp gì cho lắm: “Vậy ý em là tính cách của Gia Niên di truyền từ anh hả?”

Đúng là một tín hiệu nguy hiểm, Lương Hòa cười “he he” một cách ngốc nghếch rồi gạt phăng đi ngay.

Rút lại những suy nghĩ của mình, Lương Hòa khẽ xoa đầu Cố Gia Niên rồi thở dài một tiếng: “Được rồi, mẹ sẽ không mắng con nữa, lần sau phải nhớ không được uống nhiều nước ngọt trước khi đi ngủ biết chưa? Không thì lại tè dầm cho mà xem. Bây giờ mẹ con mình đi gọi em gái dậy nhé”.

Nhắc đến đứa thứ hai cô nhóc Cố Gia Giai mà Lương Hòa chỉ muốn lên tiếng than thở. Khi Lương Hòa kéo anh trai con bé đến trước giường nó thì thấy con bé vẫn đang ngủ ngon lành, tư thế ngủ trông thật cá tính, hai cái chân ngắn tũn dạng hết cả ra, khe hở mắt, lộ vẻ ngái ngủ lờ đờ.

Cố Gia Giai đang ngủ mà bị đánh thức thì sẽ rất tức giận, nhìn thấy mẹ và anh trai đang đứng bên giường, bộ não lanh lợi của nó biết ngay ai là người gọi nó dậy. Con bé bèn mở to mắt ra, miệng mếu mếu chỉ chực khóc.

Lương Hòa cũng có mẹo của cô, thấy đôi mắt chớp chớp của con bé liền lên tiếng dọa dẫm: “Còn không chịu dậy sao? Con sẽ không được ăn món trứng ốp lết nhân mật của bác Trương nữa đâu, còn muốn ngủ nướng nữa không hả?”.

Quả nhiên, cô vừa dứt lời, bạn nhỏ Cố Gia Giai lập tức nhồm dậy ngay.

Cuối cùng thì cũng xong, Lương Hòa thở dài thườn thượt. Ai bảo đẻ sinh đôi thì tốt chứ, một đứa thì khó bảo, đứa kia thì riêng chuyện ngủ dậy buổi sáng cũng là cả một quá trình khó nhọc rồi.

Lương Hòa vừa chải tóc cho Cố Gia Giai, vừa phải giữ chặt con bé để nó không quay ngang quay ngửa. Cố Gia Giai đang được mẹ phục vụ chu đáo là thế, vậy mà vừa ngẩng đầu nhìn thấy tấm ảnh cả gia đình treo trên tường, nó lại bắt đầu nhớ đến ba: “Mẹ ơi, bao giờ thì ba về ạ?”.

Lương Hòa cười, buộc nốt tóc còn lại cho con gái rồi hỏi: “Con nhớ ba à?”. Thấy con gái gật gật đầu, cô lại cười và nói thêm một câu: “Ba sắp về rồi, con có nhìn thấy con hổ dán trên tường không, mẹ đã nói với con về ý nghĩa của nó rồi đúng không?”

Cố Gia Giai nghĩ một lúc rồi trả lời: “Mẹ bảo năm nay là năm con hổ”.

“Con gái thật thông minh.” Lương Hòa thơm vào má nó một cái: “Đợi đến khi nào trên tường dán hình con thỏ, đến lúc đó ba con sẽ về”.

“Ồ, ra là vậy.” Con bé ngoan ngoãn gật đầu.

Con gái không nói thì Lương Hòa cũng không để ý, nó vừa nhấc tới cô mới đột nhiên nhận ra, lại sắp hết năm rồi. Hai đứa nhóc nhà cô đã sắp hai tuổi rưỡi, hoá ra trong lòng cô cũng đang nhớ nhưng người nào đó ở thành phố B. Thực ra, họ mới chỉ xa nhau có chưa đầy một tháng thôi.

Lương Hòa vẫn còn nhớ ngày cô lâm bồn, mặc dù đau đớn vô cùng, nhưng vẫn kiên quyết sinh thường chứ nhất định không sinh mổ. Cô cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí ấy nữa, bình thường thì chỉ tiêm một mũi penicillin để làm xét nghiệm thôi mà cũng đau đến mức kêu trời kêu đất lên rồi. Thế mà lần này cô lại kiên quyết đến như vậy. May mà trong quá trình sinh rất thuận lợi, tất cả mọi nỗi niềm của cô, chỉ đến tận khi hai đứa con chào đời khoẻ mạnh mới dần dần vơi bớt. Chút nhận thức cuối cùng của Lương Hòa, chính là đôi bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô, và nụ hôn trên trán cùng một cảm giác mát lạnh, khiến cô thấy thật mãn nguyện.

Lão gia đã nói, cô khá giống với mẹ chồng cô ở điểm hai người đều rất thương con, từ khi mang bầu đã không nỡ để con chịu khổ, sinh con ra rồi cũng yêu thương cung phụng hết mực. Hai năm nay Lương Hòa vẫn luôn suy nghĩ, có thật là cô đã quá chiều chuộng hai đứa nhóc này không? Còn chưa đưa ra được đáp án thì cô đã bật cười, thôi lo làm gì, dù sao cũng có ba bọn trẻ nữa cơ mà.

Vì lúc tước hai người chỉ nói với lão gia và phu nhân là Lương Hòa có thai, còn cụ thể thế nào thì không nói nhiều. Vì thế khi sinh ra hai em bé, lại còn là song sinh một trai một gái, Cổ lão gia trước nay không hay bực lộ cảm xúc cũng tỏ ra mừng rỡ vô cùng, còn bà Lý Uyển thì khỏi phải nói, nhất mực coi cô là một đại công thần.

Lương Hòa cười, thấy hơi ngượng ngùng. Chẳng phải anh cũng đã nói rồi sao: “Vốn dĩ em chính là đại công thần. Em xem, anh cả thì có một cô con gái, anh hai thì có một thằng con trai, chúng ta như thế này thật là quá tốt, một lần sinh được hai đứa luôn, lại còn một trai một gái, họ ngưỡng mộ quá đi chứ”.

Lương Hòa nhìn xéo anh một cái, con người này có phải là vui mừng quá mức rồi không? Cô còn nhớ mình đã từng nói với anh, thậm chí là yêu cầu rất gay gắt rằng, anh không được vào phòng sinh. Hơn nữa sau khi sinh xong, Lương Hòa nhất quyết không gặp anh khi còn chưa hồi phục. Cổ Hoài Ninh chau chau mày tỏ vẻ khó hiểu, Lương Hòa liền đưa ra lý do: “Lúc đó em xấu lắm, không cho anh nhìn được”.

Nhưng anh chỉ cười rồi hôn nhẹ lên trán cô một cái. Đến ngày Lương Hòa sinh, khi cô trải qua từng cơn từng cơn đau đớn để đưa hai bảo bối đến thế giới này, cô phát hiện ra rằng mình không thể chờ được nữa. Người đàn ông của cô, ba của các con cô, chính là người duy nhất mà cô cần ngay trong giây phút này. Cũng may là anh biết điều đó, nên khi cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cô vẫn luôn cảm nhận được cái sức mạnh quen thuộc ấy đang thăm ở bên cổ vũ động viên mình.

Sau này Lương Hòa hỏi anh, có phải lúc đấy cô xấu lắm không. Anh cười và trả lời, ai nói mẹ của các con anh xấu, anh sẽ cãi nhau với người đấy ngay. Niềm vui và tình yêu trong câu nói của anh, cô có thể lập tức nhận ra ngay, và cô cảm thấy rất an tâm.

“Mẹ ơi, mẹ ơi.” Bọn nhỏ Cổ Gia Giai đang quay qua quay lại, Lương Hòa định thần mới phát hiện ra cô làm vướng lộn tóc nó nên con bé kêu đau. Lương Hòa vội vàng thu tay lại xin lỗi con, Gia Giai hỏi cô: “Mẹ đang nghĩ gì vậy?”.

Lương Hòa nghĩ một lúc rồi cười đáp: “Mẹ cũng đang nhớ ba con”.

Sau khi thu xếp xong, Lương Hòa đưa hai đứa trẻ xuống nhà ăn sáng, Cổ lão gia vừa nhìn thấy hai đứa đã vui mừng khôn xiết, vội đặt tờ báo trong tay xuống rồi gọi hai đứa lại. Lương Hòa đứng một bên, mỉm cười nhìn họ, trong lòng khê than, lão gia bảo cô chiều chuộng bọn trẻ, nhưng thực ra Lương Hòa thấy ông mới là người chiều Gia Niên và Gia Giai nhất. Cả gia đình từ trên xuống dưới chỉ có hai nhóc nhà cô là bé nhất, ai cũng đều yêu thương chúng cả, cô và anh có khi còn bị xếp cuối cùng.

Thực ra Lương Hòa hiểu được tâm tư của lão gia. Anh trai Cổ Hoài Thanh, từ khi Lương Hòa kết hôn chỉ được nhìn thấy qua ảnh. Anh hai Cổ Hoài Việt thì Tết cũng không về nhà, chỉ còn gia đình cô là có thể hi

vọng được thôi. Vì thế mỗi khi Tết đến, lão gia đều gọi điện trước một hai tháng, bảo Lương Hòa đưa hai đứa trẻ về nhà trước, còn Cố Hoài Ninh thì muốn thế nào cũng được, hai cụ cũng chẳng ép.

Nói thế thì anh bắt lực quá rồi, nhà anh có bốn người, lão gia đem ba người đi, lại còn nói sẽ không ép buộc anh ư? Kế sách này quả là cao tay mà, nhưng bực mình hơn là cô nàng kia lần nào cũng đồng ý, lại còn gặt đầu lia lịa. Bực mình hơn nữa là lần nào như vậy, anh cũng chẳng có cách nào từ chối.

Lão gia ôm hôn hai đứa cháu bảo bối xong thì giao cho phu nhân. Bà Lý Uyển bế hai đứa bé ngồi lên ghế, cho mỗi đứa một cốc sữa nóng, trong đĩa còn có một quả trứng ốp lết nhân mật chiên vừa chín tới, phải nói là bà chăm hai đứa hết sức chu đáo.

“Mẹ, mẹ để hai đứa tự làm đi.”

Bà Lý Uyển còn chưa lên tiếng, lão gia đã lên tiếng trước: “Cứ để mẹ con làm, mỗi năm chỉ có hai tháng là được yêu chiều hai đứa cháu thôi, mẹ con mà không được làm vậy là lại kiếm chuyện với ba cho mà xem”.

Buổi chiều, hai đứa trẻ cùng dán câu đối với chú Phùng Đàm. Hai cái đầu bé xíu, cổ lăm cũng chỉ với đến được cái ghế, nhưng cũng tỏ vẻ bận rộn tui tui. Lương Hòa đứng một bên nhìn mà cứ tùm tùm cười.

Thế nhưng chưa cười được bao lâu thì rắc rối đã kéo đến, Cố Gia Giai cầm con thỏ chạy đến để tìm mẹ: “Mẹ ơi, chú Phùng sắp dán con thỏ lên rồi, thế ba đâu ạ?”

Lương Hòa nhìn ánh mắt đầy mong đợi của con bé mà không biết phải trả lời thế nào, may là Phùng Đàm ở bên cạnh đã nhanh chóng mỉm cười rồi giải vây cho cô: “Gia Giai, đợi đến khi nào con hổ trên tivi cũng biến thành con thỏ thì ba sẽ về, cũng sắp rồi đấy”.

Lương Hòa nghe thấy bèn mỉm cười, xoa xoa đầu Cố Gia Giai, tỏ vẻ hết sức trầm ngâm. Cái con người này! Tối hôm qua gọi điện bảo sẽ đáp chuyến bay ngày hôm nay, sao giờ vẫn không thấy mặt mũi đâu, gọi điện cũng không nghe máy nữa.

Bữa tối, Lương Hòa ăn trong tâm trạng thẫn thờ, đến cả chương trình đại nhạc hội mừng xuân trên đài truyền hình trung ương cô xem cũng chẳng vào, nụ cười gượng gạo giờ cũng biến mất luôn. Hai đứa trẻ nhìn thấy bộ dạng không chút biểu cảm của mẹ đều ngoan ngoãn ngồi yên bên ông bà nội, không dám làm cho mẹ không vui.

Cố Gia Niên: Mẹ năm nào cũng thế, ba mà không về thì mẹ cũng không cười.

Cố Gia Giai: Ba thật là hư, năm nào cũng làm mẹ buồn.

Cố Gia Giai: Em nhớ ba.

Cố Gia Niên: Ừ, thực ra anh cũng nhớ ba lắm.

Hai đứa trẻ vừa mới nhất trí với nhau thì một đôi tay ấm áp đã kéo chúng ngồi lại gần nhau hơn, hai đôi mắt đen láy ngược nhìn Lương Hòa: “Mẹ ơi, năm nay lại không đợi ba nữa à?”.

Lương Hòa cụp mắt xuống, cố giấu đi tâm trạng lúc này, cười rồi đáp: “Mẹ con mình không đợi nữa, bé con thì phải ngủ dậy sớm, nghe lời mẹ nào”.

Hai đứa trẻ bĩu môi, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn theo mẹ lên tầng.

Vừa mới cho hai đứa nằm yên ổn trong chăn xong, thì ngoài sân đã rơi lên ánh đèn ô tô, Cố Gia Giai và Cố Gia Niên nhìn thấy ánh sáng đã mừng quýnh cả lên, ngồi bật dậy. Lương Hòa còn chưa kịp ngăn chúng lại thì hai bảo bối nhỏ đã xô chân vào dép chạy ào xuống tầng dưới. Lương Hòa ở đằng sau giậm giậm chân rồi vội cho mỗi đứa một cái áo khoác và cũng chạy xuống theo.

Vừa ra đến cổng đã nghe thấy tiếng hú hét ở ngoài sân, hai đứa trẻ chắc chắn là mừng rỡ lắm. Cô đứng ở cổng, sống mũi cay cay. Phải mất một lúc lâu tâm trạng Lương Hòa mới ổn định lại, cô mở cửa đi ra ngoài, thì thấy ai đó đang cúi gập người xuống, mỗi tay ôm một đứa, khuôn mặt mỉm cười rạng rỡ: “Hai bạn nhỏ của chúng ta sao lại lớn thế này nhỉ?”

Hai đứa nhóc nghe thấy liền bật cười hì hì, dụi đầu vào lòng ba. Anh cũng cười, khuôn mặt tuấn tú không che giấu được sự mệt mỏi, cô lẳng lặng bước lên phía trước, khoác thêm cho mỗi đứa một cái áo, định rút tay lại thì đã bị anh nắm chặt lấy.

Lương Hòa lặng người, sau khi định thần lại, cô muốn thu tay về thì lại bị anh nắm chặt hơn, Lương Hòa bất lực bèn lí nhí: “Anh cứ ôm hai con đi”.

“VẬY EM NHÌN ANH MỘT CÁI ĐÃ.”

“KHÔNG NHÌN.” Cô gượng gạo quay đầu đi, còn ai đó thì vẫn kiên quyết.

Cuối cùng thì chẳng có cách nào khác, Lương Hòa đành ngẩng đầu lên lườm anh một cái.

Cố Hoài Ninh quay sang nói với hai đứa trẻ: “Mẹ giận rồi, làm sao bây giờ nhỉ?”. Vừa dứt lời, anh đã nhận được cái nhìn sắc lạnh của cô, anh cười: “VẬY, HAI ĐỨA XUỐNG TRƯỚC ĐI, BA PHẢI DỖ MẸ ĐÃ”. Nói rồi anh liền hạ hai đứa trẻ xuống.

Lương Hòa nhìn anh bất lực: “Anh định làm gì?”.

Anh nắm lấy đôi bàn tay đang đông cứng vì lạnh của cô, thản nhiên đáp: “Muốn hôn em một cái”.

“KHÔNG THỀM”.

Đáp lại câu trả lời của Lương Hòa là một nụ hôn lên trán, lên má và môi cô: “Năm mới vui vẻ”.

Một cảm xúc ấm áp ngọt ngào khiến cô không thể cứng rắn được nữa, mũi cô cay cay, đôi mắt đỏ hoe. Cô gục đầu vào vai anh, một lúc sau mới khe khẽ nói một câu: “Chúc ông xã năm mới vui vẻ”.

Cuộc đời con người quả thực không thể tránh khỏi một mối tình khiến người ta đau khổ sầu muộn, nhưng âu cũng là định mệnh an bài, thân bất do kỷ.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 2: Lục Thừa Vãn

Lần đầu anh gặp Lương Hòa là một đêm đầu mùa hạ ba năm trước.

Chưa nói đến chuyện trời cứ đổ mưa suốt, chỉ riêng những làn gió biển thổi từ Đại Tây Dương tới cũng đã khiến cho mùa hè năm ấy trở nên thật mát mẻ.

Lúc ấy Lục Thừa Vãn vừa mới tốt nghiệp, vì thành tích xuất sắc nên anh đã nhận được lời mời tuyển dụng của vài công ty ở Luân Đôn, trong đó có cả công ty mà anh đang muốn tiếp cận gần hơn nữa. Chỉ có điều đó cũng vào thời điểm đấy, anh lại nhận được thư của vị giáo sư thân thiết ở Học viện nghệ thuật nhân văn, cùng với đó là điện mừng của Ban tổ chức giải thưởng Pulitzer – tác phẩm lịch sử nước Mỹ mà anh đồng biên soạn đã giành được giải thưởng sáng tạo.

Vì giải thưởng này, cả trường anh bỗng chốc xôn xao cả lên, một Lục Thừa Vãn vốn dĩ rất khiêm nhường tự dưng trở thành ngôi sao toàn trường. Thêm vào đó, rất nhiều công ty truyền thông trong nước cũng gửi lên lời mời làm việc, điều này khiến anh bỗng đứng giữa hai sự lựa chọn hết sức khó khăn. Nếu tiếp tục làm công việc gắn liền với chuyên ngành của mình thì anh phải ở lại nước Anh; còn nếu nhận lời mời của những công ty trong nước thì đương nhiên anh sẽ phải về nước. Vì chuyện này, Lục Thừa Vãn đã gọi điện về Trung Quốc cho ba anh để hỏi ý kiến, hy vọng ông có thể suy nghĩ thật nghiêm túc và thấu đáo.

Nhận được điện thoại của ba, anh hơi bất ngờ. Với Lục Thừa Vãn mà nói, khi lựa chọn ra nước ngoài du học, ba anh gần như đã hoàn toàn thất vọng về anh rồi. Ba anh xuất thân trong quân đội, khi còn trẻ ông đã từng ra chiến trường, lập được nhiều chiến công hiển hách. Sống cả đời vinh quang, nhưng ông lại mắc cái tật độc đoán chuyên quyền, chưa bao giờ cư xử nhẹ nhàng ân cần với vợ, chứ đừng nói đến thằng con trai là anh. Từ nhỏ đến lớn, ba anh đều dạy dỗ anh như giáo dục binh lính vậy, chỉ chờ đến lúc anh đủ tuổi là cho gia nhập quân đội.

Những suy nghĩ này của ba, Lục Thừa Vấn đều hiểu hết, nhưng anh cũng hiểu rõ một điều rằng, bản thân anh không muốn vào quân đội. Bởi khi đã trở thành một người lính, anh sẽ không có quyền được lựa chọn nữa, tất cả chỉ còn là sự phục tùng và trách nhiệm. Anh không muốn tạo cho cuộc đời mình một vỏ bọc cứng nhắc như thế, rồi đến cuối cùng lại trở thành một người lạnh lùng như ba anh. Đây không phải là cuộc sống mà anh muốn.

Vì thế, anh kiên quyết học hết cấp ba, rồi sau cuộc cãi vã với ba mẹ anh, cuối cùng thì Lục Thừa Vấn đã ra nước ngoài. Do sự bất hòa giữa hai cha con nên bốn năm nay anh chưa từng về nhà. Bởi vậy, cái đêm anh nhận được điện thoại của ba, anh đã mất ngủ cả đêm. Chính vào lúc này, lễ hội bóng bay được tổ chức một năm một lần ở Bristol đã diễn ra.

Ngày lễ hội, bạn cùng phòng anh đã ra ngoài tham gia từ sớm, chỉ còn lại mình anh. Đến gần chập tối Lục Thừa Vấn mới mò ra sông Avon. Hôm ấy, cả bầu trời Bristol ngập tràn màu sắc, trên không trung có hàng ngàn quả bóng bay rực rỡ, còn có vài quả bóng nhỏ xinh nữa. Đuôi của mỗi quả đều gắn những dây ruy băng sặc sỡ, mọi người viết những nguyện vọng của mình lên đó.

Những con người không quen biết cứ đi san sát qua nhau, khắp nơi đều là những cô cậu học sinh với bộ đồng phục màu xanh đậm, xanh nhạt hoặc màu xám. Anh phóng tầm mắt ra xa, lúc này Lục Thừa Vấn cảm nhận sâu sắc cái cảm giác tha hương nơi đất khách quê người.

Đột nhiên có một quả bóng bay nho nhỏ màu tím rớt xuống chân anh. Lục Thừa Vấn cúi xuống nhặt lên, vô tình nhìn thấy sợi dây cột ở quả bóng, anh hơi bất ngờ vì lời nguyện cầu ghi trên đó là một dòng chữ tiếng Trung Quốc: Cầu mong Thượng đế bảo vệ cho gia đình con, bà ngoại con, và ba mẹ con”.

Anh cười, thật là một lời cầu nguyện ngây thơ. Biết bao nhiêu người lấy đó là cầu nguyện để ước toàn điều viên mãn, vẫn là biết cuối cùng cũng không thực hiện được nhưng vẫn cứ ôm lấy mộng ước tươi đẹp.

“Xin lỗi anh, đây là bóng của tôi.”

Một giọng con gái nhẹ nhàng đã làm dứt quãng suy nghĩ của anh, là giọng chuẩn Luân Đôn. Anh ngược lên nhìn, một cô gái đang mỉm cười với anh, ánh mắt có chút xấu hổ. Đôi mắt màu hổ phách của cô khiến anh hơi kinh ngạc, lập tức nhận ra cô gái này là người Trung Quốc. Cô ấy mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần Jeans cạp trễ, mái tóc dài để xoã tung bay, từ cô toát lên vẻ lười biếng, nhưng ánh mắt thì lại vô cùng trong sáng, miệng cô khẽ nhếch lên nở một nụ cười. Sự im lặng hồi lâu của anh khiến cô gái trước mặt lộ vẻ nghi ngại, tai đỏ ửng lên.

Anh cười cười, trả lại cô quả bóng bay đang cầm trong tay.

“Hy vọng mong ước của cô sẽ trở thành hiện thực.”

Từng chữ từng chữ rõ ràng rành mạch được nói bằng một giọng phổ thông chuẩn mực. Cô gái ngẩn người, sau khi đỡ lấy quả bóng, cô cười rất ngọt ngào.

“Cảm ơn anh.”

Anh cũng cười, rồi đi lướt qua cô.

Sau một tuần suy nghĩ, anh quyết định về nước. Giáo viên hướng dẫn cũng thấy tiếc thay cho anh, Lục Thừa Vấn chỉ khẽ cười, sau khi ký gửi hành lý anh liền lái xe đi Luân Đôn.

Xe dừng trước cổng trường, anh chạy chậm lại, ánh mắt vô tình nhìn quanh một lượt và dừng ở một góc nào đó. Còn chưa nghĩ được gì thì môi anh đã nở một nụ cười.

Là cô gái Trung Quốc lần trước anh vô tình gặp trong lễ hội bóng bay, họ lại gặp mặt nhau lần nữa.

Cô đang kéo va li hành lý bước về phía trước một cách vụng về, trông cô có vẻ không phải là người giỏi xoay sở, thế là anh dừng xe, bước chậm chậm về phía cô.

“Chào cô.” Anh chào cô bằng tiếng Trung Quốc.

Cô quay đầu lại, không khỏi sững sờ khi nhìn thấy anh. Anh cũng lạng người đi, vì cô gái trước mắt anh, đôi mắt đang đỏ hoe.

Im lặng giây lát, anh quyết định sẽ không gặng hỏi gì cả, anh chỉ đưa tay chỉ chỉ vào va li của cô và hỏi: “Có cần tôi giúp không?”.

Cô vẫn nhìn anh chăm chăm, một lúc sau nước mắt không hiểu sao lại rơi lã chã. Mái tóc dài buông xuống dịu dàng, nước mắt rơi ướt mu bàn tay, cô khóc nức nở, khuôn mặt cô đỏ bừng lên. Lúc ấy, anh lại cảm thấy khi cô khóc nhìn trông thật đẹp.

Anh mỉm cười, nhìn cô thế này trông thật xinh đẹp, nhưng cô không thể cứ khóc mãi được.

“Cô đi đâu để tôi đưa đi một đoạn.”

Sau đó anh đưa cô tới sân bay Heathrow, cô chuẩn bị về nước, nhưng anh thì phải chuyển chuyến bay đi Paris để thăm một người bạn nên không thể đồng hành cùng cô được, đành phải nói lời tạm biệt.

Vào đến cửa an ninh, anh ngoái đầu lại nhìn. Hành động này đối với anh không mấy quen thuộc, một người bạn cùng phòng học ngành tâm lý học đã từng nói với anh, hành động ấy chỉ có thể nói lên một điều, đó là tìm anh đang xao xuyến.

Lúc ấy, Lục Thừa vẫn cười không nói được gì, nhưng bạn anh thì vẫn phải tiếp tục ba hoa: “Cậu có thể thử để cho cảm xúc ấy phát triển tiếp xem, chưa biết chừng đến lúc nào đó lại biến thành tình yêu ấy chứ”.

Tình yêu ư?

Anh lại càng cười sắc sảo, anh không tin vào thứ cảm xúc này. Theo quan điểm triết học nhân sinh của anh, tình yêu hay thậm chí là hôn nhân thực ra là chuyện đánh cược cả đời, là một thứ vô cùng mạo hiểm. Vì thế anh tránh được thì sẽ cố gắng tránh.

Có lẽ để trừng phạt thái độ này của anh nên ông trời đã cho anh gặp Lương Hòa sau hai năm anh về nước. Vừa nhìn là anh đã nhận ngay ra cô, và anh còn có chút thất thần.

Vì chuyện này mà sáng sớm tinh mơ anh đã phải gọi điện cho người bạn năm nào ở tận Luân Đôn, không cần biết là bên đấy lúc đó là một giờ đêm, chỉ để hỏi một câu: “Giả sử cảm xúc ấy thực sự phát triển thêm nữa thì có biến thành tình yêu thật không?”.

Thế nhưng người bạn đang ngủ bị đánh thức của anh chỉ trả lời có đúng một từ: “Vớ vẩn”.

Anh cũng lắc đầu cười, tâm trạng mù mờ kiểu này thật khiến người ta như bị ma ám vậy.

Anh muốn thử một lần xem, nhưng kết quả là trời không chiều lòng người, vì Lương Hòa chẳng hề nhận ra anh. Thỉnh thoảng có lúc tình cờ đối diện nhau, anh có thể thấy vẻ hoàn toàn xa lạ của cô khi nhìn anh.

Sau khoảng thời gian ngỡ ngàng, anh quyết định sẽ không để ý nữa. Anh nghĩ mình có thể hiểu được, dù sao thì hai lần gặp nhau cũng đều là những lúc cô đang rất vội vàng, cô không nhớ anh cũng là chuyện thường. Hơn nữa, tính cách của anh rất kỳ lạ, càng nhiều thử thách anh lại càng hứng thú.

Thế nhưng, điều khiến anh bất ngờ nhất là vào đúng lúc anh không hề chuẩn bị tâm lý thì cô lại đột ngột kết hôn. Điều đó khiến anh cảm thấy có chút gì đó mất mát, suy sụp, đặc biệt là khi cô xin anh nghỉ phép, về mặt đầy thận trọng của cô làm anh nhận thức sâu sắc được sự thất bại của mình.

Đúng như dự đoán của anh, đám cưới cô không mời anh. Mãi sau này anh mới biết chồng cô là quân nhân.

Về điều này anh không hiểu nổi. Cuộc sống hôn nhân của quân nhân đa phần đều là hai người chia cách hai nơi. Cuộc sống tù túng bó buộc bản thân như vậy, chính Lục Thừa Vẫn cũng đã chứng kiến mẹ anh phải nếm trải quá nửa đời người, những cơ cực nhọc nhằn hầu như ghi rõ trong lòng. Theo anh thấy, một cô gái mềm yếu như Lương Hòa sao có thể sống cuộc sống như thế được ?

Lẽ nào là vì chồng của cô ấy? Chẳng qua cũng chỉ là người gia nhập quân đội sau khi tốt nghiệp cấp ba, từ đó thi đỗ vào Học viện Quân sự, rồi xây dựng được tiền đồ sáng lạn khi tuổi còn trẻ thôi mà.

Sự so sánh ấy khiến anh thấy thật nực cười. Kiểu người như anh ta là kiểu mà anh ghét nhất, thế mà bây giờ lại thành sự lựa chọn hàng đầu của cô ấy. Nhưng thôi không sao, anh tin rằng một ngày nào đó cô sẽ hiểu, chọn một quân nhân làm chồng sẽ mang đến cho cô điều gì.

Trong cuộc tuyển chọn tháng 11 đã chọn ra được một loạt người mới. Anh tỉ mỉ xem xét hồ sơ của từng người, đột nhiên dừng lại ở bức ảnh của một hồ sơ nào đó. Trong ảnh cũng là một cô gái xinh đẹp, tóc cột cao, chiếc áo phong trắng tinh khôi, thật giống với Lương Hòa khi cô còn ở Bristol.

Vậy nên anh đích thân giao cho cô nhiệm vụ dẫn dắt cô gái có tên Lý Giai đấy, anh muốn xem cô có nhìn thấy chính mình từ hình ảnh của cô ấy không.

Anh lạnh lùng và bàng quan khi nhìn cô ta ngằm hại cô, trong lúc cô không còn sự trợ giúp nào, anh lại đưa ra lời đề nghị như thế với cô, thực ra vấn đề giải quyết rất đơn giản, nhưng tự dưng anh lại không muốn làm.

Anh muốn cho cô biết, không phải là cô đáng bị bỏ mặc, mà chỉ là vì cô đã chọn một tay quân nhân. Chọn lấy quân nhân cũng là chọn lấy sự cô đơn, rất nhiều việc đều phải tự mình gánh vác. Anh muốn cho cô thấy, đến cuối cùng, người duy nhất cô có thể dựa dẫm chỉ có mình anh thôi.

Anh lên kế hoạch rất cẩn thận, nhưng rồi anh đã nhầm.

Sự thật đã chứng minh rằng, chồng cô – anh chàng quân nhân tiền đồ xán lạn ấy, thực sự để tâm đến cô. Anh ta dường như hiểu thấu hết ý đồ của anh nên đã dùng hết khả năng của mình, tận dụng hết những người có thể để bảo vệ che chắn cho cô.

Lúc đó, anh bỗng nhớ đến một câu nói mà em họ anh – Lục Thời Vũ đã từng nói. Cô ấy là quân nhân, từ thời cấp ba, em họ anh đã thích anh chàng trung tá lục quân ở trước mặt anh, còn theo anh ta vào Học viện Quân sự rồi trở thành một người lính. Nhưng cuối cùng thì cũng không thể giành được tình yêu của anh ra. Anh nghe câu chuyện của Lục Thời Vũ, còn chưa kịp lên tiếng cảm thán về sự kỳ diệu của số phận thì đã lại nghe cô ấy than thở: Người đàn ông như thế, để có được tình yêu của anh ta thật là một việc xa xỉ, bởi một khi anh ta đã quyết định chuyện gì thì cả đời sẽ không thay đổi.

Vậy mới nói, anh đã sai, mà còn sai trăm trọng nữa.

Anh tưởng rằng cô chọn một người đàn ông như thế tức là đã chọn cho mình sự cô đơn, mà không hề biết rằng, cái cô chọn, chính là tình yêu và hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-trao-anh>